

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A master storyteller."
—Christine Feehan,
#1 *New York Times*
bestselling author

His word is
his bond...

THEA
HARRISON

Author of *Storm's Heart*

Serpent's
Kiss

A Novel of
THE ELDER
RACES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİN ÖVGÜ

Ejderha Bağlantısı

"Kara Hançer Kardeşliği okurları [bu kitaba] bayılacak! *Dragon Bound*'da her şey var: zeki bir kadın kahraman, seksi bir alfa kahraman ve karanlık, ilgi çekici bir dünya. Ben bağımlısı oldum!"

-J. R. Ward, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"*Dragon Bound*'a kesinlikle bayıldım! Okumaya başladıktan sonra son sayfaya kadar büyüledim. Thea Harrison usta bir hikâye anlatıcısı ve beni tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğim büyüleyici bir dünyaya götürdü. Paranormal romantizm okurlarının bayılacağı muhteşem, heyecan verici bir kitap."

-Christine Feehan, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu kitabı o kadar çok sevdim ki bitmesini istemedim. İçten içe yanan duygusallık, büyüleyici karakterler ve merak uyandıran bir dünya-Ejderha Bağlandı beni sayfalara yapıştırdı. Thea Harrison'ın içimde yeni bir hayranı var!"

-Nalini Singh, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison gerçekten orijinal bir şehir fantezisi romanı yaratmış. Şekil değiştiren ejderha, çok özel kahramanı ve boynuzları kilitlediğinde, her okuyucunun keyif alacağı kıvılcımlar uçuşuyor. Kendinize ekstra büyük bir cappuccino alın, arkanıza yaslanın ve çökmekte olan eğlencenin tadını çıkarın!"

-Angela Knight, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison kesinlikle izlenmesi gereken bir yazar. Seksi ve aksiyon dolu *Ejderha Bağı*'nda güçlü, sempatik bir kadın kahraman, ateşli bir kahraman ve beni içine çeken orijinal ve ilgi çekici bir dünya var. Bu roman başından sonuna kadar beni kendine bağladı! Bu serinin bir sonraki kitabı için kesinlikle gözlerimi açık tutacağım."

-Anya Bast, *New York Times* çoksatan yazarı

"Gerilimli aksiyon, tüyler ürperten aşk sahneleri ve hikâye bittikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak ilgi çekici karakterlerle dolu. Tüm bunlar, okuyucunun hissedebileceği kadar gerçek bir büyüye sahip, renkli ve ilgi çekici bir dünyanın içinde yer alıyor. Thea Harrison yakında paranormal romantizm dünyasını kasıp kavuracak muhteşem bir yeni yetenek."

-Shannon K. Butcher, ulusal çoksatan yazar

"Eğlenceli, vahşi ve son derece heyecanlı... Doyamıyorum! Thea Harrison lezzetli ve bağımlılık yaratan bir paranormal romantizm sunuyor ve ben şimdiden bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum."

-Ann Aguirre, ulusal çoksatan yazar

Ayrıca Thea Harrison
tarafından

EJDERHA BAĞI
FIRTINANIN
KALBI YILANIN
ÖPÜCÜĞÜ

TELİF HAKKI

Hachette Digital tarafından
yayınlanmıştır ISBN: 978-0-748-
13251-5

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında,
hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2011 yazan Thea Harrison

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni
alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir
erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Hachette Digital
Little, Brown Book Group
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.hachette.co.uk

İçindekiler

EJDERHA BAĞI İÇİN ÖVGÜ

AYRICA THEA HARRISON

TELİF HAKKI TEŞEKKÜR

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON

BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM ON
SEKİZİNCİ BÖLÜM ON
DOKUZUNCU BÖLÜM YİRİNCİ
BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TEŞEKKÜRLER

Bir kez daha, teşekkür etmem gereken pek çok kişi var:

Redaksiyon konusunda harika bir iş çıkaran Luann Reed-Siegel'e.

Penguin'deki yayıncı Erin Galloway'e, güler yüzlü, sabırlı, bilgilendirici, hızlı, özverili ve hevesli olduğu için.

Teklifte bulunan Janet ve Don'a.

Beta okuyucularım Shawn, Kristin, Anne ve Fran'e hızlı ve zekice geri bildirimleri için. Sizler harikasınız!

Her zamanki gibi Lorene ve Carol'a.

Matt'e, web sitesinde devam eden iyi kalpli ve cömert çalışmaları için.

Editörüm Cindy Hwang ve menajerim Amy Boggs'a. Yaptığınız her şey için tekrar teşekkür ederim.

Ve son olarak ama en önemlisi, siz okuyuculara. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri olmazdı. Size sonsuza dek minnettarım.

***Politika, n.** İlkeler yarışması gibi görünen çıkar mücadelesi.
Kamu işlerinin özel çıkarlar için yürütülmesi.
Yaşlı Irklar için bu genellikle bir tür kan dökülmesini ve bir dizi cenaze
törenini içerir.*

-AMBROSE BIERCE ŞEYTANIN SÖZLÜĞÜ'NÜ GÖZDEN GEÇİRME
ÜZERİNE

BİR

"Ben kötü bir kadını elbette," dedi Vampir büyücü Carling Severan, dalgın bir ses tonuyla. "Bu yüzyıllar önce barıştığım bir gerçek. Yaptığım her şeyi, en cömert görünen jesti bile, bana nasıl hizmet edebileceğine göre ayarlıyorum."

Carling geniş bir pencerenin yanındaki en sevdiği koltuğa oturdu. Koltuğun tereyağı yumuşaklığındaki derisi uzun zaman önce vücudunun hatlarına uyum sağlamıştı. Pencerenin dışında, mehtaplı gecenin ince tonlarıyla süslenmiş yemyeşil, bakımlı bir bahçe uzanıyordu. Bakışlarını manzaraya dikmişti ama yüzü gibi badem şeklindeki uzun gözlerindeki ifade de boştu.

"Neden böyle bir şey söyledin?" Rhoswen sordu. Genç Vampir'in sesinde gözyaşları vardı, koltuğun yanında diz çökmüş, sarışın başını bir çiçeğin gece yarısı güneşine dönmesi gibi Carling'e çevirmişti. "Sen dünyadaki en harika insansın."

"Çok tatlısın." Carling Rhoswen'in alnından öptü, çünkü diğer kadının buna ihtiyacı var gibiydi. Carling'in bakışlarındaki mesafe azalsa da tamamen yok olmadı. "Ama bunlar oldukça rahatsız edici sözler. Benim gibi biri için buna inanıyorsanız, daha fazla muhakeme yeteneğine sahip olmalısınız."

Hizmetkârının gözyaşları döküldü ve mükemmel yüzüne damladı. Rhoswen hıçkırarak kollarını Carling'e doladı.

Carling'in zarif kaşları kalktı. "Nedir bu?" diye sordu, sesi yorgun çıkmıştı. "Seni üzecek ne söyledim?"

Rhoswen başını salladı ve daha sıkı sarıldı.

Rhoswen, Carling'in en genç iki neslinden biriydi. Carling, on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında keşfettiği olağanüstü yetenekli birkaç istisna dışında Vampir yaratmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Rhoswen eski püskü bir Shakespeare tiyatro kumpanyasının bir parçasıydı, saf altın gibi bir sesi ve ölümcül bir akciğer hastalığı vardı.

tüberküloz. Carling, Rhoswen'i on sekiz yaşında korkmuş ve ölmek üzereyken yanına almıştı. Genç kadına diğer hizmetçilerine tanıdığından daha fazla özgürlük tanımıştı. Düşünürken Rhoswen'in boğucu tutuşuna katlandı.

"Karanlık Fae Kraliçesi'nin taç giyme törenine yol açan olaylar hakkında konuşuyorduk. Niniane ve sevgilisi Tiago yaralandıklarında onları iyileştirdiğimde iyi bir şey yaptığımı inanmakta ısrar ediyorsun. Sonuçlar faydalı olsa da, ben sadece özünde ne kadar bencil bir yaratık olduğuma işaret ediyordum."

"İki gün önce," dedi Rhoswen onun kucağına doğru. "O konuşmayı iki gün önce yaptık ve sonra sen yine kayboldun."

"Öyle mi yaptım?" Sırtını dikleştirdi, kendini haberlere karşı destekledi. "Şey, kötüleşmenin hızlandığını biliyorduk."

Çok yaşlı Vampirlerin düpedüz delirmeden ve sonra da ölmeden önce neden giderek artan bir zihinsel bozulma dönemine girdiklerini kimse tam olarak anlayamıyordu. Vampirlerin bu kadar ileri yaşlara ulaşması nadir olduğundan, bu fenomen Nightkind topluluğunun üst kademeleri dışında çok az biliniyordu. Vampirler vahşi hayatlar yaşarlardı ve önce başka nedenlerden ölme eğilimindeydiler.

Belki de bu, hastalığın kaçınılmaz ilerleyişiydi. Belki de, diye düşündü Carling, başlangıçlarımız nihai çöküşümüzün tohumlarını içeriyordur. İnsan olarak başlayan ruhlar, Vampirizmin onlara verdiği neredeyse ölümsüz hayatı yaşamak için asla tasarlanmamıştı.

Rhoswen'in gözyaşlarıyla kaplı yüzü kalktı. "Ama bir süreliğine iyileştin! Chicago'da ve daha sonra Karanlık Fae taç giyme töreninde tamamen uyanık ve çalışır durumdaydın. Her anın içindeydin. Sadece seni yeni şeylerle uyarmamız gerekiyor."

Carling ona alaycı bir ifadeyle baktı. Olağanüstü deneyimler, insanı bir süreliğine uyanık hale getirdiği için yardımcı oluyor gibi görünüyordu. Sorun sadece geçici olarak yardımcı olmalarıydı. Binlerce yılın geçişine tanıklık etmiş biri için, bir süre sonra olağanüstü deneyimler bile sıradanlaşıyordu.

İçini çekti ve "Seninle paylaşmadığım birkaç olay yaşadım," diye itiraf etti.

Rhoswen'in yüzünü dolduran keder tam anlamıyla Shakespeare'vari bir ifadeydi. Carling'in alaycılık duygusu Rhoswen'e baktıkça daha da derinleşti.

Fanatik bir bağıllıkla karşı karşıyaydı ve bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığını biliyordu.

O kadar uzun zaman önce bilinmezliğin içinde doğmuştu ki, o zamanın ayrıntıları tarihten silinmişti. Köleliğe kaçırılmış, neredeyse ölene kadar kırbaçlanmış ve yaşlanan bir çöl kralına cariyeye olarak verilmişti ve bir daha kimsenin kendisine kırbaç vurmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti. Kendisini kraliçe yapması için kralı baştan çıkardı ve neredeyse hayal edilemeyecek kadar uzun bir ömrü Güç elde etmek için heba etti. Zehirleri, savaşı ve büyücülüğü, nasıl hükmedeceğini ve tüm kalbiyle nasıl kin tutacağını öğrendi ve sonra Vampirizmi, ona neredeyse ölümsüzlük veren yılanın öpücüğünü keşfetti.

İnsan hayatları için iblislerle satranç oynamış, hükümdarlara danışmanlık yapmış ve canavarlarla savaşmıştır. Yüzyılların çözölen parşömeni boyunca birden fazla ölkeyi ince demir yumruğundaki sarsılmaz acımasızlıkla yönetti. O kadar gizli büyüleri biliyordu ki, varlıkları hakkındaki bilgi bu dünyadan neredeyse silinip gitmişti ve o kadar harikulade şeyler görmüştü ki, onları görmek gururlu insanları dizlerinin üzerine çökertmişti. Günün aydınlığında yürümek için karanlığı fethetmişti ve o kadar çok insanı ve şeyi kaybetmiş, kaybetmiş ve kaybetmişti ki keder bile artık onu fazla etkilemiyordu.

Tüm bu muhteşem deneyimler şimdi süslü gecenin içinde kayboluyordu.

Hayatını sürdürebileceği başka bir yer, hayatta kalmak ve sonuna kadar gitmek için her şeyden çok mücadele etmesi gereken zorlayıcı bir macera, tırmanması gereken bir dağ zirvesi yoktu. Hayatta kalmak için yaptığı onca şeyden sonra, bu kadar uzun süre yaşamak ve hükmetmek için savaştıktan sonra, artık ... ilgisizleşmişti.

Ve işte tüm hazinelerin sonuncusu, diğerlerinin üzerinde duran sırlar tabutundaki son mücevher, oniks ışığını göz kırptıyordu.

Biriktirmek için çok çalıştığı Güç, zihninin giderek kötüleşmesiyle aynı ritimde titreşiyordu. Etrafında zarif, şeffaf bir ışıltıyla parladığını gördü. Onu elmas gibi parıldayan bir örtüyle kapladı.

Ölümünün bu kadar güzel olacağını tahmin etmemişti.

Ne zaman başladığını unutmuştu. Geçmiş ve şimdiki zaman zihninde birbirine karışmıştı. Zaman bir bilmeceye dönüşmüştü. Belki de yüz yıl önceydi. Ya da belki de hayatının tamamıydı.

belli bir simetriye sahipti. Uğruna bu kadar çok savaştığı, kan döktüğü ve öfke gözyaşları döktüğü şey, sonunda onu tüketen şey olacaktı.

Bir başka Güç patlaması daha yaşanıyordu. Bunun kaçınılmazlığını hissedebiliyordu, ölümsüz bir senfoninin yaklaşan kreşendosu ya da uzun zamandır terk edilmiş, neredeyse unutulmuş kalp atışlarının bir sonraki samimi nabızı gibi. Dikkatini o büyüleyici iç aleve odakladığında gözlerindeki ifade belirsizleşti.

Alev onu tekrar içine çekmeden hemen önce bir tuhaflık fark etti. Etraflarındaki evde hiçbir ses, diğer Vampirlerden hiçbir hareket, hiçbir insani duygu kıvılcımı yoktu. Genç Vampir ayaklarının dibinde diz çökerken Rhoswen'in kesik kesik nefes alışından ve kulağını tırmalayıp yer minderinde yuva yapan bir köpeğin yakınlardaki küçük, memnun seslerinden başka bir şey yoktu. Carling uzun bir süre etrafı İktidardakilerin masalarından düşen artıklarla beslenmeye hevesli çakallarla çevrili olarak yaşamıştı ama geçen hafta içinde her zamanki yardımcıları ve dalkavukları kaçmıştı.

Bazı yaratıklarda diğerlerinin aksine kendini koruma duygusu çok gelişmişti.

Rhoswen'e, "Bu ayırt etme duygusunu kazanmak için daha çok çalışmanı öneririm," dedi.

Her küçük şey yoluna girecek.

Geçenlerde Rune, Niniane Lorelle hayatının en kötü dönemindeyken ona Bob Marley'den bir alıntı yapmıştı. Niniane bir periye göre genç, tatlı bir kadındı ve uzun zamandır onun yakın arkadaşıydı. Ayrıca şu anda Karanlık Fae Kraliçesi'ydi ve Amerika'nın ülkedeki en güçlü on kişi listesine en yeni giren kişiydi. Rune, bir arkadaşının öldürüldüğü ve arkadaşı Tiago'nun da neredeyse ölmek üzere olduğu bir suikast girişiminden sonra onu teselli etmek için Bob'dan bahsetmişti.

O zamandan beri Marley'in şarkısı aklından çıkmıyordu. Bir TV reklamı ya da bir filmin müzikal teması gibi sürekli tekrar eden beyin virüslerinden biriydi ve beynine bağlı ses sistemi için bir kapatma düğmesi bulamıyordu.

Normal şartlarda Bob'un müziğini sevmediğinden değil. Rune sadece onun bir süreliğine çenesini kapatmasını istiyordu, böylece biraz uyuyabilecekti.

Bunun yerine Rune gecenin bir yarısı uyanıyor, ipek çarşafı aşırı hassas cildini zımparalarken tavana bakıyor ve Bob çalmaya devam ederken son olayların zihnindeki anlık görüntüleri zihninin retinasına çarpıyordu.

Her küçük şey.

Snap ve Rune'un diğer yakın arkadaşı Tiago ormanlık bir açıklıkta sırt üstü yatmış, bağırsakları deşilmiş ve kendi kanına bulanmış halde yatarken Niniane onun başında diz çökmüş ve dehşet içinde ona sarılmıştı.

Rune, Carling'i omuzlarından yakalayıp sertçe sarsarken ve yüzüne doğru kükrerken, tarihteki en güçlü Nightkind hükümdarlarından birinin muhteşem boş ifadesine baktı.

Bir çırpıda Carling ile Tiago'nun hayatını kurtaran ama kendi hayatını da sona erdirebilecek bir pazarlık yaptı.

Bir çırpıda, Carling alacakaranlıkta, Karanlık Fae diyarının kalbinin derinliklerinde, Adriyel Nehri'nden çırılçıplak çıkarken, gün batımında sanki yıldızlardan oluşan şeffaf bir elbise giymiş gibi parıldayan gümüşü sularla ıslanmıştı. Kaslı vücudunun kıvrımları ve çukurları, biçimli kafatasında kaygan duran siyah saçları, yüksek yanaklı, esrarengiz Mısırlı yüzü, hepsi o kadar mükemmeldi ki. Ve onunla ilgili en mükemmel şeylerden biri aynı zamanda en trajik olanlardan biriydi, çünkü vücudunun kıvrak, şehvetli güzelliği düzinelerce uzun beyaz kirpik iziyle gölgelenmişti. Ölümlü bir insanken öyle bir güçle kırbaçlanmıştı ki, bu vahşi bir zulüm olmalıydı ama yine de bir kaplanın güçlü, şık ve kendinden emin duygusallığıyla hareket ediyordu. Onu görmek nefesini kesmiş, düşünmesini durdurmuş, ruhunu, her şeyini durdurmuştu, öyle ki henüz gerçekleşmemiş bir tür kozmik yeniden başlatmaya ihtiyacı vardı çünkü bir parçası hâlâ o aydınlanma anında donup kalmıştı.

Bir anda antika bir silahın ormandaki açıklıkta aynı anda ateşlenip patladığına ve hem bir haini hem de iyi bir kadını öldürdüğüne tanık oldu. Çok sevdiği bir kadın. Güçlü, komik, kırılgan bir insan olan bu kadın, o ve nöbet arkadaşı Aryal'ın işleri berbat etmesi ve onu Niniane'i tek başına korumak zorunda bırakması yüzünden kısa ve değerli hayatını kaybetmemeliydi.

Şak diye Cameron'ın hayattaykenki yüzünü gördü. İnsan bir sporcunun uzun ve güçlü vücuduna sahipti, yüzüne serpiştirilmiş

İyi bir mizah anlayışı ve tarçın rengi çilleri vardı.

Karanlık Fae askerleri Cameron'ın bedenini Chicago'daki ailesine götürmek üzere hazırlayıp sararken onu son kez gördü. Tüm o güzel tarçın rengi çillerinden akıp gitmişti. Niniane'in hayatını kurtarmak için ateşlediği silahın patlamasıyla kafasının büyük bir kısmı kopmuştu. Bir arkadaşınızı o son, en üzücü durumda görmek her zaman çok acıydı. Onlar iyiydi. Artık acı çekmiyorlardı. O noktada yaralı olan sizdiniz.

Her şey yoluna girecekti.

Ama bazen öyle olmazdı Bob. Bazen işler o kadar boka sarardı ki tek yapabildiğin onları bir ceset torbasında eve göndermek olurdu.

Rune'un öfkesi kısa sürdü. Genelde yumuşak başlı bir Wyr'di ama durduk yere insanların kafasını koparmaya başladı. En azından mecazi anlamda. En azından gerçek anlamda insanların kafasını koparmaya başlamamıştı. Yine de insanlar ondan kaçmaya başladı.

"Neyin var senin?" Aryal, Niniane'in taç giyme töreninden sonra, Adriyel'den Chicago'ya geçip New York'a dönmek üzere yola çıktıklarında sormuştu.

Tercih ettikleri seyahat yöntemini seçmişler ve Wyr formlarıyla uçmuşlardı. Aryal onun nöbetçi arkadaşı ve bir harpy idi, yani zamanın yüzde doksanında tam bir kraliyet kaltağıydı. Genellikle alaycı tavırları onu gülmekten kırıp geçirirdi. Şu anda neredeyse onu bir gökdelenin yan tarafına tekmeleyecekti.

"Marley'in hayaleti bana musallat oluyor," dedi ona.

Aryal kara bir kaşını ona doğru eğdi. Harpy formundayken yüzünün açılırlı belirgin, yukarı doğru kalkıktı. Griden siyaha çalan kanatları, etraflarında çılgınca esen sıcak yaz rüzgârında güçlü bir şekilde çırpınıyordu. "Hangi hayalet?" diye sordu harpy. "Geçmişteki mi, şimdiki mi yoksa gelecekteki mi?"

Ha? Anlaması bir saniye sürdü. Sonra Dickens bağlantısı aklına geldi ve Jacob Marley diye düşündü, Bob değil. Aryal, Jacob Marley karakterini ve Noel'in üç ruhu olan geçmiş, şimdiki zaman ve geleceği birbirine karıştırmıştı.

Zaman ve zaman ve zaman. Olanlar, olanlar ve henüz gelmemiş olanlar.

Bir kahkaha attı. Ses buzlu camla doluydu. "Hepsi," dedi. "Hepsi bana musallat oluyor."

"Dostum, vazgeç artık," dedi Aryal, ondan geldiği için uzlaştırmacı olduğunu anladığı yumuşak bir ses tonuyla. "Noel'e inan artık."

Harpy onun yanında uçarken neredeyse narin görünüyordu. Wyr formu bir gryphon formuydu. Bir aslanın gövdesine, altın bir kartalın kafasına ve kanatlarına sahipti. Pençeleri jant kapağı büyüklüğündeydi ve uçlarında geri çekilebilir uzun pençeler vardı ve kartal kafasının aslan rengine gözleri vardı. Kedi vücudunun göğüs kısmı geniş ve güçlüydü, zarif ve güçlü kalçaları vardı ve sıcak çöllerin kum rengindeydi. Wyr formundayken muazzamdı, kolayca bir SUV büyüklüğündeydi ve buna uygun olarak devasa bir kanat açıklığı vardı.

Rune insan formundayken 1.80 boyundaydı ve bir kılıç ustasının geniş omuzlarına ve zayıf, sert kaslarına sahipti. Güneşte bronzlaşmış ince taneli bir cildi vardı ve aslan gözlerinin köşelerinde güneşin aydınlattığı kehribar rengine gülme çizgileri vardı. Düzgün yüz hatları ve beyaz gülümsemesi özellikle kadınlar arasında popülerdi ve geniş omuzlarına dökülen güneşten kavrulmuş saçlarından oluşan yelesi soluk altın, kestane ve yanık bakır parıltıları taşıyordu.

Eski Hindistan ve İran'da saygı gören Dünya'nın dört gryphon'undan biriydi, dünyanın doğusunda ortaya çıkan ölümsüz bir Wyr'di. Dünya oluştuğunda zaman ve uzay bükülmüştü. Bükülme, büyüünün toplandığı, zamanın farklı aktığı, modern yanıcı teknolojilerin çalışmadığı ve güneşin farklı bir ışıkla parladığı Diğer toprakların boyutsal ceplerini yarattı. Yaşlı Irklar olarak bilinen Wyrkind ve Elfler, Aydınlık ve Karanlık Fae'ler, Nightkind, Demonkind, insan cadılar ve diğer tüm canavar yaratıklar, Öteki topraklarda veya yakınlarında kümelenme eğilimindeydi.

Mürver yaratıkların çoğu ya Dünya'da ya da Öteki diyarların boyutsal ceplerinde ortaya çıkmıştır. Birkaçı, çok azı, zamanın ve uzayın akışkan ve değişken olduğu ve dünyanın yaratılışı sırasında Gücün şekillenmemiş, ölçülemez bir güç olduğu yerler arasındaki geçiş noktalarında ortaya çıkmıştır.

Rune ve diğer gryphonlar tam da böyle varlıklardı. Onlar iki yaratık arasında, değişen zaman ve mekânın eşiğinde oluşmuş, dualitenin özlü varlıklarıydı. Aslan ve kartal, diğer kadim Wyr'larla birlikte, şekil değiştirmeyi ve insanoğlunun arasında yürümeyi öğrendiler ve böylece onlar da Wyr formu ve insan oldular. Dünya'nın ara yerlerine karşı bir yakınlıkları vardı. Diğerlerinden gizli kalan geçiş yollarını ve Diğer diyarları bulabilirlerdi ve tarihin erken dönemlerinde şöyle bilinirlerdi

korkusuz kaşifler oldukları için Yaşlı Irklar boyunca. Onlar gibi başkaları olmayacaktı. Yaratılışın belirsiz zamanı geçmiş ve her şey, hatta mekânlar arasındaki geçiş noktaları bile tanımlarında sabit hale gelmişti.

Geçmiş onun arkasında kayıyordu. Gelecek, Mona Lisa gülümsemesiyle önünde bekleyen bilinmeyen bir şeydi. Ve sürekli akıp giden şimdi sürekli doğuyor ve sürekli ölüyordu, ama hiçbir zaman elinize alıp tutunabileceğiniz bir şey değildi, çünkü sizi her zaman başka bir yere doğru itiyordu.

Evet, hayatı eşikte yaşamak hakkında bir iki şey biliyordu.

O ve Aryal New York'taki Cuelebre Kulesi'ne dönmüşlerdi.

Kıta Birleşik Devletleri'nin insan coğrafyasını kaplayan yedi Yaşlı Irk demesi vardı. Wyrkind demesne'nin merkezi New York'taydı. Elf demesinin merkezi Charleston, Güney Carolina'daydı. Karanlık Fae'lerin demesne merkezi Chicago'da, Aydınlık Fae'lerinki ise Los Angeles'taydı. Tüm Vampirik formları içeren Nightkind, San Francisco Körfez Bölgesi ve Kuzeybatı Pasifik'i kontrol ederken, Güç'e hakimiyetleri nedeniyle Yaşlı Irkların bir parçası olarak kabul edilen insan cadılar Louisville, Kentucky'de bulunuyordu. Wyr ve Vampirler gibi Demonkind da goblinler ve cinleri de içeren birkaç farklı türden oluşuyordu ve merkezleri Houston'daydı.

Rune ve Aryal'ın dönüşünde yaptıkları ilk şey Wyr Lordu Dragos Cuelebre'yi sorgulamak oldu. Altın gözlü, iri yarı, esmer bir adam olan Dragos'un Wyr formu özel bir jet büyüklüğünde bir ejderhaydı. Yüzyıllar boyunca Wyrkind topraklarını yönetmiş, yedi ölümsüz Wyr'i de onun nöbetçileri olarak görevlendirmişti.

Rune, Dragos'un ilk nöbetçisiydi. Rune'un diğer görevleri arasında, o ve diğer üç gryphon, Bayne, Constantine ve Graydon, demesne'de barışı korumak için çalıştılar. Aryal soruşturmalardan sorumlu nöbetçiydi ve gargoyile Grym de Cuelebre Enterprises'in kurumsal güvenlik şefiydi.

Dragos yedinci nöbetçisini kaybetmişti ve henüz yerine yenisi gelmemişti. Gök gürültüsü kuşu ve uzun süredir savaş lordu nöbetçisi olan Wyr Tiago

yeni bulduğu eşi Niniane ile birlikte olmak için Wyr malikânesindeki hayatından ve konumundan uzaklaştı.

Dragos en iyi zamanlarda bile pek yumuşak huylu biri değildi. İlk başta sorgulamadan memnun kalmamıştı. Hatta hiç memnun olmamıştı.

"Ona *NE* sözü verdin?" Ejderhanın derin kükremesi pencereleri tıkırdattı. Onun ofisinde duruyorlardı. Dragos ellerini kalçalarına dayamıştı, palayla keskinleştirilmiş karanlık yüz hatları kuşku doluydu.

Rune ağzını, öfkesine hakim olmakta zorlanan birinin gergin çizgileriyle kapattı ve "Bir hafta içinde Carling'e gidip onun seçeceği bir iyiliği yapacağıma söz verdim," dedi.

"İnanılır gibi değil," diye homurdandı Wyr Lordu. "Ne verdiğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, aslında," diye ısırdı Rune. "Sanırım bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Senden herhangi bir şey yapmanı isteyebilir ve şimdi bunu yapmak için büyü yasalarına bağlısın. Sadece o lanet iyiliği tamamlamaya çalışırken *YÜZLERCE YIL* ortadan kaybolabilirsin." Ejderha volta atarken sıcak bakışları alev alev parlıyordu. "Savaş lordu nöbetçimi zaten kaybettim ve şimdi de İlk'im olmadan ne kadar süre idare etmek zorunda kalacağım hakkında hiçbir fikrimiz yok. Pazarlık için başka bir şey bulamaz mıydınız? Başka bir şey. Herhangi bir şey."

"Görünüşe göre hayır, çünkü lanet olası anlaşmayı yapan bendim," diye tersledi Rune, zaten gergin olan öfkesi alevlenirken.

Dragos, Rune'la yüzleşmek için dönerken sessizliğe gömüldü. Şüphesiz bu biraz da şaşkınlıktan kaynaklanıyor olmalıydı, çünkü Rune normalde ilişkilerinde sakin olan taraftı. Ama Dragos aynı zamanda bir öfke patlamasını serbest bırakmadan önce derin bir nefes alıyordu. Ejderhanın Gücü odanın içinde sıkışmıştı.

Derken Aryal, herkesten önce, barışçı rolünü oynamak için devreye girdi. "Ne oluyor Dragos?" dedi harpy. "Ölüm kalım meselesiydi ve Tiago gözümüzün önünde kan kaybından ölüyordu. Hiçbirimizin Batı'nın Kötü Cadısı'yla yapılacak en iyi pazarlık koşulları hakkında avukatlarımıza danışacak vakti yoktu. Sana bir hediye getirdik. Al bakalım." Dragos'a deri bir paket fırlattı, o da refleks olarak elini kaldırıp paketi yakaladı.

Dragos paketi açtı ve içinden tehditkâr bir Güç yayan iki siyah pranga çıkardı. "Sonunda bir parça iyi haber var," diye nefes aldı.

Üç Wyr zincirlere tiksintiyle baktı. Dragos'un eski düşmanı, merhum Karanlık Fae Kralı Urien Lorelle tarafından tasarlanan zincirler

en güçlü Wyr'i, Dragos'un kendisini hapsedmek için.

Rune ve Aryal, Karanlık Fae hükümetinin en güçlü isimlerinden birinin karısı olan Naida Riordan'ın Niniane ve Tiago'yu öldürme girişimlerinde Urien'in eski aletlerini nasıl kullandığını anlatmayı bitirirken, Dragos öfke patlamasının raydan çıkmasını dinledi.

"Prangalar Tiago'nun iyileşmesini engelliyordu," dedi Rune. "Onları nasıl çıkaracağımızı düşünürken neredeyse onu kaybediyorduk. İşte o zaman Carling'le pazarlık yapmak zorunda kaldım."

Ejderha ona acımasız bir bakış attı, düşünceler altın rengi gözlerinde gölgeler gibi oynaşıyordu.

"Pekâlâ," dedi Dragos bir süre sonra. "Bu haftayı işlerini düzene sokmak ve görevlerini devretmek için kullan. San Francisco'ya vardığında da Carling'i hızlıca bir şeyler yapmana izin vermesi için ikna etmeye çalış."

Böylece Rune, Bob ve kafasındaki görüntüler geceleri ona eşlik ederken ve New York'un manzaraları ve sesleri gündüzleri duyularına saldırırken, haftayı delegasyon yaparak geçirdi.

Normalde New York'un enerjik koşuşturmacasından hoşlanırdı ama Adriyel'den döndüğünden beri devasa şehir yaz sıcaklığında buharlaşıyor, tüm kokular ağır bir neme hapsoluyor ve Rune'un derisinin altında keskin tırnaklar gibi sıyrılan sürekli sert, kakofonik bir gürültü yayıyordu. Bu durum onu kısa ve bilinmeyen bir fitili olan vahşi bir yabancıya dönüştürmüştü, öyle ki öfkesi patladığında herkes kadar o da şok geçiriyordu. Var olduğu sayısız uzun yıllar boyunca daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti: kendini güvende hissetmiyordu.

Belki de bir süreliğine uzaklaşmak zorunda kalması o kadar da kötü bir şey değildi. Bu ona yeniden toparlanma ve dengesini bulma şansı verebilirdi. Dragos'un öfkesiyle uğraşmaya ara vermek akıllıca olabilirdi, zira kendi otokontrolü bu kadar belirsiz hale gelmişti. Dragos'la yüzyıllara yayılan verimli bir ilişkileri vardı ve bu ilişki kısmen dostluğa, büyük ölçüde de Rune'un dengeli öfkesi ve diplomasisi gibi birbirlerinin yeteneklerine güvenen bir ortaklığa dayanıyordu.

Ancak şu anda "idare etme" konusundaki azımsanmayacak tüm becerilerini kaybetmiş gibi görünüyordu. Böyle devam ederse Dragos'la ciddi ve çok çirkin bir çatışma yaşayabilirlerdi ve bu hiç de iyi olmazdı.

hiç kimse için iyi değildi, en azından kendisi için. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermek için hiçbir neden yoktu.

Carling'i, onun için hızlıca bir şeyler yapmasına izin vermesi için ikna etmesi gerekiyordu, değil mi? Belki çöpünü atmayı ya da bulaşıklarını yıkamayı teklif edebilirdi. Bunun ne kadar iyi gideceğini merak ediyordu.

Batı'nın Kötü Cadısı'nın espri anlayışı var mıydı? Rune onu son birkaç yüzyılda demesne'ler arası ilişkilerde görmüştü. Her ne kadar bir ya da iki kez çift anlamlı bir şeyler söylediğini duymuş ya da o muhteşem kara gözlerinin arkasında gizlenen bir ışıltı gördüğünü düşünmüş olsa da, bu oldukça şüpheli görünüyordu. Gerçek bir mizah için fazla yoğun görünüyordu, sanki kahkaha içerideki bir tür kritik silah sistemini kırabilirdi.

Perşembe günü, altıncı gün, iPhone'u çaldı. Kot pantolonunun cebinden çıkarıp kontrol etti. Merkezi San Francisco'da bulunan Turner & Braeburn Hukuk Bürosu'ndan Duncan Turner'dan bir e-posta almıştı.

Bu da kim?

Doğru ya, Duncan Turner Vampir Duncan'dı. Duncan, Niniane'in Yaşlılar Mahkemesi'nde Konsey Üyesi olarak taç giyme töreni için Karanlık Fae diyarı Adriyel'e giden Carling'in maiyetinde yer almıştı.

Yaşlılar mahkemesi, Yaşlı Irklar için bir tür Birleşmiş Milletler gibi hareket ediyordu. Birleşik Devletler kıtasındaki yedi Mürver demesini temsil eden yedi Konsey üyesinden oluşuyordu ve demeler arası ilişkilerde belirli yasal ve yargısal yetkilere sahipti. Ana tüzükleri mevcut Güç dengesini istikrarlı tutmak ve savaşı önlemek için çalışmaktı.

Diğer şeylerin yanı sıra, Konsey Üyeleri, Yaşlılar mahkemesinin temsilcileri olarak resmi sıfatlarıyla hareket etmeye çağrıldıklarında, demesne sakinlerinin katılımını emretme yetkisine sahipti. İnsanlar için jüri görevi gibi, demesne sakinleri de ya uymak ya da hizmet edemeyeceklerini kanıtlamak zorundaydı.

Rune, Duncan'ın Niniane'in Adriyel'deki taç giyme törenine giderken Carling'e eşlik etme ayrıcalığı için kaç fatura saati kaybettiğini merak etti. Duncan sadece yolculukta bir varlık olduğunu kanıtlamakla kalmamış, en ufak bir hayal kırıklığı, sabırsızlık ya da kızgınlık belirtisi de göstermemişti. İdeal bir yol arkadaşı olmuştu ve Rune bu örnek davranışa güvenmese de, buna rağmen Vampir'den hoşlanmaya başlamıştı.

Rune e-postayı tıklayarak açtı ve okudu.

R n Ainissesthai İlk
Nöbetçi
Cuelebre Kulesi
New York, NY 10001

Sevgili Rune:

RE: Sözlü sözleşme uyarınca 23. 4. 3205, Adriyel tarihi.

Meclis  yesi Carling Severan tarafından verilen hizmetlerin karşılığı olarak, lütfen yarın gün batımında 7500 numaralı süit, 500 Market Street, San Francisco, CA 94105 adresindeki ofisimde hazır bulunun. Diğer talimatlar size o zaman verilecektir.

Umarım iyi bir hafta ge irmişsinizdir ve zamanı geldiğinde sizi görmeyi dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla,
Duncan Turner
Kıdemli Ortak
Turner & Braeburn, Avukatlık Bürosu

Rune mesajı tekrar okurken ağzını ovu turdu. Zaten kasvetli olan ruh hali daha da karardı. Carling'e çabuk bir şeyler yapıp yapamayacağını sormak, ha?   p  dışarı çıkar. Bula ıkları yıka.

Lanet olsun.

Kendisinden ne beklendiğini   renene kadar, rahat bir konaklama ayarlamamanın akıllıca bir şey olabileceğine karar verdi ve San Francisco'daki Fairmont Hotel'de balkonlu bir s itte ucu açık bir konaklama rezervasyonu yaptı; odanın manzarası ve ferfor e bir balkona açılan Fransız kapılar için süitin daha mütevazı boyutunu tercih etti. Sonra arkadaşlarıyla vedala tı, çantasını topladı ve evinin bahçesinde

Cuelebre Enterprises'in avukatlar ordusu olan Wyr-lion'ların gururu, şirket jetinin kullanımı için. Gürültülü itirazlarına rağmen, rütbesini taktığı anda tartışma sona erdi. Bir grup sinirli kediye Brüksel'deki şirket toplantıları için birinci sınıf bilet ayırtmaya gönderdi.

Gryphon formuyla New York'tan San Francisco'ya uçabilirdi ama bu Turner & Braeburn'ün hukuk bürosuna yorgun ve aç varacağı anlamına gelirdi ki bu da bilinmeyen ve potansiyel olarak tehlikeli bir görevle karşı karşıyayken en iyi stratejik seçenek gibi görünmüyordu. Ayrıca, kedilere de söylediği gibi, uçuş sırasında halletmesi gereken bazı önemli son dakika işleri vardı.

Ve halletti de. Lear pistten ayrılır ayrılmaz, sırtında yastıklar ve dirseğinde bir yığın etli sandviçle bir kanepeye uzandı. Elli iki inçlik plazma geniş ekranı gizleyen panjurları açan bir düğmeye bastı, kablosuz klavyeyi yukarı kaldırdığı dizlerinin üzerine, kablosuz fareyi de koltuğun arkasına yerleştirdi ve jetin uydu bağlantısı üzerinden World of Warcraft'ın *Wrath of the Lich King* oyununa giriş yaptı.

Ne de olsa bir daha ne zaman WoW oynama fırsatı bulacağını bilmiyordu. Ve yapabiliyorken Azeroth'taki tüm yaşamı kurtarmak için üzerine düşeni yapması çok önemliydi. Booyah.

Lear gökyüzünde batıya doğru ilerleyip günün ölümüne doğru ilerlerken WoW oynadı, yemek yedi ve uyukladı. Bu kadar yavaş bir şekilde de olsa tekrar hareket halinde olmak iyi hissettirdi ve Rune'un ruh hali neredeyse tekrar neşeli hissedene kadar hafifledi.

Sonra pilotun sesi Lear'ın ses sistemindeki oyunun sesini bastırdı. "Efendim, alçalmaya başladık. Sorunsuz bir iniş olacak. Yarım saat içinde SFO'ya ulaşacağız ve iniş için izin verildi bile. San Francisco şu anda yetmiş dört derece sıcaklığında ve gökyüzü açık. Güzel bir gün batımı bizi bekliyor gibi görünüyor."

Rune seyahatnameye gözlerini devirdi, WoW'dan çıkış yaptı, gerindi ve ayağa kalktı. Lüks döşenmiş banyoya girdi, tıraş oldu ve beş dakikalık bir duş aldı, en sevdiği kot pantolonunu, Jerry Garcia tişörtünü ve çelik burunlu botlarını tekrar giydi ve kokpitteki manzara hareketini kontrol etmeye gitti.

Pilot ve eş, çiftleşmiş bir Wyr kuzgunu çiftiydi. Rahat bir şekilde oturmuş sohbet ediyorlardı; ince yapılı, siyah saçlı, kıvrak zekâlı bir çift.

göründüğünde yerlerine oturdular. "Çocuklar," dedi yumuşak bir ses tonuyla, bir dirseğini Co'nun sandalyesinin arkasına dayayarak. "Sakin olun."

"Evet, efendim." Pilot Alex ona hızlıca yan yan gülümsedi. Alex iki erkekten daha genç ve daha agresif olanıydı. Çoğu zaman, ikiliden daha rahat olan ortağı Daniel yedek pilot rolünü oynamakla yetinirdi. Uzun uçuşlarda şapkalarını değiştirirlerdi; biri gidiş uçuşunda pilotluk yaparken diğeri dönüşte pilotluk yapardı.

Lear'a gece boyunca bakım ve yakıt ikmali yapılacak ve kuzgunlar sabah ilk iş olarak New York'a geri döneceklerdi. Rune, "Akşam ne yapacaksınız, dışarıda yemek mi yiyeceksiniz, bir gösteriye mi katılacaksınız?" diye sordu.

Restoranlar ve Broadway şovları hakkında sohbet ederlerken, Rune uçağın altında uzanan panoramaya baktı.

San Francisco Körfez Bölgesi devasa renk cümbüşüyle çalkalanıyor, uzaktaki simge yapıların mavimsi grileri parlak elektrik kıvılcımlarıyla noktalanıyor, hepsi de yaklaşmakta olan bulutsuz gün batımının ateşli parlaklığıyla taçlanıyordu. Körfez Bölgesi'nin beş büyük köprüsü - Golden Gate Köprüsü, San Francisco-Oakland Körfezi Köprüsü, Richmond-San Rafael Köprüsü, Hayward-San Mateo Köprüsü ve Dumbarton Köprüsü - suluboya mesafesine mükemmel bir minyatür olarak kazınmıştı. Güney San Francisco yarımadası, bir tanrının arka bahçesindeki devasa çiçekler gibi gökdelenler filizlendiriyordu. Golden Gate'in diğer ucunda Marin, Sonoma ve Napa ilçelerini de içine alan Kuzey Körfezi bölgesi uzanıyordu.

Bazen uzakta, en soluk şeffaf mavi çizgilerle çizilmiş başka bir diyar vardı. Körfez Bölgesi'nin diğer topraklarından biri yaklaşık bir asır önce ufukta belirmeye başlamıştı. Golden Gate'in tam batısında yer alıyor gibiydi.

Ada ilk kez on dokuzuncu yüzyılın ortalarında görülmüş ve büyük bir şaşkınlığa ve nakliye yollarının yeniden belirlenmesine neden olmuştu. Bu tekil fenomen üzerine çok fazla araştırma ve spekülasyon yapılmış, Kaliforniya'nın deprem faylarıyla bağlantılı olabilecek bir Güç fayı gibi fikirler ortaya atılmıştı, ancak kimse adanın neden bazı zamanlarda görünüp bazı zamanlarda kaybolduğunu gerçekten anlayamamıştı. Sonunda maceraperest bir ruh, okyanus gemileri yeterince yaklaştığında adanın kaybolduğunu keşfetti. Bundan sonra nakliye yollarındaki trafik normale döndü.

Çok geçmeden ada Körfez Bölgesi'nin bir başka turistik cazibe merkezi haline geldi. Diğer kara göründüğünde gezi turları katlanarak arttı. İnsanlar ona Avalon, efsane ve masalların parlayan ülkesi demeye başladı.

Ama Rune başka bir ismin fısıltılarını duymuştu. Körfez Bölgesi'nde başka bir nüfus daha vardı. Gemi seyahatlerine çıkan, restoranlarda yemek yiyen ya da Broadway gösterilerini izlemeye giden bir nüfus değildi bu. Eski terk edilmiş binaların köşelerinde yaşıyor ve gece çöküp tüm yırtıcı hayvanlar ortaya çıktığında saklanıyorlardı. Uyuşturucu bağımlıları ve evsizler bu topraklara Avalon demiyordu. Kan Sokağı diyorlardı.

Ada artık uzaktan görülebiliyordu; batmakta olan güneşin turuncu-kırmızı muazzam topu, adanın doğaüstü silüetinde parlıyordu. Adada küçük bir Vampir kolonisinin yaşadığı söyleniyordu. Rune düşünceli bir şekilde onu izledi, Lear SFO'ya iniş rotasına girecek şekilde geniş bir daire çizerken yerçekimindeki değişimi görmek için duruşunu değiştirdi.

Nightkind soyunun merkezi olan Körfez Bölgesi'nde pek çok Vampir yerleşkesi vardı, özellikle de resmi Nightkind Kralı Julian Regillus'un evini çevreleyen geniş bir topluluğun bulunduğu Marin County'de. Rune'un bildiği kadarıyla sokaktaki insanlar Julian'ın topluluğundan adadakiler gibi korkuyla bahsetmiyordu. Bunun nedeni adanın bir görünüp bir kaybolan uhrevi alışkanlığı mıydı yoksa orada yaşayanlar mıydı?

Pilot Alex iç geçirdi ve "FAA yönetmelikleri gereği . . blah blah . . . emniyet kemeri . . . blah . . ."

Rune bir kahkaha patlattı. "Eğer kabinde sabitlenmemiş her şeyi kaybetmeseydik, bir kapıyı açıp dışarı atlamak isterdim."

Daniel ona bir bakış fırlattı. "Bu eylemden kaçındığınız için teşekkür ederim efendim." "Bir şey değil." Rune işbirlikçinin omzuna vurdu ve salonu terk etti.

Kabin.

Aslında o kadar da acelesi yoktu ve çok geçmeden iniş yaptılar. Pozisyonlarını aldıktan ve Daniel Lear'ı açtıktan sonra Rune ona teşekkür etti ve havalandı. Jetin hemen dışında şekil değiştirdi ve Wyr formunu dikkat çekmeyecek şekilde gizleyerek havalandı ve şehre doğru uçtu.

Nereye ineceği konusunda kararsızdı, çünkü 500 Market Street'in yerini havadan bulabilecek kadar aşına değildi. Sonunda Golden Gate Park'ın batı ucuna yakın bir yere inmeyi seçti. Asfalt bir yola doğru spiral çizerek inerken, gölgesi bir tabelanın önünde duran ve bir yumruğunda spreyci boyaya kutusunu sallayan ince, sinsici bir figürün üzerinde titreydi.

Rune yere indi, insan formuna geri döndü ve gizlenme pelerininin düşmesine izin verdi. Spor çantasını bir omzuna astı ve figürün tabelayı etiketlemesini izledi. Kahverengi yaratık, iskelet yapılı, uzun örümcekli elleri ve ayakları olan, iştahsız insansı bir dişiye benziyordu. Damlayan saçlarına deniz yosunu telleri dolanmıştı.

Omzunun üzerinden baktı, onu gördü ve kaşlarını çatı. "Sen neye bakıyorsun, göt herif?"

Adam yumuşak bir ses tonuyla, "Bir şey değil, güzel kadını," dedi.

"Öyle kalsın." Yakındaki bir çöp kutusuna atladı, spreyl boya kutusunu fırlattı ve yolun karşısına geçerek yakındaki bir gölete daldı. Çok geçmeden göletin kenarındaki ağlayan bir söğüdün altından kalbi kırık hıçkırıkların sessiz sesi geldi.

Rune tabelaya doğru yürüdü. Bu, Bay Area'nın gölet, göl ve nehirlerine asılan ve turistleri uyaran sayısız tabeladan biriydi: Lütfen Su Hayaletlerini Beslemeyin.

Bu tabelada bir kelime spreyl boyayla karartılmıştı. Artık şöyle yazıyor: Lütfen Su Hayaletlerini Besleyin.

Su perilerinin, gece elflerinin, gulyabanilerin, trollerin ve Vampirlerin evi olan Nightkind malikânesine hoş geldiniz. Göz ucuyla, parkta koşuşturan birkaç gece elfini gördü. Gerçek Elflerin aksine, gece elfleri tipik olarak ince ve çocuk boylu yaratıklardı, büyük gözleri, büyük kel kafaları ve sivri kulakları vardı ve balık gibi bir araya toplanmışlardı.

Söğüt ağacına doğru yürüdü ve damlayan yaprakların altına bakmak için başını eğdi. Su perisi suyun içinde oturuyordu, kemikli ince omuzları kamburlaşmıştı. Onu görünce daha da hıçkırarak ağlamaya başladı.

Spor çantasını karıştırdı. Su perisi acıklı bir inilti çıkardı, dudakları titriyordu, çamur rengi bakışlarıyla onun hareketlerini takip ediyordu. Bir PowerBar çıkardı ve havaya kaldırdı. Hayaletin gözleri ona sabitlendi. Yaklaştıkça feryat ediyordu. Adam bir parmağını kaldırdı. Feryadı sorgulayıcı bir notayla yukarı doğru yükseldi ve durdu.

Ona dedi ki, "Senin numaralarının farkındayım, genç bayan. Beni ısırma kalkarsan suratını dağıtırım."

Su avcısı ona bir sürü dişi olan kurnaz bir sırıtış attı. PowerBar'ı gösterdi ve kaşlarını kaldırdı. Kadın ona hevesle başını salladı. Adam ona barı fırlattı ve kız da havada kaptı. Bir savrulma ve sıçrama ile ödülünü yemek için ağacın diğer tarafına daldı.

Başını salladı ve saatine baktı. Gün batımına yaklaşık yarım saat vardı. Batıya yürümek, Market Caddesi'ne bağlanmak ve hedefine ulaşmak için sola ya da sağa sapması gerekip gerekmediğini öğrenmek için bolca zamanı vardı.

Parktan çıkarken Bob'un kafasında yine bir şeyler dönmeye başladı. Her küçük şey yoluna girecek.

Olamaz. Yine mi? En azından bu maceraya biraz olsun aklı başında başlamak istiyordu. Caddede ilerlerken, spor çantasının yan cebini açtı ve iPod'unu alana kadar içinde dolaştı. Kulaklıkları taktı ve başka bir şey bulmak için kapsamlı çalma listesinde gezindi. Başka bir şey. Herhangi bir şey.

"Born to be Wild." Evet, bu iş görürdü. Oynat tuşuna bastı. Steppenwolf'un güçlü ve ham sesi kulaklarında çınladı.

Tüm silahlarınızı aynı anda ateşleyin ve uzaya doğru patlayın.

Alacakaranlıktı, dünyanın eşik yerlerinden biri, gündüz ve gece arasındaki geçiş zamanıydı. Ölmekte olan güneş ışığı aslanın gözlerine vuruyordu. Rune gülümserken ıslıl ıslıl parlıyorlardı.

İKİ

San Francisco'daki Market Caddesi, kuzeydoğu kıyısındaki Ferry Building'den güneybatıdaki Twin Peaks'e kadar şehri çaprazlamasına kesiyordu. Bu cadde şehrin en önemli caddelerinden biriydi ve Paris'teki Champs-Élysées ya da New York'taki Fifth Avenue ile karşılaştırılıyordu.

Şimdi Nightkind arazisinin kalbinde bir Cuma akşamı alacakaranlık yaklaşıyordu. Bu da Market Sokağı'nı havalı ve hareketli bir yer haline getiriyordu. Çevredeki yüksek gökdelenler günün son güneşine karşı etkili bir kalkan oluşturuyordu. Turistler ve alışveriş yapanlar kaldırımları doldurmuştu.

Beyaz tenli, güzel ve zarif giyimli bir çift kadın Vampir kol kola ona doğru yürüyordu. O yaklaşırken başlarını eğip birlikte fısıldaştılar, sürmeli gözleri ve solgun gülümsemeleriyle ona yan gözle baktılar. O da gülümsediğinde en yakındaki Vampir'in gözleri büyüdü ve fildişi teni narin bir renkle kızardı. Rune bunun bir ölümsüzden gelmesini büyük bir iltifat olarak değerlendirdi.

Hedefine yaklaştıkça kalabalık daha da yoğunlaştı. Kalabalığın en yoğun olduğu yer 500 Market Sokağı'ndaki gösterişli gökdelenin hemen dışıydı. Rune ön kapıya doğru ilerlerken kalabalığı merakla inceledi. Kalabalığın tüm üyeleri insandı.

Zayıf görünümlü bir kadın, burun deliklerinin altından ince bir oksijen tüpü geçirilmiş portatif bir tankı çekerek önünden geçti ve Rune onun geçmesine izin vermek için durdu. Kadın ona süründüğünde, leylak rengi parfümünün altında ciddi bir hastalık kokusu yakaladı. Başını çevirip ciğerlerini temizleyen kibar bir öksürük çıkarana kadar ekşi, tıbbi koku burun deliklerinde kaldı, acı ve çürüme imgelerini çağrıştırdı. Solgun, zayıf bir başka adam tekerlekli sandalyedeydi, yanında karısı ve oğlu olduğu anlaşılan genç bir adam vardı.

Rune kulaklıklarını çıkarıp iPod'unu bir kenara koyduktan sonra döner kapılardan geçerek ana lobiye inceledi. Buraya hakim olan

Üniformalı güvenlik görevlileri, metal dedektörleri ve kurşun geçirmez cam kaplı pencerelere kadar uzanan insan kuyrukları. Ensesini ovuşturdu ve tam dışarı çıkıp binanın numarasını tekrar kontrol edecekti ki lobinin karşısındaki asansör sırasından adının seslenildiğini duydu. Dönüp arkasına baktı.

Vampir Duncan ona doğru yürüyordu. Siyah bir Ralph Lauren takım elbise ve ona uygun ayakkabılar giymiş olan erkek, yaklaşık bir metre on bir boyundaydı. Jilet gibi kesilmiş koyu renk saçları düzgün biçimli kafasına doğru uzanıyordu; hoş yüz hatları ve zeki gözleri vardı. Duncan bir güvenlik görevlisine işaret etti, o da bir yan kapıyı açarak Rune'u içeri davet etti.

"Ben de yeni geldim," dedi Duncan. Vampir elini uzattı.

Rune onu sıktı. Vampir'in kavrayışı güçlü ve soğuktu. "Doğru adrese geldiğime emin olmak için dışarı çıkacaktım. Burada, lobide neler oluyor?"

Duncan asansörlere doğru döndü. Rune onun yanına geldi ve diğer erkeğe uyum sağlamak için uzun adımlarını kısalttı. Duncan ona şöyle dedi: "Nightkind Göçmenlik Bürosu binanın ilk üç katında yer alıyor. Burası insanların Vampir olmak için vize başvurusu yaptığı yerdir."
_"

Plastik camlı pencerelerden birinden gelen bağırışlar onun sözünü kesti. "Sakın bana dört ay daha bekleyeceğimi söyleme! Babam dördüncü evre kanser hastası, dört ay daha bekleyecek zamanı yok!"

Rune önce bağırان adama, sonra da hafifçe yüzünü buruşturan Duncan'a baktı. Duncan'ın elli beşinci kat için paneldeki en üst düğmeye bastığı asansör bankına ulaştılar. Asansöre adım attıklarında Duncan sözlerine şöyle devam etti: "Anlaşılacağı üzere vize süreci duygusal bir hal alabiliyor, bu yüzden lobide bu kadar güçlü bir güvenlik var."

Asansör kapıları kapanırken iki güvenlik görevlisi tartışmaya doğru yürüyordu. Rune, "Merakımdan soruyorum, ölümcül hastalığı olan kişilerin vize başvurularına ne oluyor? Bu adam babasının durumunu hızlandırabilecek mi?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi Duncan. "Her zaman üzücü vakalar olur ve ölmek üzere olan çok fazla çaresiz insan var."

"Dostum," dedi Rune. "Ahh."

Vampir ona baktı. "Sempatik olmak istemem. Ama bunu bir perspektife oturtmak gerekirse, Amerika Birleşik Devletleri tahmini olarak on dört

2009'da eşitlilik Yeşil Kart Vizesi için milyon başvuru yapıldı. Kuzey Amerika Nightkind demesne'i yılda on milyona yakın vize başvurusu alıyor ve bizim eleme sürecimiz federal hkmetinkinden daha titiz olmakla kalmamalı, aynı zamanda ABD'nin verdiği 2,5 milyon vizeden çok daha azını verebiliyoruz."

"Vay anasını," dedi Rune.

Duncan, "Kendini bu şekilde düzenlemek zorunda olan tek demesne biziz," dedi. "Uzun mrl Mürver Irkların doğum oranları da buna bağlı olarak düşük. İnsan cadılar için bile doğa, G kıvılcımlarıyla doğanları düzenler ve doğuştan gelen yetenekle doğanların hepsi G zanaatlarını öğrenmeyi seçmez. Vampirlik sadece fiziksel olarak değil, sosyal olarak da tehlikeli bir bulaşıcı hastalıktır. Eskiden zenginlerin, güzellerin ve Güçlülerin ya da herhangi bir nedenle bir Vampirin ilgisini çeken herkesin ilgi alanıydı. Artık bu kadar kaprisli olmayı göze alamayız. 1900'lerin başında, her on yılda bir güncelleme ve iyileştirmelerden geçen orijinal vize başvuru sürecinin yazılmasına yardımcı oldum. Ayrıca her yıl Atlanta'daki CDC ile koordinasyon halinde çalışarak onaylamamıza izin verilen toplam başvuru sayısını belirliyoruz."

"Vampir filmlerinin tüm eğlencesini kaçırdınız," dedi Rune. "Geçen yıl kaç başvuruyu onaylayabildiniz?"

"İki bin."

Dişlerinin arasından ışlık çaldı. "Bu rakamlar ldrc."

"Evet," dedi Duncan. "İşte bu yüzden vize başvuruları neredeyse hiçbir zaman hızlandırılmaz."

"Acele ettirmek için ne gerekiyor?" Rune merakla sordu.

Duncan başını salladı. "Elbette Julian ya da Carling'den gelecek kişisel bir talep ya da Elder Tribunal'dan gelecek bir ferman bunu sağlayabilir. Açıkçası, başka pek bir şey bunu yapamazdı. Ve şimdi başvuru sahipleri sadece sağlam finansal yatırımları ve beklentileri olduğunu kanıtlamakla kalmamalı - örneğin kazançlı bir işte çalışabilecek kapasiteye sahip olduklarını - aynı zamanda psikolojik bir değerlendirmeden de gemeliler. Ayrıca kendilerine ev sahipliği yapacak, başka bir deyişle dönüştükten sonraki ilk beş yıl boyunca istikrar, disiplin ve eğitim sağlayacak bir Vampire sahip olduklarını kanıtlayan belgeler de sunmaları gerekiyor. İşte o zaman on milyon başvurunun çoğu çöp kutusuna gider. En azından mecazi anlamda. Günümüzde başvuru süreci online olarak yürütülmektedir. Biz bir sofistike yazılımı programı geliştirdik.

Düzgün doldurulmamış ya da başlangıçtaki tüm evrak gerekliliklerini karşılayamamış başvuruları otomatik olarak reddediyor."

Rune, "Yani aslında Vampir olmak için paranız olduğunu ya da para kazanabileceğinizi kanıtlamanız ve bilgisayar okuryazarı olmanız gerektiğini söylüyorsunuz ki bu da büyüyen dijital uçurumun yanlış tarafında yaşayan ülkenin büyük bir bölümünü devre dışı bırakıyor. Hayallerini yıkmak istemem ama sanırım Vampirliğin zenginlerin, güzellerin ve güçlülerin işi olduğu bir yere geri dönüyor olabilirsin."

Duncan güldü. Elli beşinci kata vardılar. Asansör kapıları açıldığında kurumsal lükse adım attılar. Asansörlerin karşısındaki koyu mermer duvarda pırıl pırıl ince altın harflerle Turner & Braeburn, Attorneys at Law yazıyordu.

Duncan hızlı adımlarla zevkli bir şekilde dekore edilmiş, kalabalık koridorlardan geçerek köşedeki ofise doğru ilerledi. Rune arkasından ilerlerken etrafına meraklı bir bakış fırlattı. Avukatlar yoğun bir Cuma sabahı geçiriyorlardı.

"Sistem mükemmel değil," dedi Duncan. "İşin özü, Nightkind demesne zavallı, deli, kan emici ölümsüzlerin sokaklarda başıboş dolaşıp vergi ödeyen normal topluma yük olmalarını önlemeye çalışıyor. Ama asıl mesele şu."

Duncan konuşmaya ara verdi ve açık çift kapının önünde durdu. Kibar bir hareketle Rune'u kendisinden önce gelmeye davet etti. Rune, bir santim bile olsa bin metre karelik bir alana sahip bir ofise girdi. Metalik panjurlar iki pencere duvarından geriye çekilmişti ve dışarıda köprüler de dahil olmak üzere tüm Körfez Bölgesi elektrik ışığıyla aydınlanıyordu. Güneş batmıştı ve anısından geriye kalan tek şey okyanusun kararan ufkunda kan kırmızısı bir parıltıydı.

Rune dönerek kapıları kapatmış olan Duncan'a baktı. Vampir onunla yüzleşmek için döndü.

Duncan, "Size az önce anlattığım her şey resmi Nightkind demesne prosedürüdür. Federal yasalar gereği buna uymak zorundayız ama bu ABD'nin uyuşturucuya karşı savaşı ya da daha kötüsü HIV salgını gibi bir şey. Sadece canlı bir kalp atışı, hararetle bir an ve bir kan değişimi uzakta olan bir şeyi gerçekten nasıl düzenleyebilirsiniz?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorum," dedi Rune. "Yapamazsın."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Duncan. "Elbette yapamayız. Kurallar koyabiliriz,

vize veriyor ve sonuçlarını uygulamak için çalışıyoruz, ancak hala kaçaklarımız var

ve deliler, ve kayıt dışılarımız. Bir Vampirin sizin New York'taki demesne'nizde ya da Houston'daki Demonkind demesne'sinde ne yaptığını bilmemiz mümkün mü? Elbette hayır, tıpkı sizin Chicago'da bir Wyr'in ne yapıyor olabileceği hakkında hiçbir fikriniz olmadığı gibi. Polis gücümüz etkilidir, bu yüzden burada demesnemizde halkın görebileceği şeyleri sıkı bir şekilde kontrol altında tutabiliriz, ancak sadece bu kadarını yapabiliriz. Ayrıca, eski Vampirlerin çoğu yeni kısıtlamalara içerliyor ve soy ağaçlarını düzenlemek için hala eski yöntemleri izliyorlar - gizlilik, tahakküm ve şiddet yoluyla."

"Oh iyi," dedi Rune. "Vampir filmlerindeki tüm eğlence geri geldi."

Meşhur köprüsünün geçtiği Golden Gate aslında 1769 yılında İspanyol kaşifler tarafından keşfedilen boğazın adıdır. Amerikalı subay John C. Fremont 1846 yılında, Kaliforniya'nın altına hücumundan önce geçide "Chrysopylae" yani "Altın Kapı" adını vermiştir. Boğaz, antik Bizans'ın Haliç'i ile karşılaştırılmıştı.

Rune dışarı baktığında, Golden Gate Köprüsü boğazın karanlık suları üzerinde parlayarak yükseliyordu. Bir geçidin önünde durmanın sembolizmi gözünden kaçmamıştı. Çantasını siyah İtalyan derisi koltuğun yanındaki yere bıraktı ve ciddi bir alana sahip olan lekesiz cam masanın önüne geçti. Başparmaklarını solmuş kot pantolonunun boş kemer halkalarına geçirdi ve Vampir'e bakarken rahatça durdu.

Duncan masanın arkasına oturmadı, Rune'u da oturmaya davet etmedi. Bunun yerine pencereye doğru ilerledi ve batıya doğru baktı. Ellerini yirmi beş yüz dolarlık takım elbisesinin ceplerine soktu ve bir an için sadece Vampirlerin yapabileceği gibi tamamen hareketsiz kaldı. Bir *GQ* dergisinin ön kapağının havalı fırçalanmış haline benziyordu.

İşte geliyor, diye düşündü Rune. Önümüzdeki bin yıl boyunca çimleri biç. Oldukça basit bir cümleyle ifade edilen tek bir iyilik. Evet Dragos, ne verdiğimi gayet iyi biliyorum.

"Yine kayboldu," diye mırıldandı Duncan.

"Ne?" Rune söyledi.

"Ada. Yine ortadan kayboldu."

Rune da pencereden dışarı baktı. Gün batımından kalan kan kırmızısı parıltı neredeyse tamamen kaybolmuştu ama keskin yırtıcı gözleri

gecenin detaylarını Vampir'in yapabildiği kadar iyi görebiliyordu. Ada gerçekten de gözden kaybolmuştu.

Omuz silkti ve "Tamam," dedi.

"Gitmen gereken yer orası," dedi Duncan.

Rune iç çekti. "E-postanı aldığımda bana bu iyilik için talimatlar vereceğini düşünmüştüm."

Duncan pencereden yüzünü çevirip ona baktı. "Anladığım kadarıyla, sana verebileceğim herhangi bir talimat seni büyüsel yükümlülüklerinden kurtarmayacak. Sözleşmeniz Carling ile ve size bizzat emir vermesi gerekiyor. Şu anda Öteki adadaki evinde ve tabii ki orada zaman farklı akıyor. Benden sadece belirtilen son tarihe kadar buraya ulaştığınızı doğrulamam ve size oraya nasıl gideceğinizi tarif etmem bekleniyor."

"Demek Carling Kan Yolu'nda yaşıyor, öyle mi?" Rune başını salladı. Korkunç bir üne sahip olmanın yolu, Carling. Tıpkı feodal Wyr toplumunda olduğu gibi, Nightkind malikânesinde de kudret çoğu zaman hakka eşitti ve Carling tacını Julian'a devretmeden önce uzun süre Kraliçe olarak hüküm sürmüştü. O zamanlar demesne'ler arası hukukta var olan bir boşluktan faydalanmak için tahttan feragat etmişti, bu da onun Yaşlılar mahkemesi için Nightkind Konsey Üyesi olmasına izin veriyordu. Yasal boşluk o zamandan beri kapatılmıştı. Eski demesne yöneticilerinin mahkemede yer almaları artık yasaktı, ancak Carling eşsiz konumunu korudu. O sadece İhtiyar Heyeti'nde bir Konsey Üyesi değildi. Julian, Carling'in soyundan geldiği için demesi yönetebilirdi ama Julian'ı Carling yönetiyordu.

Duncan başını salladı. "Kan Yolu çok talihsiz bir etiket ve hiç de doğru değil. Geçit ve ada 1836 civarında keşfedildi ve varlığından haberdar olur olmaz Carling burası üzerinde hak iddia etti. Kraliçe olduğu dönemde savaşı Vampir ailelerine karşı harekete geçmesi gereken birkaç zaman oldu. Verdiği tepki, şiddet olaylarındaki artışı bastıracak kadar sert olmalıydı."

"Tamam," diye mırıldandı. "Ben de o yollardan geçtim. Eminim bir yerlerde bunu kanıtlayacak bir tişörtüm vardır. Neden bana bu talimatları vermiyorsun?"

"Batıya doğru bir mil kadar uçmalı ve geri dönmek için etrafından dolaşmalısın. Körfeze doğru dönerken, Golden Gate'i önünüzde, yaklaşık on derece sağınızda tutun ve suyun üzerinde alçaktan uçun. Bu noktada aşağıdaki geçidi hissetmeniz gerekir. Okyanus yatağındaki bir çatlağı takip ediyor, bu yüzden dalmanız ve yüzmeniz gerekecek. Artık yüzmeye ihtiyacı olmayanlar için

Nefes al, yüzmek rahatsız edici bir şey değil. İhtiyaç duymanız halinde kullanmanız için hazır bir oksijen tankım var. Teknoloji işe yarayacak kadar pasif."

Duncan'ın bahsettiği şey, Diğer diyarlardaki yoğun büyü'nün bazı teknolojileri, özellikle de yanma prensibiyle hareket edenleri nasıl bastırdığıydı. Diğer şeylerin yanı sıra, elektrik, silahlar ve diğer modern silahlar Diğer topraklarda çalışmıyordu ya da çalışsalar bile bunu sadece kısa bir süre için ve kaotik ve yıkıcı sonuçlarla yapıyorlardı, bu yüzden Niniane'nin arkadaşı Cameron, Naida Riordan'ı vurduğunda ölmüştü.

Kompost tuvaletler, hypocaust sistemleri, Melitta kahve filtreleri, modern arbalet ve bileşik yay tasarımları veya güneş ısısından yararlanan tasarımlar gibi pasif teknolojiler Diğer topraklarda gayet iyi çalışıyordu. Oksijen tankı, bir tüpten yavaş ve kontrollü bir şekilde salınan sıkıştırılmış havanın bulunduğu bir kaptı. Bir oksijen tankını doldurmak için bir kompresör gerekiyordu ve bu da Başka diyarlarda işe yaramayacaktı ama tankın kendisi, kaynağı bitene kadar geçit boyunca güvenle kullanılabilirdi.

Rune düşündü. "Sualtı geçidi ne kadar uzun?" Duncan ona "On dakikadan biraz fazla bir sürede yüzebilirim" dedi.

"Tanka ihtiyacım yok," dedi Rune. "Bana bir şey olmaz." Çantasını almak için eğildi. "Yine de bunu içine koymak için su geçirmez bir şey kullanabilirim. Fazla bir şey değil, birkaç parça giysi, diş fırçası ve tıraş bıçağı, Stephen King romanı, yadda yadda." Bir iPod, iPhone, birkaç PowerBar, Glock ve mermi, bıçaklar, bir garotte, birkaç fırlatma yıldızıyla birlikte. Yadda yadda. Glock, telefon ve iPod, geri dönene kadar onları kullanmaya çalışmadığı sürece iyi seyahat edecekti.

"Kullanabileceğin bir şeyimiz var," dedi Duncan.

Rune kapıya doğru yarım bir dönüş yaptı ve Vampir'e beklenti dolu bir ifadeyle baktı. Burada ilerliyoruz. Bir sonraki aşama. İlk iş gününe zamanında gitmeliyim. Bir çift manikür makasıyla çimleri düzelteceğim. Bütün adayı manikür makasıyla mı düzelteceksin? Bu bin yıl demek, bebeğim.

Duncan cilalı ayakkabılarının uçlarına bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Belki de bir insan derin düşüncelere dalmış bir adam görmüş olabilirdi. Rune bir yırtıcıydı ve insan ırkından çok daha eskiydi. Odağı daraldı. Vampirin yüz yirmi yılı aşkın süredir ihtiyaç duymadığı eski bir alışkanlıkla nasıl derin bir nefes aldığını izledi. Rune'un yüzündeki minicik

Duncan'ın hoş, koyu renk gözlerinin etrafındaki gerginlik ve yutkunurken Duncan'ın ipek kravatındaki neredeyse görünmez parlaklıktaki değişim.

Rune, Dragos'un Birincisi olmayı yüzyıllar önce bir dizi Güçlü nedenden ötürü hak etmişti. Ama Rune'un Dragos'un Birincisi olmasının başka nedenleri de vardı ve bunların Güç'le hiçbir ilgisi yoktu. Rune sakın bir sesle, "Bana söylemek istediğin bir şey mi var evlat?" dedi.

Duncan'ın bakışları hızla kalktı. "Sana söylemek istediğim pek çok şey var. Ama şu ya da bu sebepten dolayı kendimi kısıtlanmış hissediyorum."

"Avukat-müvekkil ayrıcalığı mı?" Rune sordu.

"Bu ve ayrıca yaratıcımın kısıtlamaları var."

"Yaratıcın kim?" Rune, cevabı zaten bildiğinden oldukça emin olmasına rağmen sordu.

"Carling." Duncan ona beklenmedik bir şekilde sevimli gelen orantısız bir gülümseme verdi. "Ben onun en küçüğüyüm."

Cidden, awww.

"Pekâlâ Duncan," dedi Rune. "Bana söylemek istediğin ve gerçekten söyleyebileceğin bir şey var mı?"

Duncan'ın gülümsemesi soldu ve o anda hiç de genç görünmüyordu. Yaşlı, kederli ve biraz da korkmuş görünüyordu. "Lütfen dikkatli ol," dedi Duncan.

Carling yıpranmış bir kâğıt parçasını açtı ve ocağın yanındaki cilalı granit tezgâhın üzerine koydu. Bir insan görevli tarafından kendisi için hazırlanmış olan el yazısıyla yazılmış talimatlara baktı.

Birinci adım, odun sobasının yakıldığından ve brülörün sıcak olduğundan emin olun. Evet. İkinci adım için tavayı ocağın üzerine yerleştirdi mi? Listeyi kontrol etti. Hayır. İkinci adım, tavaya PAM püskürtün. Yapmış ve sonra tavayı ocağa koymuş. Şimdi tavaya birkaç ons çiğ et ekleyin. Aletle karıştırın. Aleti eline aldı ve düşündü. Bu şeyin adı neydi? Ah evet, bu bir spatula.

Dışarıda güneşli bir sabah parlıyordu. Carling'in çalıştığı mutfak, uzun ahşap masaları, granit tezgâhları, endüstriyel boyutta lavaboları ve içinde domuz kızartılabilecek büyüklükte bir şöminesi olan, yabancı hissi veren taş duvarlı geniş bir alandı. Parlak sarı güneş ışığı metal camlı pencerelerden içeri süzülüyordu. Mutfak, gevezeliklerin olmadığı huzurlu ve sessiz bir yerdi.

dalkavuklar dolduruyordu. Neredeyse boş olduğu için burayı şimdi daha çok seviyordu.

Küçük bir köpek Carling'in ayaklarının dibinde viyakladı. Rhoswen güneş ışığından uzakta, yakınlarda somurtuyordu. "Bunu yapmakta neden ısrar ediyorsunuz anlamıyorum," diye homurdandı Rhoswen. "Çok sevdiği köpek mamalarımız var. Oldukça iyi, pahalı, birinci sınıf köpek maması. Veterinerine bizzat kontrol ettirdim."

"Anlamanıza ihtiyacım yok," diye mırıldandı Carling. Tavadaki organik maddeye baktı. Cızırdamaya başlamıştı. Kırmızı et beyaza dönüyordu. "Yine ne pişiriyoruz?"

"Tavuk," dedi Rhoswen. "Anlaşılmaz nedenlerden dolayı tavuk pişiriyoruz."

"Evet," dedi Carling.

Tavanın içindeki eti itip kaktı. Bu bir yemek. Havayı ılık bir koku doldurdu. Kokladı. Canlılar bu kokuyu aromatik, iştah açıcı bulurlar. Salyaları akar ve mideleri guruldar.

Küçük köpek havladı.

Evet, bazıları da havlıyor.

Tavuk baştan aşağı beyaz olmalı. Dışı kahverengi olsa da olur. Aslında birçok canlı bu şekilde olmasını tercih eder. Carling memnuniyet duygusuyla tavayı ateşten aldı. Buharda pişen malzemeyi küçük bir canlı için bir tabağa sıyırmak üzere bir alet kullandı.

Köpeğe baktı. Köpek de ona baktı. Veterinerin raporundaki ayrıntıları hatırladı. Köpek altı kiloluk turuncu samur bir Pomeranian'dı. Kahverengi ve samur renginde, gülünç bir şekilde kıvrılmış kuyruğunda krem rengi bir dokunuş bulunan, patlayan puf topları gibi çift tüyleri vardı. Parlak düğme siyahı gözleri ve düğme siyahı burnu olan tilki gibi dar bir ağzı vardı. Ona dikkatini verdiğinde, arka ayakları üzerinde durup dönmeye başladı. Kahvaltı denen şey için ne büyük bir mutluluk ve heyecan.

Talimatlar listesindeki son adımı kontrol etti. Tabağı yere koymadan önce etin güvenle tüketilebilecek kadar soğumasını beklemek.

Tabağın üzerindeki dumanı tüten malzemeye baktı. Sonra tekrar köpeğe baktı. Köpek ona heyecanlı bir köpek sırtışı attı, arka ayakları üzerinde zıplayıp havayı eşelerken pembe dili bir tarafa doğru sallanıyordu. Güç dolu bir kelime söyledi. Bir an için tavuğun etrafındaki hava parıldı. O zaman

parmağımı ete dokundurdum, mükemmel derecede soğuktu. Ah, bu çok daha iyiydi.

Geniş taş evin okyanus tarafında bir çan çaldı.

Hem o hem de Rhoswen başlarını kaldırıp sese doğru baktılar. Rhoswen'e, "Git nöbetçiye içeri al," dedi.

Genç sarışın Vampir başını eğdi ve mutfaktan çıktı.

Carling, tavuk tabağını köpeğin önüne koymak için çömelirken siyah Mısır pamuğundan kaftanının eteğini kenara çekti. Bundan sonrası onu hep şaşırtmıştır. Yüzyıllar boyunca açgözlülüğün pek çok biçimine tanık olmuştu. Ama pişen tavuğun kokusu onu ne kadar çılgına çevirirse çevirsin, kadın yemek tabağını köpeğin önüne koyduğunda, köpek her zaman yemeğini mideye indirmeden önce durup ona bakardı.

Carling bir succubus'tu, canlıların duygularını hissedebilen ve onlardan beslenebilen bir Vampirdi. Küçük köpeğin duyguları vardı. Ateşböcekleri gibi göz kırpan parlak renkli kıvılcımlardı bunlar. Ona o bakışı attığında ne hissettiğini biliyordu.

Tutkulu bir minnettarlıktı bu.

Rhoswen birkaç dakika sonra geri döndü. Carling başını kaldırıp köpeğe baktı. Yemeğini bitirmiş ve Carling'in çıplak ayaklarına sarılmıştı. Rhoswen ona, "Wyr büyük salonda seninle görüşmek için bekliyor," dedi.

Carling başıyla onayladı. Uykulu hayvanı ayaklarından itti ve köpek onu takip edemeden mutfağın çift kanatlı kapısından içeri girdi. Köpeğin şikâyet dolu havlamasına aldırmadan, büyük salona giden kaldırım taşı döşeli sessiz koridor boyunca yürüdü; tek ses, kaftanının ayak bileklerinin etrafında dönerken çıkardığı kumaş fısıltısıydı.

Ev, bir tarafta mutfak, tereyağı ve kiler, diğer tarafta iki katlı büyük salon, altı ayak yüksekliğinde devasa bir şömine ve oyma taşın üst örtüsü ve diğer tarafta dallanan daha özel daireler ve odalarla bir ortaçağ malikanesinin genel modelini takip ediyordu. Bir ortaçağ malikânesinden farklı olarak, büyük salon ve okyanus kenarındaki diğer odalar, evin üzerinde oturduğu kayalığa bakan tavandan tabana pencerelere sahipti.

Ev, kayalığın kenarı boyunca en uzak çevreyi takip eden bel yüksekliğinde bir tarla taşı duvarla sınırlandırılmıştı. Duvarların içinde kalan arazi, sarı altınyıldızlar, kırmızı mariposa zambakları, sahil ayçiçekleri, dere orkideleri, deniz kenarı papatyaları ve

ada aslanağızları. Tırmanıcı güller, ön kapıları çevreleyen bir kafesin üzerine dolmuş, muazzam çiçekleri kokuyla sırlıslam olmuştu.

Adanın kendisi böbrek şeklinde ve dört mil uzunluğundaydı. Kayalıktaki ev böbreğin iç kıvrımında yer alıyordu. Dar bir patika, kayalığın kenarından zikzaklar çizerek birkaç yelkenlinin demirlediği geniş bir sahile iniyordu. Büyük taş malikânenin etrafını çevreleyen birkaç küçük ev daha vardı, ancak şu anda bunlar boş duruyordu. Adanın en uzak ucunda bir kızılçam ormanı yükseliyordu, binlerce yıllık devasa ağaçlar okyanustan gelen sislerle besleniyordu. Bu kadim kızılağaçların en üst dallarında utangaç, gizemli kanatlı yaratıklar yaşırdı. Diğer yaratıklar yaklaştığında saklanırlardı.

Carling Wyr'i daha salona adım atmadan ve onunla göz göze gelmeden hissetmişti. Onun varlığının şokunu atlatmak için salonun mutfak girişinde durakladı.

Pencerelerin önünde, her şeyi yolunda giden ve kanıtlayacak hiçbir şeyi olmayan birinin sahip olabileceği türden bir rahatlıkla duruyordu. Sırtı ona dönüktü, elleri yırtık ve soluk kotunun arka ceplerinde okyanusa doğru bakıyordu. Saçları nemli ve dağınık bir şekilde geniş omuzlarına dökülüyordu. Tuzlu su kokusunu ve sağlıklı bir Wyr erkeğinin sıcak erkeksi kokusunu aldı. Binlerce yıl önce insanların üzerinde yükselmişti, garip, devasa, vahşi bir tanıydı. Şimdi bile çoğu erkekten daha uzun boyluydu, vücudunun uzun ve güçlü hatları erkeksi gücü ve zarafeti simgeliyordu.

Ancak fiziksel etkisinden daha fazlası, etrafındaki eterik gücün vuruşuydu. Hareketsiz dururken bile vahşi bir canlılık yayıyordu. Enerji ve Güç, çoğu insan için görünmez olan dalgalı bir korona halinde ondan kaynıyordu, ama o bunların çölde güneşin kavurduğu bir otoyoldan yükselen ısı dalgaları gibi ondan aktığını görebiliyordu. Dünya oluştuğunda ortaya çıkan tüm ölümsüz Wyr'lar aynı ilkel yaşam gücüne sahipti. İçlerinde yaratılışın ilk ateşinin kıvılcımlarını taşıyorlardı.

Carling derin bir nefes aldı, eski zamanlara ait anakronik bir geri dönuştü bu. Vücudunun Rune'un varlığının saldırısına verdiği istemsiz tepkiye dikkat etti, hatta Rune'un küçük bir sesle başını yana eğmesine rağmen. Yüzünü ona döndü.

Sonra yüzünün güçlü, cesur ve temiz hatlarına baktığında sistemindeki diğer şoku yaşadı. Yüzünün kemik yapısı

Vücudunun çerçevesine yansıyan incelik, göze çarpan ve kalbi çeken erkeksi bir zarafet. Duygusal bir şekilde oyulmuş, hareketli dudaklara sahip güzel bir ağzı vardı ama onun en önemli özelliği dünyevi, bilgili aslan bakışlarıydı.

Bu nefes kesici gözler şimdi ona gülümsüyordu. Onu odanın öbür ucuna, kendisine doğru çekiyorlardı.

"Burada harika bir beşik var," dedi Rune. "Her yönüyle gotik olmanın yolu, Carling. Adadan uzaklaşırsan ne olur?"

"Nihayetinde adayı gözden kaybettikten sonra, karaya doğru geri dönüyorsunuz. Burası sadece bir su altı geçiş noktası olan küçük bir Diğer kara cebi. Burada ada ve okyanustan başka bir şey yok."

"Güzel."

Ona, bir güneş gibi ışıldayan bu erkeğe doğru sinsice ilerledi. Onun varlığının gücü tenini karıncalandırıyordu. Attığı her adım onu ona daha da yaklaştırıyor ve daha canlı hissetmesini sağlıyordu. Onun teknik renk zengini duygularıyla kıyaslandığında, hissettiği ve beslendiği diğer tüm yaratıklar sulandırılmış süt gibi zayıf ve pasteldi. Rune ise en koyu yakut şarabı gibi zengin ve akışkan bir besin kaynağıydı. Bir zamanlar açlık olması gereken bir şeyin hayaletini hissetti. Onun kanının tadı muhteşemdi, en nadide likör kadar yakıcı ve yoğundu.

Kız yaklaştıkça adamın gözlerindeki ifade değişti. Gülümsemesi daha keskinleşti, derinleşti ve bembeyaz dişlerini gösterdi. Duygusal paleti de değişti, yakut rengi bordo baştan çıkarıcı ve açıklanamaz karmaşıklıklarla akıyordu.

Onunla burun buruna geldi. Bir buçuk metre boyuyla bir zamanlar uzun boylu bir kadındı. Şimdi ise orta boylu sayılırdı. Aslanın bakışlarına gözlerini kırpmadan bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Adamın nefes alışının nasıl derinleştiğini ve gözlerinin nasıl büyüdüğünü fark etti. Ondan hissettiği bu duygu neydi? Zihninin gerisinde anlaşılması güç bir anı hayaleti dolaştı. Bunu uzun zaman önce bir kez hissetmişti. Bu onu sarhoş ve aceleci yapmış, pervasız kahkahalar atmasına neden olmuştu.

Döndü ve düşünerek onun etrafında dolandı. Onun hızına ayak uydurarak yavaş bir daire çizerek geriye doğru döndü. Başını onunkinin eğimine uyacak şekilde eğdi ve birbirleriyle burun buruna gelecek kadar yaklaştı, Güç konusunda olgunlaşmış ve boy ölçüşmeye girişmiş iki yırtıcı hayvan gibi.

Korkmuyor muydu? Evet, korkmuyordu ama hafızasını kurcalayan duygu bu değildi. Hayranlık mı? Evet, bunu da hissetmişti ama hatırlamak için o kadar uğraştığı şey bu değildi.

Bu gryphon kendisine Rune Ainissesthai diyordu. Rune glif demekti, bir sayfaya vurulan bir damga, ama bundan da öte, rune gizem demekti, büyü demekti. Ainissesthai eski Yunancada bilmecelerle konuşan anlamına geliyordu. Gizemli büyülü bilmece.

"Rün Ainissesthai," diye fısıldadı. "Bilmece nedir?"

Yüz ifadesi elektrik ışığıyla parladı. Şimdi dikkatini çektim, değil mi Wyr? Gülümsedi. Herkesin adının anlamını unuttuğunu mu sanıyordun?

"Böyle bir soru sormaman gerektiğini sen daha iyi biliyorsun," dedi Rune. Sesi, kadının teninde gezinen alçak, çakıllı bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Rune Ainissesthai," diye ikinci kez fısıldadı ve sahip olduğu Güç, isminin sesinin aralarında Çinli bir Budist kâsesinin şakıması gibi yankılanmasını sağladı. "Neden bana geldin?"

"Borcumu ödemeye geldim," dedi Rune ve cevabında kartalın çığlığı yankılandı.

"Rune Ainissesthai," diye fısıldadı üçüncü kez. "Bu borcu ödemek için bir iyilik ölçüsünde emrimi yerine getirir misin?"

"Yapacağımı biliyorsun," diye yanıtladı gryphon ve sesinde aslanın hırıltısı vardı.

Aralarındaki yankılanmaya Gücüyle tek bir darbe vurdu, böylece büyük salonun taş duvarlarında bir gong gibi çınladı ve sihirli yazı atıldı. Gülümsedi. "Pazarlık yapıldı ve cevap verildi."

Artık bağlanmıştı ve onun emirlerini yerine getirmekten başka seçeneği yoktu. Sen benimsin, dedi sessizce onun uzun ve güçlü formuna. İstediyimi yapmak için benimsin. Şu an için, sana sahibim. Peki sana ne yaptıracağım, seni uysal, gururlu, soğukkanlı alfa erkeği? Benden ayrılıp sonsuz hayatına geri dönmeden önce hangi görevi tamamlamalısın?

Ölmek üzere olan biri böyle nadir ve abartılı bir hediyeyle ne yapar?

Dudaklarındaki gülümseme soldu. İçindeki yırtıcı dürtüler karardı ve görünmez dişler çıkardı. Koyu renk gözleri obsidyen camı gibi bir kabukla parıldadı ve ağzının çizgileri sertleşti.

"Diz çök." dedi.

Emri adamın içinde sarsıntı yaratırken şaşkınlığını hissetti.

Ama sonra adam da onu şaşırtan bir şey yaptı. Kaşlarını kaldırdı, ona o rahat ve kayıtsız sırıtışını verdi ve "Tamamdır" dedi.

Bir hamleyle kızın önünde zarifçe tek dizinin üzerine çöktü.

Bu da neydi böyle? Yere uzanmış, güçlü ve geniş omuzları boyun eğmiş bir şekilde eğilmişti. Başını bile eğmişti. Her türlü teslimiyet görüntüsünü verdi ve emri harfiyen yerine getirdi, ama ...

O vahşi, olağanüstü ruhun ekseninin derinliklerinde, alfa erkeği hâlâ hüküm sürüyordu. Onun arkasından dolandı ve dudaklarını kulağına yaklaştırmak için geniş omuzlarına yaklaştı. "Aslında içeride diz çökmüyorsun." diye fısıldadı. Adam başını eğerek tek omzunun üzerinden ona baktı. Umursamaz bakışları ona gülüyordu. O da fısıldadı, "Bunu yapmamı sen emretmedin. Bu

Sana gerçekten diz çökmem için tamamen farklı bir pazarlık gerekir."

Bilinmeyen bir bilmeceye yakalanan kadın, "Bunun için nasıl bir pazarlık gerekir?" diye sordu.

Adam ona yavaşça gülümsedi. "Bana bir öpücük vermelisin." Kaşlarının zarif kavisini kalktı. "Sadece bir öpücük mü?" "Sadece bu."

"Pazarlık yapıldı," dedi kadın. "Ve cevaplandı," diye hırladı adam.

Carling onun önünde durmak için sinsice ilerlerken bir elini omzuna koydu. Sonra ellerini adamın çenesinin güneşten kavrulmuş sıcak derisi boyunca kaydırды. Adamın yakışıklı vahşi yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve o da buna izin verdi. Sonra serin dudaklarını onun sıcak oymalı dudaklarına yerleştirmek için eğildi.

Vücudu tekrar nefes alma dürtüsüyle hareket etti ve buna izin verdi. Erkeksi Gücü onu sarmaladı ve güneşten gelen bir esinti gibi onu okşarken duygusallık ve sıcaklıkla baharatlandı.

Başını kaldırdı ve ona baktı. Gözlerini kısmıştı. "Hâlâ gerçekten diz çökmüş değilsin." dedi.

Tap, tap, çıplak ayağı gitti.

Adam bir kaşını kaldırdı.

"Başka ne bekliyordun ki Carling?" diye cevap verdi. "Bu gerçek bir öpücük değildi."

ÜÇ

Gözleri daha da kısıldı. "Ne demek istiyorsun, bu gerçek bir öpücük değil miydi?"

Rune onu daha yakından incelemek için birkaç santim geri çekildi. Bilmek zorundaydı, değil mi? Bilmeyecek kadar yaşlı ve sofistikeydi. Ne de olsa gençliğini insanoğlunun dünyevi geçmişinde geçirmişti. Sayısız aşık edinmiş olmalıydı. İçindeki aslan bu düşünce karşısında dişlerini gösterdi ve tısladı.

Uzun badem biçimli Mısırlı gözlerinde öfke kıvılcımları çakmaya başlamıştı. Rune kendi bakışlarını genişletti. Bu muhteşem ölümcül kadının her ayrıntısını içine çekmek için açgözlülükle yanıp tutuşuyordu. Gözünü kırpıp bir anı bile kaçırmak istemiyordu.

Carling bir şekilde güzellik ve mükemmellik kavramlarını sıradanlaştırmayı başarmıştı. Kadının ince beline doğru salınan uzun, parlak, siyah saçlarına baktı. Güneşte zengin kumral parıltıları vardı, sanki derin bir iç ateşle yanıyordu. Bir güvercinin kanatları gibi biçimli omuzlara doğru yayılan kıvrımlı köprücük kemiklerine doğru dalan boynunun zarif uzunluğunu düşündü. Bol siyah kaftanın altında hareket eden bağısız göğüslerinin olgun dolgunluğunu hissetti ve zihnindeki deklanşör onu nehre geri götürdü, o çıplak yuvarlak şehvetli kürelere baktığında, beyaz yara izleriyle çizgili ve erotik bir şekilde dik duran koyu meme uçlarıyla taçlandırılmış ve ona baktığında, fiziksel bir acı ve ruhsal bir işkence haline gelen çok keskin bir ihtiyaç hissetmişti.

Kendini bildi bileli Carling tekil bir varlıktı. Her ne kadar yanında her zaman uzun boylu, güzel ve ölümcül derecede zarif Vampirlerden oluşan bir maiyet olsa da ve bu maiyette genellikle erkek yoldaşlar bulunsa da, bir süpernova şiddetiyle yanarken takımyıldızındaki diğer tüm yıldızları gölgede bırakıyordu. Kadınlar onu bir tehdit olarak görüyor, erkekler ise ona açgözlülükle bakıyordu ve Rune hepsine kendi sınırlarının ölçüsünü öğretmişti.

Rune'un ihtiyaı yüksek beygir gücüne sahip bir motoru harekete geçirdi ve onu bir Harley-Davidson yolculuğuna çıkardı. Ayağ kalktı ve kadının fırtına dolu buyurgan bakışları da onunla birlikte yükseldi.

"Belki de unutmuştundur," dedi nazik bir sesle. "İzin ver sana göstereyim."

Sonra çenesinin saf ve ince kavisini nasırlı ellerinin arasına alma sırası ona geldi ve o da buna izin verdi. Bal rengi teni dokunulduğunda serindi ve Gücü avuçlarına çarpıyordu. İy geceler, tüm bunları nasıl içinde tutuyor ve dikiş yerlerinden ayrılmıyordu?

Bir başparmağının ucuyla dudaklarını okşadı. Teni ipeksi bir dokuya sahipti, yumuşak ve dolgun eti küçük bir baskıyla gevşiyordu. Elleri dövüşmekten ve diğerk el işlerinden dolayı çok sertleşmişti. Bu enfes yumuşaklığın derinliğini gerçekten anlayabilmesinin tek yolu onu ağzıyla rtmekti.

"İzin verirseniz," diye mırıldandı.

Başını o eşsiz yüze doğru eğerek ona tepki vermesi ve hayır demesi için bolca zaman tanıdı. Sonra dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatırken, ağzının eşsiz pelüş arazisi boyunca okşarken, tüm dikkatini bu değerkli deneyimin tadını çıkarmaya odakladığında iinin nasıl ürperdiğini gizlemek için mücadele etti.

Ve kadın da ona izin verdi.

Ona zen gösterdi. İnsan en nadide hazinelere bile saygılı davranmalıydı. Başını doğru açıyla eğmesini sağladı ve duruşunu, vücudunun n kısmına hafifçe dokunacak şekilde ayarladı. Bir elinin uzunluğunu, kafatasının alt kısmının zarif boynunun ince iek sapına doğru kıvrıldığı kavşağ koydu. Parmakları o kadar uzundu ki onu zahmetsizce kucaklıyordu.

Onu, destekleyici sabit tutuşuna yaslanmaya davet ederek samimi bir dansın ilk adımlarına yönlendirdi. Kadın da onu takip etti, adamın ondan istediğiki kadar kıpırdandı, daha fazlasını yapmadı, başını adamın eline yasladı, bu da kadının omurgasının baygın bir niyetle eğilmesine neden oldu. Vay canına, akıllı bir aşık olacaktı, dansın karmaşık nüanslarını, ne zaman dinleyip en ufak bir i ekişer karşılık vereceğini ve ne zaman sahip olduğı her şeyle kükreyerek serbest kalacağını anlayan aşıkların en ustası.

Teni adamın ağzının altında ve ellerinin arasında ısındı ve bir nefes aldı. Tanıştıklarından beri aldığı üçüncü nefesti bu.

Sabah. Her işe yaramayan, belli belirsiz bir tanesi onda zaferle hırlama isteği uyandırdı.

Alt dudağının etli kabarıklığını dişlerinin arasına almaya ve hafifçe emmeye cesaret etti.

Dudakları titredi ve aralandı.

İçindeki gryphon kükredi.

Kadının ağzının içindeki özel yeri almak için acele etmedi. Başını yana eğdi ve dilini kızın içine doğru kıvrırdı. Kadın, ruhunu sarsacak ve onu bir paradigma değişimine itecek kadar şehvetli bir ses çıkardı. Kollarını onun boynuna doladı, tam olarak ona yaslandı ve onu öptü.

Rune'un kontrolü gezegenden fırladı ve onu geride bırakarak şaşkınlık içinde kıza sarıldı. Onu kendine doğru çekti, kollarını beline doladı, gözünü kırpmadan içine girerken onu yerden kaldırdı. Kalbi büyük balyoz darbeleriyle çarpıyor ve derisi bir alev sütununu örten ince bir kaplamaya dönüşüyordu. Bir elini kalçasına koyup onu sıkıca kavradı, ardından elini gövdesinin uzunluğundan göğsünün ağır dolgunluğuna doğru zorlayıcı bir şekilde gezdirdi. Dolgun, yuvarlak tümsek açgözlü avucunu doldurdu ve kadın tam oturdu, tıpkı kırılmaz bir şifrenin tuş vuruşlu şifresi gibi. İçinden bir ses çıktı. Şaşkınlıktan çığ bir sesteki ve yutkundu. Titreyen parmakları kumaşın altından çıkıntı yapan göğüs ucunu aradı ve buldu.

Kadın da onu aynı şiddetle öptü. Öptüğüne yemin edebilirdi. Vücudu da titredi ve arzuyla gerildi.

Sonra yüzünü ondan uzaklaştırdı. Adam keskin bir sorgulamayla ona bakmak için başını geriye doğru kaldırdı. Kadının ağzı şişmiş, kızarmıştı ve koyu renk gözleri şokla irileşmiş ve bomboştu.

Sesinden geriye kalan tek şey olan kırık dökük bir sesle, "Bu gerçek bir öpücüktü," dedi.

Kızın bakışları ona kilitlendi. Dudakları sanki bir şey söylemeye çalışacakmış gibi kıpırdadı. Sonra o lanet olası aptal benliğinin teklif ettiği aptalca pazarlığı hatırladı.

Çıplak ayakları kaldırım taşı zemine değene kadar onu aşağı indirdi ve Gece Türleri'nin bir zamanlarki Kraliçesi'nin önünde saygıyla eğilmek için tekrar tek dizinin üzerine çöktü. Bir erkeğin arzuladığı ve korkması gereken şeylerin zirvesini temsil ediyordu ve dünyanın ayaklarının altına serilmesini hak ediyordu.

Carling bakakaldı. Rune yine onun emrettiği yerde diz çökmüştü ama bu sefer Carling onun duygularından bunu kastettiğini anlayabiliyordu. Ona tam bir içtenlikle, nezaketle saygı gösteriyordu. Rune'un her halinden bunu açıkça görebiliyordu ama bu, o kayıtsız alfa erkeğini alçaltmak yerine bir şekilde onu bir ortaçağ şövalyesinin kibarlığıyla yüceltmmişti.

O zaman ondan hissettiği duygunun ne olduğunu anladı, çünkü ona bu duyguyu kendisi için tekrar deneyimlemeyi öğretmişti.

Arzu. Ona baktı ve arzuyu hissetti.

Bir succubus olarak Carling duyguların tüm tatları ve nüansları konusunda uzmanlaşmıştı ama birinin ona arzuyla bakmasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, kendisi için herhangi bir arzu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, sanki bunu ilk kez deneyimliyormuş gibi hissediyordu. Sonra öfke gibi vahşi bir tepki kabarması onu sarstı ve karanlık, şiddetli bir fırtınaya dönüştü. Adam başını kaldırdığında, kadın ona öyle sert bir tokat attı ki, adam topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Parmaklarını bilerek pençe şeklinde kıvırdı ve tırnaklarını acımasızca geçirerek elmacık kemiğinden çenesine kadar onu tırmıkladı. Yaralardan kan fişkırdı.

"Burada işimiz bitti," dedi dişlerinin arasından. "Şimdi evimi terk et."

Adam ona baktı, yüz ifadesi sertleşmişti. Kasıtlı olarak, sakince, yüzünün yan tarafına damlayan kanı silmek için bir elini kaldırdı. Kadın yaraların çoktan kapanmaya başladığını gördü.

Ona daha fazla bakmaya dayanamadı. Döndü ve hışım ile uzaklaştı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Herhangi bir yere, uzaklara... Vahşi bir yükseliş kafasının içindeki mezarlıkta dönüp duruyor, yaprakları mezar taşlarının üzerine savuruyordu.

Ona bir kış boyunca hissetmediği şeyleri hissettirmişti. Arzuyu tanımayalı kaç yüzyıl olmuştu? O kadar uzun zaman olmuştu ki unutmuştu. Arzu ya da özlem gibi şeyler hissetmemeli ya da hayatında çok az görülen ve ölümcül güzellikte bir şeye doğru dallanma olasılığına bir an için bile olsa bakmamalıydı, çünkü bu asla onun olamazdı.

Arzu onun gibi biri için bir hediye değildi. Bunun yerine güzel bir ıstıraptı.

"Ben kötü bir kadını," diye fısıldadı kendi kendine. İki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü. Bunda da belli bir simetri vardı.

Çok uzun ve kötü bir hayatın sonundaki kötü bir kadındı.

Rune ayağa kalktı ve Carling'in hızla uzaklaşmasını izlerken yüzündeki kanın geri kalanını sildi. Heyecanlı ve öfkeliydi, sertçe nefes aldı ve içindeki yırtıcı hayvan kovalamak için kükrerken kontrolü sağlamak için savaştı. Gerginlik vücudunda titreşti ve dünyayı titretti.

Ama burada işimiz bitti, dedi. Ve hayır, hayır demektir.

Hakkını vermeliyim Carling, diye düşündü. Senin için asla sıradan bir şey değil.

Gitmekte özgürdü, borcu ödenmişti. Bu iyilik, kendisine çok fazla oyuncak verilmiş şımarık bir çocuk gibi, müsrif bir el tarafından harcanmıştı. Dudakları sıkılmış dişlerinin arasından geriye kıvrıldı.

Sonunda yırtıcı hayvan, sağduyusu ya da zekâsı değil, gururu galip geldi. Çantasını kaptı. Duncan'ın ona verdiği su geçirmez kabı sahilde bırakmıştı. Artık gitme vakti gelmişti. New York'a dönmeden önce birkaç günlüğüne gizlice dinlenebilirdi. Dragos'la tekrar uğraşmak için eve gitmeden önce kafasını toparlayabilirdi. Tanrı adına, en azından bu kadarını hak etmişti.

Kemerli çift kanatlı ön kapıyı çekerek açtı ve hayatının geri kalanına giden yolda ilerlemeye başladı. Sarı sabah güneşinin sıcak alevleri yüzünde hoş bir patlamaydı. Akıl sağlığına geri döndüğünde okyanusun soğuk ısırtığı daha da hoş karşılanacaktı. San Francisco'da yapılacak pek çok eğlenceli şey vardı. Fairmont Otel'deki süite yerleşecek, beş yıldızlı muameleden biraz alacak ve Dragos'la tekrar temasa geçmeden önce kendine ne kadar zaman ayırması gerektiğini düşünürken biraz viski ve bir tabak dana bourguignon avına çıkacaktı. Belki Fairmont'un oda servisi menüsünde dana bourguignon vardı. Sıcak yemek, içki, beş yıldızlı servis ve plazma televizyonda iyi bir maç. Ya da belki kablolu yayında eski bir Gamera filmi bulabilirdi. O dev uçan Japon kaplumbağasını severdi. Evet bebeğim. Her şeyin onun adını çağırdığını duydu.

"Sentinel, bekle!" Rhoswen arkasından seslendi. Acil çağrısına çılgınca tiz havlamalar eşlik ediyordu. "Lanet olsun, seni bok parçası, buraya gel!"

Affedersiniz lan? Şaşkınlıkla başını eğdi ve yavaş bir hassasiyetle döndü.

Rhoswen açık ön kapının gölgesinde, ölümcül güneş ışığından oldukça geride dururken, vahşi siyah düğmeli gözleri ve minik beyaz dişleri olan küçük bir puf topu patikadan ona doğru fırladı.

Rune'un kaşları kalktı. Eğer yanılmıyorsa, bu puf top bir Pomeranian'dı. New York'ta yaşadığı için onlardan payına düşeni aldığı kesindi.

Tekrar gözden geçirelim.

Rhoswen'e baktı. Vampir. Sonra ayak bileğini ısırana baktı. Pomeranian.

İki kez kontrol etti. Vampir. Pomeranian.

Rhoswen'e, "Senin bir köpeğin var," dedi.

"Hayır," dedi Rhoswen. Bileğini ısırarak adama uzaktan bile nefretle baktığı belliydi. "Carling'in bir köpeği var. Ben sadece bazen ona bakmakla lanetlendim." Köpeğe tısladı, "*Buraya gel!*"

Köpek dişlerini Rune'un pantolonunun paçasına geçirirken hırladı.

Rune'un normal mizah anlayışı yeniden ortaya çıktı ve sırıtmaya başladı. "Carling'in bir köpeği var," diye mırıldandı kendi kendine. "Hayır, Carling'in kaba bir Pomeranian'ı var." Sesini yükseltti ve Rhoswen'e, "Çıkardığı onca gürültüden seni duyabildiğini sanmıyorum," dedi.

"O küçük ucube beni hiç duymuyor," dedi Rhoswen. Vampir'in güzel sesinde hayal kırıklığı titreşiyordu. Rune'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Onu buraya geri getirmenin bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi Rune. Bileğini ısırarak hayvanı bir eline aldı ve daha yakından incelemek için havaya kaldırdı.

Rune'a hırlarken dört minik pençesi de havada tırmalıyordu. Bacaklarından ikisinin çarpık olduğunu fark etti. Rune, "Ne kadar küçük bir Napolyon'sun sen," dedi. Tekrar kapıya doğru yürüdü. "Carling'in neden bir köpeği var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Vampir. "Ona sormanız gerekir. Yedi ay önce bir Nightkind etkinliğinden Carling'in San Francisco'daki evine dönerken yolun kenarında bu şeyi gördü. Bir araba çarpmıştı. Boynunu kırıp acısına son verecektim ama sonra Carling ona bir iyileştirme büyüsü yaptı ve bir veterinerine götürmemiz konusunda ısrar etti." Rhoswen öfkeyle Rune'a baktı. "Ona tavuk pişiriyor."

Rune küçük Napolyon'u ona uzattı. Rhoswen kıvranan köpeği göğsüne bastırdı ve gözleri yaşlarla doldu.

Rune kaşlarını çatı. Rhoswen'i sakın olmaktan başka bir şey olarak görmemişti. "Carling tavuk pişirdiği için ağlamıyorsun, değil mi?" dedi.

Rhoswen başını salladı ve yüzünü köpeğin tüylerine gömdü.

Burası çeneni kapatıp kendi işine bakman gereken nokta, evlat. Bu nokta, tekrar arkayı dönüp yürüyeceğin noktadır.

uzakta. O yüzden kışınızı kaldırın ve otoyolda ilerlemeye devam edin. Bu, başınızı kaldırdığınız ve bir süredir bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğiniz nokta değil.

Başını eğdi ve dinledi. Dışarıdaki ağaçların arasından esen rüzgârın sesi ve tepesindeki martıların keskin çığlıklarından başka bir şey duymadı. Carling'i ne zaman arkasında bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi akan bir tür maiyeti olmadan görmüştü ki?

"Neden adada sadece sen ve Carling varsınız?" diye sordu.

Vampir boğuk bir sesle, "Çünkü o ölüyor ve diğer herkes korkuyor," dedi.

Gece yarısı durgunluğu Rune'un her tarafına siyah mürekkep yaydı.

Tekrar içeri girdi, kapıyı kapattı ve spor çantasını duvara dayadı. Rhoswen'e, "Sanırım bana her şeyi anlatsan iyi olur," dedi.

Carling koltuğuna oturdu. Koltuk tam olarak pencerenin önüne yerleştirilmişti, öyle ki sabah güneşi çıplak ayaklarının birkaç santim ötesinden yere düşüyordu.

Önündeki havada süzülen şeffaf güneş ışığına baktı. Her yere yayılmış, bir kralın hazinesinden daha abartılı ve gece gölgesinden daha ölümcül bir ışık zenginliği. Etrafını bir pelerin gibi sürekli saran koruyucu Güç kalkanını düşürdü. Kalkan onun gün ışığında yürümesini sağlıyordu. O olmadan, tıpkı diğer Vampirler gibi yanarak ölecekti.

Sıcak güneşin tadını çıkarmanın keyfini hatırlamıyordu. Bunun gerçeğini hatırlıyordu ama hissini değil. Ateşin sıcak parıltısında güneşlenmek gibi bir şey miydi? En azından öyle olduğunu hayal ediyordu.

Şimdi güneşin ona vaat ettiği tek şey acı ve ölümdü. Dişlerini sıkarak elini uzattı ve güneş ışığına dokundu.

Acı onu yaktı. Derisinden dumanların yükseldiğini gördü ve kendi yanık etinin kokusunu aldı. Bir saniye bile dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Daha fazla maruz kalırsa eli alevler içinde kalacaktı. Elini çekti ve parmaklarında ve sırtında oluşan kabarcıklara baktı. O izlerken kabarcıklar iyileşmeye başladı.

Kendini destekledi ve diğer elini erimiş ışıkla yıkadı.

Yakınlarda tanıdık bir ses küfrediyordu. Biri kolunu güçlü bir şekilde kavradı ve onu, koltuğu ve her şeyiyle birlikte güneş ışığından birkaç metre geriye itti. Sandalyenin ahşap ayakları yere sürtündü. Görüşü netleşene kadar gözlerini kırptırdı.

Rune onun önünde çömelmiş, omuzlarındaki uzun ve geniş kaslar kasılmıştı. Onu bileklerinden tutuyordu. Acıdan titriyordu, parmakları kıvrılmıştı, kurtulmaya çalıştı ama Rune onu bırakmayı reddetti. Kız ne kadar güçlüyse, adam o kadar güçlüydü. Aşırı duygusallık bakışlarını karartmış ve yakışıklı yüzü ciddiyet çizgileriyle kaplanmıştı. Ellerindeki kabarcıkların solmasını izlerken gergin ağzının etrafındaki deri beyazlaştı.

Carling ona bıkkınlıkla baktı. Az önceki duygusal fırtınadan ve ikiz acı sarsıntılarından sonra, Rune'un kendine has volkanik enerjisiyle yüzleşecek enerjiye sahip olup olmadığını bilmiyordu. Onun varlığı aşırı hassas sinirlerini patlatmıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Rune, sesi kontrollü ve eşitti. Kollarındaki sert tutuşu gevşedi ve nazikleşti. "Elinin yandığını gördüğümde ani bir tepki verdim. Yardımı oluyor mu?"

Kadının yorgun bakışları spekülatif bir hal aldı. Adamın kontrolü, duygularının içinden geçtiğini hissedebildiği şiddetli çalkantıyla birleştiğinde, başka türlü olabileceği kadar güven verici değildi. "Ne demek istiyorsun, yardımı oluyor mu? Biri yersiz mi konuşuyor? Sana gitmeni söylemiştim. Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Evet, birileri konuşuyor," dedi Rune. "Ben her şeyi biliyorum ya da en azından Rhoswen'in bildiği her şeyi biliyorum." Ellerinin kızın kollarından aşağı kaymasına izin vererek parmaklarını özenle kavradı. "Hadi, anlat bana. Neden kendini yakıyordun?"

Geniş omuzlarının üzerinden gün ışığına doğru baktı ve ellerini geri almak için mücadele etmemeyi seçti. Adamın elleri sıcak ve nasırlıydı, geniş avuçlu ve uzun parmaklıydı. "Bazen acı bir krizle savaşmama yardımcı oluyor."

"Rhoswen buna solma diyor. Böyle bir şey mi?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Gerçeklikten kopmak gibi bir şey. Bazen geçmişe gidiyorum. Bazen nereye gittiğimi bilmiyorum."

Rune onun ellerinden birini kucağına koydu ve serbest bıraktı. Uzun, koyu renk saçlarını aldı ve omuzlarından birinin arkasına doğru düzeltti.

Göz kapakları aşağı indi ve yan gözle onun eline baktı. Bu Wyr cüretkârdı, bunu ona verebilirdi. İçinden bir şiddet dürtüsü geçti

ona. Ona bir kez saldırmıştı. Belki yine vuracaktı. Bakışları adamın yüzüne kaydı. Zayıf yanaklarından birinde hâlâ dört soluk çizgi vardı. Yarım saat kadar sonra kaybolacaklardı.

Adamın gözlerinden, içindeki şiddet dürtüsünün farkında olduğunu görebiliyordu. Bu, onun daha yükseğe uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmasına ve narin et kabuğunu okşamasına engel olmadı. Daha önce yaptığı gibi ona dokundu, sanki onun tüm kelimelerin ötesinde enfes olduğunu düşünüyormuş gibi, ifadesi sakin, korkusuzdu. Bu onu şaşırtmıştı. Neden böyle bir şey yapmıştı? Neden onun dokunuşu böylesine karanlık ve şiddetli bir acı hissetmesine neden olmuştu?

Neden diğer eli hâlâ onun kinde duruyordu?

"Pek mantıklı bir adam olduğunuzu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Şüphesiz haklısın," diye yanıtladı adam. "Ve hâlâ buradayım çünkü size bir soru sormam gerekiyor. Neden bir köpeğiniz var?"

"Rhoswen bunu bana birçok kez sordu," dedi. "Nedenini bilmiyorum. Onu bulduğumuzda çok kötü yaralanmıştı. Neredeyse vücut ağırlığının yarısına düşmüştü, bu yüzden veteriner bir süre sokakta kaldığını ve sonra bir arabanın çarptığını düşündü. Çok küçük olmasına rağmen vahşi bir ruha sahipti. Her yeri kırılmıştı ve bir türlü ölmüyordu." Omuz silkti. "Ve onu eve getirdim."

Rune'un bakışları kızın yüzünü incelerken çok keskindi. Onda ne gördüğünü sanıyordu? "Ve şimdi ona tavuk pişiriyorsun," dedi.

"Yemek yemekten çok mutlu oluyor," dedi kız. Aşağı baktı. Eli hâlâ Rune'un elinin içindeydi. Rune başparmağıyla onun iyileşmiş parmaklarını ovuyordu. "Bağlanacak kadar mutlu dans ediyor."

"Haklı olduğunu söylemeliyim," dedi Rune orantısız bir gülümsemeyle.

"Aç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyordum," dedi Carling. "Tavuğu pişiriyorum, kokusunu alıyorum ve kendi kendime diyorum ki, bu yemek." "Sanırım ölmenden önce hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyorum" diye fısıldadı.

Sözleri odadaki sessizliğin içinde kayboldu.

Rune hâlâ büyük bir aslan gibi ayaklarının dibinde çömelmiş duruyordu. Varlığı bir ateşinkinden daha yoğundu. Onu sadece ısıtmakla kalmamış, beslenmiş ve canlanmış hissettirmişti. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve onları öptü. "Ölmenden önce seni hayatta tutmanın bir yolunu bulmaya çalışmayı tercih ederim," dedi.

Kadın kıpırdandı. "Rune," dedi.

Adamın sert bakışları onunkileri yakaladı ve tuttu. "Sana borçlu olduğum iyiliği çöpe attın."

"Bundan daha kötüsünü yaptım," dedi. Bir parmağıyla onun yanağına dokundu. "Ve daha kötüsünü de yapabilirim."

Adam gözlerini devirdi. Ne kadar da yakışıklı bir adamdı. "Ne olmuş yani?" dedi. "Ben seni öptüm ve sen bana tokat attın. Sen tam bir kahramansın."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi kadın.

"Tam. Kahraman."

Onu daha iyi süzebilmek için öne doğru eğildi. "En berbat kıyafetleri giyiyorsun. Şu haline bak, kotun dizlerinden yırtılmış. Kim üzerinde gözlüklü kıllı bir adam olan böyle bir tişört giymek ister ki? Bu çok saçma."

"Jerry Garcia kıyafetlerimi eleştirme," dedi Rune. Güçlü kemikli yüz hatları keskin, kedi gibi bir gülümsemeyle kırışmıştı. "O Mısır kaftanlarının içinde, altında tek bir giysi olmadan koşturup duruyorsun. Hanımefendi, sizi izliyordum ve bunu söyleyebilirim."

"Nehirden çıktığımdan beri beni izliyorsunuz," diye fısıldadı. "Anlayabiliyorum."

"Gözlerimi kaçıramadım," diye fısıldadı, "çünkü çok çekicisin. Aslında, istersen devam edebilir ve beni tekrar tokatlayabilirsin. Hadi şu işi bitirelim, çünkü sanırım seni tekrar öpmek zorunda kalacağım ve buna değer."

Arzu geri gelmişti. Adamın içinden ya da kadının içinden kükrüyordu. Emin değildi, söyleyemiyordu. Adam öne doğru eğildi ve kadın sertçe geri çekilip elini adamın göğsündeki sert ve geniş kaslara dayadı. "Rune," dedi tekrar, sesi soğuk ve netti. "Dur."

Gözleri kısıldı. "Neden? O öpücükte tamamen benimleydin."

"Ve sen bir aptalsın." Onu sertçe itti. Bu onu sabah güneşinin tüm ışıklarıyla birlikte birkaç metre geriye savurdu. Adam ellerinin üzerinde doğrulup ona baktı; uzun, kıvrımlı, zarif ve kaslı bir vücuda yayılmış, bronz tenli, güçlü ve güzel bir adamdı. Ona bakmak acı veriyordu.

Kadın ayağa kalktı ve güneş ışığının kenarına doğru adım attı ve adamın tembel gülümsemesi kayboldu. Adam, kadının onu hiç hareket ederken görmediği kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladı ve vücudunu kadınla güneş ışığı arasına koydu.

"Bize bak," dedi kadın. Yüzü ve gözleri sertti. İkisine de eliyle işaret etti; adam ışıktı, kendisi gölgede duruyordu. "İşte bu yüzden. Ve birimiz ölüyor."

"Sözümü geri alıyorum," dedi Rune. "Sen tam bir kahraman değilsin. Sen bir drama kraliçesisin." Ellerinin düz kısmıyla omuzlarına vurdu ve onu bir adım geriye savurdu. Adam gün ışığından gölgeye doğru adım atarken kadın şok içinde ona baktı. "Şuna bakar mısın? Mükemmel geçirgen bir çizgi. Kendini korumaya aldığında sen de geçebilirsin."

"Bu ne cüret?" diye tısladı.

"İnsanlar benim bu yanıma hep unutuyor. Neden bilmiyorum. Neye cüret ettiğime şaşırabilirsin," dedi Rune. Yüz ifadesi alev alev yanarak ona doğru ilerledi. "Ne düşünüyordun? Burada, yalnız adanızda öylece oturup ölecek miydiniz?"

Öfkeli ve muhteşem görünüyordu. Onun görüntüsü kadını pençesine aldı. Ölümçül hızıyla bulanıklaşıp ona vurdu ve adam darbeyi savuşturunca bir kez daha şoke oldu. Kutsal tanrılar, adam çok hızlıydı.

"Sana haberlerim var prenses," diye hırladı. "Artık uyanmanın ve kendi hayatını kurtarmak için bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı. Öfke gözlerini kör etmişti. Adama tekrar saldırdı ve bu sefer göğsünden vurmaya başardı. "Seni küstah orospu çocuğu. Bunu neredeyse iki yüzyıldır araştırıyorum. Kendi iyileştirici iksirlerimle kendimi uyuşturdum ve bir süre işe yaradılar ama artık yaramıyorlar. *BAŞKA NE YAPABİLİRİM* bilmiyorum."

Başını çevirdi ve ondan uzaklaşmak için kendini ileri attı. Adam nefesini içine çekti ve onu göğsüne bastırmak için hamle yaptı.

Ne yaptığını anladığında donup kaldı. Neredeyse korunmasız bir şekilde gün ışığına dalacaktı.

Neredeyse geçtiği çizgiye bakakaldı. Rune kollarını arkadan ona doladı ve o kadar sıkı tuttu ki kalp atışlarının kürek kemiklerinin arasındaki deriye çarptığını hissetti. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu.

"Bu benim için son derece aptalcaydı," dedi. Kelimeleri çıkarabilmek için boğazını temizlemesi gerekti. "Neyse ki sık sık bu kadar aptal olmuyorum yoksa bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım."

Kalkan büyüsunü yeniden yaptı ve Güç derisinin üzerinde parıldadı.

Büyüyü yaptığını hissetmiş olmalıydı ama onu bırakmak için hiçbir hareket yapmadı.

Bunun yerine başını onun omzuna koydu.

Saçlarının arasından, "Sana hâlâ bir iyilik borcum var," dedi.

Kadın iç çekti. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi. "Sen tamamen özgürsün, doğanın seni istediği gibi."

"O zaman şu lanet iyiliği unut," dedi Rune. "Ben yine de kalacağım. Bunu daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulacağız, çünkü Carling, o güzel geceye nazıkçe gitmene hazır değilim."

Onun sözlerini düşünürken kendini gergin tuttu. Ölme düşüncesine alışmışken yaşamak için gereken enerjiyi ve ilgiyi toplayabilir miydi? Rune onun daha önce yapmadığı neyi yapabilirdi? Kendisi oyununun zirvesinde bir büyücüydü ama ne kadar yaşlı ya da başarılı olursa olsun, Rune hâlâ çok daha yaşlı bir yaratıktı. Onun bilmediği şeyleri biliyor ya da denemediği seçenekleri düşünüyor olabilirdi.

Gerginlik bedeninden akıp gitti ve zımni bir kabullenişle ona yaslandı.

"Hiçbir yere nazıkçe gitmedim," dedi Carling başını çevirip yanağını onunkine dayarken. "Ölümün neden farklı olması gerektiğini bilmiyorum."

DÖRT

Rune, Carling'in uysal bedenini kollarının arasında hissederken kıpırdamadan durdu, Carling'in serin yanağı onunkine yaslanmıştı.

Carling onun tüm duyularını karıncalandırıyordu. Kıvrımlı vücudunun ağırlığı kollarında dinleniyordu ve teni, hava koşullarının dövdüğü yanağına karşı inanılmaz derecede yumuşak geliyordu. Kadının sürdüğü baharatlı koku, uzak yerlerin görüntüleriyle hayal gücünü harekete geçirdi ve bunun altında, tahrik olmuş bir kadının lezzetli, seksi kokusunu taşıyordu. Zihninin zeki ve tehlikeli değişkenliği onu jilet gibi keskin bir uyanıklığa uyandırdı ve gücünün dumanlı ipucu, ayak bileklerinin etrafında dolanan şık bir kara kedi gibi onunkine sürtündü. Pençelerini çıkarmak için kaşınıyordu. Kulağının narin lobunu dişlerinin arasına alıp emmek istedi. Duvarları tırmalamak istedi.

Ona karşı geliştirdiği bu hayranlığı dizginlemesi gerektiğini biliyordu. Aslında, yoğun programında bir boşluk bulur bulmaz hemen bu işe girişmeyi planlıyordu. Bunu yapması için o kadar çok neden vardı ki, hepsini sıralamayı düşünmek bile onu yoruyordu. Carling'in ışık ve gölge arasındaki küçük hareketi onu kızdırmış olabilirdi ama bu sembolizm aynı zamanda ırk, yaşam tarzı ve siyasi bağlılık açısından aralarındaki karmaşık farklılıkların tüm ağırlığını da taşıyordu.

Yanılmadığını da biliyordu. Daha önce boynuna dolanan kollarının duygusal uzunluğunu hâlâ hissedebiliyordu. O da onu öpmüştü ve bu çok hoşuna gitmişti. Gözlerinde gördüğü şokun nedeni buydu ve ona neden tokat attığı da bununla ilgiliydi.

Ve kadın ölüyordu. İçindeki her şey buna karşı öfkeli bir inkârla bağırıyordu. Bu mümkün görünmüyordu. Tüm kanıtlar onun sağlığının mükemmel olduğuna işaret ediyordu. Enerjisi çok canlı, çok hayat doluydu.

Sadece bu da değil, çok uzun zamandır onun varlığının bir gerçeği idi. İlk başta, çölde yaşayan bir kabile kraliçesi hakkında duyduğu belirsiz bir söylenti idi.

Kuzey Sahra. Daha sonra, antik Akdeniz'in Vampir toplulukları içinde rütbesi yükseldikçe bir üne kavuşmuştu. Kuzey Amerika'daki bu son birkaç yüzyıl boyunca, Yaşlı Irklardaki çeşitli Güçler kendi siyasi nişlerini ve coğrafi sınırlarını çizirken, demesneler arası güç çarpışmalarında bir gerçeklik haline gelmişti.

Hareket etmeye başladığında onun niyetini sezmişti. Onu bir an bile fazla tuttuğunu düşünmesine fırsat vermeden gitmesine izin verdi.

Elindeki konuya dönerken zihni kristal gibi keskin mantık hatlarına dönüştü. "Hangi adımları attığınızı ve hangi araştırmaları yaptığınızı bilmek istiyorum. Daha önce ele aldığınız bir konuyu tekrar ele almanın bir anlamı yok."

"Elbette," dedi Carling. Onu düşünürken kaşlarını çattı. Sonra belli ki bir karara vardı. Ona, "Benimle gel," dedi.

Adam onun yanına düştü. Kadın ona evin içinde farklı bir yol gösterdi. Rhoswen belki de dinlenmek için köpekle birlikte ortadan kaybolmuştu. Vampirler gün boyunca, bazen de günlerce uyanık kalabilseler de, bu çoğu insan için bütün gece ayakta kalmak kadar zorlayıcı bir durumdu.

Carling onu arka tarafa, olgunlaşmış domateslerin, yeşil biberlerin ve salatalıkların yere döküldüğü, güneşin ıslattığı parlak bir sebze bahçesine götürdü. Onu kısa bir patikadan aşağıya, okalıptüs ve palmiye ağaçlarının arasında yer alan taş bir kulübeye götürdü. Yaklaştıklarında binanın içindeki Gücü hissedebiliyordu. Kadınsı varlığının hissiyle doymuştu.

Kemerli ahşap kapının önünde durdu, kapının kolunu tuttu ve bir kelime söyledi. Metalik bir klik sesi duyuldu. Kapıyı iterek açtı.

"Şehirdeki evimde başka bir ofisim daha var ama büyü ve Güçle ilgili konularda burada çalışmayı tercih ediyorum, burada öngörülemeyen olayların sonuçlarını daha iyi kontrol edebiliyorum ve etrafta çok fazla insan yok." dedi. Davet edencesine eliyle işaret etti.

İçeri girdi ve büyük bir ilgiyle etrafına bakındı. Kulübe ilk düşündüğünden daha büyüktü. Cilalı meşe zeminiyle temiz ve havadar görünüyordu. Ana oda ve kısa koridor yumuşak bir adaçayı yeşiline boyanmıştı ve krem rengi süslemeleri vardı. Şöminenin önüne iki koltuk çekilmişti ve ayrıca ahşap bir masa ve banklar, temiz çıplak tezgahlar, bir odun sobası, bir lavabo ve dolaplar vardı.

Carling kısa bir koridorda ilerledi ve Carling de onu takip ederek küçük, modern görünümlü mavi fayanslı bir banyonun ve biri sıcak turuncuya, diğeri zengin altın rengine boyanmış iki odanın önünden geçti. Her iki odada da kitaplarla dolu uzun ahşap kitap rafları vardı. Rune, papirüs parşömenleriyle dolu gibi görünen bölmelerden oluşan bir rafa bir an göz attı. Dünyanın en nadide büyü koleksiyonlarından birine baktığından oldukça emindi, şüphesiz yüzyıllar boyunca sabırlı bir araştırma ve çabayla bir araya getirilmişti.

Carling maun bir masa ve deri sandalyenin Fransız tarzı kapıların yanına stratejik bir şekilde yerleştirildiği üçüncü bir odaya adım attı. Odanın nötr tonları, gözü hemen kapıların hemen diğer tarafında parlak çiçekli bitkilerin filizlendiği küçük özel duvarlı avluya götürdü. Odanın geri kalanı dosya dolapları ve parıldıyor gibi görünen sembollerle oyulmuş büyük, eski bir ahşap gardıropla doluydu. Ön kapılarda yaşlılıktan kararmış metal bir kilit vardı.

Oymalı gardıroba baktığında, zihninin kenarlarında bir şey dolaştı. Karanlık, yağlı bir sapkınlık hissiydi bu. Dudakları içgüdüsel bir hırıltıyla kalktı.

Carling yanından geçerken yumruğunu tahtaya vurdu ve "Kapa çeneni," dedi.

Fısıldaşmalar aniden kesildi.

İşte bu, yorum yapmadan geçiştirilemeyecek kadar fazlaydı. Denemedi bile. "Dolapta ne var?" diye sordu.

Kadın ona baktı. "Uslu durmayan kitaplar."

Yaramaz kitaplar mı? Şüphesizliğini gizleme zahmetine girmeden, "Hı-hı" dedi.

Ona kısık gözlerle baktı ve gardırobun yanına dönerek Güç dolu bir kelime daha söyleyerek kilidi açtı. Sonra kapıları ardına kadar açtı, bir kenara çekildi ve parmaklarıyla hızlı bir hareket yaptı. "Kendiniz görün."

İçerisi raflarla ve kesinlikle kitap gibi görünen şeylerle doluydu. Rune bir adım daha yaklaştı ve kitap sırtlarını okuyabilmek için başını eğdi. Sırtlarda herhangi bir başlık yoktu. Bu kitaplar elle dikilmişti ve çok eskiydi.

Bu, bu muydu? ? Fısıltılar yeniden başladı, çok alçak sesle, bilincinin sınırında. Elini uzattı ve Carling onu yakasından tuttu.

Bileğini. İlk sert sıkışın ardından onu nazikçe itti.

"Bunlar sadece eldivenle kullanılmalı," dedi. "Büyüleri çok karanlık ve istilacı."

"Onları bulaşıcı gibi gösteriyorsun," dedi adam. Ona şöyle bir baktı. "Bu deriden yapılmamış."

"Şey," dedi kadın, "belli bir tür deriden."

Adamın kaşları sert bir şekilde çatıldı ve burun delikleri tiksintiyle kıvrıldı. "Senin büyüün böyle siyah hissettirmiyor."

"Çünkü öyle değil." Kapıları tekrar kapatıp kilitledi. "Yüzyıllar boyunca kendi payıma düşen hataları yaptım, ama Güçler'e o siyahı çevirmenin bunlardan biri olmadığını söylemekten memnuniyet duyuyorum. Çok yüksek düzeyde fedakârlık istiyorlar. Onlara verdiğiniz her şeyi yiyorlar ve sonra ruhunuzu da alıyorlar."

"O zaman bunları neden saklıyorsun?"

Carling'in bu söz üzerine ona attığı bakış şüpheci bir hal almıştı. Masasına doğru yürüdü. "Düşmanlarınızın kullandığı araçları incelemiyor musunuz?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Evet, ama genellikle bu araçlar bulaşıcı değildir."

"Ebola virüsü üzerinde çalışılmasaydı tedavi yöntemleri nerede olurdu? Bu da farklı değil ve inanın bana, önlemlerimi alıyorum. Neyse ki bu kaynaklara başvurma ihtiyacı nadiren oluyor, bu yüzden bazen huzursuz oluyorlar. Kara büyü ile yapılan şeyler açtır ve asla tatmin olmazlar."

"Onlar hakkında sanki bilinçlilermiş gibi konuşuyorsun." Kabine ters ters baktı, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"En azından yarı-duyarlı olduklarını düşünüyorum. Yaratıcılarına dair bir şeylerin yanı sıra, yaratılışları sırasında kurban edilen kurbanların ruhlarından da bir şeyler var." Masaya oturdu ve kilidi açık olan en alt çekmeceyi açtı. İçinde düzgün bir elle etiketlenmiş dosyalar olduğunu görebiliyordu. Birkaç defter çıkardı ve çekmeceyi kapattı. "Bu, Vampirizmin ilerlemesini durdurmanın bir yolunu bulmak için son birkaç yüzyıldır yaptığım çalışmaların damıtılmış hali."

Ona keskin bir bakışla baktı. "Ve hastalığın ilerlemesini durdurmak bir tedavi bulmaktan daha tercih edilir, çünkü bir tedavi sizi tekrar insan yapar?"

"Teorik olarak. Ne yazık ki bunların çoğu hala teorik, çünkü gerçekten bilinen bir tedavisi yok. Ve ciddi sorunlar var ve

Eğer bir 'tedavi' bulunursa, sorulara cevap bulabilirim." Defterleri ona uzattı.

İlk sayfaya bakmak için en üstteki defteri açtı. Dosya etiketlerini oluşturan aynı düzgün elle yazılmıştı. "Bir tedavinin nasıl test edileceğini bilmek isterdim," dedi. "Ve nerede ve kimin üzerinde."

Kadın omuz silkti. "Belki de Johns Hopkins Üniversitesi gibi araştırma odaklı büyük bir tıbbi tesis bunu üstlenebilir. Bazı riskleri almaya istekli olacak kadar mutsuz Vampirler olabilir, ancak klinik deneyler için geliştirilmiş bir etik kural yok çünkü test edilecek kadar başarılı bir şekilde geliştirilmiş hiçbir şey yok."

"Dikkate alınması gereken diğer konular nelerdir?" diye sordu.

Kadın düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir süre ona baktı. Sonra şöyle dedi: "Olası bir tedavinin sonuçları neler olabilir? 'İyileşmiş' bir Vampir tekrar dönüşebilir mi, dönüşürse sonuçları ne olur? Yoksa Vampirizm'in insanlar için şu anda olduğu gibi bir Vampir için geri döndürülemez mi? Bir Vampir basitçe insan olmaya geri döner mi? Geri döndüklerinde sağlık durumları ne olurdu? Daha önce oldukları gibi mi olurlardı? Bazı Vampirler dönüşmeden önce başka hastalıklar yüzünden ölümcül derecede hastaydı. Ya da örneğin ileri veya hızlandırılmış yaşlanma veya bağışıklık sisteminin zayıflaması gibi başka komplikasyonlar olur muydu? Ve bu komplikasyonlar ilgili Vampirin yaşına göre şiddetini artırır mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Bu senaryolarda tedavi sizi tam anlamıyla öldürür."

"Evet." Carling uzun siyah saçlarını bir araya topladı ve uzun bir ip haline getirerek düğümledi. Düğümü masadan aldığı iki kalemle yerine tutturdu, hareketleri hızlı ve ekonomikti.

Rune'un bakışları Carling'in zarif boynunda uzanan samur rengindeki ağır saç tutamına takıldı. Onun saçlarını tekrar topladığını görmek istedi ve kalemleri koparmak için aniden gelen çocukça bir dürtüyle savaştı. Saçları kum saati sırtından aşağı dökülür, ipeksi uçları gece yarısı suyu gibi ince, biçimli kıçının kadınsı kabarıklığına sıçrardı. Ona o hızlı ve sinirli bakışını atacaktı ya da belki daha da sinirlenecekti. Belki de ona tekrar tokat atmaya çalışacaktı ve adam bileğini yakalayıp onu kendine doğru çekecekti.

Tahrik, keskin pençelerini ona batırdı ve derinlere sapladı. Vücudu sertleşti ve bunu saklamak için arkasını döndü.

Fransız kapılarına doğru yürüdü, en üstteki defteri açtı ve sayfalarını çevirdi, sonra diğerlerine hızlıca bir göz attı. Belki de iki yüz elli sayfa vardı, araştırmaya harcadığı zaman ve çaba göz önüne alındığında bu kısa bir süreydi. Buna "damıtma" demişti, bu da bir noktada hepsini gözden geçirdiği ve gereksiz her şeyi çıkardığı anlamına geliyordu.

İlk deftere geri döndü ve birkaç satır okudu. Parmağını sayfaya vurdu ve mırıldandı: "Bu hiç de hafif bir okuma değil."

"Sizin için sözlü olarak özetleyebilirim," dedi Carling. "Ama bunu tavsiye etmem."

Araştırmasının ayrıntılarına bakıp kendi sonuçlarına varmadan önce sözlü bir özet dinlemek istemiyordu ama gerekçesini merak ediyordu, bu yüzden "Neden olmasın?" diye sordu.

Kadın ona acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Artık zihnime güvenmiyorum ve sen de güvenmemelisin."

Kara gözlerindeki acı korkunçtu. Kadının kendini tutuşundaki sertliği fark etti ve fiziksel bir teselli jesti yapmaktan daha iyisini yapacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Bir süre sonra, "Yeterince makul," dedi. "Burada okumamı ister misin?"

"Fark etmez," dedi kadın. Bakışları titredi ve uzaklaştı. Pencereden dışarı, küçük avluya baktı. "Ada bize ait. Nerede rahat edersen orada okuyabilirsin."

"Pekâlâ." Sert omurgasının gevşemesini, acısının hafiflemesini diledi. Gerçek bir açlık hissinden çok dikkatini dağıtmak için, "Köpek için pişirdiğin tavuktan biraz daha var mı?" dedi.

Rune çok ... bir şeydi.

Mutfakta Carling tavada pişmekte olan birkaç büyük et parçasını itip kaktı ve onlara ters ters baktı. O gün ikinci kez, kızaran tavuğun sıcak kokusu ve cızırdayan sesleri havayı doldurdu.

O da neydi? Bundan sonra söylenmesi gereken sözler neydi?

Omzunun üzerinden ona baktı. Endüstriyel büyüklükteki mutfaktaki devasa kır tarzı masada oturarak odayı ve mobilyaları neredeyse normal gösterdi. O uzun bacakları ve geniş omuzlarıyla

Zayıf gövdesi ve tipik hızlı, güçlü, kendinden emin adımlarıyla girdiği her odaya hükmediyordu.

Kesinlikle çok iriydi. Kontrol et.

Başı ilk defterin üzerine eğilmişti. Okurken alnını bir elinin topuğuna dayamıştı. Omuzlarına kadar uzanan saçları sabah yüzdükten sonra kurumuştur. Dikkatsizce dağılmış uzunluk, saç fırçasını alıp karışıklıkları düzeltme isteği uyandırdı. Bronzlaşmış, yontulmuş yüz hatları niyetliydi. Elmacık kemiklerinin sivri uçları, güçlü düz burnu, inatçı bir eğilimi olan güçlü ve zayıf çenesi ve şehvetle dolu zarif ağızla dengelenmişti.

Belli ki fazla yakışıklıydı. Wyr'lerin rock yıldızıydı, sadece Mürver Irklar arasında değil, insan toplumu arasında da yakışıklılığıyla ün salmıştı, yani tamam, lanet olsun, tamam.

İnce çizgiler gözlerinin köşelerini ve o günahkâr ağızını çevreliyordu. Dudaklarının onunkilerin üzerinde sertleşirken nasıl hissettiğini, dilinin sıcak itişiyi içine nasıl girdiğini düşündü. Uyarılma hissi bedenini yeni bir şok dalgasını beraberinde getiren bir yoğunlukla delip geçerken gözlerinin kapanmasına izin verdi. Sadece o öpücüğün anısı bile onu temellerine kadar sarsmıştı.

Evet, tamam, kendisinin ya da bir başkasının iyiliği için fazla seksi ve karizmatikti, yani tamam. Carling, mantıklı ve zeki görünen pek çok kadının ona yaklaştıklarında akıllarını kaybetmelerini her zaman gülünç, hatta çileden çıkarıcı bulmuştu ve onu nasıl etkilerse etkilesin, *tanrılar tarafından asla* boş sürülerden biri olmayacaktı. İlk önce en yakın uçurumdan atlayacaktı.

İç çekti. Aslında bu oldukça anlamsız bir jest olurdu. Artık hastalığın son evrelerinde olsa da, onu öldürmek için basit bir uçurumdan atlamaktan daha fazlası gerekecekti.

Pişmekte olan tavuk çatırdayıp patladı ve yanağına bir yağ sıçradı. Güneşin yakıcı ısıtmasına kıyasla acısı önemsizdi ama dikkatini çekmeye yetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Başparmağıyla yağ lekesini sildiğinde küçük yanık çoktan iyileşmişti. Alet-spatula ile tavuğu dürttü ve diğer tarafının da kızarması için parçaları çevirdi.

Rune'a döndü.

Çok sessizdi. Bir kedinin kıvrımlı yırtıcı zarafetiyle hareket ediyordu. Buna ek olarak, kalbi zaten donmamışsa bile onu donduracak kadar hızlıydı.

atmayı bıraktı. Düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve emdi.

Onunla açık bir dövüşte başa çıkabilir miydi? Çoğundan daha hızlı ve güçlüydü. Gece Türleri'nin resmi kralı olan soyundan gelen Julian'ı alt edebilirdi ve bu pek çok yaratığın yapamayacağı bir iddiaydı. Julian'ı Roma İmparatorluğu'nun zirvesindeyken dönüştürmüştü ve o da kendi başına oldukça yaşlı ve güçlü bir Vampirdi. Ama ciddi bir mücadele vermeden ve hatırı sayılır bir büyü harcaması yapmadan Rune'u alt edebileceğini sanmıyordu.

Alt dudağını daha sert emdi. Ona yardım etme niyetiyle bir müttefik olarak buradaydı. İşlerin bu noktaya geleceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu. Ama her ihtimale karşı, bir gryphonla savaşırken kullanılacak doğru büyülerin neler olabileceği konusunda biraz araştırma yapmalıydı. Hazırlıklı olmaktan asla zarar gelmezdi ve eğer durum gerektiriyorsa kirli dövüşmekten de asla zarar gelmezdi. Gerçekten kadim, Güçlü yaratıklardan herhangi birini alt etmenin en iyi yolu sürpriz unsuruydu.

Mutfakta pişen etin ve Rune'un sakin, telaşsız nefes alış verişinin dışında tek ses, sayfanın sessiz dönüş sesiydi. Başladığından beri sayfa on kez çevrilmişti ve Rune onun ne tür yoğun bir materyal okuduğunu çok iyi biliyordu. Mantık kurallarını bizzat Aristo'dan öğrenmişti. Bilimsel yöntemin gelişimini ilerleten her bilim insanını incelemişti. Rune'un okuduğu bu defterler onun en iyi düşüncelerinden bazılarını içeriyordu. Tarihsel gerçekler, nadir bulunan sözlü tarih anlatıları ve eline geçirmeyi düşünebileceği her şeyden bilgi kırıntıları içeriyorlardı Araştırmasını besleyebilecek bir şey.

Hayatı boyunca inanılmaz bir servet edinmişti. New York, Londra, Fransız Rivierası, Fas ve Mısır'ın İskenderiye kenti gibi dünyanın dört bir yanına dağılmış çeşitli mülklere sahipti. Yeri doldurulamaz tarihi eserlere, ördek yumurtası büyüklüğünde elmaslara ve safirlere sahipti ama en iyi hazinesi şu anda önündeki masanın üzerinde duruyordu.

Bir sayfa döndü. Şimdi on birinci sayfadaydı ve henüz açıklığa kavuşturmak için tek bir soru bile sormamıştı. Demek ki o da çok zekiydi. Zeki bir erkek tehlikeliydi ve onu şaşırtmak çok daha zordu. Bunu hatırlaması iyi olurdu.

En büyük tavuk parçasını dilimledi ve ortasını kontrol etti. Et baştan aşağı beyazdı ve dışı çıtır çıtır koyu renkteydi. Bundan hoşlanacak türden bir yaratıktı. Bütün parçaları bir tabağa yığdı ve tavayı ocaktan aldı.

Omzunun üzerinden baktı. Rune sandalyesine geri oturmuştu. Uzun bacaklarını uzatmış, tüm dikkatiyle onu izliyordu. Güneşin aydınlattığı mutfakın sessiz yalnızlığında bire bir, oldukça önemli bir doğa gücüydü. Onu bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Buharda pişen et tabağını eline aldı. Bir ete, bir ona baktı, bir kelime söyledi ve et soğudu. Sonra tabağı onun önüne koymak için yürüdü.

Ona yaklaşırken tuhaf bir deneyim yaşadı. Önce şu düşünceyle başladı: Bekleyen aç bir erkeğin önüne pişmiş bir yemek koymak ne kadar egzotik bir şeydi. Şüphesiz bu milyonlarca kadının her gün yaptığı bir şeydi ama var olduğu birkaç bin yıl boyunca o daha önce hiç onlardan biri olmamıştı.

Rune ona yavaşça gülümsedi, bakışları çok erkeksi ve takdirle aydınlanmıştı ve içinde bir şeyler kıpırdadı. Neydi o? Dikkati dağılmış bir halde, ağrıyan bir dişi dürtmek gibi kendini dürttü. Bu da hissetmesi için garip bir şeydi, neydi bu?

Zevk.

Yemeği önüne koyarken ona gülümsedi ve o da zevk hissetti.

Midesinin çukurundaki kaslar, saldırmak için kıvrılan bir yılan gibi gerildi. Ne söylemek için ağzını açtı, bilmiyordu. Kınayıcı bir şey, uygun bir aşağılama, *tanrılar tarafından* boş olmayan bir şey, yoksa sadece prensip olarak kendini en yakın uçurumdan atmak zorunda kalacaktı-

Rune'un gülümsemesi derinleşmişti ve içinde bir parça şaşkınlık vardı. "Az önce ne yaptın?" diye sordu. "Bir çeşit büyüydü. Hissedebiliyordum ama anlayamadım."

Kafası karışan kadının midesindeki yılan beceriksizce hareket etti ve saldırma yeteneğini kaybetti. Gözlerini kırıştırdı ve ocağa baktı. Ne yapmıştı acaba? "Eti soğuttum." dedi.

Rune'un gözleri dans etti ve bronzlaşmış zayıf yüz hatları kahkahalarla aydınlandı. "Sen .

. . eti benim için soğuttun mu?"

"Rasputin çok sıcak olduğunda tavuğu yiyemez," dedi kaşlarını çatarak. "Senin de yiyemeyeceğin mantıklı görünüyordu."

"Elbette. Ne kadar da düşüncelisiniz." Patlayan öksürüğünü bastırmak için elini ağzına götürdü. "Bileğini yiyen adamın adını Rasputin mi koydun?"

Şampanyanın insanlar için sarhoş edici olması gibi, onun eğlendiğini hissetmek de sarhoş ediciydi. İnsanken hiç şampanya içme fırsatı bulamadığı için pişmanlık duyuyordu. Bu içkiyi ilk kez duymadan önce çok uzun bir süre Vampir olmuştu.

Bir kaşını kaldırdı. "Eğlencenizi gizleme çabanız nafile. Görünüşe göre öldürmesi çok zor olduğu için Rasputin uygun bir isim gibi geldi."

Asıl Grigori Rasputin'le bir kez karşılaşmıştı, münzevi ve huysuz bir cadıya danışmak için Rusya'yı gezerken. Rasputin'i tuhaf, yoğun bir adam olarak bulmuştu. İnsan olduğu inkâr edilemezdi ve büyük olasılıkla deliydi ama bıçaklandığı, zehirlendiği, defalarca vurulduğu, sakat bırakıldığı ve sonunda boğulmadan önce feci şekilde dövüldüğü söylenen biri belli bir saygıyı hak ediyordu.

"Ve," diye mırıldandı Rune, "bilek yiyen biraz kuduzdan da öte."

Şimdi iki kaşı da havaya kalkmıştı. "Ben onu öyle bulmuyorum."

"Elbette bulmuyorsun," dedi Rune ona, sesi neşeliydi. "Onu sen kurtardın, sen bir dişisin ve ona tavuk pişiriyorsun. Bu onu senin yapar, kalbi ve ruhuyla."

Kadının ağzı gerildi. "O gülünç bir yaratık."

"O bir köpek," dedi, geniş omuzları omuz silkerek kalktı. "Yaptıkları şey bu."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. Bunun savunma amaçlı bir hareket olduğunu ancak sonradan fark etti. "Onun bağlılığını istemedim."

Rune'un bakışları anlamadığı bir ifadeye dönüştü, bu yüzden söyleyecek bir sözü yoktu. "Biliyorsun, sırf iyilik olsun diye iyilik yapmanın ya da diğer canlıların buna karşılık vermesinin yanlış bir tarafı yok." dedi nazikçe.

Bu konuşma sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda gereksiz bir hal almıştı. Gözlerini adamın delici bakışlarından kaçırdı. "Okumanıza yardımcı olacak başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, sesi buz gibiydi.

"Hayır," diye yanıtladı adam. Sesi de diğer her şeyi gibi sakın ve rahattı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Tavuk için teşekkür ederim."

"Peki." Gitmek için döndü ama kendini kapı aralığından adım atamazken buldu.

Nezaketin hatırı için nazik olmak.

Şimdi göğsünde bir sıkışma vardı. Bir elini göğüs kemiğine bastırdı, şaşkındı. Artık kendi bedenini tanımıyordu. Bu erkeğin yanındayken binlerce açıklanamaz şekilde ona ihanet ediyordu.

"Kaldığın ve bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim" demek için kendini zorladı.

Yirmi adım ötedeki adam nefes aldı. Sessizce cevap verdi: "Rica ederim Carling. Senin için elimden geleni yapmak benim için bir zevk."

Bu sözler. Bunları ona bir hediye gibi kolayca vermişti. Hak ettiğinden çok daha naziktiler. Vücudu ona başka bir şekilde ihanet etmeden önce kaçtı.

Carling'in kışkırtıcı ve dikkat dağıtıcı varlığı mutfağı terk eder etmez, Rune metinle ilgili adımlarını atmaya başladı.

Ayrıca Carling'in onun için pişirdiği soğuk etin her zerresini yedi ve Tanrılar aşkına, oldukça berbattı. Bir şekilde tavada tavuk kızartmak gibi basit bir işi mahvetmeyi başarmıştı. Dışı simsiyah kömürleşmiş, içi ise hâlâ pembe olan suyunu sızdırıyordu. Eğer insan olsaydı, salmonella zehirlenmesinden endişe ederdi. Zaten Rune yemek seçen biri değildi ve zamanında çok kötü yemekler yemişti. Şekil değiştirmeyi ve diğer türlerle sosyalleşmeyi ilk öğrendiğinde damak zevki değişmişti ama aslında gerektiğinde çiğ et yemekten kaçınmıyordu ve kamp alanında pek çok felakete katlanmıştı.

Köpeğe yaptığı gibi onun için de eti soğuttuğunu düşününce tekrar kıkırdamaya başladı. Sonra, o nezaketten bahsederken yüzünü ve gözlerini kaçırarak kendini nasıl tuttuğunu hatırladı ve kahkahası söndü.

Hem Wyr hem de Vampir toplumları acımasız olabiliyordu. Bazen çatışmalar sadece şiddetle çözülebilirdi. Tüm nöbetçiler Wyr yasalarının uygulayıcılarıydı, ancak Dragos'un Birincisi olarak Rune en üst düzey uygulayıcıydı. Eğer Dragos bunu yapabilecek durumda değilse, diğer gözcülerin bile hainlik etmesi halinde onları avlamak ve alaşağı etmek Rune'un sorumluluğundaydı. Diğer nöbetçiler onun arkadaşları, ortakları ve silah arkadaşlarıydı. İşler o noktaya gelmediği için memnundu ama görevinin sorumluluğunu asla unutmuyordu.

Tüm bunlara rağmen, Rune aslında çoğu zaman rahat bir erkekti ve hem kahkahalara hem de şefkate çabuk kapılırdı. Ender rastlanan yaratıklardan biriydi; kız filmlerinden ve kadın modasından hoşlandığını itiraf etmekte sakınca görmeyen bir erkek adamdı. Bu filmler, duyguların gizemli yüksekliklere ve derinliklere tırmanmasından, bir kadın yeni kıyafetler denerken ve aynada ilk kez gerçekten güzel olduğunu keşfederken, merak dolu kadınsı hazzın çiçeklenmesine kadar, kadınlarda hayran olduğu şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Gördüğü kadarıyla Carling ne kahkaha atmakta ne de şefkat göstermekte hızlıydı. Rahatlık ya da kucaklaşma düşüncelerine ilham vermiyordu. Bir zamanlar bu niteliklere sahip miydi, yoksa hayat deneyimi gerçekten bu kadar sert ve inatçı mıydı? Kaşlarını çatı. Vücudunu kaplayan yara izleri kendi hikâyelerini anlatıyordu.

Onu bir kız arkadaşıyla kıkırdarken hayal etmeye çalıştığında başını eğdi. Rhoswen'in ona taptığı açıktı ve Duncan'ın da ona karşı bir şeyler hissettiği belliydi ama anlayabildiği kadarıyla bu ilişkiler derinlemesine ve eşit düzeyde değildi. Çoğu kadının onun tarafından tehdit edildiğini hissettiğinden şüpheleniyordu, hissetmeleri de gerekirdi. Hayat Carling'i şık, ölümcül bir silaha dönüştürmüştü; iki ucu keskin, onu kullanmaya cüret eden herkesin elini kesecek türden bir silaha.

Bu tür bir silahı kullanmak için sert, sağlam bir el gerekirdi; ne zaman ve nasıl güçlü bir şekilde tutacağını ve ne zaman bırakıp silahı istediği yeri kesmesi için serbest bırakacağını bilen biri. Kimse böyle bir silahta ustalaşamazdı. Eğer kişi şanslıysa, saygı, güven, ittifak ve birlikte çalışma anlaşması kazanabilirdi.

Carling o kadar korunaklıydı ve kişisel cephaneliğini o kadar uzun bir süre içinde oluşturmıştı ki, bu geç tarihte onu herhangi bir şeyin değiştirebileceğinden şüpheliydi. Bu farkındalıkla, sonunda ona olan hayranlığını dizginlemek için ihtiyaç duyduğu kavramsal çerçeveyi buldu. Hayranlığının gidebileceği hiçbir yer yoktu ve uzun vadeli bir şekilde tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Zeki, muhteşem, ölümcül ve hatta tuhaftı ama kimsenin, bir köpeğin bile ona yaklaşmasına izin vermiyordu.

Yeterince adil. Bazen zirveler o kadar dar ve yüksek olurdu ki, tepede sadece bir kişiye yer kalırdı. Bu kadar uzun süre böyle bir izolasyonla yaşamayı başardığına göre, kendi arkadaşlığını seviyor olmalıydı. Ona kalırsa, elinden geldiğince ona yardım etmekten mutluydu ve bu iş bittiğinde yoluna devam etmekten de mutlu olacaktı. Ve bir şekilde bitecekti. Ya onlar

hayatta kalması için bir yol bulurlar ya da bulamazlar. Duncan'ın da belirttiği gibi, insanlar her zaman ölür. Bazen yaşlı, uzun ömürlü yaratıklar da öldü.

Bu düşünceler midesinin sıkışmasına neden oldu ama bunu görmezden geldi. Öyle ya da böyle, adadaki bu durak sadece yolundaki garip bir sapmaydı ve bu düşüncüyü aklının bir köşesinde tutması iyi olacaktı. Gerçek hayatı onu New York'ta bekliyordu, orada iyi arkadaşları ve onu seven çok sayıda insan vardı.

Öğleden sonraya kadar kitap okudu, sonra içecek bir şeyler aramaya çıktı. Mutfak kuyusunda iki zincir vardı. Biri boş bir kovaya bağlıydı. Merakla diğerine asıldı ve metal bir sepet içinde bir zula Corona getirdi. Bira şişeleri kuyunun dibinde durdukları için oldukça soğumuştur. Susamış Wyr için bir puan.

Birkaç tane aldı ve geri kalanını kuyuya indirdikten sonra okumaya geri döndü. Bilimsel dergiler daha çok Dragos'un işiydi, onun değil. Carling'in araştırması inkar edilemez derecede zor bir okumaydı. Ne zaman kimyasal veya büyü bir denkleme ulaşsa, bu noktada onları çözmeye veya anlamaya çalışmadan formülleri ezberliyordu. Ama Carling'in notlarını karıştırmanın zihnini yoran bir angarya olacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Carling'in geçirdiği süreç onu neredeyse kendisine rağmen içine çekmişti.

İnsan olsun olmasın pek çok yaratık büyü konusuna farklı şekillerde yaklaşırdı. Tarih boyunca büyü mistisizmle ve bazen de düpedüz dinle örtülmüştü ve bu dini ya da mistik uygulamaların çoğu hâlâ kullanılıyordu. Diğerleri ise, tıpkı yerli toplumlarda nesiller boyu ağızdan ağıza aktarılan şifalı bitkiler gibi, büyüü bir halk geleneği olarak uyguluyordu.

Köklerinin erken dönem Mısır'ına dayandığı düşünülürse, Carling'in büyüü dinsel bir bakış açısıyla öğrenmiş olabileceğini tahmin ediyordu. On dokuzuncu yüzyıla gelindiğinde, Vampirizm artık büyük ölçüde mistik bir lanet olarak değil, bir hastalık olarak görülüyordu ve Carling'in sorunu çözme yaklaşımı da buna uygun olarak bilimseldi.

Analizleri soğukkanlı ve kesindi. Hastalığın son evrelerinin belirtilerini ve karşılaşacağı zorlukları öğrendikten sonra tavrı değişmedi. İnsanların kendi ölümlülüklerini bilerek nasıl yaşadıkları onu aşıyordu. Ölümlü olduğunu, zamanının ölçüldüğünü ve kaçınılmaz bir sona ulaşması gerektiğini öğrenmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Eğer bir gün öldürülürse

şaşkınlık ve anlayışsızlıkla karşıladı. Ondan aldığı diğer tüm tepkilerin yanı sıra Rune, Carling'in cesaretine karşı belli bir hayranlık duyduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ancak izlediği her araştırma yolu çıkmaza giriyordu. Hastalığa neden olan enfeksiyonu izole etme girişimleri başarısız oldu.

Peki yanlış olan neydi? Hangi mantık yolunu ya da deneyi dikkate almamıştı? Sayfalara titizlikle yerleştirilmiş zarif düşünce örgüsü arasında hiçbir şey göremiyordu ama yine de bir şey içini kemiriyordu. Onu rahatsız eden neydi? Onun süreçlerinden herhangi birini kopyalamaya çalışmayacaktı. Onun anlattığı deneylerin hiçbirini tekrarlama yeteneğine sahip değildi. O bir bilim adamıydı, bu alanda açık bir uzmandı. Onun deneylerinde de el yazısında olduğu kadar titiz davrandığına inanıyordu. Bir şey başarısız olduysa, başarısız olmuştur.

Bu yüzden onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Bu bir öncül müydü yoksa bir sonuç mu?

Sonunda bir molaya ihtiyacı olduğunu kabul ettiğinde mutfakta ışık azalıyordu. Masadan uzaklaştı ve sertleşmiş boynunu ve omuzlarını gerdi. Okuması gereken neredeyse yüz sayfa kalmıştı ama artık bilgileri özümseyemediği bir noktaya gelmişti. Biraz temiz hava kafasını boşaltmasına yardımcı olabilirdi ve vücudunun hareket etmeye ihtiyacı vardı.

Dışarı çıktı ve bahçelerden geçerek evin etrafından uçuşuma doğru yürüdü. Gün batmak üzereydi ve yeşilliklerin oluşturduğu gölgeler uzamıştı. Gölgele ağaç dallarının kıvrımları ve açaları çimenlerin üzerinde abartılı karanlık yollar açıyordu.

Uçuşumun kenarını çevreleyen bel yüksekliğindeki taş duvar boyunca yürüdü ve suyun üzerinden dışarı baktı. Güneş kocaman, yanan turuncu bir toptu. Ufka yaklaştıkça daha da büyüyor gibiydi. Carling gibi, ada da kendi tuhaf, yalnız varoluşuna sarılmıştı. Bu Öteki kara parçası, kendisinden, kobalt rengi okyanustan ve sınırsız gökyüzünden başka hiçbir şeyin var olmadığı gibi mükemmel bir yanılsama yaratıyordu. Tuzlu havadan derin nefesler aldı ve karayla ilgili tüm görüntüler kaybolana kadar orada, yükseklerde, suyun üzerinde uçuyormuş gibi yaptı.

Sonra tenine çarpan bir esinti gibi bir şeyin dalgalandığını hissetti ve her şey titreyip değişti. Gözlerini kırıştırdı ve neyin farklı olduğunu anlamaya çalışırken etrafına baktı.

Alev alev yanan güneş hala batıda alçalıyordu, çok yüksekte uçan ve günlük ölümünü gerçekleştiren bir İkarus gibi. Okyanus hâlâ kobalt mavisiydi, hava karardıkça

Gün ışığı soldu. Döndü. Uçurum, duvar, bahçe, gölgeler, yayılan büyük, çılgın gotik ev ...

. . . ve evin ötesinde, doğuda, ölümcül günahlar işlemiş ve cennetten düşmüş yıldızlar gibi elektrik ışıkları vardı. Uzakta, zar zor görülebilen bir arazide için için yanan bir halı gibi serilmişlerdi.

Vay canına, demek bu topraklarla Körfez Bölgesi arasındaki perde inceldiğinde bu taraf böyle görünüyordu. Bu tuhaf manzarayı seyrederken duvar boyunca doğuya doğru ilerledi. Kara yanılsaması muazzamdı, tüm doğu boyunca şeffaf çizgilerle çizilmişti. İçinden okyanus açıkça görülebiliyordu. Çifte ufuklar baş döndürücüydü.

"Sentinel?" Rhoswen'in keskin çağrısı mutfak kapısının yönünden, evin arka tarafındaki doğu tarafından geldi. "Nöbetçi!"

Vampirin sesi üzgün, hatta aceleci geliyordu. Koşmaya başladı. Köşeyi döndüğünde düz bir koşu halindeydi.

Rhoswen kapının girişinde duruyordu, Rasputin bir kolunun altındaydı. O görüldüğünde dişleri olan toz pufu çılgınca havlamaya başladı. Köpeğin histriyonik hareketlerine tahammülü kalmayan Rune eğildi, dişlerini gösterdi ve hırıltılı bir sesle uyardı. *"Terbiyeli ol."*

Rhoswen ona baktı. Rasputin dondu kaldı, çılgınlığı yarıda kesildi. Gözlerinin akları parlak siyah irislerin etrafından görünüyordu. Ürkmüş bir pelüş hayvana benziyordu.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı Rune acımasızca. Küçük köpeğin başını okşadı. "Aferin oğlum." Doğruldu. "Şimdi, sorun nedir?"

"Birkaç dakika önce uyandım," dedi Rhoswen. Saçları dağınıktı ve bir yanağında çapraz yastık çizgileri vardı. "Carling'i kontrol etmeye gittim. Bilmen gerektiğini düşündüm - yine soldu."

Rune'un suratı asıldı. "Göster bana." dedi.

BES

Rhoswen evin içinde hızlı adımlarla ilerledi. Rune onun yanında zahmetsizce ilerliyor, uzun bacakları mesafeyi tüketiyordu.

Carling'in araştırmasındaki sözlü tarihlerde, bir Vampir sona yaklaştıkça gizemli olayların sıklığının ve yoğunluğunun arttığı belirtiliyordu. "Son "un ne olduğundan ya da bir Vampir ona ulaştığında ne olduğundan henüz emin değildi. Carling'in kendisinin de bilmemesi mümkündü ya da en azından araştırmasının okumaya ara verdiği noktasında bilmiyordu.

Carling'in metni kronolojik bir yapıya sahipti ve titizlikle üzerinde durduğu konulardan biri de her olayın ya da keşfin tarih ve saatini kaydetmektir. Ne ileri atlıyor ne de geri kalıyordu. Notlarında ne zaman daha önceki bir şeye atıfta bulunsa, bunu tarih/saati not ederek bir tür steno ile yapıyordu. Bu, dipnotlar için bir yazılım programı kullanmaktan daha basit bir çapraz referans yöntemi idi, ancak her şeyin özünü anlamak için girişleri ileri geri çevirmek zorunda kaldığı için ilerlemesini yavaşlattı.

Rune Rhoswen'e "Bu olaylar ne sıklıkla meydana geliyor?" diye sordu.

"Neredeyse her gün," dedi boğuk bir sesle. "Bu yüzden çok nefret ediyorum

onu yalnız bırakmak. Ya lanet köpek için yemek pişirirken ya da onu güneşten koruyan büyüü çıkardığında kriz geçirirse? Bunu yaptığında gölgenin kenarına çok yakın oturuyor. Ya bir nöbet geçirirse ve sonra güneşin açısı değişirse?"

Nefesinin altında küfretti. Günlük nöbetler iyiye işaret değildi. Carling'in sözlü tarihlerinden birinde, bir Vampir böyle bir noktaya ulaşmış ve birkaç hafta içinde ölmüştü. Öylece toza mı dönüşmüştü? Genellikle ölümlü yaratıklar ölümle mücadele ederdi. Kalpleri ritim bozukluğuna girer ve nefes alışları zorlaşır. Vampirler güneş tarafından öldürüldüyse

önce alevler içinde kaldılar ve korkunç acılar içinde öldüler. Başka şekillerde öldürüldüklerinde ise toza dönüşüp dağıldılar.

O ve Rhoswen bir kat merdivene ulaştılar ve merdivenleri üçer üçer çıktılar. Rasputin sessizce Rhoswen'in kolunun altına girdi, küçük tilki kafası Rune'un hareketlerini izlemek için dönüyordu.

Rune, "Şu andan itibaren onu yalnız bırakmayacağız. Anlaştık mı?"

Rhoswen başını salladı. "Anlaştık. Sentinel, geldiğinden beri pek misafirperver görünmemiş olabilirim ama bilmeni isterim ki burada olmandan memnunum."

Rhoswen en iyi zamanlarda bile pek misafirperver görünmüyordu ama tam da biraz zamana ihtiyacı varmış gibi görüldüğü bir anda ona karşı hırçınlaşmamalıydı.

Bunun yerine, "Dert etme. Bana Sentinel demeyi keser misin? Kendimi bir tür pire ve kene kovucu gibi hissettiriyor."

Vampir ona irkilerek hızlı bir bakış fırlattı. Adam ona göz kırptı ve kadın belirsiz bir kahkaha attı. Merdivenlerin başında Rune bir elini onun koluna koydu. Durduğunda ona içinde mizahtan eser olmayan kararlı bir bakış attı.

"Carling'in hayatta kalamama ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyız," dedi. Bunu yüksek sesle söylemek kaslarının gerilmesine neden oldu ama kendini sakince konuşmaya zorladı. "Ama sana söz veriyorum, hayatta kalması için elimizden geleni yapacağız."

Rhoswen'in ağzı titredi. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve kolunu bıraktı. Döndü ve ikinci kattaki koridordan aşağıya, koridorun sonundaki bir çift oymalı ahşap kapıya doğru ilerledi. Rhoswen kapılardan birini açmaya başladı ve güneş ışığı -güneş ışığına benzeyen bir şey- genişleyen aralıktan öteki odadan içeri sızdı.

Rune düşünmek için duraklamadı. Rhoswen'in omzunu sert bir şekilde kavradı ve onu geri, ışıktan uzağa çekti.

Rhoswen tökezledi ve vahşi gözlerle etrafına bakınırken köpeği sıkıca kavradı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Üzgünüm. Bak, bu ani bir tepki. Bu güneş ışığına benziyor ama olamaz çünkü güneş batıyor ve ev neredeyse karanlık. Ne oldu?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Rhoswen ona baktı. "Ne ışığı?"

Derin bir nefes aldı. Tekrar bıraktı. Yarı açık kapıya doğru işaret etti. "O odadan dışarı ışık sızıyor, çok parlak, güçlü bir ışık."

Gün ortasındaki güneş ışığı gibi sarı bir ışık. Bana onu görmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır görmüyorum," dedi Rhoswen. Şimdi onun da gözlerinin akı görünüyordu, tıpkı köpeğinki gibi. Her zamanki şık ve sakin haline hiç benzemiyordu. Darmadağınık, korkmuş ve çok genç görünüyordu. "Aslında oldukça karanlık. Wyr olduğun için iyi görebileceğini ve bunun senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Tamam," dedi Rune. Dudaklarını sessiz bir ıslıkla büzdü. "Burada dikkatli olalım."

Kapıya doğru adım attı ve yavaşça iterek açtı, gördüğü -ya da gördüğünü sandığı- ışığın Rhoswen'in üzerine düşmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Kapı açıldığında koridor daha da aydınlandı. Ona hâlâ güneş ışığı gibi geliyordu ve büyüyle doymuş gibi hissediyordu.

Parmağıyla havada bir çizgi çizdi. "Gördüğüm ışığın bittiği yer burası. Bunu parmağının ucuyla geçmeni istiyorum."

Şimdi ona deli olduğundan şüpheleniyormuş gibi bakıyordu ama dediğini yaptı ve işaret parmağını ona gösterdiği sınırı geçene kadar uzattı. İkisi de yanmamış olan parmağına baktılar.

"Hâlâ ışığı görüyor musun?" Rhoswen sordu.

"Gün gibi ortada," dedi ona. "Ama en azından yanma tehlikesiyle karşı karşıya değilsin gibi görünüyor. Yine de dikkatli gitmeliyiz." Düşünürken ona baktı. "Güç ya da büyü yeteneğiniz var mı?"

Kadın başını salladı. "Her Vampir'de ne varsa bende de o var, o da telepati kurmak ya da Başka bir diyara geçiş yapmak için yeterli. Bu virüsün bir yan ürünü. İnsan olduğumda tam bir ölü kafalıydım."

Ölü kafa, Rhoswen'in kastettiği şekilde kullanıldığında, hiçbir Güç veya büyü yeteneği olmayan birini ifade ediyordu. Grateful Dead hayranı anlamına gelmiyordu. Eğer Rhoswen'in fazla büyü yeteneği yoksa, o zaman fazla büyü savunması da yoktu. Rune başını salladı. "Doğru. Büyü tıpkı güneş ışığı gibi o odadan dışarı taşıyor ve ben hiçbirine güvenme eğiliminde değilim. Burada kalmanı istiyorum."

Vampir'in çenesi sertleşti. "Carling'in bana ihtiyacı olabilir."

Gözlerini devirmekten kaçındı. Rhoswen hayatını riske atmayı seçtiyse bu onun sorumluluğu değildi ve kim bilir, belki de haklıydı ve Carling'in ona ihtiyacı olacaktı. "Peki, ama önce ben giriyorum," dedi.

Rhoswen, hem büyü'nün hem de ışığın içine, kapı aralığına adım atarken onun arkasında kaldı. Botlarının tabanı kayan bir şeyin üzerine indi ve

esnek. Aşağı baktı. Kuma benziyordu. Kum gibi hissetti.

Eğer bir ördek gibi yürüyor, konuşuyor ve vaklıyorsa, eğer yakalayıp yediğinde tadı bir ördek gibiyse...

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Gölge bir odanın belli belirsiz hatları onu çevreliyordu. Oda'nın üzerine daha parlak, daha sıcak bir gerçeklik bindirilmişti. Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak sarı-beyaz bir güneşi barındıran soluk mavi, bulutsuz gökyüzüne baktı.

"Sentinel?" Rhoswen ona tekrar seslendi. Bu kez sesi paniklemiş gibiydi. "Rune! *Soluyorsun.*"

Onu görebiliyordu. O da tıpkı oda'nın geri kalanı gibi solgun, cansız, hayaletimsi bir taslaktı. Geri seslendi, "Buradayım. Beni duyabiliyor musun?"

"Zar zor," diye bağırdı. Sesi çok uzaklardan geliyordu. "Gözümün önünde kayboluyorsun. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı. "Etrafa bakacağım ve ne bulabileceğime bakacağım. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Gelmemeni tercih ederim," diye seslendi. "Şimdi geri dönmeni istiyorum, lütfen."

Ama etrafına yayılmış olan gizem görmezden gelinemeyecek kadar zorlayıcıydı. Önünde çöl, yeşillik ve uzaktaki suyun üzerindeki güneş ışığının göz kamaştırıcı parıltısı vardı. Arkasında Rhoswen, kapı ve ada vardı.

Orospu çocuğu, bu sanki Başka bir ülkeye geçiş gibi hissettiriyordu. Geçitler, Dünya ile Diğer diyarlar arasında uzanan boyutsal geçitlerdi. Dünya oluştuğunda, zaman ve uzay büküldüğünde oluşmuşlardı. Çapraz geçitler yeryüzündeki fiziksel fayları takip ederdi. Adaya giden çapraz geçit okyanus yatağındaki bir çatlağın parçasıydı. Daha önce insan yapımı bir yapıda, örneğin bir evin ikinci katındaki bir yatak odasında böyle bir geçit olduğunu hiç duymamıştı.

Ama bu da bir şekilde normal bir geçitten farklı hissettiriyordu. Bunu kendine tarif etmenin, ne hissettiğini anlamanın bir yolunu aradı. Bükülmüş gibi hissetti, sanki diğer geçitlerin dönmediği bir köşeyi dönüyordu. Ve eğer bu bir geçiş noktasıysa, Rhoswen neden bunu hissedip diğer tarafa geçmemişti? Güç eksikliği yüzünden miydi? Carling'in çok fazla gücü vardı. Yatak odasının ortasında boyutsal bir geçit olsaydı şimdiye kadar fark ederdi ve bundan bahsetmeye değer bulurdu diye düşündü. Eğer bu bir geçişse, nereye geçiyordu? Yoksa bir tür ayrıntılı illüzyona mı kapılmıştı?

Ve tüm bu gizemin içinde Carling neredeydi?

Boynunun arkasını ovuşturdu. Her zaman bir Alice'ten çok bir Cheshire Kedisi olduğunu düşünmüştü, ama bu gerçekten daha da merak uyandırıcıydı.

Bunu anlamaya çalışmanın tek bir yolu vardı.

Kavurucu çöl gününün tüm ışığına doğru ilerledi.

İlk başta, sonsuz şarkısını söyleyen rüzgârın engin ve yalnız uğultusundan başka bir şey duymadı. Sonra tepesinde bir kuşun sert, sözsüz çılgılığı duyuldu. Sıcak bastırdı ve kum yüzüne çarptı. Konumunu belirlemek için üç nirengi noktası seçmek üzere durakladı, böylece eğer burası gerçekten bir geçiş yoluysa ve bu bölge eve dönmek için tek yolu haline gelirse bu noktaya geri dönebilecekti.

Saat on iki yönüne, manzaranın geri kalanının üzerinde yükselen çorak, bodur bir kayalığı koydu. Bu da suyun gümüşü pırlıltısını saat on yönüne koyuyordu, en iyi nirengi için kayalığa biraz fazla yakındı ama idare etmek zorundaydı. Sağ omzunun üzerinden baktı ve çöl kumullarından başka bir şey göremedi. Saat beş yönündeki en yüksek kumulu seçti. Rüzgâr ve kum tepeleri zamanla yer değiştireceğinden, kum tepesi uzun süreli navigasyon için işe yaramazdı elbette, ama umarım amaçlarına hizmet ederdi. Burası her neresiyse orada çok uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Sonra bir takım elbiseyi atar gibi, Wyr formuna geçerken insan yüzünün düşmesine izin verdi. Devasa kanatlarını gerdi ve çömeldi, aslan kuyruğunu salladı ve acımasız sıcaklığın içinden uçuşuma doğru uçmak için havaya sıçradı. Genellikle kentsel bir alanda uçarken, hava trafik kontrol sistemleriyle sorun yaşamamak için kendini gizlerdi ama bu manzara yeterince kırsal görünüyordu, o yüzden zahmet etmedi.

Uçuşu ona araziye kuşbakışı görme imkânı verdi. Suyun parıltısı, iki tarafı yemyeşil bitki örtüsü ve altın rengi tahıl tarlalarıyla çevrili büyük, dolambaçlı bir nehre dönüşmüş ve çöl sınırında aniden sona ermişti.

Farkına varmak onu sarstı. Cehennem çanları. Eğer çok kötü bir şekilde yanılmıyorsa, bu Nil olmalıydı. Geçmiş yıllarda Nil nehri boyunca birkaç kez uçmuştu. Burayı, 1970 yılında Asvan Barajı'nın tüm mevsimsel taşkınları sona erdirmesinden önce, eski taşkın döngüsünün her üç aşamasında da görmüştü. Tarlalar zengin arpa ve buğdayla olgunlaşırken, bu

Modern takvime göre Mayıs ve Eylül ayları arasına denk gelen Hasat Mevsimi *Şemu*'ya benziyordu.

Araziyi tararken geniş bir daire çizerek uçtu. Kartal keskinliğindeki gözleriyle kilometrelerce uzağı görebiliyordu.

Ne elektrik hattı, ne çanak anten, ne nehirde motorlu tekne, ne araç, ne de asfalt ya da çakıllı yol gördü. Ne modern sulama teknikleri ne de makineler. Uzaktaki rafinerilerden yükselen dumanlar da yoktu. Uçak yok.

Çamurla pişirilmiş tuğlalardan yapılmış basit konutlar nehir kıyılarını süslüyordu. Batı kıyısı boyunca at sırtında seyahat eden bir grup kahverengi tenli adamdan bir toz bulutu yükseldi. Bir milden fazla uzaktaydılar. Rune'un görebildiği kadarıyla *şentiler* ya da peştamallar giyiyorlardı ve bakır başlı mızraklar ve tahta kalkanlarla silahlanmışlardı.

Tamam, hâlâ burada mantıklı bir şeyler arıyordu. Kartal başını eğerek altındaki araziye inceledi.

Sekiz binadan oluşan bir kümenin yaklaşık beş yüz metre uzağında, gözleri gölgeli bir şekilde doğrudan kendisine bakan, dik duran küçük bir figür gördü. Figürün ayaklarının dibinde, yerde bir demet tahıl ve bir bıçak duruyordu.

Ve burada Rand McNally atlası ya da GPS sistemi olmadan duruyordu. Rune sadece kız filmlerini ve kadın modasını sevmekle kalmıyor, aynı zamanda kaybolduğunda durup yol sormayı da biliyordu. Ayrıca erkekliğine güveniyordu. Dünyadaki sadece dört gryphondan biri olabilirdi, ama bu nitelikleri diğerleriyle topladığında onu her şeyiyle eşsiz kıldığını düşündü.

Figürü görüş alanında tutarak yavaşladı ve spiral bir inişe geçti.

Bu ya bir çocuk ya da küçük bir yetişkindi. Pekâlâ, eğer tüm inançsızlığını askıya alıp sadece deneysel kanıtlara dayanırsa (ki bu kesinlikle imkânsızdı, ama burada gerçekten akışa uymaya çalışıyordu), karşılaşabileceği yetişkinler de küçük olacaktı, en azından yirmi birinci yüzyıldakilerden daha küçük.

Figürün üzerinde de bir *şenti* vardı, başka bir şey yoktu. Kirli kumaş parçası dar kalçaların etrafına sarılmıştı. Çocuk ya da yetişkin, figürün duruşundaki her çizgi şaşkınlığı haykırıyordu ama en azından panik içinde kaçmıyordu. Buraya kadar iyi.

Rune yaklaşık yirmi metre uzağa inerken şekil değiştirdi. Diğer figüre tepki vermesi için zaman tanımak amacıyla durakladı. Onun bir kız çocuğu olduğunu tahmin ediyordu. Şok içinde donup kalmış gibiydi. Teni güneşin etkisiyle koyulaşmış, zengin bir renk almıştı.

findık kahverengisiydi. Hafif narin bir kemik yapısı, kirli ayakları ve dar bir göğüs kafesinin altında küçük yuvarlak bir karnı vardı.

Çocuğun karmakarışık koyu renk saçları güneşte zengin kumral parıltılar saçıyordu, sanki derin, içten gelen bir ateşle yanıyordu. Elleri yanına düştü ve keskin bir zekâyla parıldayan uzun, parlak badem biçimli koyu renk gözleri olduğunu gördü.

Tanıma duygusu dişlerini tekmeledi. Henüz olgunlaşmamış yüz hatları şimdiden muhteşem bir kemik yapısının habercisiydi. Ağzı açıktı, dudaklarının çocuksu kıvrımı gelecek olan şehvetli güzelliği ima ediyordu.

Vay anasını.

"Merhaba sevgilim," diye fısıldadı, bakakalmıştı.

Nefes kesici bir imkânsızlıktı. Carling'in bir zamanlar olduğu çocuğa bakıyor olamazdı ama bir şekilde bakıyordu. Onun anılarına mı kapılmıştı? Bu nasıl olabilirdi? Her şey o kadar gerçektir ki, bir yanılsama olamazdı. Olabilir miydi?

Kız titrek, yüksek bir sesle bir şeyler söyledi, sıvı gibi gelen kelimeler yabancı ve anlaşılmazdı.

Birkaç dakika boyunca donmuş beyni yanıt vermeyi reddetti. Sonra, kullanılmayan bir kası esnetir gibi, zihni kızın ona söylediklerini anlamlandırdı. Çoktan ölmüş bir dilde konuşmuştu.

"Sen Atum musun?"

Atum, eski Mısırlılar için yaratılmış tanrısıydı, diğer tüm tanrıların kendisinden geldiği varlıktı. Rune başını salladı ve Carling'in bu versiyonunun anlayabileceği bir cevap için kelimeleri ve kavramları bulmaya çalıştı.

"Hayır," dedi, tüm gücüyle sesine rahatlık ve güvence yansıtmaya çalışarak. Bunun gerçek mi yoksa yanılsama mı olduğu daha sonra anlaşılabilirdi. Şu anda bunun bir önemi yoktu -Tanrılar, tek umduğu çocuk Carling'in ondan kaçıp gitmemesiydi. "Ben farklı bir şeyim."

Kız titrek bir eliyle işaret etti. "Ama seni sudan çıkarken gördüm."

Rune dönüp kızın işaret ettiği yere baktı. Nehir gözden kaybolmuştu. Efsaneye göre Atum, dünyayı çevreleyen ilkel sulu bir uçurumdan yükselmişti. Rune Wyr formuna dönüşüp havaya fırladığında, uzaktan bakıldığında sudan çıkmış gibi görünmüş olmalıydı.

Yavaşça tekrarladı, "Ben bir tanrı değilim. Ben başka bir şeyim."

Onun kendisine inanmasını beklemiyordu. Az önce onu gryphon formunda uçarken görmüştü. Ona göre, nasıl başka bir şey olabilirdi ki? Wyr şekil değiştirip insanlarla etkileşime girmeye başladığında, ilk dinler bu tür şeylerle doluydu. Mısır'ın tanrılar panteonu özellikle insan/hayvan formlarıyla doluydu.

İnsanlarla ilgili konularda pek beceriksizdi ama tahmin etmesi gerekirse bu Carling'in on yaşından küçük olduğunu söyleyebilirdi. Çocukken gerçekten böyle miydi, yoksa bu onun zihninin bir yansıması mıydı? Bir zamanlar olduğunu sandığı kişi bu muydu? Basit bir merak onun zeki gözlerinin parlamasına neden oldu. O kadar narindi ki, onu görünce boğazına bir şeyler düğümlendi. O daha bir bebektir. Önünde çok uzun, tuhaf ve çoğu zaman zor geçmiş olması gereken bir hayat vardı. Bu Carling'in bunların hiçbirini anlaması mümkün değildi.

Yavaşça ve kolayca hareket ederek çömeldi, böylece onun üzerinde yükselmedi. O hareket ettiğinde titriyordu ama yine de kırılıp kaçmadı. Ne kadar cesur bir bebek. Boğazını temizledi. "Adın ne hayatım?"

Sevgilim. İngilizce bir kelime kullandı. Eski Mısır dilinde doğrudan bir karşılığı olduğunu bilmiyordu.

Klasik bir çocuksu öz-bilinç hareketiyle dar omuzlarından birini kulağına doğru kaldırdı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Khepri," diye fısıldadı.

Rune aşka sıırıslıklaam aşık olmuştu. Biraz önce göğsüne bir katır tekme atmış gibi hissederek soluk soluğa güldü. "Khepri," diye tekrarladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, bu kelime sabah güneşi anlamına geliyordu. "Çok güzel bir isim." Nehrin kenarındaki küçük binalar kümesinin olduğu yönü işaret etti. "Ailen orada mı yaşıyor?"

Kadın başıyla onayladı. Merakı şaşkınlığını bastırdı ve birkaç adım daha yaklaşmaya cesaret etti. "Adın ne senin?"

Nefesi kesildi. Ona güvenmesini ve yaklaşmasını diledi. "Bana Rune derler."

Sessizce denerken ağzının bu garip kelimeyi oluşturmasını izledi. Hızlı bir çocuktı ve bir şeyi iki kez söylemeye nadiren ihtiyaç duyardı. Daha İngilizceleştirilmiş olan Carling ismini ne zaman aldığını ve bu değişikliğin ardında yatan sebepleri merak etti.

Eliyle tahıl demetini ve bıçağı işaret etti. "Hasat yapıyorsun."

Kadın demete baktı ve kederli bir iç geçirdi. "Zor bir iş. Balık tutmayı tercih ederim."

Adam sırttı. "Köyünüz tahılını nereden alıyor?"

Kuzeyi, nehrin aşağısını işaret etti. "Ineb Hedj," dedi ona. Gururla ekledi, "Burası çok harika bir yer."

Ineb Hedj. Beyaz Surlar. Şehir adını, kendisini çevreleyen ve insanlık tarihinde türünün ilk örneklerinden biri olan Nil'i başarıyla uzak tutan barajdan almıştı. M.Ö. 3.000 yıllarında kurulan ve Akdeniz kıyısından on iki mil uzaklıkta yer alan kentin uzun ve şanlı bir tarihi vardı. Sonunda Memphis olarak adlandırılacaktı. Bir zamanlar dünyanın en büyük şehriydi. Khepri haklıydı, burası çok büyük bir yerdi.

Uzaktan nal seslerinin ritmik vuruşlarını duydu ve daha önce havadayken gördüğü at sırtındaki adamları hatırladı. Eğer Khepri'nin köyü Ineb Hedj'e tahıl sokabiliyorsa, şehir bir günlük yürüyüş mesafesinden daha uzak olamazdı. Muhtemelen atlılar şehirden geliyordu.

Gülümsedi. Baş ve işaret parmağıyla alt dudağını çekiştirmesinden, kirli bir ayağını diğerinin üzerine koyup dengede durmasına kadar bu çocukla ilgili her şey onu büyülemişti. Nasıl olmuştu da böylesine fakir ve silik bir başlangıçtan Mürver Irklar'ın en güçlü hükümdarlarından biri haline gelmişti?

"Ineb Hedj'e gittin mi?" diye sordu. Kadın başını salladı. "İznim yok." "Bu bir gün değişecek," dedi.

Khepri toynak seslerinin geldiği yöne baktı. "Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi adam.

"Bir şeyler oluyor." Kadın yine heyecanlı ve tedirgin görünüyordu.

At sırtındaki adamların bir olay olması için köy şehirden yeterince uzakta olmalıydı. Kaşlarını çattı ve kuzeye bakmak için doğruldu. Khepri onun yanında durmak için yaklaştı.

Atlılar görüldüğünde köylüler kulübelere çıktılar. Kimse Rune'u fark etmedi ya da onlara doğru bakmadı. Hepsini yaklaşan atlılara bakıyordu. Rune çenesini tuttu. Atlıların mızraklarını tutuşları ya da saldırgan hızları hoşuna gitmemişti.

Bir elini Khepri'nin omzuna koydu. Parmaklarının altında kendini çok kırılğan hissediyordu, kemikleri bir kuşunki kadar hafif ve inceydi. Khepri ona kaşlarını çatarak baktı.

"Dinle sevgilim," dedi. Ses tonunu sessiz ve sakın tuttu. "Bence o adamların ne istediğini öğrenene kadar tarlaya girip tahılların arasına saklanmalıyız."

Ya da en azından ona söylemeye çalıştığı buydu. Kelimeler ağzından çıkarken bile, omzunun katı hissi dokunuşunun altından eriyip gitti. Onu tutmak için içgüdüsel bir girişimde bulundu. Parmakları boş bir yumruk halinde sıkıldı. Khepri onun yumruğuna baktı ve şeffaflaşan küçük kahverengi parmaklarıyla ona uzandı. Kızın eli onunkinin içinden geçti. Yüzü yukarı doğru eğildi. Birbirlerine baktılar.

Rune etrafına hızlı bir bakış fırlattı. Sıcak çöl öğleden sonrasının üzerine çizilmiş bir odanın ana hatları belirmişti. Dikey bir perde çizgisi, mızraklarını kaldırmış olan atlıların arasından geçiyordu. En öndeki atlı nişan aldı ve mızrağını en yakındaki köylüye, orta yaşlı ince bir erkeğe fırlattı. Mızrağın bakır kafası adamın sırtından sıvı kıpkırmızı bir patlamayla çıktı.

Ah, olamaz.

Khepri'ye baktı ve dudaklarının başka bir kelimeye doğru hareket ettiğini gördü. Onu duyamasa da kelimeyi tanıdı. Baba. Çılgılık atmak için ağzını sonuna kadar açtı.

Hayır, kahretsin. Gerçekte her ne oluyorsa -hafıza, yanılsama ya da gerçek- çocuğu bu şekilde bırakmak istemiyordu, şimdi değil, henüz değil. Atlıların yaptığı başka bir şeyi görememesi için kızın önüne atılmaya çalıştı. Onu kucağına alıp kaçmaya çalıştı ama çocuk bir hayalet kadar cansız bir şekilde kollarının arasından geçip gitti.

Khepri ve çöl manzarasının geri kalanı gözden kayboldu. Yine bir tür geçiş, o tuhaf eğilme, bir köşeyi dönme hissini duyumsadı ama zihni bu kavramı ne kadar kavramaya çalışsa da kayıp gitti.

Sonra geniş, serin ve karanlık bir yatak odasında ter içinde durdu. Dört direkli kral boy bir yatak bir duvara hakimdi. Odanın diğer tarafında, rahat görünümlü, iyi kullanılmış bir şöminenin önünde koltuklar, tabureler ve yan masalardan oluşan bir oturma alanı kurulmuştu.

Carling koltuklardan birine oturmuş, koltuğun kollarından birine açık bir kitap dayamıştı. Rasputin onun kucağına sıçramış ve yanaklarını yalıyordu. Rhoswen onun yanında yere diz çökmüş, elinden tutmuş ve

onun adını söylüyordu. Carling yüzünü buruşturarak köpeği yüzünden uzaklaştırdı. Rasputin kuyruğunu çılgınca sallarken Carling'in elini yalamaya başladı. Carling'in gözü Rune'a takıldı. Ona, köpeğe ve Rhoswen'e sanki hiçbirini daha önce görmemiş gibi baktı.

"Bir şey oldu," dedi.

Carling şaşkınlık hissine karşı mücadele etti. Karanlık Çağlar'ın oldukça karışık bir tarihini okumaya çalışıyordu ve yazarı hem eğlenceli hem de sinir bozucu buluyordu. En son hatırladığı şey, öğleden sonra güneşine bakarken kitabını bıraktığı ve şimdi yatak odasının neredeyse tamamen karanlıkta olduğuydu. Bunu engellemek için elinden geleni yapmasına rağmen, görünüşe göre yine solmuştu.

Sıkıntı havayı ağırlaştırıyordu. Ne zaman bir nöbet geçirse Rasputin hep rahatsız olurdu. Köpeğin neler olduğunu nasıl hissettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Onu sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçti ve çılgınca kıvranan

bedenini tek bir noktada tutmak için elini köpeğin boynunun arkasına sıkıştırdı. Rhoswen'in üzüntüsü konusunda da hiçbir belirsizlik yoktu. Carling soluklaştığında, bu diğer Vampir'i her zaman paniğe sürüklüyordu, bu yüzden

Carling, Rhoswen'e gemide yaşadığı olayları anlatmayı ertelemişti. Adriyel'e yolculuk.

Rhoswen'in paniği yorucu olsa da yeni bir şey değildi. Carling'in dikkati odadaki keskin ve şiddetli duyguların kaynağına yöneldi. Rune zihninin gözünde saldırgan, şiddetli bir kızılötesi volkan gibi parladı. Ağır ağır nefes alıyordu ve keskin bir erkek teri ve efor kokuyordu. Ona ne olmuştu acaba?

Kadın ona bakarken, adam kendini toparlamış gibiydi. Sakin bir tavırla ona doğru yürüdü ama elbette kadın daha iyi biliyordu.

"Pekâlâ," dedi Rune. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi kadın. O zor duyguya ulaşmaya çalışırken kaşlarını çattı ama duygu çoktan eriyip gitmişti. "Bir şey oldu," diye ısrar etti. "Bir şey değişti."

Rhoswen ağlamaklı bir gevezeliğe başladı. Carling genç Vampir'in kendini kaptırmasıyla uğraşmaktan o kadar yorulmuştu ki bir eliyle gözlerini kapadı.

Rune sertçe, "Rhoswen, kes şunu," diye bağırdı.

Rhoswen'in gevezeliği cümlelerin ortasında kesildi. Küstah bir şaşkınlıkla Rune'a baktı.

Rune ona sert bir sesle, "Şu anda kimsenin bu tür aşırılıklara ihtiyacı yok. Eğer duruma katkıda bulunamayacaksan, defol git."

Carling'in kaşları elinin arkasından kalktı. Neredeyse gülmeye meyledecekti.

Rhoswen'in cevabı boğuk bir sesle geldi. "Köpeğe yemeğini yedirip onu dışarı çıkaracağım."

Carling Rhoswen'in eline dokundu ve ona, "Teşekkür ederim," dedi.

Rhoswen kokladı ve başını salladı. Rasputin'i Carling'in kucağından aldı ve başını eğerek oradan ayrıldı.

Rune genç Vampir gidene kadar bekledi. Sonra odanın içinde volta atmaya başladı. Sanki rahatlamış gibi görünecekmiş gibi hareketlerini yavaş bir sinsilikle kontrol altında tutuyordu ama etrafını saran sıcak şiddet koronası odadaki başka herhangi bir şeyi görme ya da hissetme yeteneğini neredeyse tamamen yok etmişti.

Düzgün bir sesle sordu: "Nöbetler acı vermiyor, değil mi? Herhangi bir rahatsızlık duyuyor musunuz?"

"Hayır," dedi kadın. "Sadece yorgunum."

Yorgun olmaktan çok daha fazlasıydı. Ölümcül derecede bitkin düşmüştü. Rune'un güçlü duygularının olağanüstü canlılığı bile bu sefer ona enerji verememişti. En son ne zaman uyuduğunu ya da tazelenecek kadar dinlendiğini bile hatırlamıyordu. Bunların hepsi hastalığın ilerleyişinin bir parçasıydı: kişi fiziksel besin alma yeteneğini kaybediyor ve duygularla beslenmeye başlıyordu ve birkaç yüzyıl sonra kişi uyuyamaz hale geliyor ve ataklar artıyordu. Kollarını kendine doladı ve koltuğun bir köşesine büzüldü.

Rune ona keskin ve araştırmacı bir bakış attı. Bir yağ lambasını yakmak için yan masalardan birinde durdu. Lamba oturma alanını yumuşak bir ışıkla aydınlattı. Şömine şöminesinin üzerindeki kurmalı saate bir göz attı ve gezinmeye devam etti. "Rhoswen erkenden uyandı ve seni kontrol etmeye geldi. Güneş henüz batmamıştı, bu yüzden öğleden sonra geç saatlerden akşamın erken saatlerine kadar herhangi bir zamanda kaybolmuş olabilirsin. Şu anda neredeyse gece yarısı. Bu ataklardan biri için tipik bir süre mi bu?"

"Değişiyor," diye mırıldandı. "Geçenlerde birkaç gün süren bir tane yaşadım. Bu seferki sadece saatler sürmüş gibi görünüyor."

"Pekâlâ." Büyük pencerelerin önünde durdu ve dışarı baktı. Kıpırdamadan durdu, sonra kendi kendine mırıldandı: "İlginç."

Kadın ona bıkkınlıkla baktı. Onu her ne kadar büyüleyici bulsa da, şu anda onun gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını istiyordu. "Ne?"

Adam tekrar ona baktı. "Pencereleriniz doğuya bakıyor."

Kadın omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. Adamın dikkatinin bu küçük harekete nasıl kaydığını fark etti. Zayıf, bronzlaşmış yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirdi ve acıya benzer keskin bir duygu onu delip geçti.

Ona, "Sabah güneşine bakmayı seviyorum," dedi.

"Khepri," diye fısıldadı adam.

Bin yıldır kimsenin onunla konuşmadığı bir kelimeyi söylediğini duyunca teninde buz gibi bir şok dalgası oluştu. "Az önce *ne* dedin sen?"

Diğer koltuğa doğru yürüdü ve katlanmış kollarını koltuğun yüksek arkasına yaslayarak onu şaşmaz bir dikkatle izledi. "San Francisco Körfezi daha önce görülebiliyordu," dedi Rune. "Şimdi görünmüyor. Gün batımından hemen önce ortaya çıktığında dışarıdaydım, ki bu da senin kaybolmuş olabileceğin zamana çok yakın. Bu bir tesadüf mü?" Ona cevap verme şansı vermek için durakladı. Kadın hiçbir şey söylemedi. "Değil mi?"

İsteksizce itiraf etti, "Belki de değil."

Adam doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Pek memnun görünmüyordu. "Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var."

"Kesinlikle öyle," dedi Carling.

ALTI

Ona ters ters baktı. "O kelimeyi söylemeyi nereden bildin?" Kendini o kadar savunmasız ve dengesiz hissediyordu ki Khepri'nin bir isim olduğunu yüksek sesle bile itiraf edemiyordu, çok uzun zaman önce kelimenin tam anlamıyla farklı bir yaratık olduğunu itiraf etmek şöyle dursun. O kadar insan arasından Rune'un bunu nasıl duymuş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Rune bir eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "O konuya birazdan geleceğim. Neden sana olanlarla adaya olanlar arasında bir bağlantı olduğunu söylemedin?"

"Çünkü bunun neden olduğunu anlamıyorum," diye tersledi. "Bir bağlantı olduğundan bile emin değilim."

"Bana yalan söyleme. Sana yardım edeceğimi söyledim, ama olduğunu düşündüğün her şey hakkında açık konuşmazsan bunu yapamam."

"Senden kalmanı istemedim," dedi, sesi kırılmıştı.

Öfkesi patladı. Öfkenin gücü görünmez bir hava yastığının şişerek onu koltuğuna geri itmesi gibiydi. "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun? Çünkü şu ana kadar okuduklarıma göre, bunca zamandır kendi başına çalışarak harika bir iş çıkarmışsın. Eminim birkaç *hafta* içinde *ölmeden* önce her an işleri tersine çevirebilirsin."

Başını sandalyeye yasladı. "Tamam. Bir bağlantı olabilir. Ben nöbet geçirmeye başladığımda ada da görünür hale gelmeye başladı." Zor nefes aldığını fark etti ve kendini durmaya zorladı. "Ama bu iki şeyi birbirine neyin bağlayacağını bulamıyorum, bu yüzden neden olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Bir bağlantı olabilir. Bir bağlantı olabilir mi?" Lanet olsun. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Carling'in nöbetleri etrafındaki toprakları etkileyecek kadar güçlüyse, başka neleri etkiliyor olabilirdi? Başka bir diyarda olmadığı zamanlarda bölümleri etrafındaki dünyaya ne yapabilirdi? O

sabırsız, uzun parmaklı bir eli karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Adriyel'e giderken hiç kriz geçirdin mi?"

"Birkaç tane," diye isteksizce itiraf etti.

Adamın keskin bakışları ona saplandı. "Manzarada herhangi bir anormallik olduğunu hatırlamıyorum ve eminim ki ... yani, bugün burada olanlara uzaktan yakından benzer bir şey hissetmedim."

Omuz silkti ve başını salladı. "Arada bir ilişki olduğundan bile emin olamayız. *Eğer* varsa, Adriyel hala Kuzey Yarımküre'deki en büyük Öteki diyarlardan biri ve sadece Dünya'ya değil, Öteki diyarlara da birkaç geçiş yolu var. Bence onu etkilemek için hayal edilemeyecek büyüklükte ve kapsamda bir şey gerekir. Bu ada, sadece bir geçiş geçidiyle bilinen en küçük Öteki diyarlardan biri. Ve seninle ilgili olarak, ben bir solgunluğa girdiğimde sen hiç etrafta değildin. Niniane kaçırıldığında ve Tiago yaralandığında bir tanesine yakındım, ancak Tiago'yu iyileştirmeye odaklanmak bir süreliğine onu savuşturmamaya yardımcı oldu. O sırada kampımıza dönmüş 'dinleniyordum'. Daha önce otelde bir tane daha geçirdim ama senin henüz Chicago'ya geldiğini sanmıyorum."

Çenesi gerildi. "Araştırmanızdan okumam gereken yaklaşık yüz sayfa kaldı. Bunlardan herhangi biri notlarınızda var mı?"

Kızın bakışları adamın kilerden ayrıldı. "Hayır" dedi.

Bir süre sonra dişlerinin arasından, "Her ne kadar istesem de, neden olmadığı hakkında bir konuşma yaparak zaman kaybetmeyeceğiz" dedi.

Sert bir şekilde, "Bunu yazmanın bir anlamı yok. Şu şey oluyor gibi görünüyor ve aynı zamanda görünüşe göre alakasız olan bu diğer olay da oluyor gibi görünüyor ve ben bunların hiçbirini anlamıyorum demek ne bilimsel ne de üretken."

İnanamaz görünüyordu. "Tüm bu olup bitenler arasında sizin için en önemli olan şey bilimsel olmak mı?"

Kısa süreli öfke patlaması söndü. Yüzünü ovuşturdu. İç çekerek şöyle dedi: "Geride b ı r a k a b i l e c e ğ i m en iyi çalışmayı bırakmam önemli, böylece umarım birileri araştırmayı ilerletebilir. O zaman belki bir tedavi bulabilirler ya da hastalığın ilerlemesini benim yapamadığım şekilde durdurmanın bir yolunu bulabilirler. Sonunda mantıktan çok çaresizlik içeren sonuçsuz spekülasyonları geride bırakmanın kimseye bir faydası olmayacaktır."

Sessizlik odaya yayıldı. Öyle bir gerilimle doluydu ki kasları sıkıştı. Rune sandalyenin arkalığını itti ve yanına geldi.

Sedirlerden birini kapıp önüne koyarken ve üzerine otururken onu dikkatle izledi. Adam elini uzattığında yüz ifadesi buz kesti ama buna izin verdi. Bir an için.

Adam onun parmaklarına baktı ve o da baktı. Adamın çok daha büyük, kare avuçlu elinde çok ince ve narin görünüyorlardı. Görünüşler aldatıcıdır. Çıplak elleriyle öldürdüğü yaratıkların sayısını unutmuştu.

Rune'un öfkesi ve saldırganlığı yok olmuştu. Onun zayıf, yakışıklı yüzünün görüntüsünün yorgun, işe yaramaz kalbinden geriye kalanları incitmesini engellemenin bir yolunu bulabilmeyi diledi. Bu duygu kendisi hakkında anlamadığı bir başka şeydi ve onu nasıl durduracağını bilmiyordu. Bu kısacık zamanı en iyi şekilde değerlendirebilmeyi diledi çünkü çok yakında geçip gidecekti. Rune'un erkek güzelliğine hak ettiği şekilde, basit bir zevkle bakmak istiyordu.

Rune bir sonraki konuşmasında sesi yumuşamıştı. "Ölme düşüncesine çok alışmışsın."

Bunu sözlü bir yanıtla onurlandırmaya zahmet etmedi. Bunun yerine bir kaşını kaldırdı.

"Biliyorum ama söylediklerimi ciddiye al Carling. Bence bu zihniyet bazı özensiz düşüncelere yol açabilir. Artık araştırma yapmak için önünde yüzyıllar, hatta yıllar gibi bir lüksün yok. Sırf sana mantıklı gelmiyor diye şu anda bazı konularda pasif ya da sessiz kalmayı göze alamazsın."

Bir an için ona baktı. Sonra boştaki elini kaldırıp onun sıcak, zayıf yanağına koyarak her ikisini de şok etti. Adam dondu kaldı, bakışları irkildi.

"Bence sen iyi bir adamsın," dedi kadın. Ne kadar yaşlı olursa olsun, yıllar boyunca böyle insanlarla çok az karşılaşmıştı. Güç sahibi bir kadın olarak, hırslı erkekleri kendine çekme eğilimindeydi. Hırs ille de kötü bir şey değildi ama etik değerleri ve bakış açılarını çarpıtma eğilimindeydi. Sonunda hiçbir zaman kendi gücüne güvenen ve onun gücü tarafından tehdit edilmediğini hisseden ya da onunla kendi gündemini karşılamaktan daha fazla ilgilenen biri olmamıştı. Ve her şeyin ötesinde ona inanmasını sağlayacak kadar güçlü biri de hiç olmamıştı. Rune'a gülümsedi. "Bana yardım etmek istemeni takdir ediyorum ve hayatım için savaşılmaya çalışmaktan mutluluk duyuyorum. Ama korkarım ki burada yel değirmenlerini deviriyor olabilirsin."

Adam da ona çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yanağı avucunun altında hareket etti. "Daha nce Alice Harikalar Diyarında olduğuma oldukça ikna olmuştum. Düşündüm de, birkaç kişinin gözünden kayboldum, yani aslında ben de Cheshire Kedisi'ydim. Don Kişot'u kanalizasyonun herhangi bir sorun yaratacağını sanmıyorum."

Eğlenerek, "Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi.

Hareketli, şehvetli ağzının yanında bir gamze belirdi. "Bunun tek nedeni neden bahsettiğimi bilmiyor olman."

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi ona. "Bu aslında tam da Cheshire Kedisi'nin söyleyeceği bir şeydi."

"şimdi kendimizi aşıyoruz," dedi ona. Elini onun yanağından çekmeye başladı. Adam onu yakaladı ve avucuna bir öpücük kondurdu. Kız tepki veremeden iki elini de bıraktı. Onu bıraktığında kafası karışan, ısınan ve bir şekilde hayal kırıklığına uğrayan kadın ellerini birbirine bağladı ve sertçe kucağında tuttu. "Araştırmanın geri kalanını kendi başıma okumaya çalışacağım. şimdilik bana her şeyi anlatmanı istiyorum, varsayım bile olsa ya da anlamasan bile."

Kaşlarını attı. "Zaman kaybetmememiz gerektiğini söylüyorsunuz, ama nasıl
-."

Kadının söylemek üzere olduğu şeyi geçersiz kıldı, bakışları sertti. "Bana biraz güvenmeye başlamalısın. Çok değil. Bence senin konfor alanının dışında değil. Ama ben aslında çok iyi bir araştırmacıyım ve hangi bilginin yararlı olup olmayacağına kendim karar verme konusunda oldukça deneyimliyim." Sonra gözlerindeki sertlik eridi. Ona ikna edici bir gülümseme verdi. "Ve bunu yaparken son derece çekici olabilirim. Göreceksiniz. Eğlenceli olacak."

Ağzı, dişlerinin duyulabilir bir tıkırtısıyla kapandı. "Tanrı aşkına, tamam."

"Güzel, ilerleme kaydediyoruz." Adamın ona bakarkenki ifadesi öylesine tembel, okşayıcı bir sıcaklıkla doluydu ki, bütün gece bunun tadını çıkarmak istedi. Adam ona sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi bakıyordu. Bu baş döndürücü, egzotik, tehlikeli ve tamamen alakasız bir şeydi. İnatçı benliğini tekrar hizaya sokmaya çalışırken omurgasını dikleştirdi. "ncelikle, bir epizod geçirdiğinde neler yaşadığını anlatmanı istiyorum."

"Bölüm bölüm bölüm," dedi ani bir kinle. "Tanrılar, bu kelimedenden nasıl da nefret etmeye başladım."

"Tamam," dedi Rune. Görünür bir kolaylıkla vites değiştirdi. "Buna başka bir şey demeye başlamamız gerekecek. Sende aşırı bir dikkat eksikliği bozukluğu var."

Kadın ona ters ters baktı ve "Her neyse" diye homurdandı.

"Evden çıkarken ışığı açık bırakmışsın."

Hayır. Hiç komik değildi. O da buna tenezzül etmeyecekti. Bakışlarının ortasında bir yerde gülümsemeye başladı. "Saçmalama."

"Çatı katında yarasaları mı besledin? Boktan bir ev faresinden daha fazla delirdin."

"Ne?" İçinden kahkahalar yükseldi. Kendini tuhaf, coşkulu ve hafif hissetti. En son ne zaman yüksek sesle güldüğünü ya da neden güldüğünü hatırlayamıyordu.

"Biliyorum, cümlelerin ortasında söylemek için çok uzunlar," dedi sırtarak. "Burada beyin fırtınası yapıyorum. Sen sadece Vegas'ını gösteriyordun, bebeğim."

"Biliyor musun, 'bölüm' kelimesi artık o kadar da kötü görünmüyor," dedi hala gülerek. "Bence basit bir İngilizce ile devam etmeliyiz."

"Pekâlâ," dedi Rune. Sıcak bakışları onun üzerinde oyalandı, bakışlarındaki ifade okşayıcıydı. "Bana ne zaman çıldırdığını anlat."

Çatlamış . . . Ona tekrar ters ters bakmaya çalıştı ama yeteneğini kaybetmişti. Kahkahalar, yorgunluğu ve cesaretsizliğinin kalıcı ağırlığıyla birlikte onu da silip süpürmüştü.

Sonra o günün erken saatlerini düşününce ayıldı ve Rune elini dizine koydu. Belki de onu rahatlatmak ya da cesaretlendirmek için yapmıştı bunu. Ona dokunmaktan hoşlanıyor gibiydi. Bunu çok sık yapıyordu. Elinin ağırlığı kaftanın içinde sıcaktı, uzun nasırlı parmakları dizinin eklemine kavırıyordu. Onun elini dizinde hissetmekten kendisinin de hoşlandığına karar verdi. Olduğu yerde kalmasına izin verdi. Şimdilik.

"Kitap okuyordum," dedi. "Kitabı yere bıraktım ve dışarıya, solmakta olan güneş ışığına baktım. Sonra Gücümün parladığını hissettim. En azından ben öyle diyorum."

"Ne zaman solgunluğa girsen bunun olduğunu söylemiştin." diye mırıldandı.

"Evet. Menopozu hiç yaşamadım ama bazen sıcak basmalarının biraz buna benzeyip benzemediğini merak ediyorum. Bu iyi bir uyarı işareti. Eğer yeterince hızlı tepki verebilirim, bazen bir atağı önleyebilirim."

"Acının neden yardımcı olduğunu düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Yaşadığım şok beni kendime getiriyor gibi görünüyor, en azından bir süreliğine." Ona baktı ve dudağını ısırды. "Pekâlâ, itiraf edeceğim. Belki de size Güç patlamalarından ya da adanın nasıl bir görünüş bir kaybolduğundan bahsetmek istemedim, çünkü fikrinizi değiştirip gitmenizi istemedim. Dürüst olmak gerekirse, burada olmanın ne kadar güvenli olduğunu bilmiyorum."

Bu olduğuunda etrafımda. Bu yüzden Rhoswen dışında herkes gitti."

"Neler olduğunu hissedebiliyorlar mı?" Rhoswen hissedemiyordu ama onun bu konuda ne kadar kıstas olabileceğini bilmiyordu. Nispeten az Güç ya da büyüye sahip olmasının yanı sıra gençti de.

"Hiç kimse bunu itiraf etmedi." Carling gözlerini kapattı. "Bu onları korkutuyor."

"İyi ki kurtulmuşlar." Adamın eli kızın üzerinde sıkılaştı. Bakışları kaya gibi sabit kaldı. "Ama gitmeyeceğim. Bana şimdi söylediğin için mutluyum. Devam et."

Gözlerindeki o bakış, onu hatırlayabildiği her şeyden daha güçlü bir şekilde kendine çekmişti. Daha önce hiç duymadığı sözler veriyordu, korkmadığı ve onun yanında duracağı, ne olursa olsun ona güvenebileceği gibi şeyler.

Uğruna savaşmaya değer olduğunu söylüyordu.

Buna inanıp inanmadığını bilmiyordu ama inanabileceği düşünceyi gözlerinin arkasında bir şeyler yanıyordu. Ellerini onunkilerin üzerine koydu, parmakları sıkıca kenetlendi. "Böylece Gücüm alevlendi ve gerçeklikle bağlantımı kopardım. Bazen geçmişe gittiğimi, bazen de nereye gittiğimi bilmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. Duruşu ve ifadesi değişmedi ama bir şekilde dikkati keskinleşti.

"Bugün geçmişe gittim. Eski anılar arasında dönüp duruyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de benim için çok belirleyici anları barındırdıkları içindir. Belki de bir nedeni yoktur ve kendiliğinden oluyordur."

Mırıldandı, "Bana o eski anıyı anlat."

"Bir önemi var mı?" Başını eğdi, onun kendisini incelediği kadar onu da inceliyordu.

"Henüz bilmiyorum."

"Yeterince adil." Omuz silkti. "Çocukluğuma geri döndüm. Nil kıyısında küçük bir köyde yaşıyordum. Çok basit, ilkel, fakir bir hayattı. Nehrin döngüsüyle yaşar ve nefes alırdık. Balık tutuyor, tuttuklarımızı kurutuyor, tahıl ekiyor ve biçiyorduk. Memphis'e bir günlük yürüme mesafesindeydik. Tabii o zamanlar Memphis denmiyordu."

Rune fısıldadı, "Ineb Hedj."

"Evet." şaşıran kadın ona gülümsedi. Bazen en az kendisi kadar yaşlı başka canlılarla konuşmak tarifsiz bir rahatlık veriyordu. O kadar çok şey

Başına gelenler o kadar uzun zaman önce gerçekleşmişti ki, tarihin kendisinden kaybolmuşlardı. Bunlar ona uzak gelmişti, bir sayfadaki kelimeler gibi, başka birinin başına gelmiş bir hikaye gibi, ama bu sefer, "O gün oldukça olaylıydı. Bir tanrıyla tanıştım ve hayatım sonsuza dek değişti."

Rune donmuş gibi görünüyordu. Elleri taş gibi kaskatı kesilmişti. "Bir tanrıyla tanıştın." diye tekrarlarlarken sadece dudakları kıpırdadı.

"Arpa hasadına yardım ederken tepemde uçan dev bir kanatlı aslan gördüm," diye mırıldandı. "Solgun sabah ışığında bakır ve altın renginde parlıyordu. O kadar güzeldi ki, onu izlerken ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim ve bir kartalın kafasına sahipti. . . ." Bakışları Rune'un üzerinde genişledi. "Elbette," diye fısıldadı. "Elbette o bir gryphon'du."

Rune'un gözleri hissettiği şeylerle doluydu; uçmaktan bahsettiğinde duyduğu vahşilik ve neşe ve anlamaya başlamadığı bir trajedi duygusu. Şaşkınlıkla yutkunurken boğazının hareketini izledi. "Bendim, Carling." dedi.

Kadın ona bakakaldı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu binlerce yıl önce oldu. Sen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeydin. Senin gibi bir şeyi *hiç* hayal etmemiştim ama senin için sıradan bir insan çocuğuydum. O kadar unutulabilir olmalıydım ki."

"Khepri," dedi. Sesi yumuşaktı. "Sen hayatının hiçbir döneminde unutulabilir olmadın."

Yüz ifadesindeki hüznün kadının içini burktu. Ona doğru eğildi ve koluna dokundu. "Ne oldu, sorun ne?"

"Boş ver şimdi bunları," dedi adam. "Bu senin hikâyen. Bunu anlatman çok önemli."

"Pekâlâ." Kaşlarını çattı ama devam etti: "Karşılaşmamızla ilgili başka pek bir şey hatırlamıyorum. Saçının rengini hatırlıyorum. Güneşte altın gibi parlıyordu, tıpkı bir aslan gibi. Çok iri ve tuhaftınız, bir süre konuştuk ama şoktaydım ve birbirimize söylediklerimizin hiçbirini hatırlamıyorum. Sonra sen gittin."

Ellerine baktı. "Nasıl gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi kadın. "Tekrar uçtun mu? Keşke bunu hatırlasaydım." Başını salladı ama sessiz kaldı. Başparmağını hafifçe diz kapağının kenarına sürttü ve diz kapağına konsantre olmuş gibi göründü.

küçük bir hareket.

"Şey," dedi bir süre sonra. "Aynı gün şehirden gelen askerler köyümüzü köle olarak topladılar. Gençleri, sağlıklıları ve güzelleri aldılar ve onları durdurmaya çalışan herkesi öldürdüler. Babamı öldürdüklerini gördüm. Korkunçtu tabii ki. Belki yedi yaşındaydım. Ama bunu atlatmak için uzun zamanım oldu ve acı gerçek şu ki, bir şekilde bunun dışında kalmasaydım, nehir çamurunda çok kısa bir hayat yaşayıp ölebilirdim. Yine de seni tepemde uçarken gördüğümü hiç unutmadım."

Başını eğerek onayladı. Bir süre sonra, "Adını değiştirmene ne sebep oldu?" diye sordu.

Kadın sabırsızca omuz silkti. "Özgürlüğümü aldım ve hayatımın kontrolünü ele geçirdim, sonra da kimliğimin kontrolünü ele geçirdim. Daha modern bir isim istedim, tamamen kendi yaratımım olan bir şey. Carling, Khepri'den o kadar da uzak değildi, bu yüzden geçişi kolaylaştırdı. Bir gün o küçük köle kızı gömme vakti geldi. Aslında biraz rahatlamıştım."

Ağzı gerildi. "Keşke sana ve ailene yardım etmek için kalabilseydim."

Kaşlarını çattı. Ne söylemişti ki? Adam acı çekiyor gibi görünüyordu. "Dediğim gibi, bu çok uzun zaman önce oldu."

Adam öylesine ani bir hareketle ayağa kalktı ki, kadın sertçe arkasına yaslandı. Adam kızın bakışlarını yakıcı bir an için yakaladı ve sonra gözleri kaydı. "Eminim öyledir," dedi. Sesi boğuklaşmıştı. "Biraz ara verip bacaklarımı esneteceğim. On dakika sonra tekrar başlayalım."

"İhtiyacın olan buysa," dedi kadın yavaşça.

Adam başıyla onayladı ve odadan dışarı çıktı.

Rune'un oturduğu boş divana baktı ve parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. Kargaşasının yoğunluğu, o kaybolduktan sonra birkaç dakika boyunca odada kalan sıcak, keskin bir ağırlıktı.

Bir şeylerin fena halde ters gittiği belliydi ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Rune karanlık eve doğru ilerlerken nefes almaya çalıştı. Sıcak, görünmez bir kaya göğsünü ezdi. Yetişkin Carling ona çocuk Khepri'nin baktığı gibi zevk ve merakla bakmıştı. Yüzü

Tüm kinizm ve hesaplamalardan arındığında, kendisiyle dünyanın geri kalanı arasına koyduğu mesafeden sıyrıldığında daha da güzeldi.

Onun harika yüz ifadesine bakıp, onunla binlerce yıl önce Mısır'da değil de sadece birkaç saat önce burada tanıştığını nasıl söyleyebilirdi? Ne olmuştu böyle? Zihninin yarattığı ayrıntılı bir illüzyon muydu bu? Zihninin ve büyüünün -en gurur duyduğu iki şeyin- ona nasıl ihanet ettiğini fark ettiğinde, onda gördüğü en büyük zevkin dehşete dönüşmesini nasıl izleyebilirdi?

İzleyemezdi. Kız hayatının sonuyla büyük bir cesaretle ve çok gerçek, ama acımasız bir asalet ve zarafetle yüzleşiyordu ve o da onunla birlikte yüzleşmek yerine korkak bir ödleğ gibi kaçıyordu. Kendinden öğrendiğini ve hayal kırıklığına uğradığını hissetti ama aynı zamanda arkasını dönüp onunla yüzleşmeyi de başaramadı. Henüz değil. Olanlara tepki verme şansı bulana ve Rhoswen'e söylediği gibi, Carling'in zaten kısıtlı olan kaynaklarını zorlamadan, onun yanında olup duruma katkıda bulunabilecek kadar kafasını toparlayana kadar olmazdı.

Mutfak kapısının aralıklarından bir ışık parladı. Rhoswen'i masada oturmuş, alnını bir eline dayamış, Rasputin'in ocağın yanında yerde yemeğini yemesini izlerken buldu. Rhoswen onun girişiyle başını kaldırdı.

"Düşünmem gerek ve biraz hava almam lazım," dedi Rune ona. "Ben dönene kadar Carling'le kalmaya var mısınız?"

Rhoswen yanağını sildi. "Elbette."

Durakladı. Vampirin yüzü ağlamaktan çizgilerle kaplanmıştı. Hareket etme, gecenin içinde kaybolup uçuşa dürtüsünü dizginledi. İsteksizce sordu: "İyi misin?"

Küçük bir kıvılcım donuk gözlerini aydınlattı. Başını salladı. "Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi. "Bir daha olmayacak."

Rune ona, "Bana kalırsa sen diğerlerinin hepsinden çok daha üstünsün," dedi. Boş mutfağın etrafına sivri bir bakış gönderdi.

Rhoswen biraz kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, bazı insanlar ellerinden gelse burada olurdu."

"Duncan gibi
mi?" Başını
salladı.

Aklına başka bir düşünce gelince kaşlarını çatı. Adada hiç insan yoktu. Ayrıca soğutma sistemi de yoktu. "Yiyecek için ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Bol miktarda kan şarabımız var. Birkaç hafta taze kana ihtiyacım olmayacak."

Kan şarabı kelimenin tam anlamıyla şarapla karıştırılıp şişelenmiş kandı. Rune nasıl yapıldığından tam olarak emin değildi. Tek bildiği işlemin düşük seviyeli bir simya içerdiği ve yüksek alkol oranına sahip bir şarap gerektirdiğiydi.

Kan şarabı bazı şaraplar gibi zaman içinde olgunlaşma kapasitesine sahip değildi. En iyi ihtimalle iki yıllık bir raf ömrüne sahip olabilirdi ve taze kanın besleyici kalitesine sahip değildi, ancak bir Vampir aylarca kan şarabıyla hayatta kalabilir ve kıt zamanlarda taze kan tedarikini desteklemek için kullanılabilirdi. On yedinci yüzyılın ortalarında icat edilmişti ve Avrupalı Vampirlerin on dördüncü yüzyılda insan nüfusunun yüzde altmışının öldüğü Kara Ölüm'de hayatta kalmayı başarmalarından sorumlu tutuluyordu.

Rune'un kaşları çatıldı. Carling bir succubus olarak canlıların duygularından beslenebiliyordu ama adada ona eşlik eden sadece Rhoswen ve Rasputin vardı. "Peki ya Carling?" dedi.

Rhoswen'in gözleri doldu. "Onu San Francisco'ya dönmeye ikna etmeye çalışıyorum ama bir türlü yanaşmıyor." dedi.

"Yani kendini açlıktan öldürüyordu," diye homurdandı Rune. İçini ezen garip hüznün ağırlığını üzerinden atmak isteyen Rune'un öfkesi hızlı ve sıcak bir şekilde parladı.

"Birkaç günden fazla yalnız kalmadık ve sen geldiğinden beri çok daha iyi görünüyor," dedi Rhoswen. Rasputin yemeğini bitirdi ve Rhoswen köpeği kucağına almaya gitti. Rasputin ondan kaçmaya çalıştı ama köpek onun için çok hızlıydı. Ona ürkek bir bakış attı, patileri havayı dövüyordu. Köpeğe "Sen küçük bir ucubesin" dedi.

Rune neredeyse Carling'le yüzleşmek için geri dönecekti ama bunu yaparsa, Carling'in aniden ayrılırken ona attığı spekülatif bakışla da yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Carling o gelene kadar pes etmişti ama bunu zaten biliyordu ve geçmişte kalmıştı. Eğer tekrar vazgeçmeye kalkarsa, kışına tekme basacak ve canını yakacaktı.

Ayrıca, onunla konuşmaya hazır değildi. Önce düşünmesi gereken çok şey vardı ve ne söyleyebileceğini ya da söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Ben bir uçağa bineceğim," dedi. "Bakalım kafamı toparlayabilecek miyim? Yakında döneceğim."

"Tamam," dedi Rhoswen. O ve Rasputin onun gidişini izlediler.

Uçağa binmek. Kafasını boşalttı.

Evet, sanki son birkaç haftadır bunun ona bir faydası olmuştu. Yine de bir beden denemesi gerekiyordu.

Bir Vampir olarak Carling soğuğu normal bir insan gibi hissetmiyordu. Bu, sıcaklık eksikliğini hissetmediği anlamına gelmiyordu. Güneşli bir günün ortasında yürümesini sağlayan koruma büyüü büyük bir zaferdi ama bazen bu zaferin içi boş geliyordu çünkü bir daha asla güneşin tenindeki sıcak konforunu tadamayacaktı.

Sıcaklığa ve ışığa hasretti. Sahip olduğu her evin odalarının çoğunda şömine vardı. Rune'un varlığı sonunda yatak odasından kayboldu, hafif nemli, karanlık ve boş bir his bıraktı. Ateş yakmak için odun koymak üzere ocağın başına çömeldi. Bol miktarda odun istifledi. Büyük, neşeli, parlak bir alev istiyordu.

Ateşi yaktı ve küçük alevlerin odunları yalamasını izlerken dizlerine sarıldı. Rahat bir nefes alarak koruma büyüünün düşmesine izin verdi, böylece ateşin yükselen sıcaklığının tadını çıkarabilecekti.

Rune'un böyle bir iç kargaşa yaşamasına ne sebep olmuştu? Kendisine karşı sabırsızlanarak aniden ayağa kalktı. Tahmin yürütmek faydasızdı. Rune ona söylemeyi seçene kadar onu neyin rahatsız ettiğini bilemezdi. Onun dönmesini beklemek kendisini çaresiz hissetmesine neden oluyordu ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

Doğuya bakan büyük pencerelerine doğru ilerledi ve onları açtı. Huzursuz bir esinti odanın içine doldu ve devasa dolunaya bakarken saçlarını karıştırdı. Bir cadı dolunayı. Ufuktan uzaklaştıkça boyutu küçülecek gibi görünüyordu ama şimdilik fildişi uçlu siyah okyanusun üzerinde inanılmaz büyüklükte asılı duruyordu, rengi zengin şampanyaydı. Gece gökyüzünün en parlak mücevheri olan ay, sanki bir tanrıçanın kolyesinin ucundan sarkıyordu; etrafını saran yıldızlar, mücevherin yerleştirildiği telkari gibi.

Adayı sahiplendiğinden beri, mevsimler boyunca gece yıldızlarının konumlarını çizmişti. Bu boş ve yararsız bir hobiydi. Yıldızların gerçekten de Dünya'dan görülen yıldızlarla aynı olup olmadığını hiçbir zaman belirleyememişti. Birbirlerine göre konumları çok farklıydı. Derin uzay görüntülerini yakalayıp Dünya'nın kilerle karşılaştıracak bir uydu teleskopu asla olmayacaktı.

Belki de onlar tamamen farklı yıldızlardı. Carling öyle olmadığını düşünme eğilimindeydi ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Burada yıldızlar bir gizem ve süslemeden başka bir şey değildi. Konfigürasyonlarında tarihsel inancın hiçbir ağırlığı yoktu. Takımyıldızlara bağlı hiçbir efsane yoktu. Konumlarına göre yön bulunabilecek hiçbir yer yoktu. Kişi nereye yelken açarsa açsın, her zaman adaya geri dönerdi. Bu küçük boyutsal gerçeklik balonu, tanrıçanın kolye ayının yanına dizilmiş bir tohum incisinden başka bir şey değildi.

Burası, dünyanın geri kalanı fazla gelmeye başladığında inzivaya çekilmek için iyi bir yerdi; araştırma ve çalışmalarıyla ilgilenmek için zaman bulabildiğinde en azından bir miktar yalnızlık ve sessizlik bulmak için iyi bir yerdi.

Buranın da başka herhangi bir yer kadar evi olduğunu ve diğerlerinden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu. Kızılağaçların tepesinde yaşayan utangaç kanatlı yaratıklarla barış yapmıştı. Ormanın etrafına nöbetçiler koymuş ve kimsenin onları avlamasına izin vermemişti. Karşılığında bazen penceresinin pervazına hediyeler bırakıyordu; siyah, yanardöner bir tüy, mükemmel bir deniz kabuğu ya da altın damarlı bir kaya, bazen de bir yaprağın üzerinde bir avuç ekşi kırmızı dut, bir keresinde de garip bir şekilde oyulmuş bir dizi ahşap boncuk.

Yer değişmemişti ama burada bulmayı başardığı huzur kaçmıştı ve onu özliyordu. Hem de çok özlemişti.

Onu mahvetmek için gereken tek şey, özünde merhametli bir adam olan garip ve kadim bir yaratık olan, kayıtsız bir Wyr'in varlığıydı.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve dikkati başka yöne kaydı.

Rune şampanya ve fildişi rengindeki gecede adım adım ilerliyordu. Kadın onu izlerken Rune uçuruma doğru döndü ve koşmaya başladı. Uzun bacaklarının her güçlü hamlesiyle şaşırtıcı bir hıza ulaşıyor, dinç ve geniş omuzlu bedeni karanın sonuna yaklaştıkça daha da hızlı hareket ediyordu. Sonra büyük bir kedi gibi sıçradı, uçurumun kenarındaki taş duvarın tepesine çömeldi ve havaya sıçradı, kollarını genişçe açtı, atletik vücudu mükemmel bir dalgıç pozu aldı.

Havada süzülürken değişti. Muazzam kanatları parladı. Vücudu kediye dönüşürken ay ışığı geniş kaslı sırtında parıldadı. Devasa pençeleri dört bacağının sütunlarını oluşturuyordu. Boynunun ve başının güçlü uzunluğu, bir kartalinki gibi keskin bir kavise dönüştü; ön kolu kadar uzun olması gereken hınzır, jilet gibi bir gagası ve

vahŖi yırtıcı kuŖun bakıŖları. Çöl gününün tam ışığında, bakır ve altın renkleriyle parlıyordu. Cadı ayının ışığında renkleri daha koyu ve daha keskindi, bronzun ucunda soluk gmŖi bir kenar vardı.

İnsanlar lmszlĞn ağırlığını taŖımak için yaratılmamıŖlardı. Her Vampir, büyük yaŖla baŖa çıkmanın kendi yolunu bulmak ya da sonunda delirmek zorundaydı. Sonunda, hafızaya dnŖen olayların bitmek bilmeyen saldırısından kurtulmanın en iyi yolu bölümlere ayırmaktı. Carling'in zihnindeki koridorlarda sayısız kapalı kapı vardı, gemiŖin tüm acımasızlığına karŖı kapalı kapılar. Bu kapalı kapılar kaçınılmaz olarak baŖka Ŗeylere de engel olmuŖtu.

Rune uçarken, zihnindeki tüm koridorlardaki binlerce kapı açıldı ve açıldı ve açıldı, ta ki yalnızlık içinde, tamamen çıplak durana ve çocukken hissettiği gibi hissedene kadar.

Rune yeryüzünün en eski gizemlerinden biriydi. Onun varlığı dilin kendisinden bile önceydi. Onun Ŗampanya rengi ayın yıldızlı fonunda szlŖn izledi ve tıpkı uzun zaman önceki ocuk Khepri'nin yaptığı gibi, ruhunun bedenini yeniden terk ettiğini hissetti.

On dakika yarım saati aŖtıĖında beklemeyi bıraktı ve baŖka Ŗeylerle meŖgul olmaya baŖladı.

Kitapları yakarken çığlıklar atıyordu. ıkardıkları cırtlak ses kafatasının içini tırmalıyordu.

Buna hazırlıklı olmalıydı. Rhoswen'e ana evden ayrılmaması için yemin ettirmiŖti. Bunun olacağını tahmin etmediği kadar Ŗiddetli bir tartıŖma olmuŖtu ve gerçekten de her Ŗeyin böyle bir mücadeleye dnŖmesinden çok yorulmuŖtu. Bunun deĖiŖmesi gerekecekti.

Sonra kulübesinde Ŗminenin etrafına tuzla bir koruma çemberi çizdi. Kulaklarını mr ile yumuŖatılmıŖ, tatlı ot ve beyaz adaçayı ile lekelenmiŖ balmumuyla doldurdu ve karanlık ya da aydınlık hiçbir büyünün yapıŖmaması için bylenmiŖ deri eldivenler giydi.

Bu görev hl zehirli, yorucu ve yapmayı çok uzun zamandır ertelediği bir iŖti. Nefes almasına gerek olmaması çok iyiydi. Yangından çıkan dumanlar zehirliydi. Kitap yakma iŖi bittiğinde is içinde ve huysuzdu.

Rune mükemmel bir noktaya değinmişti. Yaşamak için savaşımasına yardımcı olacak bir sağlamlıkla düşünmek zorundaydı. Aynı zamanda ölmek üzereymiş gibi davranmalıydı. Kara büyü kitapları bir muhafız olmadan bırakılamayacak kadar tehlikeliydi ve sonunda onları kullanmanın cazibesine kapılmadan onları saklayacak kadar kimseye güvenmiyordu.

Hiçbir şey yapmazsa, er ya da geç büyüleri dolabın içine oyduğu ciltleri yiyip bitirecekti. Ya öyle olacaktı ya da aptalın biri onlara ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. Kara büyüünün kendisini içine çekmesine izin vermeden onu kullanabilecek kadar güçlü olduğunu düşünen bir aptal her zaman vardı. Kibir, zalimlik, açgözlülük ve aptallık. Kara büyüünün bu kadar uzun süre hayatta kalmasının nedenleri bunlardı. Karanlık Güçler bu nitelikleri en iyi ordövrlermiş gibi afiyetle yiyorlardı.

Ateşi daha fazla arındırmak için sedirle yakmış ve doğal olmayan bir şekilde sıcak ve hızlı yanması için Güç'le körüklemişti. Son kitaplar da küle dönüştüğünde, kaftanını ve eldivenlerini çıkarıp onları da ateşe attı. Sonra cadı ayının altına koyduğu su testilerini aldı. Bir sürahi dolusu ay suyunu küllerin üzerine döktü, böylece küller tuz, ateş ve su ile üç kez arınmış oldu.

Sonunda işi bitince diğer iki testiyi kulübenin banyosuna götürdü. Saçlarındaki ve vücudundaki isi, böyle bir durum için hazırladığı okalıptüs, buhur ve lavantalı yumuşak sabunla avuç avuç yıkadı. Banyodan temiz pamuklu bir kaftan giyerek ve oldukça keskin kokarak çıktı ama en azından cildinde kara büyüünün izleri kalmamıştı.

Vıcık vıcık külleri son bir kez kontrol ettikten sonra, kulübeyi havalandırmak için açık bıraktı ve ana eve geri döndü.

Gece neredeyse geçmek üzereydi. Şafak sökerken doğuda gökyüzü aydınlanıyordu. Mutfakta Rasputin'i bir minderin üzerinde uyurken, Rhoswen'i de kan şarabı içerken buldu. Rune'dan hiç iz yoktu ama zaten o da beklemiyordu. Kitapları yakarken onu rahatsız etmemeyi iyi bilirdi ama eğer dönmüş olsaydı kulübenin hemen dışında bekliyor olurdu.

Mutfak kapısını da açık bıraktı. Masada otururken serin ve temiz hava evin içine doldu. Uykulu Rasputin uyandı ve çıplak ayaklarının üzerine uzanmak için sıçradı. Onu kucağına aldı ve homurdanarak kucağına kıvrıldı, dar burnunu kabarık kuyruğunun altına soktu.

Sonra Rhoswen'e gülümsedi ve şöyle dedi: "Bana istemeye hakkım olandan ve beklediğimden çok daha fazlasını verdin. Bağlılığın ve yaptığın her şey için teşekkür ederim. Senden bir şey daha yapmanı istiyorum."

"Elbette," dedi Rhoswen.

"Rasputin'i alıp San Francisco'ya dönmeni istiyorum. Ona bakmaktan hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden ev hesabından birini tutmanı istiyorum. Gerekli tüm güvenlik kontrollerinden geçtiğinden, diğer çalışanlarla iyi geçindiğinden ve evde kalmaya müsait olduğundan emin ol. Sonra da hayatının geri kalanında ne yapmak istediğine karar vereceksin."

"Hayır," dedi Rhoswen. Gözleri yaşardı.

"Acele etmemelisin," dedi Carling sessizce. "Bunun senin için ne kadar büyük bir yaşam tarzı değişikliği olacağını biliyorum. Duncan'a bol paralı bir hesap açmasını söyledim. Şimdiye kadar hazırlamış olması gerekirdi."

"Gitmeyeceğim."

"Evet gideceksin," dedi Carling. Gözlerini ve sesini nazik ama kararlı tuttu. "Zamanı geçti Rhoswen. Uzun zamandır mutlu değildin ve ben de bencilce davranıp uzun süre benimle kalmaya izin verdim."

"Ama gidemem," dedi Rhoswen. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Carling ve bunu içtenlikle söylediğini fark edince şaşırdı. "Ama beni kendi hayatını yaşamaktan kaçınmak için bir bahane olarak kullandın ve ben sana asla yaptıklarımı kısıtlama ya da nasıl yapmayı seçtiğimi kontrol etme izni vermedim. Ve hiçbir zaman her şeyde yanımda olacağına dair söz vermedim. Şu anda kendi başıma yüzleşmem gereken bazı şeyler var, senin de öyle."

"Lütfen beni gitmeye zorlama," dedi Rhoswen. "Yemin ederim değişebilirim. Lanet köpeğe senin için bakarım. Zaten az önce birini tutmam gerektiğini söyledin."

"Hayır, Rhoswen," dedi Carling. "Bu senin için doğru bir şey olmaz ve ben yeterince uzun süre bencillik ettim. Özür dilerim."

"Bunu bana yapamazsın," dedi Rhoswen. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni böyle bir kenara atamazsın."

"Seni bir kenara atmıyorum," dedi Carling. Çaba sarf ederek sesini eşit tuttu. Neden bu da Rhoswen'le yaşadığı diğer her şey gibi bir mücadele olmak zorundaydı? "Seni iyi hazırlıyorum ve alışman için sana bolca zaman veriyorum."

Sonraki yarım saat, olacağını bildiği kadar zordu ama sonunda bitmek zorundaydı çünkü Rhoswen ne derse desin ya da nasıl yalvarırsa yalvarsın yerinden kımıldamıyordu.

Sonunda Carling'in sabrı taşı. Rhoswen'in son itirazlarını da keserek, "Bu kadar yeter," dedi. Rhoswen'i köpeğiyle birlikte yatağına gönderdi.

Genç Vampir kaçtı ve Carling mutfaktaki atmosfer önemli ölçüde hafiflerken rahatlayarak sarktı. Sonra bir şişe cabernet sauvignon açtı ve kendine bir bardak doldurdu. Artık kana ya da kan şarabına tahammül edemiyordu ve Vampirler alkolden etkilenmiyordu ama en azından tadından keyif alabilirdi. Kadehini yudumladı ve dışarıdaki kuşların sabahın erken saatlerinde coşkuyla böğürmeye başlamasını dinledi.

Sonra aniden sessizleştiler ve devasa bir kanat sesi duydu. Ruhu bu sesle sıçradı. Düşünerek hareket etti, elindeki şarap bardağını masaya bıraktı ve açık kapıya bakmak için ayağa kalktı.

Birkaç dakika sonra Rune, uzun, sivri gövdesi ve güneş gibi sıcak varlığıyla açık kapı aralığını doldurdu. Bir noktada tıraş olmuş ve uzun kaslı gövdesine oturan siyah bir tişört ile dizleri yırtılmış, solmuş bir kot pantolon giymişti. Saçları rüzgârda savrulmuştu ve sağlıklı erkek ve okyanusun tuzlu havası gibi kokuyordu. Aslan gözleri, çıplak ayak parmaklarına kadar hissettiği bir bağlantı şokuyla onunkilerle buluştu.

Kimseye belli etmeden, "On dakikanın epey bir zaman önce bittiğini fark ettim," dedi.

Birkaç metre öteden, kalbinin daha hızlı bir ritme girdiğini ve vücudunun şiddetli enerjisini sert, güçlü vuruşlarla beslediğini duydu. Rune, "Görünüşe göre on dakikadan fazlasına ihtiyacım varmış." dedi.

Zorba bir kaşını kaldırdı. "Bir şeye mi surat asıyorsun?"

"Hayır," dedi Rune. "Düşünüyordum."

"Bu gecenin geri kalanını mı aldı?"

Kollarını kavuştururken pazularındaki güneşten bronzlaşmış kaslar gerildi. Ona bakarken başını öne eğdi. "Düşünmek," dedi Rune kasıtlı olarak eşit bir ses tonuyla, "çok fazla düşünmeyi gerektirir."

"Bu kesinlikle senin Cheshire Kedisi'ne benziyor. Kendinden başka herkes için uygunsuz olan zamanlarda ortadan kaybolma huyun da cabası." Kaşlarını çatmayı denedi. Böyle bir sabah için uygun bir ifade gibi görünüyordu.

"Kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. Ona beyaz dişlerinin kenarını gösteren keskin bir gülümseme verdi. "Eğer öyleyse, sorun değil."

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim," dedi kadın.

Adam mutfığa doğru ilerledi. "Kararını ver. İyi bir kavgayı severim."

Kadın çıplak ayağını vurmaya başladı ve adamın bakışları hareketi takip etmek için düştü. Yırtıcı bir tembellikle o ana odaklanırken yüzü kıpırtısızlaştı, tıpkı saldırmak için fazla rahat olan ama her an fikrini değiştirebilecek bir kedi gibi. "Biz konuşmanın ortasındayken gittin" dedi.

Adamın gülümsemesi kayboldu. "Ne zaman ayrıldığının gayet farkındayım."

"Beni ilgilendiren bir konuşmaydı," diye bilgilendirdi onu.

Ağzı az önceki o sert ve mutsuz çizgiye dönüştü. "Benim de ilgimi çeken bir konuşmaydı, sana söz veriyorum."

"Özellikle söylenmeden bırakılan her şeyle ilgileniyorum," dedi. "Neden bu kadar üzgündün ve neden aniden ayrılmak zorunda kaldın. Uyandığımda da üzgündün. Sen gidene kadar bunu unutmuştum. Saldırganlık doluydun, sanki o zaman da biriyle dövüşmek istiyordun. Bunun nedenini ve seni bu duruma kimin soktuğunu bilmek istiyorum."

"Sana söylemem gereken şeyler var," dedi Rune. "Söylemesi kolay olmayacak ve duyması da kolay olmayacak."

"Pekâlâ." Rune ona başını salladı ve *Macbeth*'ten bir cümle mırıldandı. "'O zaman çabuk yapılsa iyi olur.'"

YEDİ

Ondan uzaklaşıp koltuğuna doğru döndü ve bakışları soğuk sobanın üzerine düştü.

"Uzun zamandır bir şey yemedin. Aç olmalısın." Wyr'in ne kadar çok yemek yediğine birkaç demesne arası etkinlikte ve yine Adriyel'e yapılan yolculukta tanık olmuştu. Özellikle atletik olanlar korkunç miktarlarda yemek yiyebiliyorlardı. "Yiyeceğe ihtiyacınız var mı?"

"İyiym, teşekkürler," diye cevap verdi. "Dışarıdayken avlanmaya gittim."

Kadın dehşet içinde döndü. Kızılağaçların etrafına kurduğu korumaları aşabilecek biri varsa, o da oydu. "Ormanda değil miydin?"

Adamın ifadesi değişti. Hızla, "Hayır, ormanda değil. Korumalarını hissettim ve bölgeyi yalnız bıraktım. Balık tutmaya gittim."

Kadın rahatladı ve masanın ucunda, açık kapıya en yakın yere oturdu. Bir tereddütten sonra adam onun sağına oturdu. Rune dirseklerini masaya dayarken kadın yarısı boş şarap kadehine baktı. Ona hızlı bir yan bakış gönderdi. Rune masanın yaralı yüzeyine bakıyordu, bakışları fırtınalı bir deniz kadar çalkantılı ve karamsardı.

Onu pek çok ruh halinde gördüğünü fark etti; yırtıcı, gülerken, kızgın, tehlikeli bir niyetle. Onun bu sessiz düşüncesi o güçlü, yakışıklı yüz hatlarına başka bir boyut katmıştı. Ne düşündüğünü, kaşlarının arasındaki keskin çizgileri neyin oluşturduğunu, o zarif ağzını neden bu kadar düz ve sert bir çizgide tuttuğunu sormak istedi. İstemedi de olsa ondan ne kadar etkilendiğini fark etti. Hastalığının ilerlemesini durdurmanın bir yolunu bulsalar ve o da New York'taki hayatına geri dönse ne yapardı? Onun varlığına bu kadar çabuk alışmış olması ne kadar garipti. Gittiğinde onu özleyecekti.

Kendi düşüncelerinin yönü ve ona karşı verdiği tepkilerin yoğunluğundan rahatsız olarak bakışlarının masanın üzerine düşmesine izin verdi.

Rune konuşmaya başladı. "Dün akşam Rhoswen beni çağırdığında dışarıdaydım," dedi. "Gün batımına yakındı ve sen yine gözden kaybolmuştun. Kendim görebilmek için odana çıktık."

Bunların hiçbiri yeni değildi. Odasından çıktığında zaten onun odasında ydılar. Ama ona söylemesi gereken zor kısım her neyse ona doğru kendi yolunu çizmek zorunda olduğu belliydi, bu yüzden sabırsızlığını dizginledi ve sadece başını salladı.

Başparmağını masanın üzerindeki bir bıçak izinin üzerinde gezdirdi. "Yukarı çıktığımızda, yatak odanızın kapısından güneş ışığı sızdığını gördüm."

Bekle. Adamın söylemek üzere olduğunu düşündüğü şey bu değildi. Öne doğru oturdu, keskinleşen bakışları adamın eğik yüzüne döndü.

Rune devam etti, "Rhoswen onu görmedi. Gördüğüm -ya da gördüğümü sandığım- güneş ışığının onu yakmayacağından emin olmak için kontrol ettik. Yakmadı, biz de senin odana girdik. Ben başka bir yere gittim. Rhoswen gitmedi."

Hikâyesine devam etti, sesi ifadesiz ve kelimeleri kesindi. Sözlerini bitirdiğinde kadın ellerini öyle sıkı kavıyordu ki tendonları bal rengi teninin geri kalanına karşı beyaz çıkıntılar oluşturuyordu. Adam kendi elini onunkinin üzerine koydu. Geniş avuç içi ve uzun parmakları kadının her iki elini de zahmetsizce kavradı. Sert ve güven verici bir tutuşla ona sarıldı.

Rüzgârlı gece boyunca okyanusun üzerinde uçarken ona söylememeyi düşünmüş ve ne yapması gerektiğini anlamaya çalışmıştı. Sonunda sessiz kalamadı. Ona söylemek ne kadar zor olursa olsun, bu gururlu kadından duymaya hakkı olduğu bilgileri saklamayı reddetti. Ve sonuçta, olanları analiz etmesine yardımcı olması için onun uzmanlığına ihtiyacı vardı. Ama onun acı çekmesini izlemek ve bunu engelleyememek tarif edilemezdi.

Kadın fısıldıyordu. Ne dediğini anlamak için daha da yaklaştı. "...hiçbir anlamı yok. Hiçbiri mantıklı değil."

"Neden olmasın?" dedi. "Nedenlerini yüksek sesle söyle."

Yukarı baktı. Gözleri nemlenmişti ama zekâsı keskin ve berraktı. "Gücüm son birkaç yılda belirgin bir şekilde arttı," dedi. "O kadar çok ki bazen içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ne zaman bir düşüşe geçecek olsam alevleniyor. Ama tarif ettiğiniz şeyi yaratacak *türden* bir Güce sahip değilim. Benim sihrim beceri ve eğitime dayanır. Bu senin bahsettiğin türden bir Güç'ten tamamen farklı bir şey.

var. Ve o kadar büyük ya da ayrıntılı bir şey inşa etmek için ne bilgim ne de büyülerim var."

"Sahip olduğum Güç türünü nasıl görüyorsun?" diye sordu merakla.

"Wyr'lerin nitelikleri vardır. Onlarla pratik yapabilir, onları geliştirebilir ve yüksek bir uzmanlık seviyesine getirebilirsiniz, ama onlar sizin özünüzün bir parçasıdır."

"Gücün de senin içsel bir parçandır ve onu geliştirmek için çalışır ve pratik yaparsın," diye belirtti.

"Evet, biliyorum. Bunu daha iyi nasıl açıklayabilirim?" Kaşlarını çatarak ona baktı. "Tamam, işte bir örnek. Tiago bir gök gürültüsü kuşu, bir fırtına ve şimşek yaratığı. Kelimeler ya da büyüler olmadan bir fırtına ya da şimşek çağırabilir. Bu onun bir özelliği, kim olduğunun bir parçası, değil mi?"

"Elbette," dedi.

Ona, "Şimşeği çağırabilirim ama bunu yapmak için önce üzerinde çalışmam gerekir. Özel bir büyüye ve onu ezberlemek için yeterli zamana ihtiyacım var. Şekil değiştirebilirsin. Bu senin kim olduğunun bir parçası. Ben şekil değiştiremem. Bu özelliğe sahip değilim ve bunun için bir büyüm de yok. Hepsi Güç ve hepsi büyü ve evet hepsi pratik ve incelikle daha iyi hale gelebilir, ancak bu iki şey çok farklı yerlerden kaynaklanıyor. Dragos büyücülük ya da büyü eğitimi almıştır. Hem büyü büyüsünü hem de Wyr büyüsü özelliklerini kullanabilir. Onu bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de bu. Anlıyor musun?"

Başını salladı, dinlerken kızın parmaklarıyla oynuyordu. Akıllı devreye girdikçe gözlerindeki acının hafıfladığını fark etmekten memnun oldu. Geçmemiştii ama daha iyiydi.

"Dragos'un yaptığını yapamam ve her iki büyü türüne de erişemem elbette, çünkü ben Wyr değilim. Sadece büyü yapabiliyorum ve tarif ettiğiniz türden bir gerçeklik yaratmaya yaklaşamam bile. Yaratabileceğim en iyi illüzyonlar telkinler, el çabuklukları, göz ucuyla görebileceğiniz, sizi cezbedecek ya da geri dönmek isteyeceğiniz şeyler olabilir. Ya da zaten var olan bir şeyin üzerine inşa edebilirim."

Kıpırdandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kulübemi ele alalım. Terk edilmiş ve terk edilmiş gibi görünmesini sağlayabilirim. Yanına gidip keşfetmeye karar verdiğin anda bu yanılsama yok olur. Ya da size bir rüya gönderebilirim, ancak bu gerçekten bir rüya olur ve herhangi bir şey onu kesintiye uğratabilir veya değiştirebilir. Örneğin, şunları yapabilirsiniz

Olanlara inanamıyordum. İnsanlar her zaman rüyalarından uyanırlar. Ya da alarminız çalabilir ve sizi uyandırabilir."

Kaşlarını çattı. "Anlattığın kadarıyla, yapabileceğin herhangi bir şeyi ayarlamak için çok uğraşman gerekecek."

"Evet, çok fazla çalışma gerektiriyor." Ellerinden birini onunkinin altından çekerek işaret etti. "Büyü büyüsünden bahsederken bu öylece gerçekleşemez. Bu, Güç fişeginin bir güvenlik kapısındaki bilgisayar kodunu girebileceğini ve ardından bir banka kasasına girebileceğini, doğru kasayı seçebileceğini, bir anahtarlıktan doğru anahtarı seçip kasanın kilidine sokabileceğini, kasadaki bir yığından doğru dosyayı seçebileceğini, hepsini yerine koyabileceğini ve dosyadaki belgeleri notere onaylatmak için bir notere gidebileceğini söylemek gibi bir şey olurdu. İllüzyonu uygulamak istediğiniz kişiyle üst düzey bir etkileşim de dahil olmak üzere atılması gereken çok fazla karmaşık adım var."

Adam kadının şarap bardağını aldı ve içindekileri içti. Yakındaki açık şişeye uzandı, bardağı yeniden doldurdu ve ona uzattı. "Yani diyorsunuz ki olan şey farklı türde bir büyü olmalı."

Alnı açıktı. "Evet," dedi. "Belki hâlâ bir tür illüzyon ya da ortak halüsinasyondur, ama zihnimin kazara üretebileceği bir büyü değildi çünkü ben -şairane bir şekilde nasıl ifade ettiniz?

Hayalet gibi bir kahkaha attı. "Pekâlâ, şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi. Şarabın yarısını içti ve bardağı ona doğru itti.

Kadın kadehi aldı ve içti, sonra merakla bardağın kenarından adama baktı. "Nasıl hissettirdi?"

Omuz silkti. "Bir illüzyon gibi hissettirmedim. Burada oturan sen ve ben kadar gerçek hissettim. Kuma yürüdüğümde, bir tür geçiş geçidi gibi hissettim ama ..."

Adamın sesi uzaklaşırken öne doğru eğildi. "Sadece ne?"

Kaşları çatık bakışları onunkilerle buluştu. "Sadece bir şekilde bükülmüştü."

Kadın bekledi ama adam daha fazlasını söylemedi. "Anlamıyorum." dedi.

Adam keskin ve sabırsız bir hareketle başını salladı. "Ben de anlamıyorum. Ama eğer bu bir geçişse, neden Rhoswen değil de ben yürüyebiliyorum? O başka geçişler de yapabilir. Ve eğer bu bir geçitse, nasıl bir anda belirip kaybolabiliyor? Gördüğüm diğer tüm geçitler manzaranın sabit bir parçasıydı."

Carling'in alnı, kafası karıştığında yaptığı gibi yine kırıştı. "İkiniz de başka geçişler yapılabiliyorsunuz. Dolayısıyla, eğer sen bunu yapabildiysen ve o yapamadıysa, bunun aranızdaki farklılıklarla ilgili olması mantıklı."

"Yani Wyr özelliklerim sayesinde bu geçişi yapabildiğimi söylüyorsun."

"Evet, ama bunların tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, gerçekten çarpıcı bir gryphon'a dönüşmen dışında."

Doğasının kartal kısmı tüylerini diken diken etse de, iltifatın kendisini oyalamasına izin vermedi. Şarap kadehi için elini uzattı ve kadın da kadehi ona verdi. Dudaklarının dayandığı yerden içti. Kadının bunu fark edemeyecek kadar dalgın olduğunu düşündü.

"Diyelim ki çapraz geçişlere ve mekânlar arasına bir yakınlığım var," dedi.

"Öyle mi?" diye nefes aldı. "Rhoswen'in elini tutuyor olsaydın ne olurdu merak ediyorum."

Rhoswen normal geçitlerden geçebilse de, Rune'u daha önce takip edememesi, ölü kafalıların ya da Gücü olmayan insanların kendi başlarına Başka diyarlara geçememesine benziyordu. Geçiş için yeterli Güce sahip biri tarafından getirilmeleri gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu fiziksel dokunuştı. Gücü olmayan biri bir geçiş yolunda yürüdüğünde, tıpkı Rhoswen'in Rune'la birlikte çöl sahnesine adım atmak yerine Carling'in yatak odasına girmesi gibi, sadece geçişin bulunduğu vadiyi veya arazideki kırılmayı takip ederdi.

Carling'in sorusunu düşündü ve sonra başını salladı. "Olmamamız iyi bir şey olabilir. Sahne kaybolduğunda muhtemelen birbirimize dokunamazdık -ya da ben sahneden kaybolurdum- ve o zaman ona ne olurdu? O da oradan çıkar mıydı, yoksa orada kapana mı kısılırdı, tıpkı ölü kafalıların onları geri getirecek biri olmadığında Başka diyarlarda kapana kısıldıkları gibi?"

Karşılıklı ayık bir bakış attılar.

"Peki, ne biliyoruz?" Carling söyledi. "Eğer olanlar bir illüzyonsa, bu benim büyülerimden kaynaklanmış olamaz."

"Yine de bir şekilde senin ayrılmaz bir parçan olmalı," dedi Rune. "Bu sahne senin geçmişinin çok özel ve önemli bir parçasıydı."

Başını eğdi ve ağzının kıvrımı mutsuz bir hal aldı ama isteksizce başını salladı.

Rune, Rhoswen ile yaptığı konuşmayı hatırladı. "Sen Wyr olmayabilirsin ama Dragos gibi başka bir tür büyüye de sahipsin. Vampir büyü. Rhoswen virüsün bir yan ürününün belli miktarda Güç olduğunu söyledi, en azından telepati ve çapraz geçişler için yeterli, ama virüsün kendisi de doğası gereği büyü. Vampirlikten gelen uzun ömür, güç ve hız gibi tüm ünlü özellikler var."

Başını kaldırdı. Ona şaşkın bir bakış attı. "Evet, elbette, kan içme ihtiyacı, katı yiyecekler yiyememe ve güneş ışığına karşı savunmasızlık gibi tüm ünlü sınırlamalarla birlikte, ancak hastalığın son aşamalarına ulaşan diğer Vampirlerden herhangi birinin başına böyle bir şey geldiğini hiç duymadım."

"Nereden biliyorsun?" dedi. "Sözlü tarihlerde diğer Vampirlerin bir tür nöbet geçirdiği belirtiliyor. Kategorize ettiğiniz diğer tüm semptomlarla birlikte siz de ataklar yaşıyorsunuz. Bunların Vampirizm ile bağlantılı olması gerektiği açık görünüyor. Dün gerçekte her ne olduysa -ister bir illüzyon, ister paylaşılan bir halüsinasyon ya da bir tür alternatif gerçeklik olsun- bu benim size olanlarla temas kurmanın bir etkileşimiydi ve bu daha önce hiç olmamıştı. Görünüşe göre Wyr özelliklerim sayesinde sizin olayınızla bağlantı kurabildim. Yaşadığım şey garip de olsa çok gerçek bir geçiş deneyimiydi. Şu anda elimizdeki bilgi bu."

Carling yavaşça başını salladı. "Ayrıca ikimizin de kontrolü elinde tutmadığını biliyoruz. Bunun senin için ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka seçeneğim yok; istesem de istemesem de bunu yaşayacağım. Ama senin bir seçeneğin var ve kendini koruman gerekiyor."

"Yeterince bilimiz yok," dedi. "Ve daha fazlasını öğrenmemiz gerekiyor. Yapmam gereken şey, eğer yapabilirsem, bir sonraki bölüme geri dönmek ve başka neler keşfedebileceğime bakmak. Carling, senin hayatın bunu çözmemize bağlı."

"Biliyorum." Onun bakışlarına karşılık verdi. "Ama sana zarar gelmesini istemiyorum."

Ona hafif bir gülümseme verdi. "Ve senin ölmeni istemiyorum. Elimizden geldiğince birbirimize göz kulak olmamız gerekecek. Başka bir nöbet geçirdiğinde, tekrar iletişime geçmeye çalışacağım. Anlaştık mı?"

Omurgasını dikleştirdi ve başını salladı. "Anlaştık."

Masaya baktı. Rune konuşurlarken parmaklarını kızın parmaklarından birine geçirmişti. Boşta kalan elleriyle şarabı bir ileri bir geri götürüyorlardı.

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Artık onun tekliflerini sorgulamıyordu. Daha önce yaptığı listenin geri kalanıyla birlikte, Rune'un fazla sevecen olduğu açıktı. Ona dokunmak ya da sarılmak için uzanmak nefes almak kadar kolay geliyordu ona. Rune'un flört etme tutkusu gibi bunun da hiçbir anlamı olmadığına ikna olmuştu. Şüphesiz o da etrafındaki herkese aynı şeyi yapıyordu.

Ancak, fiziksel sevgi jestleri ona hiçbir zaman kolay gelmemişti. Elini tutmasına en ufak bir itirazda bulunmadan nasıl izin verdiğini sorgulamak istemişti ama Rune'un yanıtı onun başka bir anlam çıkarabileceği kadar muğlaktı.

"Bu," dedi parmakları onunkileri sıkarken, "bundan sonra ne olacağını görmekle çok ilgileneceğim anlamına geliyor."

- - -

Onlar konuşurken sabah aydınlanmıştı. Güneş tepede yükselirken hava ağırlaştı ve sarardı. Carling onun elini geri aldı ve açık kapının önünde durmaya gitti. Havanın da ısınmış olması gerektiğini düşündü. Okyanustan sürekli ve sert bir esinti esiyor, tuzlu su ve değişim kokuyordu. Çözülmemiş, anlaşılmamış şeyler. Bu kadar gizem karşısında ölmeyi düşünmek sinir bozucuydu. Rahatsızlık hayatta kalmak için yeterli bir motivasyon olabilir miydi? Belki de merak? İçini çekti, yüzünü ovuşturdu ve uykunun verdiği rahatlamayı tekrar yaşayabilmeyi diledi.

Rune onun arkasına geçti. Sırtının uzunluğu boyunca vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu, bir sirenin sıcaklık ve güç çağrısı. "Rhoswen seninle kalmadı." dedi.

Kadın başını hafifçe çevirdi. "Neden, kalması mı gerekiyordu?"

"Bir nöbet geçirme ihtimaline karşı ikimizden birinin kalmasının daha iyi olacağını düşündük."

Demek Rhoswen'in onunla bu kadar sert tartışmasının nedeni buydu. Çenesini dikleştirdi. "Onu yatağına gönderdim," dedi. "O ve Rasputin bu gece San Francisco'ya dönüyorlar." Ona öfkeli bir bakış fırlatmak için döndü. "Seni de gönderebilirim."

Göz kapakları aşağı indi, bakışlarındaki vahşet parıltısını gizledi. "Şimdi yapabilir misin," dedi. Sesi göğsünde sessiz, alçak bir gümbürtüye dönüştü,

Gökdelenleri deviren bir gürültüyle yeryüzüne çıkmadan önce yerin derinliklerindeki bir depremin uyarı gümbürtüsü gibi.

Dişlerinin arasından, "Bir daha asla benim adıma ya da benim hakkımda, benim bilgim olmadan karar verme," dedi. "Ben bunak değilim. Demans hastası değilim. *Buna müsamaha göstermeyeceğim*, anlıyor musun?"

Bakışlarını kaldırdı. Kadının gergin yüzünü inceledi ve kendi ifadesini ele geçiren öfke dağıldı. "Özür dilerim, Carling. Öyle demek istemedim. Sadece tek başına bir çatışmaya girmeni istemedik, özellikle de durum tehlikeli bir hal alabilirse, çünkü o zaman kendini savunamazsın. Ve o sırada size danışmamız için müsait değildiniz."

Onun yüzünü inceledi ve samimiyetten başka bir şey göremedi. Bir an sonra sert duruşu biraz gevşedi. Başını salladı ve açık kapıya döndü, kollarını sıkıca kendine sardı.

Sonra adam kıpırdandı, ne yapmak için, bilmiyordu ama kendini ileri doğru itti, çünkü tam o anda ona sevgi dolu hareketlerinden biriyle daha dokunursa buna dayanamazdı. Günün birinde kendisine çok fazla dokunabileceğini ve aşırı gerilmiş bir porselen parçası gibi paramparça olacağını düşündü. "Okuman gereken şeyler var," dedi kısaca. "Benim de temizlemem gereken bir dağınıklık var."

Çalışma kulübesine giden güneşli patikadan hızla yürüdü, açık kapı aralığında durdu ve dün geceki çalışmasını gözden geçirdi. Havada bir miktar is ve kara büyüünün kalıcı yankısı vardı ama güneş ve rüzgâr bunun icabına bakmaya yardımcı olacaktı. Otlar, boş testiler ve deniz tuzu kavanozu çalışma masasının üzerindeydi ve şömine ıslak küllerle doluydu. Döktüğü deniz tuzu çemberi hâlâ yere saçılmıştı, eski saf beyazı kirli bir renge dönüşmüştü.

Tuzla başlasa iyi olacaktı, yoksa tuzun izini tüm kulübeye yayacaktı. Dolaba gitti ve bir süpürge çıkardı. Rune'un güneş gibi sıcak varlığı açık kapı aralığını doldurdu. Dişlerini sıktı ve süpürgenin sapını sıkıca kavradı. Ondan gelecek tek bir yanlış söz ya da hareket karşısında, yemin ederim, süpürgeyle kafasına vuracaktı.

"Meşgulmüşsün," dedi, ses tonu yumuşaktı. "Burada kitap okumamın bir sakıncası var mı?"

Kendisiyle mücadele etti ve sonra, "Sessiz olduğun sürece sorun değil," dedi. "Söz veriyorum," dedi nazikçe. "Altın kadar iyi olacağım."

Sesi tüy kadar hafif bir ok ayı la teninde geziniyor gibiydi. Kadın bu hissin karşısında irkildi ve "Kapa  eneni," dedi.

Adam güldü, odanın tüm soğuk, karanlık k  elerini sıcaklıkla dolduran ve sanki ipek  ar afların arasına aitmi  gibi gelen sessiz, bo uk bir kıkırdama. Ona ters ters baktı ve sonra süpürgeyle yere saldırdı.

Adam sözünün eriydi. Eğer  yle olmasaydı, kadın onu gerçekten tokatlardı. Koltuklardan birini açık kapıya ve sabah g ne ine doğru çekti. Sonra bir ayak bile ini diğer baca ının kotla kaplı dizine dayayarak yerleşti ve g nl   n  açtı. Kadın ona baktı. Karmakarı ık saçları parlak altın rengiyle ta landırılmı tı, zayıf yüzü konsantrasyonla hareketsizle mi ti.

A   zl  ruhu bu manzarayı kana kana içti. Sonra arkasını dönmek için kendini zorladı. İ e koyuldu ve yavaş yavaş, o temizledik e ve Rune okudukça, kırılğan bir sakinlik kulübeye ve zihnine sızdı. Sonunda odayı tertemiz yaptığında ve tüm malzemelerini kaldırdığında, boş   mineye birkaç dal kurumu  beyaz adaçayı koydu. Adaçayı ta lara yapı mı  olabilecek karanlığı da ıtacaktı.

Sabah   leden sonraya doğru buharla ırken, görüşünün kenarları, Gücünün yeniden oluşmaya ba ladığını gösteren işaretlerle titremeye ba ladı ve yakında başka bir solmaya doğru gittiğini biliyordu. Midesini sıkan ve ağzını kurutan duyguları kabul etmeyecekti. Kapana kısılmı  hissetmeyi reddediyor ve korkunun onu yönetmesine izin vermiyordu. Rune'un varlığıyla birlikte, son iki yüzyılda   renebildi inin toplamından daha fazlasını öğrenme fırsatına sahiptiler.

Yapılacak en iyi şey, bu gerçekleşene kadar meşgul olmaktı. Ofisine gidip kara büyü kitaplarını sakladığı boş dolaba bakarak kaşlarını çattı.

Dolaba bakarken alt duda ını emdi. Sedir ağacından yapılmış güzel, iyi inşa edilmiş bir dolaptı. Yüzeyini koruma ve ba lama büyüleriyle kendisi oymu tu. Bu i  günlerini almıştı ve onu yok etme düşüncesinden nefret ediyordu. Ama kitaplar dolapta çok uzun süredir saklanıyordu. Onların kalıcı kötülüklerini hissedebiliyordu. Ah abın içine i lemi ti.

İsteksizce yapabileceği tek sonuca vardı. Dolabı arındırmayı deneyebilirdi ama bu çok zaman alacaktı ve içinde hassas şeyler saklamaya asla g venemezdi. Sonunda, tüm karanlık enerjilerin tamamen da ıldığında emin olmanın tek bir yolu vardı. Dolabın da yok edilmesi gerekecekti.

İçini çekti, ofis dolabındaki küçük alet kutusundan bir çekiç ve tornavida aldı ve eklem yerlerine vurarak dolabı sökmeye başladı.

Rune ilk çekiç darbesinden kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Onun enerjisine o kadar duyarlı hale gelmişti ki, odaya adım attığı anda bakma zahmetine bile girmeden anlamıştı.

"Demek diğer odadaki karmaşa bununla ilgiliydi," dedi. "Yaramazlık yapan kitaplardan kurtulmaya karar verdin."

"Zamanı geçmişti."

Ona düşünceli bir bakış gönderdi ama yorum yapmaktan kaçındı. Onun yerine, "Sanırım dolap kirlenmiş," dedi.

"Evet. En iyisi tedbirli olmak ve onu yakmak." Tornavidanın ucunu bir panelin birleştiği yere yerleştirdi, çekiçe vurdu ve tahta parçalarını birbirinden ayırdı. Keskin bir çatırtıyla ayrıldılar.

Adam onun yanına geldi, çok yakın duruyordu. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Tam bir erkek gibi. Aletlerini çıkarıp bir şeylere vurmaya başladı ve kilometrelerce öteden akın akın geldiler. Bir elinin tersiyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kaşlarını çatarak adama baktı. "Bunu kendim de kırabilirim."

"Elbette yapabilirsin," dedi adam ona gülümseyerek. "Ben öyle demedim. Yardım edebilir miyim dedim?"

Kadın sinirli bir şekilde omuz silkti ve geri çekildi. Rune bir süre dolabı inceledikten sonra kenarlarından tuttu. "İstesem çıplak ellerimle de parçalayabilirim, ama ofisimin duvarlarının çizilmesini istemiyorum," dedi.

"Biraz inancın olsun," dedi Rune.

"Peki." Ellerini havaya kaldırdı. Elde ettiği kırılğan sakinlik paramparça oldu. Süpürgeyi tekrar istiyordu. Gün daha fazla büyümeden onu tokatlayabilirdi. "Eğer duvarlarımı çizersen, ofisi kendin yeniden boyayacaksın."

Geniş omzunun üzerinden ona eğlenen bir bakış attı. "Tam havandasın." Geniş, güçlü sırtındaki kaslar gerildi ve kontrollü bir güçle itti. Dolap eklem yerlerinden ikiye ayrıldı. Adam, kadının fark ettiği gibi, duvarları bir kez bile çizmeden hızlıca söktü. Sonra parçaları bir araya getirmek için eğildi. "Hiç sicimin var mı?"

Dolabın hemen dışında yerde duran açık alet kutusuna gitti. Çekiç ve tornavidayı kutuya koydu, bir yumak sicim buldu ve sertçe adama fırlattı.

Havada ıslık çalarak öyle bir hızla süzüldü ki bir insan onu göremezdi ama o uzandı ve tembelce bir hareketle havadan kopardı. Elbette öyle yaptı. Sedir parçalarını hızla birbirine bağladı, bir çakı çıkardı, ipi kesti ve bıçağı tekrar cebine koydu. Kafasını kaldırmadan sicim yumağını ona doğru fırlattı. Sertçe.

Kadın bir adım geri çekildi ama onu yakaladı. Topa ters ters baktı ve onu alet kutusuna doğru hızla fırlattı ve Rune birdenbire tam önünde belirdi. Çok yakındı. Tabii ya. O her zaman çok yakındı ve vücutları birbirine değene kadar bir adım daha yaklaştı.

Kadın başını kaldırdı, bakışları daralmıştı. "Benim alanımdasın."

"Öyle olduğumu biliyorum." Eğlenen, şehvetli yüzünü onunkine yaklaştırdı. Gırtlaktan gelen bir mırıltıyla sordu: "Seni bu ruh halinden neyin çıkarabileceğini bana söylemek ister misin? Seni hemen hemen her konuda memnun etmekten mutluluk duyarım."

Kadın gözlerini açarak ona baktı. Arzu, hem onun hem de kendisinin içinde yeniden kükredi. Karnında alevlendi ve uzanmak istemesine neden olacak şekilde bacaklarını ağırlaştırdı. Hayal gücü ona onun üzerinde yatan, çıplak kaslı vücudu esneyen, o güzel vahşi yüzünün seks ve ihtiyaçla keskinleştiği erimiş görüntüsünü sağladı.

Vücudu biraz hava emmesi gerektiğinde ısrar ediyordu. Kontrol savaşını kaybetti ve bir nefes aldı, tüm duyuları onun sıcak ve canlı varlığıyla çalkalanıyordu. Sert göğsünün meme uçlarına hafifçe değmesi, uzun zamandır uykuda olan ve ölüp gömülmüş olması gereken hisleri ateşledi.

Bu kötü bir çılgınlıktı. Kadının çok fazla şey hissetmesine neden olmuştu. Tehlikeli, yararsız bir dikkat dağınıklığının ötesine geçmiş ve hızla saplantıya yaklaşmıştı. Tüm bunlarla baş edemiyordu, hem onun hem de kendisinin duygularıyla. Basit bir umut ve korkuyla başa çıkmak yeterince zordu.

Bakışlarını onun zorlayıcı yüzünden ayırdı. Elleri dışarı fırladı. Ellerini onun siyah tişörtünün içine soktu. "Okumayı bitirdin mi?"

Adamın şehvetli eğlencesi soldu. "Evet, buraya gelmeden hemen önce."

Bakışlarını yumruklarına yoğunlaştırdı, yumrukları adamın göğüs kemiğinin sert plakasına dayanıyordu. "Ve?"

Onun omuzlarını kavradı. "Ve, bilmiyorum. Çalışmaların harika ama sen de bunu biliyorsun. Beni rahatsız eden bir şey var ve ne olduğunu tam olarak tespit edemedim. Sanki bir kelimenin ucunda duran o kelimeyi söylemeye çalışmak gibi.

Diliniz. Kelimenin orada olduğunu ve daha önce birçok kez kullandığınızı biliyorsunuz, ancak söylemeyi bir türlü düşünemiyorsunuz."

"Daha çok dene."

Parmakları gerildi. "Sorun nedir?"

Gülümsemeye çalıştı. Gülümsemesi çarpık ve yanlış çıktı. "Vegas'ımı yeniden hissetmeye başlıyorum."

Derin bir nefes aldı ve onu kollarına çekti. "Sorun değil," dedi. Sesi de bakışları gibi kaya gibi sağlamdı. Yanağı kızın başının üstüne indi. "Bunun olacağını biliyorduk. Bunu birlikte aşacağız ve daha çok şey öğreneceğiz."

Sözcükleri zorla çıkardı. "Ben de kendime bunu söylüyordum."

Lanet olsun ona, saçlarını okşadı ve sonra daha fazla duygu vardı, zayıflayan düşüncelerin eşlik ettiği hain duygular.

Sert omurgasını bir kereliğine, sadece bir süreliğine gevşetse ne olurdu? Bunu denedi ve kendini ona yaslanırken buldu. Adam onun başını omzunun çukuruna yaslanacak şekilde yönlendirdi. Baş oraya o kadar kusursuz bir şekilde oturmuş gibiydi ki, bunun farkına varmak onu yaralamış gibi hissettirdi. Uzun ve iri bedeninden güç akıyordu, onu sıcaklıkla saran tükenmez bir Güç kuyusuydu bu. Kollarını ona doladı ve bir şekilde onun kolları da beline dolandı ve sonra birbirlerine sıkıca tutundular.

Gözleri tekrar diken diken oldu. Yakıcı bir sıvıyla doldular ve taştilar. Ağlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ıslaklığı fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

Bunu ona o yapmıştı. Onun içinde bir daha asla açılmaması gereken kapılar açmıştı. Zihninin ve ruhunun topografyasını, çöl kumları gibi kayana kadar patlatan bir sirokostu ve onu bir daha asla hissetmeyeceğini düşündüğü duygularla, merak ve arzuyla, umut ve korkuyla yüzleşmeye zorladı.

Sonra ona yeni şeyleri nasıl hissedeceğini öğretti, o kadar taze, kırılğan ve ezilebilir şeylerdi ki, onu kırabileceklerinden korkuyordu. Yaşamak için savaş, dedi ona ve bunu yapmak o kadar zordu ki, çünkü korkmadan savaşacak kadar önemsemek için kendini uyandıramıyordu. O gelmeden önce sadece hayatını kaybedeceğini düşünüyordu. Kendi sonunu soğukkanlılıkla görebilmek için araya mesafe koymuştu. Şimdi ise en az onun kadar değerli başka bir şeyi kaybedebileceğini hissediyordu: kim olduğuna dair anlayışını.

"Bazen senden nefret ettiğimi düşünüyorum." diye fısıldadı.

Yanağını onun saçlarına sürttü. "Neden sevgilim?"

Dudakları aralandı. Çok uzun zaman önce bir keresinde ona böyle seslenmemiş miydi ... ya da en azından ona çok uzun zaman önce öyle gelmemiş miydi? Ama o bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyor ya da ne dediğini anlamıyordu. Onun garip ve güzel bir tanrı olduğunu, kendisine kutsal bir isimle seslendiğini düşünmüştü.

Rune tişörtünün ıslandığını hissederken onu kucakladı. Kızın saçlarındaki tütsü kokusunun yanı sıra lavantanın temiz ve taze kokusunu da alabiliyordu. Bunun altında onun yemyeşil kadınsı kokusu vardı ve kız o kadar mükemmeldi ki, onun öleceğini düşününce şaşkınlık ve öfke içinde yeniden kükredi.

Bekle. Nefesi tısladı. İşte oradaydı, kelime dilinin ucundaydı ama bu bir kelime değil, bir kavramdı. Bir öncül, bir sonuç değil.

Yüzünü onun boynunun ince kıvrımlarına gömdü ve onu kendine doğru bastırdı. Kadın kıpırdandı ve ya bir itiraz ya da bir soru mırıldandı. "Bir dakika bekle." diye mırıldandı.

Gücünü onun etrafına sardı ve Wyr duyularını sonuna kadar açarak Carling'in kokusunu tekrar içine çekti.

Wyr'ler, özellikle de daha yaşlı ve daha Güçlü Wyr'ler, hastalığı hayvanların hissedebileceği şekilde hissedebilirlerdi. Yiyecekler bozulduğunda tadabiliyorlardı, bu da onları zehirlemeyi son derece zorlaştırıyordu. Yaralar enfekte olduğunda ya da hastalık bir insanın ter bezlerinden sızdığında koku alabiliyorlardı.

Carling'in araştırmaları modern tıbbın yolundan gitmişti. Louis Pasteur ve Emile Roux tarafından yapılan araştırmaları yakından takip etmişti. Bu iki doktorla 1880'lerde nasıl yazıştığını ve kuduz için geliştirdikleri aşı hakkında ayrıntılı sorular sorduğunu anlatmıştı. İki bilim insanı da Vampirizm'i hayranlıkla incelemişti.

Vampirizm, kan yoluyla bulaşan bir patojenin tüm özelliklerine sahipti. Kanda ve diğer bazı vücut sıvılarında bulunuyordu ve doğrudan kan değişimi gerçekleştiğinde enfeksiyon oranı yüzde 98.9'du. Hava yoluyla bulaşması mümkün değildi ve sağlam deri etkili bir bariyer görevi görüyordu. Vampirizmin bulaşıcı bir hastalık olduğu inancı modern düşüncede o kadar yer etmişti ki artık sorgulanmıyordu. Artık yirmi birinci yüzyılda, Vampirizm üzerine yapılan neredeyse tüm tıbbi ve bilimsel araştırmalar bu önermeye dayanıyordu.

Ama Rune'un sahip olduğu her içgüdü ona Carling'in enerjisinin sağlam olduğunu söylüyordu. Hastalıklı kokmuyordu. Nightkind Göçmen Bürosu'nun hemen dışında yanından geçtiği kadını düşündü. O kadının hastalığı

belliydi. Leke, leylak kokusunun altında teninde kalmıştı.

Carling seksi ve kadınsı kokuyordu, kendi Gücünün kışkırtıcı boğuculuğu ve tüm Vampirlerin paylaştığı o hafif metalik ton da vardı.

Aslında Rune'a göre son derece sağlıklı kokuyordu.

"Anladım, beni neyin rahatsız ettiğini buldum," dedi. Konuşurken doğruldu ve onu kendinden uzaklaştırdı. Kolları yanlarına doğru gevşedi. "Ya Vampirlik bir hastalık olmadığı için denediğin her şey işe yaramadıysa?"

Sırıtarak, onun üzerinde bir bağımlılık gibi büyüyen o unutulmaz, güzel yüzüne baktı. Yüz ifadesi boştu, badem şeklindeki o uzun gözleri sadece kendisinin görebileceği bir şeye sabitlenmişti.

Midesi sıkışmıştı. Onu ofis koltuğuna doğru yönlendirdi ve oturması için dürttü. Kadın hiç itiraz etmeden, bir oyuncak bebek gibi pasif bir şekilde oturdu.

Ofiste bir dalgalanma oldu. Sonra sahne değışti. Rahatladı ve kendisini almasına izin verdi.

Vegas'a tekrar gitme zamanı gelmişti, bebeğim.

SEKİZ

Bu sefer bir patıkada yürümedi ama enerjilerdeki değişim yine bir geçiş gibi hissettirdi, bir şekilde dönen, temel bir şekilde bükülen bir geçiş. Kendi üzerinde iki katına çıkan bir merdivenden çıkmak ya da bir köşeyi dönüp beklediğinden farklı bir manzara keşfetmek gibiydi. Bu hissi daha yakından inceleyebilmek için ona tutunmaya çalıştı. Neredeyse onu kavradığını hissetti, ama sonra his yanından akıp gitti ve yok oldu.

Carling'in ofisi soldu, ve sıcak, nemli bir akşamı onu sardı. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde hareketsiz durdu ve izlenimlere daldı.

Yakınlarda bir yerden boğa kurbağalarının boğuk ritmik böğürtüsü geliyordu. Yukarı baktı. Palmiye ağaçlarının gölgeli, sivri tepeleri, ışık kirliliğiyle modern şehirlerin artık hiç görmediği bir şekilde yıldızlarla parıldaayan gece gökyüzünün kenarlarını süslüyordu.

Granit bloklardan inşa edilmiş sütunlu bir binanın gölgesinde, daha büyük başka binaların yakınında duruyordu. Çeşitli yerlerde dolaylı meşale ışıkları titriyordu. Hava, yakındaki nehrin pis kokusu ve zengin yiyeceklerin kalıcı kokusuyla keskindi. Baharatlı balık ve etin yanı sıra mayalı şeyler, bira ve ekmek kokusu alıyordu. Akşam hala oldukça genç olmalıydı.

Ayrıca insanların kokusunu aldı ve yüksek sesler duydu. Bir adam öfkeyle bağıırıyordu. Daha hafif, daha genç bir kadın sesi, umutsuzca hızlı kelimeler döküyordu. Modern dillere fazlasıyla alışkın olan zihni, vites değiştirmeye ve duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken paslandığını hissetti.

Bir darbenin etli sesini ve kısa kesilen keskin bir acı çığlığını karıştırmak mümkün değildi. Havayı yaran bir kırbacın sesini de.

Bir kırbaç.

Lanet olsun.

Panik ve içgüdüyle hareket eden Rune ileri atıldı. Bir duvara çarptı ve duvardan fırlayarak geniş oyma merdivenlerden yukarı fırladı.

Yankının kaynağına geri yansıması.

Hadi, hadi. Hızı arttır, lanet olsun. Hayatında hiç olmadığı kadar hızlı hareket etti, ama kırbacın düz ve hınzır darbesi ikinci bir vuruşta havayı yırttı ve ses onu canlı canlı derisini yüzdü.

Büyük, lüks bir odaya patladı. Bir baştan çıkarma için düzenlenmiş olan bu oda bir işkence sahnesine dönüşmüştü. Metal mangallar mekânı bol miktarda titrek ışıkla aydınlatıyordu. Odanın üç tarafı basit bir balkona ve gece havasına açıktı ve nehir böceklerini dışarıda tutan tül asmalarla çerçevelenmişti. El değmemiş, ustaca düzenlenmiş yatak takımları vardı. Alçak bir masada et, balık, baharatlı sebzeler, bira, ekmek ve baldan oluşan bir ziyafet vardı.

Bir kız çocuğu yere yayılmıştı, bal rengi dar sırtı kırbaç darbeleriyle yarılmış ve kanıyordu. Esmer bir adam onun başında duruyordu. Bir *şenti*, aletli sandaletler ve dövülmüş bakırdan yapılmış bir yaka giymişti; sakalları sıkıca kesilmişti ve bakışları öfkeyle parlıyordu. Adam kolunu geri çekti ve kırbacını salladı.

Rasyonel düşünce, içsel bir nükleer patlamayla buharlaştı. Geriye canı bir canavar kalmıştı. Pençeleri dışarı fırladı. Göğsünden çıkan çakıllı kükreme geceyi bir roketatar gücüyle ikiye böldü.

Canavar sıçradı. Pençesinin tek bir hamlesiyle adamı neredeyse dört parçaya böldü. Kırbaç yere düştü. Adam yere düşmeden ölmüştü.

Öldürme, canavarın öfkesini yatıştırmak için çok erken olmuştu. Tekrar kükredi, cesedi kaptığı gibi fırlattı. Kan havaya sıçradı. Ceset duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle kemikler duyulabilir şekilde çatladı. Parçalanmış ceset duvar boyunca aşağı kayarken ıslak bir kızıl leke bıraktı.

Geceyi tam bir sessizlik kapladı. Boğa kurbağaları ve gece böcekleri bile yırtıcı bir hayvanın varlığıyla sessizliğe büründü. Tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Canavarın ayaklarının dibindeki iniltili soluklar hariç.

Zor nefes alarak aşağı baktı. Kız çocuğu yere sinmiş, iki elinin tırnaklarıyla yeri kazıyor, sanki yapabilse taşları yırtıp ortadan kaybolacaktı gibiydi. Bakır ve lapis lazuliden yapılmış bir kolye ve oyulmuş kemikten bileziklerin yanı sıra, ipliksi bir giysinin parçalarını takıyordu. Narin göğüs kafesi titriyor, sırtının derisi yırtılıyor ve kanıyordu.

İnilti-gasp.

Canavar tekrar Rune'a dönüştü. "Zavallı bebek," diye fısıldadı. Omzuna dokunmak için eğildi.

Kız haykırdı ve acı içinde kıvrandı ve canavarı onu içten içe pençeleyecek kadar yeniden ortaya çıkı. Gelip kızın başının önünde diz çöktü. Tanıştığı yedi yaşındaki çocuktan daha büyüktü ama çok değil, belki beş altı yaş daha büyüktü. Ortaya çıkan güzelliği özenle vurgulanmıştı; sürme ve yeşil malakitle kaplı uzun gözleri ve kırmızı aşı boyasıyla boyanmış biçimli ağzı. Malakit ve sürme, gözyaşı lekeli yüzünü çizmiş ve kırmızı boya bulaşmıştı. Bu abartılı renk enkazının altında, teninin normal bal rengi sıcaklığı şoktan solgunlaşmıştı.

Midesi bulandı. Kendi kendine bunun çok daha ilkel bir zaman olduğunu ve kızların genellikle on iki yaşına geldiklerinde evlendirildiklerini söylemenin hiçbir yararı yoktu. Hâlâ çocuk pornosu kurbanı gibi görünüyordu. Birkaç kavurucu an boyunca aklı başından gitti. Eğer odada seks kokusu olsaydı ne yapacağını bilmiyordu.

Çok fazla panik içindeydi. Ne yapacağını şaşırmış bir halde tereddüt etti ve sonra aklına gelen tek şeyi yaptı. Onun yanına yüzüstü uzandı ve başını yere koydu, yüzü ona dönüktü, böylece onun hizasına inmiş oldu. Sonra sessiz, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Khepri, benim adım Rune. Birkaç yıl önce bir kez karşılaşmıştık. Beni hatırlıyor musun? Seni çok iyi hatırlıyorum. Tepemde uçarken beni izlediğini gördüm ve seninle konuşmak için aşağı indim. Tarladan tahıl toplamak için çalışıyordun."

Genç kızın yüzündeki kör panik biraz olsun hafiflemiş miydi, yoksa bu onun hayal gücü müydü? Titreyen dudakları bir kelime oluşturmakta zorlandı. "A-Atum" diye fısıldadı.

Rune'un gözleri nemlendi. "Evet," diye mırıldandı olabildiğince yumuşak bir sesle. "Benim Atum olduğumu düşünmüştün ve ben de sana olmadığımı söylemiştim. Bunu hatırlıyor musun?"

Kızın aşırı parlak bakışları ona odaklandı. Sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

Belli belirsiz odaya koşan diğer insanların farkındaydı. Canavar hâlâ uyanıktı ve onların hareketlerini soğuk bir hassasiyetle takip ediyordu. Bir santim bile yaklaşmış olsalardı öleceklerdi ama odanın kenarında durdular. Birbirlerine bağırdıktan sonra yere secde ettiler.

Bu yeterince iyiydi. Ne de olsa onlar için o bir tanrıydı ve bu sefer bunu inkâr etmeye çalışmadı.

Khepri'ye gülümsedi. "Lütfen sevgilim, benden korkma. Sana zarar veren adam artık sana zarar veremez."

Başını kaldırdı. Bakışları sola, duvarın dibinde buruşuk bir yığın halinde duran parçalanmış cesede doğru kaydı. Elini onunla görüntü arasında bir kalkan gibi tutmak için kaydırды, yanağına tam olarak dokunmadı. "Öldü mü?" diye fısıldadı.

Bu modern, korunaklı bir çocuk değildi. Onun daha önce de ölüm gördüğünü biliyordu. "Evet. Seni yaraladı. Bu beni çok kızdırdı ve onu öldürdüm."

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve bıraktı. Gözlerinde vahşet parladı. Bir an için bir kaplan yavrusu kadar vahşi görünüyordu. "Güzel."

İşte böyle, çocuğa yeniden sıırıslıkam aşık oldu. "Şimdi size yardım edebilir miyim?"

Vahşetin kıvılcımı kayboldu. Tekrar başını salladığında dudakları titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

Bunun üzerine canavar tekrar kontrolü ele almakla tehdit etti. Elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve sırtındaki yaralara dokunmamaya çalışarak onu dikkatlice kollarına aldı. Onu yatağı taşıdı ve yüzükoyun yatması için üzerine yatırdı. Sonra önünde secde halinde duran insanlara baktı. Dört kişiydiler; bir kadın, mızraklı iki adam ve daha yaşlı bir adam. Kıyafetindeki süslemelere bakılırsa, yaşlı adam orada bulunanların en güçlüsüydü.

Rune onları tekmeleme isteğini dizginledi. "Ayağı kalk." dedi.

İnsanlar ona baktılar, kendileriyle konuştuğunu gördüler ve temkinli bir şekilde ayağı kalktılar. Dizlerinin üzerinde kaldılar ve kanlı cesede ve birbirlerine bakışlar fırlattılar. Yaşlı adama şöyle dedi. "Sıcak su, ilaç, sargı bezi ve giymesi için temiz bir şeyler istiyorum. Çabuk olun."

"Emredersiniz lordum." Adam, odadan geri geri çıkan kadına tısladı. Bir an sonra Rune onun merdivenlerde koşan ayak seslerini duydu.

Khepri'nin yanına yerleştı. Başını yaklaştırtıp yanağını dizine dayadı ve Rune kendini kontrol etmekte zorlanırken onun saçlarını okşadı. Ona, "Bira acıya iyi gelir. Biraz ister misin?"

Kadın başıyla onayladı. Yaşlı adama eliyle işaret etti, o da ayağı fırlayıp iki dolu kadehi ona getirdi, zengin, ağır sıvı onun kararsız tutuşunda titriyordu. Rune bir kadehi aldı, diğeriini görmezden geldi ve Khepri'ye yardım etti.

Adam ayaklarının dibinde diz çöküp yeni emirleri beklerken içmek için. Biranın alkol oranı yüksekti ama muhtemelen iki ya da üç yaşından beri içiyordu. Bu bir buğday birasıydı ve şüphesiz tahıllar biraz küflenmişti. Bu da sıvının içinde tetrasiklin olacağı anlamına geliyordu ki bu iyi bir şeydi. Kirpik izlerinden kaynaklanabilecek herhangi bir enfeksiyonu önlemeye yardımcı olacaktı. Kadehi bitirmesi için onu cesaretlendirdi.

Kadının gözlerindeki telaşlı parlaklık kaybolmaya başladığında adama, "Rahip misiniz?" diye sordu.

"Evet, lordum."

Hiç şaşırmamıştı. Antik Memphis'te tapınak ve nekropol bolluğu vardı. "Yetkiniz var mı?" diye sordu.

Adam başını eğdi. "Evet, lordum."

"Şimdi beni dinleyecek ve dediğimi yapacaksın."

"Size hizmet etmek için yaşıyorum." Adam başını kaldırmaya cesaret etti, kara gözlerinde bağlılığın fanatik ışığı vardı.

Rune'un dudağı kıvrıldı. Bu da neydi böyle? Bir an düşündü, söyleyeceklerini seçti ve bir kenara bıraktı. Bu adam için hiçbir anlam ifade etmeyecek o kadar çok şey vardı ki. Sonunda, "Bu gece burada olanlar benim için iğrenç bir şey," dedi.

Adam hızla, "Lordum, sizi temin ederim ki köle sebepsiz yere disipline edilmedi. Burada bulunan başka bir tanrıyı memnun etmek için görevini yerine getiremedi."

Başka bir tanrı mı?

Rune'un gözleri hızlı ve kıskanç bir tepkiyle parladı. Etrafına bakındı, özenle hazırlanmış ziyafeti, canlandırılmamış baştan çıkarma sahnesini bir kez daha gözünün önüne getirdi. Adam onun önünde sinmişti. Khepri'nin parmakları başının arkasına geçip onun eline dokununca hırlamaya başladığını geç de olsa fark etti.

Kendini durdurdu. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı, odadaki birçok kokuyu analiz etti ve panik ve öfkenin daha önce fark etmesine izin vermediği şeyi fark etti: yakın zamanda odada başka bir Wyr vardı.

Rahibin üzerine eğilirken elini yavaşça Khepri'nin parmaklarına doladı. "Bana bak." Rahip başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Rune çıplak bir saldırganlık gösterisiyle dişlerini gösterdi. "Bir tanrı istediğini yapmayı seçer. *Bunun sorumluluğunu sıradan bir kızın omuzlarına yüklemeye nasıl cüret edersin?*"

Rahip öne doğru eğilerek tekrar secdeye kapandı. "Lordum, özür dilerim! Günah işlediğimizi bilmiyorduk. Bizi affedin!"

"Bu benim fermanım," dedi Rune. "Bu köleyi alacak ve ona en sevdiğin kızınmış gibi davranacaksın. Onu herhangi bir erkek kadar iyi eğitecek, koruyacak ve ona verebileceğin en iyi hayata sahip olmasını sağlayacaksın. Bunu yapacaksın, başka bir şey yapmayacaksın. Bu tek şeyi yapmakta en ufak bir başarısızlık gösterirsen, seni bulurum. İç organlarını çıkarır ve seni ögle güneşinde pişmelerini izlemeye bırakırım. Beni anladın mı?"

Rahip geveleyerek onaylarken, kadın bir kolunun altında ilaçlar ve bir yığın çarşaf taşıyarak geri döndü. Onu buharlı su dolu kaplar taşıyan iki kadın daha izledi. Rune sabırsızca onları işaret edene kadar kapının girişinde gözlerini kocaman açarak tereddüt ettiler.

"Onunla ilgilenin," dedi onlara.

Kadınlar birbirlerine fısıldayarak emrettiği şeyi yaptılar. Onları izledi. Khepri'ye ne kadar dikkatli davrandıklarını kendi gözleriyle gördüğünde, kendini rahatlatmaya başladı.

Kadının küçük eli onunkini sıkıca kavradı ve onu yerine sabitledi. Ona doğru eğildi ve alnındaki saçları düzeltti. Kadın sessiz bir yalvarışla onu izliyordu. Adam onun ne istediğini anlamamıştı. Belki o da anlamıyordu ve sadece dünyasını yeniden güvenli kılan tek kişiye sarılmıştı.

Ona şöyle dedi: "Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum ama sana bir şeyin sözünü verebilirim sevgilim. Birbirimizi tekrar göreceğiz. Bu senin için sorun olur mu?"

Kadın başını salladı, lekeli yüzü saçlarının kaygan koyu ipeği tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Dürtüyle öne eğildi ve dudaklarını onun alnına bastırdı. Kadının parmakları elini sıkıca kavradı ve sonra onu bıraktı.

Ayağa kalktı ve etrafına bakınırken omurgasını gerdi. Tanrım. Sahne o kadar yoğun, o kadar gerçektir ki tamamen içine düşmüştü.

Bu bir illüzyon ya da halüsinasyon olabilir miydi? Başka bir şey, daha gerçek bir şey olabilir miydi? Bir şekilde geçmişteki şeyleri etkiliyor olabilir miydi? Gülmek, bu fikri bir kenara itmek için bir dürtü hissetti. Sonra Khepri'nin sırtında hâlâ kanayan kırbaç izlerine baktı ve bu dürtüsünü kaybetti.

Arkasını döndüğünde rahip yakın bir dikkatle onu izliyordu. Rune adama baktı, bakışları dalgındı. İncil'in Eski Ahit bölümünde Gideon, Tanrı'nın iradesine dair kanıt istemek için bir post sermişti.

Rune omuz silkti. Hristiyan olmayabilirdi ve tanrıların iradesine güvenmiyordu ama kanıt istemek çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. O

Khepri'ye ve görevlilerine sırtını döndü, kot pantolonunun içine girdi ve çakısını çıkardı. Son derece modern, sağlam bir İsviçre çakısıydı. Yaklaşık kırk beş yüz yıl boyunca nasıl dayanacağını merak etti.

Rahibe, "Adın ne?" diye sordu. "Akil, lordum."

"Kralın kim, Akil?"

Rahibin gözlerinin akı belli oluyordu. Bir tanrının böyle bir şeyi neden bilmediğini anlayamadığı belliydi ama yine de kolayca cevap verdi: "Djoser."

Rune rahatladı. Djoser hakkında biraz bilgisi vardı, özellikle de mimarı Imhotep'in insanlar tarafından bilinen en büyük, en ünlü antik yapılardan birini inşa ettiğini biliyordu. Bıçağı rahibe doğru tuttu ve tüm bıçaklarını çıkardı, Akil'in gözlerinin merakla yuvarlaklaşmasını izledi.

"Bu benim sana hediyem," dedi. "Bunu Khepri'ye ya da başka birine gösterme. Üzerine bir şey yazma ya da varlığına dair herhangi bir kayıt bırakma. Bağlılığının kanıtı olarak, onu Djoser'in Sakkar'a'daki tapınağının girişine gömmeni istiyorum." Sakkar'a, İneb Hedj ve daha sonra Memfis için bir mezarlık alanı olarak hizmet veren dev bir nekropol ya da ölümler şehriydi. "Onu almak için geri dönmem çok uzun zaman alabilir ama döneceğim."

Bıçağı tekrar kapattı ve uzattı. Akil onu saygıyla aldı. "Alacağım lordum. Bundan emin olabilirsiniz."

Evet, diye düşündü Rune. Bunu göreceğiz.

Carling'in bakışları ofisinin içine odaklandı.

Masa sandalyesinde oturuyordu. Sedir dolabı bir duvarın dibinde demet halinde duruyordu. Güneşin eğimi öğleden sonradan akşamın erken saatlerine kaymıştı. Güneş ışığı pencereden ölümcül yanan altın çubuklar halinde dökülüyordu. Ürperdi ve başka tarafa baktı.

Oda saldırganlık ve şiddetin duygusal sonuçlarıyla yankılanıyordu. Rune ofiste kafese kapatılmış bir hayvanın yoğunluğuyla dolaşıyordu. Yüzü sabitti, gözleri hızlı düşüncelerin huzursuz titreşimleriyle dalgalanıyordu. Uzun atletik adımları geniş ofisi boğucu ve çok küçük gösteriyordu. Altını kontrol etmek için ağır sedir destesini kaydırdı. Sonra dosya dolaplarının yanındaki zemini ve masa ile duvar arasındaki boşluğu aramak için hareket etti.

Boğazını temizledi ve paslı bir sesle, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Adam arkasını döndü, bakışları alevlendi. Sıçrayarak kadının ayaklarının dibine çömeldi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi ona. Olan biten her şey göz önüne alındığında, bunu söylemek saçma bir şeydi. "Bir şey kaybetmiş gibiydin."

"Çakımı arıyordum. Bu odadaydı ama şimdi hiçbir yerde bulamıyorum." Fiziksel bir dokunuş gibi hissettiren tuhaf bir yoğunlukla yüzünü inceledi. "Onu herhangi bir yerde gördüğünü hatırlıyor musun?"

Kadın kaşlarını çatı. "Elbette gördüğümü hatırlıyorum. Onunla ipi kesişini izledim. Neden sordunuz?"

"Olaylı bir öğleden sonra oldu," dedi.

"Bu benim sorumu tam olarak yanıtlamıyor," dedi kadın.

"Hiçbir cevabım yok," dedi adam ona. Sandalyesinin kollarını kavradı. "Ben de kendi sorularıyla boğuşmakla meşgulüm. Solgunluğa girdiğini hatırlıyor musun?"

"Doğru," diye mırıldandı. "Tabii ki hatırlıyorum." Onu incelerken sessizliğe gömüldü. Solgunluğa girdiği zamanki anısını düşündü, geriye ve geriye, hayatının ilk dönemlerinin en acı verici, travmatik ve önemli zamanlarından birine. Bekareti bozulmadan saklanmış, stratejik bir zamanda önemli bir şahsiyete hediye olarak verilinceye kadar saklanmış ve eğitilmişti.

Sonra devasa, karanlık ve korkunç bir tanrı yeryüzüne inmiş, beyaz duvarlı Ineb Hedj'e ve insanlarına geçici bir merakla bakmıştı. Sonunda, şehre, dindar rahiplerine ve dinine kayıtsız kalmış ve bir hediye olarak onunla ilgilenmemişti. O gitmişti ve o da bunun için cezalandırılmıştı.

Sonra, aradan geçen yüzyılların karartamadığı kristal gibi bir berraklıkla, kırbacın havada süzülürken çıkardığı ıslığı hatırladı ve onu en vahşi, en aşkın acıya sürükledi, dünyasını haykırarak nefesi olmayan çılgınlarla çiğ hale getirdi.

Ve o ham yere, sanki kırbaçlanan kendisiymiş gibi bir acıyla kükreten, beraberinde hem ölüm hem de kurtuluş getiren devasa bir altın canavar püskürmüştü.

Dünya sarsıldı. Carling'in ağzı açıldı. Kelimeleri oluşturmaya çalıştı.

"Tanrım, yaprak gibi titriyorsun," diye mırıldandı Rune. "Konuş benimle."

"Deniyorum," diye homurdandı. Onun güçlü, bronzlaşmış bileklerini kavradı. Titremeyen, sabit duran tek şey o gibi görünüyordu. Gözleri

tanıştım. "Görüyorum ki ikinci kez geri dönmüşsün."

Ellerini çevirerek onun bileklerini de kavradı. "Evet. Sana ne olduğunu anlatabilir misin? İşin içinde başka bir Wyr daha vardı ya da en azından ben oraya gitmeden önce vardı. Kim olduğunu biliyor musun?"

Diğer Wyr, Tiago'ydu, olanları hiç hatırlamıyordu, çünkü onun için tüm bu olay önemsizdi. Kayıtsızlığının ve gidişinin onun için ne anlama geldiğini asla bilememişti.

Kadın başını iki yana salladı. Uzun zamandır Tiago'ya kızgın ve kırgındı ama ilk kez Rune'a söylediklerinde ciddiydi: "Önemli değil. Sadece meraklı bir Wyr etrafa kısa bir süre baktı ve sonra tekrar gitti. Rahipler kalmasını istediler elbette, bu yüzden beni ona verdiler ama o ilgilenmedi."

Aslanın gözlerinde öngörülemeyen ve keskin kenarlı bir şey geziniyordu. "Yani geri dönmedi."

"Hayır," dedi. "En azından ben şehirde yaşarken."

"Tamam." Rune biraz olsun rahatlamış görünüyordu. "Ne oldu?"

. sana ilk gördüğüm zamanki kadar gerçek geliyor mu?" Dünya yeniden sarsılmaya başladı. Kadın başını salladı.

Adam fısıldarken elleri bileklerinde sıkılaştı: "Bana da öyle geliyor. Carling, sırtına bir bakmam gerek." Kadın ona bakakaldı. "Neden?"

Adamın yakışıklı, temiz yüz hatları, ağır öğleden sonra havasında isyan eden bir duyguyla kaskatı kesilmişti. "Yara izlerine bakmam gerekiyor. Bu çok önemli."

Şaşkın bir omuz silkmeye öne doğru eğildi ve başını eğdi. Kaftanı göğüslerinin üzerinde tuttu ve adamın gevşek pamuklu kumaşı boynundan uzaklaştırmasına izin verdi. Tüy kadar hafif bir dokunuşla saçlarını bir tarafa çekti. Adam onu cam kırığı gibi nazikçe tuttu ve önünde diz çöktüğünde iri bedeni o kadar yakındı ki, yanağını adamın geniş omzuna yaslamak için birkaç santim daha eğilmesine izin verdi. Adam kaftanı sırtından aşağı kaydırırken ensesini okşadı.

Nefesinin onu sertçe terk ettiğini hissetti. Parmakları çıplak teninde kararsızdı. Başını kaldırıp adamın profilindeki temiz, sade çizgilere baktı. O kadar yakındı ki gözlerinin kenarlarındaki ince çizgilerin derinleştiğini görebiliyor ve sertçe yutkunurken boğaz kaslarındaki kaymayı hissedebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Omzunun üzerinden bakmak için boynunu bükte. Omurgasını bir asanın etrafına dolanan iki yılan gibi kesen uzun, beyaz kıvrımlı yara izlerinin uçlarını görebiliyordu. Binlerce yıldır bu yara izleriyle birlikte yaşamıştı. Onları avucunun içini bildiği gibi biliyordu. Bunların olduğu geceyi ya da Rune'un üçüncüsünün üzerine düşmesini engellemek için odaya nasıl girdiğini asla unutmuyacaktı.

Sertleşti. Hayır. Bu binlerce yıl önce olmamıştı. Sadece birkaç dakika önce, bu öğleden sonra olmuştu. Rune harekete geçmeden önce ne olmuştu? Dört buçuk bin yıl önce başına gerçekten ne gelmişti?

"Sen ortaya çıkmadan önce başka bir şey oldu," diye fısıldadı. "Hatırlamıyorum. Bana aslında ne olduğunu hatırlamıyorum."

Rune odaya dalmadan önce rahip öfkeyle onun başında dikilmişti. Kırbacını salladı. Ona tekrar vuracaktı ama Rune onu tek bir vahşi darbeye öldürmüştü.

Rune ona baktı, gözleri kararmıştı. Kısık bir sesle, "Tek bildiğim, birkaç hafta önce Adriyel Nehri'nde yüzmeye gittiğin ve çıktığında sırtında sadece iki kırbaç izi olmadığı. Tüm vücudun yara izleriyle kaplıydı."

Çok iyi hatırlıyordu. Niniane ve Rune nehir kıyısında beklerken o sudan çıplak bir şekilde çıkmıştı. Rune ona öyle bir ateşle bakmıştı ki gözleri sarı elmaslar gibi parlıyordu. Yakışıklı yüzü oyulmuş bir maskeye dönüşmüştü ve vücudundaki her kas, sanki klasik bir heykeltıraş tarafından yaratılmış gibi kemiklerinin uzun erkeksi çerçevesine kazınmış bir kabartma gibi duruyordu.

"Beni *değiştiriyor* musun?" dedi.

"Bence birlikte yaptığımız şey bir şekilde bir şeyleri değiştiriyor olmalı," dedi. "Çünkü tüm tanrıların üzerine yemin ederim Carling, sırtın daha önce böyle değildi."

Kadın dehşet içinde ona baktı.

Onu bir siroka benzetmişti. Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sirokko Sahra'dan gelen bir kasırgaydı. Mısır'da bu sıcak çöl rüzgârına *Hamsin* denirdi. Saatte seksen beş mil hıza ulaşabilirdi. Geceleri rüzgârın uğultusunu hatırlıyordu. Muazzam, doğaüstü, insanlık dışı bir sestti. Etleri kemiklerden sıyrır, toprağı kelimenin tam anlamıyla yeniden şekillendirirdi.

Önce hayatını kaybedeceğini düşündü. Sonra her şeyini kaybedeceğinden korkmaya başladı. Gücünü, akıl sağlığını. Saygınlığını.

Kaybedecek daha fazla şey olabileceğini, geçmişinin parçalarının kemiklerden sıyrılan et gibi sıyrılıp gidebileceğini bilmiyordu. Değişim daha önce deneyimlediği her şeyden daha büyük ve daha güçlüydü ve aradaki farkı hiç hissetmemişti.

Kendini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

DOKUZ

"Benden uzak dur." Onu geri itti ve sandalyesinden sıçradı.

Adam ayağa fırladı ve elini uzatarak bir adım öne çıktı. "Panik içindeyken olmaz" dedi.

Kadın sandalyenin arkasında döndü, sandalyeyi aldı ve adama doğru fırlattı. "Defol git!" diye bağırdı.

Kolunu bir hamlede yana savurdu. Yüz hatlarına kararlılık damgasını vurdu. "Bir dakika düşün, Carling. Daha yeni bir kriz geçirdin. Bir başkası en az birkaç saat, hatta belki bir gün ya da daha uzun bir süre ortaya çıkmayacak. Bunu tartışmak ve ne anlama geldiğini anlamak için zamanımız var-"

Kadın inanamayarak ona baktı. En son ne zaman birinin onun emirlerine itaat etmediğini hatırlamıyordu.

"Peki, lanet olsun sana," diye tısladı, "Dışarı çıkacağım."

Adamın elinin omzuna indiğini hissetmeden önce kapı aralığına kadar gelmişti. Bu çok fazlaydı. Onu uzaklaştırdı ve havayı buza çeviren Güç dolu bir kelime tükürdü.

Rune hareketinin ortasında dondu, kolu hâlâ ona doğru uzanıyordu. Sonra Gücü bir güneş patlaması gibi sıcak bir şekilde karşılık verdi ve büyüünün arkasına San Francisco'daki Vampirlerin yarısını staz haline getirmeye yetecek kadar güç koymuş olsa da, onu uzun süre tutacak kadar güçlü olmayacağını biliyordu.

Gryphonlara karşı hangi büyülerin etkili olabileceğini hiç araştırmamıştı. Bir gün buna pişman olabilirdi.

Öfke, termonükleer bir patlamanın dışı doğru yuvarlanan patlaması gibi ondan fişkırdı. Yavaşça hareket etmeye başladı.

Bir adım geri çekildi, bakıyordu. Sonra döndü ve koşmaya başladı.

Önce eve doğru yöneldi. Sonra Rhoswen'in boğucu, küskün bağlılığını, Rasputin'in çılgınca hayranlığını düşündü ve yönünü değiştirerek patika boyunca bir insanın umabileceğinden çok daha hızlı koşmaya başladı

uçurumu takip eden patika boyunca adanın diğer ucuna ve kızılçam ormanına doğru koştu. Akşam güneşi her yere ışık huzmeleri saçıyor, pastoral manzarayı ölümcül ışıkl bir hapishaneye dönüştürüyordu.

Gençken ona birçok parçadan, ruhundan, kalbinden, gölgesinden, isminden ve ruhundan oluştuğu öğretilmişti.

Kaç parçanızı kaybetmeye dayanabilirdiniz? Henüz bir çocukken ailesini ve özgürlüğünü kaybetmiş, ardından da adını yitirmişti. Sadece birkaç yıl sonra nefesini kaybetmiş ve kalbi durmuştu. Sonra çevresindeki neredeyse herkesi kaybetti, bir kez değil birçok kez. Güce, çıkara, politikaya, hayatta kalmaya ve savaşa dayalı olarak verdiği her kararla, yüzyıllar boyunca ruhunun parçalarını kaybetti. Ruhu incecikti, lime lime olmuştu.

Yere baktı. Zayıflamış, çevik gölgesi, sanki dönüştüğü kabus gibi musallattan kaçmaya çalışıyormuş gibi önünden kaçtı.

Ya gölgesi ondan geriye kalan tek gerçek şeyse? Sonunda sadece Güç'ün, hayatta kalma isteğinin uygulanmasından başka bir şey haline mi gelmişti? Koruma büyüsünü kaldırırsa alevler içinde kalacaktı ama anka kuşunun aksine yeniden doğmayacaktı. Tıpkı çakılmış bir kibrit gibi, basitçe parlayıp yok olacaktı.

Bunu yapabilirdi. O güzel geceye usulca değil, güneşin aydınlattığı parlak bir alevle, etrafında tanıklık edecek kimse olmadan gidebilirdi. Ölümü, hayatının büyük bölümünde olduğu gibi yalnız olabilirdi ama bu onun seçimi, onun kararı olacaktı. *Kendisinin*. Hayatını sahiplendiği gibi bunu da sahiplenecekti.

Güneşin üzerinden bir bulut geçti, o kadar yoğunlu ki gölgesini gölgede bıraktı. Yukarı baktı.

Bu bulut değil, tepesinde süzölen altın ve bronzdan yapılmış büyük bir gryphondur. O ağır, kaslı vücudu havada tutmak için ne tür bir güç gerektiğini hayal bile edemiyordu ama yine de uçuşunu çok zahmetsiz gösteriyordu.

Yumruklarını sıktı. O kudurmuş bir imkânsızdı, doğanın muazzam bir ucubesi idi.

O kadar *inatçıydı* ki.

Bir ciğer dolusu hava emdi ve ona sözsüz bir çığlık attı. Cevap olarak sert ve öfkeli bir kartal çığlığı duyuldu.

Lanet adanın tamamı ikisine de yetecek kadar büyük değildi. Peki, tamam. Bunu yapacağına çoktan yemin etmişti ve her halükarda

Eğer o yapmazsa gidecek kişi olma yeteneğine sahipti. Keskin bir sola döndü, hızını artırdı ve uçuşunun kenarından tüm gücüyle koşmaya başladı.

Rüzgâr kulaklarında ısıklık çalıyordu. Düşerken planlar yapmaya başlamıştı bile. San Francisco'ya yüzerek geri dönecekti. Julian onun dönüşünden hoşlanmayacaktı. O ve Nightkind Kralı, ölmek için adaya geldiğinde bir anlaşmaya varmışlardı. Ama Julian'ın uyum sağlaması gerekecekti ve Rhoswen köpekle birlikte karşıya geçişi tek başına yapabilecek durumdaydı.

Carling havada yuvarlanarak baş aşağı daldı ve köpüren beyaz şapkallı suyun kendisine doğru akmasını izledi. İki koluyla suya uzandı ve suya dalmanın yaratacağı soğuk şoku acımasız bir memnuniyetle bekledi.

Sert pençeler, çarpmadan hemen önce onu iç burkan bir güçle yukarı doğru çekti. *Orospu çocuğu*. Başını geriye attı. Evren dönerken, onu omzundan ve kalçasından kavrayacak şekilde kıvrılan devasa aslan pençelerine bir an göz attı. Muazzam bronz kanatların kenarları iki yanına çarpıyordu.

Rune'a bağırdı, "Bunu az önce sen yapmadın!"

Derin sesi tepesinden geliyordu. "Bu inançsızlık senin için nasıl çalışıyor?"

Şiddet uygulama ihtiyacı yumruklarının titremesine neden oldu. Adam onunla birlikte uçuşunun tepesine çıktı ve onu yere bıraktı. Kalçasını çevirerek sırt üstü döndü ve yumruğunu olabildiğince sert bir şekilde yukarı doğru savurdu. Yumruğunu tam olarak uzatmadan, adam ellerini kenara itti ve pençelerini kollarının her iki yanında yere saplayarak onu kısırdı.

Vücudunun geri kalanını da üzerine uzanarak basit bir şekilde hapsetti. Sanki göğsüne bir Hummer park etmiş gibi hissediyordu. Bir Hummer'ı yerinden oynatacak güce sahip olsa da -bilmiyordu, hiç denememişti- bunu herhangi bir kaldıraç olmadan yapacak güce sahip olmadığı kesindi.

Öfke buharı ısıklık çaldı. Binlerce yıldır hiç kimse onun izni olmadan ona elini (ya da pençesini) sürmeye cüret etmemişti. Çılgına dönmek üzereymiş gibi hissetti. "*SENI PIÇ!* Bırak beni!"

"Kapa şu lanet çeneni." Hırıltısı vücudunda titreşerek altındaki toprağı gümbürdetti.

Ona doğru bakarken güneş ışığı gözlerini kör etti ve onu tepesinde yükselen bir bulanıklığa dönüştürdü. Aklından bir büyü geçirmeye çalıştı ve nefesini içine çekti-

-Ve yüksek bulanıklık ona doğru düştü. Kolunun uzunluğunda devasa, şık bir kartal kafasına dönüştü ve uzun, hınzır bir kancayı andıran gagasıyla ona saldırdı. Rune başını eğerek bir far büyüklüğünde alev alev yanan vahşı gözleriyle ona baktı. "*Sakın buna cüret etme!*" diye kükredi.

Yüzüne doğru havalanan bir F-16 bombardıman uçağı gibiydi. Saçları yüzünden uçup gitti.

Öfkeli gryphon'a bakarken büyü dudaklarında kayboldu. Onu daha önce Wyr formunda hiç bu kadar yakından görmemişti. Devasa cüssesi ve muhteşem barbarlığı çok etkileyiciydi.

Böylesine tuhaf bir mükemmelliğe kapılıp gitmeyi reddetti. Soğuk ve kesin bir sesle, "Buna cesaret edebilirim," dedi.

Başını kaldırdı. Onun kendi öfkesiyle mücadele ettiğini hissetti. Sonra şöyle dedi: "En azından olanları konuşabileceğimiz kadar sakinleşir misin? Gitmeye karar verdiğinde tam bir cehennem kedisi oluyorsun, bunu biliyor musun? Her yerde tıslama nöbeti geçirmenin bir yolu, Carling."

Dişlerini sıktı. Ona ders vermeye nasıl cüret eder? "Eğer bir daha hareketlerimi kısıtlayacak bir şey yapmaya kalkarsan, nasıl kin tutulacağını da bildiğimi görürsün," dedi dişlerinin arasından. "Aslında, bu konuda gerçek bir yeteneğim var."

"Eminim öyledir," dedi adam. "Lanet olsun."

Şaşırtıcı derecede insana özgü bir bıkkınlık hareketiyle başını salladı ve vücudunu onun üzerinden kaydırđı. Pençelerini dikkatlice topraktan çıkarırken ve pençelerini bir tarafa kaydırırken aşağıya bakmaya tenezzül etmedi. Bunu yaparken onu izledi. Bu geri çekilebilir pençeler palalar gibi kıvrıktı ve çeliği delemek kadar keskindi. Onun yanında yere yerleşti ve suya baktı, yırtıcı bir Leviathan'ın vahşı kaşları çatılmıştı.

Kadın hareket etmedi. Tekrar ona, o geniş, güçlü kedi göğsüne, boynunun uzun, zarıf, güçlü sütununa baktı ve söylemek üzere olduğu her şeyi unuttu. Artık birbirlerine dokunmuyor olsalar da, bedeninin büyük, ağır ve yayılan uzunluğu, iliklerine kadar işlemeye başlayan bir sıcaklık yayıyordu.

Zaman geçti ve sakinleştikçe bakış açısı değişti. Adamın okyanusu ve gökyüzünü ciddi ve sessiz bir şekilde düşünmesi birdenbire kendisini aceleci ve tuhaf bir şekilde genç hissetmesine neden oldu. Ya da belki de o kadar tuhaf değildi. Ona göre gençti. Ne kadar şaşırtıcı bir düşünce. İnsan formunda tişörtünü ve yırtık kotunu giydiğinde ve modern argoyla espriler yaptığında, yaşıyordu

O anda ondan çok daha fazla şey hissediyordu. Geçen yılların ağırlığı ona baskı yapmıyordu. Onun ölümlülüğü yoktu.

Rune onu ölü bir düşüşün içinden çıkarıp yere mıhlarken ona kâğıt kesigi kadar bile bir şey vermemişti. Çocuk halini terk etmeden önce Rune'un onu alnından nasıl nazikçe öptüğünü hatırladı ve gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Sana geri dönmek için izin verdim," diye fısıldadı. "Beni değiştirmen için sana izin vermedim."

Gryphon başını eğdi ve o devasa vahşi kartal her nasılsa alçakgönüllü ve üzgün görünmeyi başardı. "Kırbacı duydum," diye itiraf etti sessiz ve acılı bir sesle. "Ve senin haykırışını duydum ve düşünemedim. Tek bildiğim o kırbacın bir daha sana inmesine izin veremeyeceğimdi."

Gözyaşları döküldü, şakaklarından aşağı kayarak saçlarına karıştı. Tekrar onun kocaman pençelerine baktı. Onu kırbaçlayan rahibi öldürdüğünü görmemişti ama sonrasında rahibin cesedini görmüştü. Parçalanmış ceset kurdeleler halindeydi, kemikleri birbirinden ayrılmıştı. Bir pençesine dokunmak için uzandı. "Tamam," dedi kararsızca. "Tamam ama sen bunu yapmadan önce bana ne olduğunu hatırlamıyorum."

İç çekti ve devasa kanatlarını kaldırarak kaslı sırtının zarif kavisi boyunca daha rahat bir şekilde yerine oturttu. Ancak o zaman başını ona bakacak kadar kaldırdı. "Seni değiştirecek Güce sahip olduğuma inanmıyorum," dedi, hâlâ o sessiz, dikkatli sesiyle. "Ne seni, ne ruhunu, ne de *ba'nı*, eğer istersen. Geri kalanının ne anlama geldiğini henüz bilmiyoruz."

Dürtüsüne boyun eğdi ve parmaklarını adamın göğsündeki kürke batırmak için yuvarlandı. Kürk görüldüğü kadar kalın ve yumuşaktı. Adamın sıcak teni, bakması kadar hissetmesi de şok edici olan devasa kaslarının üzerinde sıkı bir pelerin gibi duruyordu. Elini kürkün üzerinde yukarı doğru gezdirdi ve yumuşak, küçük tüylerden oluşan bereketli bir patlamaya yol açtığı yere ulaştı. Tüyler uzayıp koyulaşarak boynunda ve başında şık, bronz bir başlık oluşturdu.

Kadın onu okşadıkça mırlamaya başladı. Ses vücudunu gümbürdetti. Tırnaklarını kalın kürkü ve yumuşak tüyleri arasında nazikçe gezdirdi. Carling onu incelerken *aslan* doğal bir şekilde hanedanlık armalarında *aslan* yatışı olarak bilinen pozisyonda, rahat ama tetikte yatıyordu.

Onu değiştirebilecek Güce sahip olduğuna nasıl inanmazdı? Parmak uçlarının altında titreşen şey tarif edilemezdi. Carling, onun ne kadar

Rune'un kişiliğinin büyük bir kısmı kediye benzeyen oyun anlayışından geliyordu. Gryphon formunda ise çok daha kadim ve bilinmez bir şeyi açığa çıkarıyordu.

İki yaratığın bir araya gelmesiyle nasıl var olabiliyordu? Geçişlere ve mekanlar arası geçişlere karşı bir ilgisi olduğunu söylemişti. Başını salladı ve anladığını sandı. Şimdi ona bakarken, hiçbir şey anlamadığını düşünüyordu.

Mekânlar arasındaki Güç bedeninde kükredi. Tanımı gereği bu, gerilim ve dinamik hareketle dolu dönüştürücü bir güçtü. Yine de gerilim onu parçalamak yerine, onu kontrol altına aldı, dönüştürücü güç ölümsüz ruhu tarafından bir kaya gibi sabit tutuldu ve *bunun* gerektirdiği Güç onun için hayal edilemezdi. İmkânsızlığın tam tanımı gibi görünüyordu.

Gizemli, büyülü bir bilmece.

Bu farkındalıkla birlikte bir aydınlanma yaşadı.

"Gizem senin formunda yazılı," dedi. "Bedenin bir rün."

Adamın kocaman başı eğildi. Parlak güneşin ve sınırsız gökyüzünün sakinleştirdiği bakışlarıyla ona baktı.

Kadın merakla, "Sen bir bilmecesin," dedi. "Elbette öyleyim," dedi gryphon.

Dizlerinin üzerine yuvarlandı ve gryphon onun incelemelerini şımartmaya istekli görüldüğünden, onun muhteşem vücudunu keşfetmeye devam etti. Bu o kadar basit bir zevk veriyordu ki, bunu yatıştırıcı buldu. Ellerini bir kanadının devasa zarif kavisi boyunca gezdirdi. Ana tüyleri en koyu bronz rengindeydi. Güneşte altın parıltılar saçıyorlardı. Bir tüyün kanadı boyunca okşadı. Tüy, gövdesi kadar uzundu.

"Bunları hiç kaybediyor musun?" diye sordu. Tüy o kadar güçlüydü ki, metalden yapılmış olabilirdi.

"Bazen," dedi Rune. "Sık sık değil."

"Bir dahaki sefere bir tane kaybettiğinde, Masque Festivali'nde ya da Noel'de beni düşün," dedi ona. Yaşlı Irklar kış gündönümünde yedi ilkel gücü Tanrıların Maskesi adı verilen yıllık bir etkinlikle kutlardı. Masque geleneksel olarak bir dans olsa da, aynı zamanda Noel veya Hanuka gibi hediyelerin değiş tokuş edildiği bir zamandı.

Ona şüpheci bir bakış atmak için boynunu bükte. "Ve sana bok nöbetlerinden birinde heceleyebileceğin bana ait bir şey mi vereyim?"

Kız ona kocaman gözlerle baktı. "Birini büyülemek için asla bir hediye kullanmam."

Aslan rengindeki inanılmaz gözleri kısıldı. Gryphon, "Sanırım pantolonun yanıyor," dedi.

Bir kahkaha patlattı. "Belki paçaları biraz yanmış olabilir." diye kabul etti. Bir yanı gülebildiği için ya da bu kadar kısa sürede böylesine güçlü bir duygu değişimi yaşadıkları için şoktaydı.

Tüyü yavaşça yerine yerleştirdi ve Rune parıldayıp bir adam şekline dönüştü. Yere bağdaş kurarak oturdu ve elleri geniş omzuna dayandı. O da aynı yaratıktı. Parmak uçlarının altında o inanılmaz Güç hâlâ kükrüyordu. Bronzlaşmış teni ısı yayıyordu. Wyr formunun tüm renkleri saçlarının arasından süzülüyordu.

Sırf o form değiştirme zamanının geldiğine karar verdi diye ona dokunmayı bırakmaya hazır değildi. Adamın omuz hizasındaki dağınık saçlarını karıştırdı, karışıklıkları düzeltmek için parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Bu dağınıklığı hiç taramaz mısın?" diye homurdandı. Muhteşemdi. Bunu söylemeyi reddetti. Zaten ağzından kaçırıp onun gryphon formuna çarpıcı demesi yeterince kötüydü. "Ya da deliksiz kot pantolon giymez misin?"

"Şehre döndüğümde yeni bir kot alacağım, sadece senin için." Yüzünü ellerine çevirdi ve gözlerini kapattı. Dudaklarını ısırdı ve ellerinin onun etrafında dolaşmasına izin verdi, parmakları göğsünü sızlatacak kadar yakışıklı olan o sıcak, zayıf yüz hatlarını çerçevesiyordu.

"Korkuyorum," dedi. Kelimeler ağzından döküldü ve arkasından daha fazlası geldi. "Daha önce hiçbir şey hissetmeme izin vermiyordum. Olanları kabullendiğim bir yere gelmişim ve bitmesine hazırdım ama şimdi her şeyi yeniden hissediyorum. Çok fazla şey hissediyorum ve gerçekten çok korkuyorum."

O konuşurken kolları ona dolandı. Kucağına yayılıp oturana kadar onu aşağıya ve etrafına çekti. Başı onun boynunun ve omzunun çukuruna mükemmel bir şekilde oturduğunu hatırladı ve tekrar o yere gömüldü. Adam tüm vücuduyla ona sarıldı, bir eliyle başını kavradı. Onun gücüyle kuşatılmışken kendini tuhaf hissediyordu. Kırılabilir ve bir şekilde el üstünde tutulabilir hissediyordu. Kollarından biri onun boynuna dolandı ve kendini ona yapışmış buldu.

"Her şey yolunda," dedi adam ve bir an için aptalca basmakalıp sözler söylediğini düşündü. "Korkmakta sorun yok. Bu korkutucu bir şey."

"Canavarlarla yüzleşmeyi tercih ederim," diye mırıldandı. Yüzünü adamın boynundaki sıcak tene gömdü ve onun temiz erkeksi kokusunu içine çekti. "Canavarlar kolaydır. Bu hiç kolay değil."

"Hayır, değil," diye fısıldadı adam. Onu biraz salladı.

İşte yine oradaydılar, onda uyandırdığı garip yeni hisler, tüm kapılarının ve engellerinin içeriye doğru açıldığı hissi. Kaftanı onu ayak bileklerine kadar örtüyor olsa da kendini çıplak ve açıkta hissediyordu. "Anılarımın değiştiği düşüncesiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye nefes aldı. "Her şeyimi ve herkesi kaybettiğimde bile, her zaman kendime güvenebileceğimi biliyordum. Şimdi buna bile sahip değilim. Neye güveneceğimi bilmiyorum."

"Bana güven," dedi Rune. Dudaklarını kızın şakağındaki kırılğan deriye bastırdı. "Beni dinle. Seni o kırbaçtan kurtardığım ya da korkunç bir durumu senin için daha iyi hale getirmeye çalıştığım için üzgün değilim ama olabileceklerin gerçek sonuçlarını düşünmeden bunu yaptığım için son derece üzgünüm. Yine de *senin -özünde senin-* değiştiğine inanmıyorum. Ve hayatta kalmak istiyorsan bazı şeylerin *değişmesi gerektiğini* biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

"Deneyime teslim olmayı deneyebilir ve değişimin gerçekleşmesine izin verebilirsin." "Değişmek ya da ölmek mi?" dedi.

"Evet. Değiş ya da öl."

"Fark etmişsindir, teslim olmayı pek beceremem," dedi ona kuru bir sesle.

"Hayır, ben de yapamam." Adam içini çekti ve bir süre sessiz kaldı. Sonra sordu: "Vampir olmayı sen mi seçtin, yoksa kendi isteğin dışında mı dönüştürüldün?"

Kadın ürperdi. Rune'un göğsüne sarılmış olan bu kişiyi tanımıyordu. "Ben seçtim," dedi. Aslında, söylentileri duydum ve onu aramaya çıktım."

Adamın başını salladığını hissetti. Ona şöyle dedi: "Bir keresinde o kadar derin bir değişimi kucakladın ki, varlığının tanımını değiştirdi. Bunu tekrar yapabilirsin eğer

yapmak zorundasın."

"O zamanlar çok daha gençtim," diye mırıldandı.

Göğsü sessiz bir kıkırdamayla kıkırdadı. "Artık sana rehberlik edecek bir deneyimin var. O zamanı ve değişimi nasıl kucakladığınızı düşünün. I

Sana güveniyorum. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Vücudunun desteğine yaslanırken onun mizahını içine çekti. Onun her hareketi ne zaman onun için önemli olmuştu? Bunun olmasına nasıl izin vermişti? "Neden bana bu kadar güveniyorsun?" diye sordu. Bunu hak edecek ne yaptım?"

Adamın kıkırdaması düpedüz bir kahkahaya dönüştü, boğuk ses yanağında titreşti. "Ah, bilmiyorum," dedi. "Belki de etrafındaki herkes şanslıysa kırk yıllık bir ömre sahipken, senin hepsinden dört buçuk binden fazla daha uzun yaşamana bir ilgisi vardır. Mısır, Roma ve İslam İmparatorluklarının yükseliş ve çöküş dönemlerinde hayatta kaldın. Haçlı Seferleri ya da İspanyol Engizisyonu sırasında ne yaptığınızı sadece tanrılar biliyor. Ve Yaşlı Irkların demesnelerinin ABD hükümetiyle nasıl etkileşime girip bir arada yaşayacağını baş mimarlarından biriydin."

"Bunların hepsini sen de yaptın," diye mırıldandı. Uzun saçlarından birini siyah tişörtünden kopardı. "İspanyol Engizisyonu, şakalar ve kıkırdamalar ve her neyse."

Elini tuttu ve parmaklarını öpmek için ağzına götürdü. "Evet ama aramızda temel bir fark var. Ben sadece doğamda olanı yaptım ve yaşadım. *Sen insandın*. Sadece doğanı aşmakla kalmadın, insanlık tarihinin en kadın düşmanı dönemlerinden bazılarında üstün olmanın yollarını buldun. Gerçek bir öz-değer duygusu olmadan nasıl böyle bir gurur duygusuna sahip olabildiğini anlayamıyorum."

"Şey," dedi kaşlarını çatarak. "İnsanların beni pek sevdiğini sanmıyorum."

Bunu bir şaka olarak söylememiştii, bu yüzden Rune onu sıkıca kavrayıp kıkırdadığında irkildi. Dans eden gözlerle ona bakmak için arkasına yaslandı.

Yakışıklı yüzünün onunkilere gülerek bakması hiç beklemediği bir yumruk etkisi yaratmıştı. İç dengesini bulmak için çabaladı ve tamamen başarısız oldu.

Adamın görüntüsü onu ağzına kadar doldurdu ve Tek yapabildiği ona sarılmak ve bakmaktı.

Rune ona, "Uçurumdan düştüğünde seni yakalamamın gerçek nedenini biliyor musun? Okyanusta yüzmek üzere olduğunu biliyordum. Sadece Tokyo'yu kurtarıyordum, bebeğim."

Kız boş bir ifadeyle omuz silkti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Beklenti dolu ifadesi hayal kırıklığına dönüştü. "Az önce sana Godzilla mı dedim?" dedi.

Gözlerini devirdi. "Elbette yaptın. Tokyo'ya yaptığın gönderme bunu çok açık bir şekilde ortaya koydu. Şüphesiz bunu hemen anlamalıydım, tıpkı o berbat tişörtündeki gözlüklü kıllı adamın kimliğini bilmem gerektiği gibi."

"Açıkçası, bu doğru adımla başlamayan bir alay seansı," dedi. "Televizyonda eski canavar filmlerini izlemeye başlamalısın. Bir de futbol. Yoksa konuşacak bir şeyimiz kalmayacak."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu hemen halledeceğimden emin olabilirsin."

"Aslında," diye itiraf etti samimi bir gülümsemeyle, "suya girdiğinde eriyeceğinden daha çok korkuyordum."

Onu işaret etti. "Bunu anladım. İnsanların bana Batı'nın Kötü Cadısı lakabını taktığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sırıttı ve kızın parmağının ucunu öptü. "Ve biraz hırçın olsa da çok da başarılı bir kadındı."

"Saçmalıyorsun." Bir şekilde eli kaydı ve onun yüzünü okşadı. Sanki sonsuza kadar böyle kalabilirmiş gibi hissediyordu, onun uzun, yayvan bedenine yaslanarak, tembel, geç öğleden sonra vaktinde konuşarak ve gülerek. Güneşin sıcaklığını doğrudan teninde hissedemiyor olabilirdi ama Rune'unkini nasıl ısıttığını hissedebiliyor ve vücudundan gelen ısı onunkine nüfuz ediyordu.

Rune'un yüzündeki kahkaha kayboldu ve yerini keskin ve çığ bir ifadeye bıraktı. Bakışları karardı ve onunkilerin altına düştü, ağzı düz ve gülümsemedi. Farkına vardı. Onu öyle bir açlıkla izliyordu ki, bu elle tutulur bir güçtü. Dudaklarını yaladı ve adamın gözlerinin derinliklerindeki titreşimden bu hareketi izlediğini gördü.

Onu öpecekti ve o da bunu istiyordu. Tanrım, bunu istiyordu, tüm vücudu ve ağzı açık, ikisi de yarın yokmuş gibi birbirlerini yırtarak, çünkü gerçekten yarın olmayabilirdi ve sahip oldukları tek şey burada ve şimdi idi.

Bu çok geçici bir hazineydi, bu geçici güzellik duygusu, ruhun tutkuları ete dönüştüğünde gelen bu muhteşem, imkansız acı. Yaşamak ve insan olmak, bir tanrıçanın kolyesinin bereketli, şampanya ışığını avuçlarının içine almak ama asla onu kavramasına izin verilmemesi demekti bu.

Bir nefes aldı ve titredi.

Adam başını çevirip başka tarafa baktı ve ışık kadının boş ellerinden akıp gitti. Zayıf çenesindeki kaslar esnedi. "Tekrar ciddileşmeye hazır mısın?" dedi.

Kadın elini adamın zayıf yanağından çekti. Hayal kırıklığının tadı kül gibiydi. Bunu ona o yapmıştı. Önce ona o kadar sert ve acımasızca vurmuştu ki kan akmıştı. Sonra onu öyle bir şiddetle savurmuştu ki yere yığılmıştı. Adam ona cömertlik ve nezaketten başka bir şey göstermemişken, o da ona bağırıp çağırmış ve tehdit etmişti.

Biraz kavgacı olsa da başarılı bir hanımefendiydi.

Gerçekten de en iyisi buydu. Uygunsuz cazibelere ayıracak vakti yoktu, garip yeni duygular keşfetme ya da güneşli tembel öğleden sonralarına dalma lüksü de yoktu. Eğer olayların normal akışını değiştirecek bir şey olmazsa, yakında hiç zamanı kalmayacaktı.

"Elbette," dedi, sesi tınısızdı. Adamın kucağından indi. Adam onu bıraktığında kendi kendine daha fazla hayal kırıklığına uğramayacağını söyledi.

Adam ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kadın elini tuttu ve adam onu ayağa kaldırdı. Rüzgâr ve verdikleri mücadele beline kadar uzanan saçlarını karıştırmıştı. Sabırsızca topladı, dağınık bir düğüm attı ve yüzüne gelmemesi için ucunu düğümün içine soktu. Rune onu izledi, elleri zayıf kalçalarında duruyordu, yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Sen solmaya başlarken yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Rune sordu.

Bu soru onu daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. Geçmişi düşünerek odaklandı. Ah, evet. *Bazen senden nefret ettiğimi düşünüyorum*, demişti. Bunu ona yaptığı şeyler listesine eklemeyi unutmuştu. Kendine hak vermeliydi. Bir çanta dolusu numarası vardı ve bunların hiçbirisi cazibe değildi. Alnını ovuşturdu. "Bak, yaptığım şey için özür dilerim-"

Sözünü kesti, sesi sabırsızdı. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Çünkü hatırladığını sanmıyorum. Bence sen çoktan gitmiştin."

Başını salladı, zihni bomboştu.

Adam onun yüz ifadesini dikkatle izledi. "Sana beni neyin rahatsız ettiğini anladığımı söylemiştim. Dedim ki, ya Vampirizm bir hastalık değilse? Ya başka bir şeyse?"

"Başka bir şey mi?" Gözleri büyüdü.

"Araştırmacı tarihi çok güzel anlatıyor," dedi Rune. "Okurken tüm olanları ileri sararak izledim. Ama sen her şeyin içindeydin. Her şeyi çok daha yavaş bir tempoda yaşadınız. On dokuzuncu yüzyılda en ileri tıpla uğraşan parlak bilim insanlarıyla birlikte bilimsel tartışmanın bir parçasıydınız. O zamanlar her şey çok anlamlıydı.

Öyle ki artık neredeyse herkes bu önermenin doğru olduğunu kabul ediyor. Vampirizm kan yoluyla bulaşan bir patojenin pek çok özelliğini taşıyor ama Carling, bana son derece sağlıklı görünüyorsun."

"Bu nasıl olabilir?" Carling onun söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Bir sihirbazın akşam yemeği için hazırlanmış bir masa örtüsünü çekip alması gibi, yere tutunup onu altından çekip almaya devam etti. "Emin misin?"

"Eminim," dedi ona. "En azından hissettiklerimden eminim. Wyr'lerin içgüdüleri ve duyuları son derece gelişmiştir ve Wyr ne kadar yaşlıysa o kadar hassastır. Yaşlı Wyr'ler hastalık ve enfeksiyonların, bozuk yiyeceklerin ve başkaları tarafından tespit edilemeyen pek çok zehrin kokusunu alabilirler. Bana göre sen hastalık kokusu taşımıyorsun. Kokunuzda tüm Vampirlerin sahip olduğu karakteristik bir renk var ama ben bunu sağlıklı bir koku olarak algılamıyorum."

"Eğer haklıysan," dedi ona bakarak. "Son yüz otuz yıldır yaptığım her şey - ya da herhangi birinin yaptığı her şey- yanlış bir önermeye dayanıyordu."

"Evet," dedi adam.

Bir hastalık değil. Eğer haklıysa, araştırmalarının durmasına şaşmamalıydı. Yaratmaya çalıştığı tüm aşılar, yaptığı tüm deneyler boşa gitmişti. Öfkeli bir kahkaha attı. "Onca zaman." diye fısıldadı.

O kadar uzun süre yaşamıştı ki, zamanın ne kadar değerli bir meta olduğunu unutmuştu, ta ki şu ana kadar, neredeyse tükenmek üzereyken. Kulübeye doğru yürümek için döndü.

Onun yanına doğru adım attı. "Bunu sindirmek için senden birkaç saat daha fazla zamanım oldu," dedi ona. "Ve hâlâ bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Birlikte çalıştığımı söylediğin tüm doktorları düşündüm. Aralarında Wyr var mıydı?"

Kadın kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır. Aslında Vampirizmi araştırma konusu yapan herhangi bir Wyr patoloğu tanımıyorum. Bu konuyu gerçek ve ciddi bir şekilde inceleyenler İnsanlar ve Gece İnsanları. Bu konuya ilgi duyanlar bizleriz."

Başını salladı. Gün akşamın erken saatlerine doğru erimişti. Güneşin eğimi saçlarındaki altın parıltıları ortaya çıkarıyordu. "Bir Wyr doktorunun bile bunu fark edememe ihtimali *var*, özellikle de daha az gelişmiş deneyime veya duyulara sahip daha genç bir Wyr olsaydı, çünkü Vampirizm kan yoluyla bulaşan bir patojenin pek çok özelliğine sahip. Konuya doğrudan girmek ve derinlemesine düşünmek, tüm çıkmaz sokaklarınızı okumak zorundaydım

ve çıkmazlara girdim ve bunun nedenine dair kafam karıştı - ve sonra da aklıma gelmeden önce sizinle defalarca çok yakın temasa geçtim."

"Tanrım, imalar," diye mırıldandı.

"Peki elimizde ne var?" diye sordu

Rune.

Kadın acı bir şekilde, "En başa döndük ve zamanımız tükeniyor," dedi.

"Hayır," dedi Rune. Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Hâlâ tepki veriyorsun. Eğer tüm araştırmayı silersen, bu araştırma da dahil olmak üzere ondan çıkan tüm farkındalıkları da silmiş olursun. Olumsuz bir cevap yine de bir cevaptır."

"Peki." Dişlerini sıktı ve kendini kutuplaşmış hissetmenin ötesinde düşünmeye zorladı. "Eğer bu araştırma olmasaydı, mantık yine de Vampirizmin bir hastalık olduğu sonucuna varmamızı sağlardı."

"Yani başa dönmedik." Kulübesine vardıklarında adam kapıyı tuttu ve kadının kendisinden önce gelmesine izin verdi. "Daha önce kimsenin gitmediği başka bir meydana ulaştık. Şimdi bundan sonra ne yapacağımızı bulmalıyız."

Masaya oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Ölümsüz Wyr, yaşlı Vampyre ile etkileşime girerek çalkalanmış bir kokteyl yaptı. Buzlu. Rune yanındaki masaya yaslandı. Doğal olarak. Diğer sandalye masanın diğer tarafında çok uzaktaydı ve görünüşe göre onu almaya zahmet edememişti.

Adam elini masaya koyduğunda kadın zaten bunu bekliyordu. Elini omzuna koydu, dokunuşunu bekliyor ve dört gözle bekliyordu. "Birinci kareyle ilgili bir şey var," dedi.

"Neymiş o?" Bir şekilde kendini onun kollarına doğru eğilirken buldu. Kendisiyle mücadele etti, vazgeçti ve yanağını onun elinin arkasına yasladı.

Adam onu hafifçe sıktı. "Eğer bu bir suç olsaydı ve ben de soruşturuyor olsaydım, en başa ve olayın gerçekleştiği yere geri dönerdim. Belki gözden kaçmış bir kanıt vardır. Belki de bilgiler yanlış bir şekilde bir araya getirilmiştir. Olay yerinin yeniden işlenmesi gerekiyor ve ikinci bir görüşe ihtiyacımız var." Adam kadının ensesinde duran düğümü çekti ve kadının saçları çözülüp sırtından aşağı kayd.

Kadın adamın kalçasını itti. "Kes şunu."

"Ama istemiyorum." Uzun ipeksi bir tutamı topladı ve parmaklarının etrafında döndürmeye başladı.

Kadın başını kaldırdı ve ona ekşi bir bakış attı. "Nesin sen, beş yaşındaki bir çocuğun duygusal eşdeğeri mi?"

Adam ona yavaşça tembel bir gülümseme verdi ve saçının ucunu iyi kesilmiş dudaklarına sürttü. Bu o kadar bariz bir şekilde cinsel bir şeydi ki, dizlerinin zayıfladığını hissetti ve çoktan oturmuş olmasının iyi bir şey olduğunu anladı.

Yani onunla flört etmek normaldi ama onu öpmek değil miydi?

Kafası karışmış, öfkelenmiş ve biraz da tahrik olmuş bir halde ona ters ters baktı ve saçlarını elinden kaptı. Saçlarını topladı ve tekrar düğümledi. Uçlarını kendi içine soktu.

"Başa dönelim," dedi. "Yani Mısır'a, dönüştüğüm zamana mı?"

Omuz silkti, onu düşündü. "Belki o da olabilir. Ama daha genel terimlerle konuşuyoruz, bu yüzden bence Vampirizmin kökenlerini düşünmeliyiz. Her zaman insanlık tarihinin bir parçası değildi. Nereden geldi? Eğer buna cevap verebilirsek, o zaman size olanlara karşı koymanın bir yolunu bulabileceğimiz şekilde tanımlayabiliriz."

Ellerinin topuklarını gözlerinin içine soktu. "Başlangıç bir efsanedir. Vampirizme yılanın öpücüğü de denir, bunu biliyor muydun?"

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi. "Bu terimin Vampirlerin acıktıklarında inen dişleri yüzünden kullanıldığını sanıyordum."

Gözleri kapalıyken onun zengin, derin sesini dinlemek, çöl gecesinin karanlığında çıplak tenine kadife sözcükler mırıldanan adamın daha erotik görüntülerini çağrıştırdı. Zihnini konudan sapmamaya zorlarken kaskatı kesildi ve düzleştirilmiş ellerini acı bir tokatla masaya indirdi. "İşte bu var," dedi. "Ama buna çok uzun zamandır yılanın öpücüğü deniyor."

Adam kaşlarını çatı. "Senin gençliğinde de böyle mi deniyordu?"

"Evet. Bir zamanlar, ısırığın birini değiştirmek için bir ritüelin gerekli bir parçası olduğuna inanılırdı. Artık Vampir ısırıklarının değişime neden olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyoruz, aksi takdirde beslendikleri herkese bulaşırlardı. Patojeni başarılı bir şekilde yaymak için bir kan değişimine ihtiyacınız var ve Vampirlerin değiştirdikleri kişilerin kanını içmelerine gerek yok, sadece kendi kanlarını sunmaları yeterli. İnsan ya Vampir'in kanını içebilir ya da kanın bir kesiğe akmasına izin verebilir. Vampirin kanı taze aktığı ve insanın derisinin bütünlüğü tehlikeye girmediği sürece, çoğu durumda değişimi başlatmak için gereken tek şey budur. Bunun üzerine eklenen herhangi bir şey sadece ..." Boşluğu doldurur gibi bir hareketle elini kaldırdı.

"Kişisel tercih," dedi. "Batıl inanç. Din. Fetiş."

"Bazen yukarıdakilerin hepsi," dedi kadın. Rhoswen ve Duncan'a dönüştüğünde fiziksel beslenmeyi bıraktığı noktaya çoktan ulaşmıştı. Değiştiği zamanları düşünürken kaşlarını çatı.

O ilk anıları tekrar hatırlamak hiç de hoş değildi. *Değişme* ve ölümsüz olma olasılığı olduğunu öğrenir öğrenmez, bu onu her türlü mantığın ötesine sürüklemişti. Kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hikâyelerin herhangi bir değeri olup olmadığını keşfetmeye ihtiyacı vardı, oysa o zamandan beri efsane ve mitlerin çoğu zaman içinden çıkılmaz bir karmaşa olduğunu, hikâyelerin içinde yaşadıkları dünya hakkında gerçek gerçekleri aktarmaktan çok onları anlatan insanlar hakkında çok daha fazla şey söylediğini öğrenmişti.

Rune sanki onun düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi sessiz kaldı. İç çekti.

Sonra, adam beklediği için, "Benim için her şey hikâyeler duyduğumda başladı. Bilirsin işte, gecenin geç saatlerinde ateş ışığının titremesiyle anlatılan o uzun masallar. Sanırım bir çok kez bir şeyler duydum, açlıkla dolu bir kampa giren bir yabancı ve büyüleyen yakıcı bir bakış ya da herkesin öldüğü ve ısırik izleriyle kaplı bulunan bir kervan hakkında. Güneşten kaçınan ve sonsuza dek yaşayan nadir, tuhaf insanlar hakkında. Yılanın öpücüğü denen ve insanı bir tanrıya dönüştürebilen karanlık bir mucize hakkında. Hikâye anlatıcılarına masallarını nereden duyduklarını sormaya başladım. Çöl boyunca ilerledim ve her bir hikâyeyi olabildiğince geriye doğru takip ettim. Çoğu hikâyenin izini kaybettim ama bir tanesini başlangıcına kadar takip edebildim ve tabii ki ihtiyacım olan tek şey buydu."

"Ne buldun?" diye sordu Rune. Onu yakın bir hayranlıkla izledi.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Elbette bir Vampir. Büyük bir mağaranın bir köşesinde yaşayan bir münzeviydi, yakınlarda bir yerleşimin kalıntıları vardı. Bir zamanlar mağarada yaşamış olan bir yılan tanrıçadan bahsediyor ve onu aynı zamanda ölüm olan yaşam öpücüğüyle onurlandırıyor."

"Yılan tanrıça," diye tekrarladı Rune. Gözleri kısıldı.

Başını salladı. "Yerleşim yeri bu yılan tanrıçaya tapanlarla doluydu. Kadının anlattığına göre, tanrıça gittiğinde yerleşim yavaş yavaş yok olmuş. Ya tüm insanlar öldürülmüş ya da kaçmışlar ve Vampirler de burayı terk etmişler, tanrıçasının geri döneceğini umarak kalan bu son rahibe hariç."

Rune kan şarabıyla var olan Rhoswen'i düşündü. Ama kan şarabı o kadar uzun zaman önce icat edilmemişti. "Tek başına nasıl hayatta kalmıştı?" diye sordu.

Carling omuz silkti. "Tahmin edebildiğim kadarıyla sıçanların ve diğer küçük çöl memelilerinin kanıyla yaşıyordu. Hayvan kanı bizim için insan kanıyla aynı besleyici değere sahip değil, bu yüzden yetersiz beslenmiş olmalı. Söylediği her şeye sağlıklı bir şüphencilik dozuyla yaklaştım, çünkü oldukça deliydi. Adamlarımın yerleşim yerinde bulduğu evlerdeki boş lahitler ve mağara duvarlarındaki devasa, yarı yılan, yarı insan bir yaratığı tasvir eden garip oymalar gibi şeyler olmasaydı, onun hikayelerini tamamen göz ardı edebilirdim. Sonra kadın bana açken dişlerinin nasıl indiğini ve güneşte nasıl yandığını gösterdi ve ben de bağlandım. Geriye dönüp baktığımda, kan değişimine razı olmak bir yana, beni ısırmasına izin vermem için bile biraz deli olmam gerekirdi ama hâlâ gençtim ve gençler her zaman delidir."

Rune'un kaşları kalktı. "Yaratığın oymalarının neye benzediğini çizebilir misin?"

"Hafızamdan değil, bu kadar zaman sonra olmaz," dedi Carling. Onun geniş omuzlarının çöküşünü izledi. Sonra gülümsedi. "Sanırım o zamanlar bir sürü eskiz çizmiş olmam iyi bir şey."

Bakışları yüzüne yayılan ateşli bir ifadeyle aydınlandı. "Yapmadın. Çizdin mi? Şimdi neredeler?"

Koridora doğru başını salladı. "Diğer odada."

"*Buradalar mı?*" Gülümsedi. "Çok muzipsin. Bu yönünü seviyorum."

O da gülümsedi. "Bunu bir uzmandan öğreniyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Hadi ama. Orada öylece oturma."

Kız ne yapmak istediğini anlamadan onu elinden tutup oturduğu yerden kaldırdı. Gülerek kısa koridordan kütüphanenin en eski parşömenlerin bulunduğu bölümüne doğru ilerledi. Orada, odanın bir köşesinde, parçalanmalarını önlemek için hecelenmeleri gerekecek kadar eski papirüs parşömenlerini tutan bir dizi bölmeye bakmak için dizlerinin üzerine çöktü.

Rune, Carling'in yere diz çöküp parmaklarını alt sıradaki bölmelerde gezdirmesini izledi. Bilimsel araştırmalarından yaptığı düzgün notlara kadar Carling'in bursunun her yönünü büyüleyici buluyordu.

Her bir bölmenin üzerindeki etiketlerde. Büyüleyici olmanın ötesinde, onu sevimli bir şekilde inekçe, canlandırıcı bir şekilde verimli ve cehennem gibi seksi buldu.

Ağzını ovuşturdu. Elbette onunla ilgili her şeyi çok seksi buluyordu.

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve bir tomar çıkardı. "İşte burada. Dikkatli olmalıyız. Uzun zamandır bunların üzerindeki koruma büyülerini yenileme zahmetine girmemiştım. Görünüşe göre nem onları etkilemeye başlamış."

Onun önünde diz çöktü. "Bunların çoğunun bu kadar uzun süre dayanmış olmasına şaşırdım. Kütüphanelerinizi ve atölyelerinizi sessiz, gözden uzak yerlerde tutma eğiliminizden kaynaklanıyor olmalı."

"Eminim bunun yardımı olmuştur."

Gösterdiği parşömenin köşelerini nazıkçe tuttu ve ince parmaklarıyla açmasını izledi.

Sonra bilinmeyen bir mürekkeple çizilmiş soluk çizgilere, çok ama çok uzun zamandır görmediği bir yüze ve forma baktı. Güçlü, kavrayıcı pençeleri olan dört kısa kaslı bacağı ve uzun, yılanı bir gövdesi vardı. Kuyruğu kıvrım kıvrımdı ve boynu iki bacağından yükselerek kobra benzeri bir başlığa dönüşüyor, bu da belirgin bir şekilde insana benzeyen dişi bir yüzü çevreliyordu.

"Merhaba Piton," dedi usulca. "Seni çılgın yaşlı kaçık seni."

== ON ==

Ona bakma sırası Carling'deydi. "Bu gerçek biri mi?"

Carling onu düzeltti. "Bu gerçek biriydi. Yollarımız birkaç kez kesişti. Çok uzun zaman önce ortadan kayboldu. Son duyduğumda öldüğü söyleniyordu. Yaratıklar arasındaki yaratıklardan biriydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Rune kadim taslağı serbest bırakarak tekrar bir parşömene dönüşmesine izin verdi. "Dünya'da ya da Diğer diyarlarda değil, bir geçiş geçidi gibi ara bir yerde oluşmuş birkaç yaratık var," diye açıkladı.

Çömeldiği yerde Carling'in gözlerinin açısı ve elmacık kemikleri belirginleşerek ona bir kedi görünümü veriyordu. Carling'in üzerine atılma dürtüsü bir uyuşturucu gibi içinden geçiyordu ama kendini zor da olsa kontrol altında tuttu.

"Senin gibi mi?" diye sordu.

"Evet. Python bir başkasıydı." Ayağa kalktı, dürtü hâlâ vücudunu pençeliyor ve onu huzursuz ediyordu. "O garip, kategorize edilmesi zor yaratıklardan biriydi. Wyr değildi. Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman bir insan formu geliştirmede, bu yüzden modern terimlerle onu Demonkind olarak sınıflandırırdık sanırım."

Carling parşömeni aldı ve ayağa kalktı. "Mağara duvarlarını birkaç kez çizdim ve geçiş yaptıktan sonra onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalıştım. Ama o kadar çok Mısır tanrısı ve tanrıçası vardı ki, gerçekler çoğu zaman o kadar çarpıtılmıştı ki, kökenlerini tam olarak belirlemek imkansızdı. Birçoğu sadece halk hikâyesiydi. Rahibenin hayal gücünün dışında gerçekten var olduğuna asla ikna olamadım ve sonunda onu aramaktan vazgeçtim." Rune'un yüzünü merakla inceledi. "Nasıl biriydi?"

Rune başını salladı. "Onun etrafında olmak kötü dozda LSD almış olmak gibiydi. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil." Ona yumuşak bir gülümseme sundu. Carling hayalet gibi bir kahkaha attı ve devam etmeden önce sessiz, boğuk sesin tadını çıkarmak için durakladı. "Çok fazla bilmece ile doluydu ve

Sfenks gibi psikozlar. Aslında biri bana Sfenks efsanesinin ondan esinlenildiğini söylese hiç şaşırmazdım. Her zaman gergin oluyordu ..."

Rune'un sesi kesildi. Carling onun tutuk ifadesini izleyerek bekledi. "Ne?" diye sordu.

İçinden gelen bir klik sesiyle gittiği yerden geri döndü ve keskin, odaklanmış bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Her zaman zaman kiplerini karıştırırdı," dedi. "Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek." "Zamanları mı karıştırıyordu?" Carling nefesini içine çekti. Elini uzattı ve Carling elini kendi eliyle kavradı. Fısıldadı, "Ya Vampirizmin başlangıcı gerçekten onunla başladıysa? Acı çekmiş olabilir

Aynı tür olaylardan."

"Çok fazla umutlanma," diye mırıldandı nazikçe. "Beyni kalıcı olarak karışmış olabilir ve zaten büyük ihtimalle artık yok."

Kız başını salladı, ama onun gerçekten ne kadar dikkat ettiğinden emin değildi. "Ona ne olduğunu bulmaya çalışmalıyız."

"Evet," dedi adam. Kadın elini çekti ve adam geri çekilerek ona hareket etmesi için alan açtı. Carling kulübenin ana odasına doğru yürüdü ve adam da onu takip etti; kendilerini içinde buldukları garip araziye keşfederken Carling'in önünde hareket eden kalçalarının zarif salınımını izledi. "Bahsettiğim ikinci görüş hakkında. Sakıncası yoksa bu konuda danışmak istediğim biri var."

Carling parşömeni masanın üzerine koydu ve yakındaki bir raftan birkaç şey, birkaç şamdan, boş bir mermer havan ve havan tokmağı topladı. Parşömeni tekrar açtı ve parçaları kullanarak düz bir şekilde sabitledi. Sonra sandalyesine yerleşerek, akşamın yaklaşan gölgeleri içindeki eski çizimi, sanki başka biri çizmiş gibi merakla inceledi.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, benim için sorun değil," dedi. "Yeter ki her kimse ağzı sıkı olsun."

"O bir patolog ve bir medusa," dedi Rune. Onun yanındaki masaya yaslanarak eski pozisyonuna yerleşti. "Yani yararlı olabileceğini düşündüğüm belli bir bakış açısı var."

Bu Carling'in dikkatini çekti. Başını kaldırıp baktı. "Chicago'da Niniane'e saldıranlara otopsi yapan doktordan mı bahsediyorsun?"

"İşte o," dedi Rune. "Dr. Seremela Telemar."

"Onun otopsi raporlarını okudum. Oldukça yetkin biriydi." Zihni öğleden önce solgunluktan çıktığı ana gitti ve bir şey hatırladı. "Neden çakını arıyordun?" diye sordu.

Ellerinin üzerinde geriye yaslandı ve bir ayağını tekmeledi. "Kaybettim" dedi.

Kadın ona, "Senin ipi kestiğini ve sonra cebine geri koyduğunu çok net hatırlıyorum" dedi.

"O zaman kaybetmemiştim," dedi adam. "Senin anına yakalandığımda onu rahip Akil'e verdim."

Nefes aldı, "Hiç bilmiyordum."

"Bilmemen gerekiyordu. Ona bunu herkesten saklamasını söyledim." Düşüncelere dalmış bir bakışla ona baktı. "Burada iki olasılık görüyorum. İlk olasılık, olanların kendi kendine olduğu ve sadece senin gerçekliğini değiştirdiğimiz - ki inan bana, bu bile tek başına yeterince sarsıcı."

Ellerini masanın üzerine, parşömenin iki yanına uzattı. "Bir de bana sor," diye mırıldandı. "Teorik olarak olabilir. Bazı büyüler inanç gücüyle çalışır, özellikle de illüzyonlar. Eğer bir şeye yeterince güçlü bir şekilde inanıyorlarsa, birini bu şekilde öldürebilirsin."

Ona düşünceli bir bakış attı ama bu düşünce zincirini sürdürmekten kaçındı. "Yani olanların gerçek olduğuna inandıysan, bu potansiyel olarak seni fiziksel olarak değiştirme gücüne sahip olabilir, doğru mu?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Belki beni de değiştirme gücüne sahip olabilir. Yaşadıklarımın hepsinin gerçek olduğu inancından kurtulamıyorum. Bunun ikimizin de başına geldiğini hatırlamak önemli. Sadece benim için olaylar daha doğrusal bir şekilde gerçekleşiyor."

"Sen de benim yaşadığım gibi fiziksel olarak travmatik bir şey yaşamadın," diye mırıldandı.

"O zaman ikinci olasılık var," dedi. "Ve bunun etrafında dans etmenin bir anlamı yok. Gerçek geçmişini değiştirmiş olabiliriz ve bunu bulmanın anahtarı, kendi dışımızdaki bir şeyi etkileyip etkilemediğimizi görmektir."

Onun yüzünü inceledi. "Gerçekten zamanda geriye gitmiş olabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi. "Çapraz geçişler ve Diğer diyarlar bize zamanın kaydığını zaten gösterdi. Teorik olarak, zamanın da yavaşlaması daha hızlı bir seyahat etmesi gerekiyor. Zaman bir bir tamamen tekdüze değildir."

ve evrenin kendi kendini düzeltmesi gerektiğini biliyoruz, böylece paradokslar gerçekleşemez. Belki de senkronizasyondan o kadar uzak bir kayma yaşıyoruz ki, bunu geçmişe bir yolculuk olarak deneyimliyorum."

Paradokslar olamaz. Evren kendi kendini düzeltir. Nefes alan bir varlık gibi esner, anomalileri özümser ve bunlara uyum sağlar. Otomatik bir yerleşik savunma mekanizması vardı. Genel olarak hiç kimsenin, hatta tanrıların bile tarihi deviremeyeceğine inanılırdı. Eğer evren bir olayı kaldıramıyorsa, o olay gerçekleşemezdi. Olayların nehirleri değişime uyum sağlamak için ancak bu kadar kayabilirdi.

"Bu konuda oldukça sakın görünüyorsun," dedi. Sakin değildi. Belki de adam kapısına dayandığından beri hiç sakın olmamıştı. Evinize kimi davet ettiğinize dikkat etmelisiniz.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Şu anda sadece klinik davranıyorum."

"Bu işte iyisin." Gerçekten de mükemmel bir araştırmacıydı. Koltuğuna geri oturdu ve tavana baktı. "Ve şu anda, ben değilim."

Nazikçe, "Korkutucu olduğunu biliyorum. Tanrılara şükürler olsun ki şimdiye kadar yaptığım tek şey bir öğleden sonra bir çocukla konuşmak için durmak ve birinin seni zaten olduğundan çok daha kötü dövmesini engellemek oldu. Eğer daha fazlasını yapsaydım, sonuçları çok daha kötü olabilirdi."

Onun üzerinde bıraktığı derin etkinin farkında değildi.

Kadın gözlerini kapattı. Gökyüzüne baktığı onca zamanı düşündü, umutsuzca imkânsızın tekrar gerçekleştiğini ve garip kanatlı aslan-tanrının hayatına geri döndüğünü görmeyi umuyordu. Yıldızlara bakıp onu bir kez daha görmeyi dilediği tüm geceleri. O zamanlar ister tarihte yaşanmış olsun isterse de tamamen zihninde gerçekleşmiş olsun, aslında gerçekleşmişlerdi.

Ve o adaya gelmeden ve çocuk benliğiyle tanışmadan önce hiç olmamışlardı. Eğer o ve Rune gerçekten geçmişi değiştiriyorsa, başka bir şey olmuştu, şimdi hatırladığından farklı bir şey, zamanın akışının farklılığa uyum sağlamak için esneyeceği kadar benzer bir şey.

Bir zamanlar orijinal bir geçmişte yıldızlara bakmış ve bu kadar tutkuyla başka bir şey dilemiş miydi? Onu bir kez daha görmeyi dilediği kadar başka bir şey dilediğini hayal etmek neredeyse imkânsızdı.

"Bıçak." diye mırıldandı.

Bir duraklama oldu. "Evet, bıçak. Akil'e onu farklı bir yere gömmesini söyledim, zamanın testinden sağ çıkacağını bildiğim bir yere."

"Yani Dr. Telemar'a danışmanın yanı sıra, bıçağın Akil'in onu koyması gereken yerde olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Evet," dedi Rune. Sesinde bir şey vardı. Bunu tanımlayamıyordu. Başını kaldırıp ona baktı. Adam onu inceliyordu, kaşları çatılmıştı. "İnançsızlığı bir an için askıya al. Neden ya da nasıl diye sormayı unut. Ben gittikten sonra ne oldu? Akil'e sana göz kulak olması için yemin ettirdim."

"Yaptı," diye güvence verdi ona. Ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Sonra Rune'un istediği gibi yaptı ve bu konudaki tüm düşünceleri bir kenara itti. "Bana yeni bir isim verdi ve tıpkı senin söylediğin gibi beni evlat edindi. Bana sahip olduğu her şeyin en iyisini verdi, en iyi eğitim de dahil, tıpkı sana söz verdiği gibi. Sanırım beni kendi tarzında sevmeye bile başladı. En azından Tanrı'sından başka bir sebep olmasa da bana değer verdi."

Eğer gerçekten geçmişe değiştiriyorlarsa, bunların hiçbirisi Rune'un müdahalesi olmadan gerçekleşemezdi. Öyle ya da böyle, erken dönem hayatının Wyr tarafından şekillendirilmesinden kaçamayacak gibi görünüyordu. Evrenin değiştirilmiş zaman çizelgesini gerçek olarak kabul etmesine yetecek kadar benzer başka bir şey meydana gelmiş olmalıydı. Belki de Rune'un ona gerçekten verdiği şey daha nazık, daha yumuşak bir başlangıçtı, en azından yapabildiği kadarıyla. Şimdi paniği azaldığı için bunun için minnettar olabileceğini fark etti.

"Sana yeni bir isim mi verdi? Sana ne isim verdi?"

Fısıldadı, "Ne düşünüyorsun? O zamanlar hiçbirimiz seni anlamadık, hiçbirimiz. Sadece bir tanrının hayatlarımıza dokunduğunu, bende bir iyilik bulunduğunu ve hükmünü bildirdiğini biliyorduk. Hiçbirimiz söylediğin şeyleri gerçekten anlamadık."

Rune kaşlarını çatarak ona baktı. O kadar şaşkın görünüyordu ki, yüzündeki tüm belirsizliğe rağmen gülümsemek zorunda kaldı. "Bana 'sevgilim' demiştin," dedi. "Hatırladın mı? Biz de bir tanrının bana kutsal bir şey dediğini sanıyorduk."

"Carling," diye nefes aldı. "Başka?" dedi kadın.

Meydana gelebilecek tüm değişimler arasında Rune'un tahmin edemediği bir şeydi bu; evrenin esneyerek onun varlığının geçmişine bu kadar derin ve mahrem bir ölçüde girmesine uyum sağlama olasılığı. Daha önce kendi ismini kendisi seçmişti ve Khepri'nin ölümünü duyduğunda üzülmüş olsa da bunu anlayışla karşılamıştı. Şimdi bilmeden de olsa ondan değerli bir şey çalmış gibi hissediyordu ve bu onu hasta ediyordu. Carling aşağı bakarken o donmuş bir şekilde oturuyordu.

masaya oturdu. Ellerini bir masa örtüsünü düzeltir gibi parşömenin yüzeyinde gezdirdi ve kırılğanlığı cam gibi olan tuhaf bir gülümseme takındı.

Carling'in her zaman ikinci bir koruma büyüğü gibi tenine yayılan ve onu kurşun geçirmez gösteren bir duruşu vardı, ama şimdi onu hiç görmediği kadar savunmasız görünüyordu. Yorgun, kaybolmuş, hatta üzgün görünüyordu. Saçlarının ağır kütlesi ensesinde dağınık bir düğüm halinde duruyordu. Tek tük birkaç tel kaçmıştı. Akşamın ilk ışıklarında yakut parıltılarıyla parlıyorlardı.

Göğsü tekrar ağrımaya başladı. Göğüs kemiğini ovuşturdu. Konuştuğunda sesi çakıl taşlarıyla doluydu. "Bazen benden nefret etmene şaşmamalı."

Başını ona doğru eğdi ama yukarı bakmadı. Uzun ince parmaklarıyla görünmez masa örtüsünü düzeltmeye devam etti. "Senden nefret etmiyorum," dedi. "Senden korkuyorum. Daha önce senden korkmuyordum ama şimdi korkuyorum. Değişim zordur, Rune."

Kızın bilmediğini fark etti. Elbette bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Mide bulantısı hissi gerçek bir mide bulantısına dönüştü. Kendini konuşmaya zorlarken ona bakamadı. "Kendi adını sen seçtin. Daha önce. Bunu bozduğum için çok özür dilerim."

Onun hızlı, keskin bakışını, kaskatı bedeninin insanlık dışı durgunluğunu görmek yerine hissetti. Sonra kıpırdandı ve yumuşak bir sesle, "Bana kutsal bir şey dediğini sanıyorduk ama ben bunu adım olarak kabul etmeyi seçtim, Rune. Bunu çok net hatırlıyorum. Bu seçimi yaptığım ya da bunca yıl bunu saklamayı seçtiğim gerçeğini ortadan kaldırmadın."

Bunun üzerine yeniden nefes alabildi. Kadının elinin arkasındaki pürüzsüz tene dokundu. Ona dokunmak için her bahaneyi buldu. Kendini durduramıyordu. Daha önce ona öfkeyle, şaşkınlıkla bakıyordu ama şimdi bunu hoş karşılıyor gibiydi. Ya da kendi kendine öyle söyledi.

Sessizce oturdular, olanları özümlediler. Birkaç dakika sonra başını salladı ve homurdandı: "Hâlâ bir şeylerle savaşmak istiyorum."

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını salladı. "İşte mantıklı bir tepki," diye mırıldandı. "Bunu ben neden düşünemedim?"

Bir şeylerle savaşmak ve kazanmak istiyordu, böylece ona artık korkacak bir şey olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini gösterebilecekti. Ama artık bundan kendisi de emin değildi. Kız haklıydı, canavarlar kolaydı. "Seni şimdi bırakamayacağımı biliyorsun, değil mi? Benden ne kadar talep edersen et. Yapamam işte."

Güzel gözleri onun gözlerinde parladı. İç çekti. "Gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti. "Az önce korkumdan bahsediyordum. Olanlar tuhaf ve korkutucu olsa da, durup ölmeyi beklemekten daha iyi olmalı. Tüm bu karmaşanın içinde hayatımı kurtaracak bir şey bulabiliriz." Elini ters çevirdi ve parmaklarını onun elinin etrafında doladı. "Çünkü bu gizemi çözmekten ve hayatın başka neler olabileceğini keşfetmekten başka hiçbir neden olmasa bile yaşamak istiyorum. Belki o kadar tuhaflaşacak ki, ilginç olacak."

"Yaşamak her zaman ilginçtir," dedi. "Sen sadece sıkıldın."

Onun gülüşünü izlemek hoşuna gidiyordu. Her güldüğünde şaşırmış görünüyoru. "Sanırım öyle oldu." dedi.

Rune başını salladı, tırnaklarının inci rengindeki ovallerine baktı. Rune acımasız bir dürüstlikle nerede olduğunu kabul etti çünkü başka bir şey yapmaya gücü yetmiyordu.

Ona karşı bir şeyler hissediyordu. Kötü bir şeydi ve henüz tatmin etmenin bir yolunu bulamadığı bu arzu için kemiriyordu.

Wyr'ler çiftleştiklerinde bunu ömür boyu yaparlardı. Geri dönüşü olmayan bir değişimin meydana geldiği bir çizgi vardı. Kimse bu çizginin nerede çizildiğini tam olarak anlayamazdı çünkü ona göre bu herkes için farklıydı. Bir Wyr için çiftleşme, seçim, cinsiyet, içgüdü, eylem ve duyguların karmaşık bir kombinasyonundan kaynaklanıyordu.

Bir Wyr'in içinde derin ve temel bir şey onu davet etmediği sürece çiftleşmenin gerçekleşebileceğini düşünmüyordu. Hem Dragos'un hem de Tiago'nun çiftleşmenin sancılarını yaşadıklarına ilk elden tanık olmuştu. Bu deneyimi yaşarlarken her iki erkekle de bir noktada konuşmuştu ve aslında Tiago'nun gidişatı tersine çevirmesi için elinden geleni yapmıştı ki bu neredeyse sadece Tiago'nun değil Niniane'nin de arkadaşlığına mal oluyordu. Ne Dragos ne de Tiago neler olduğunu anladıklarında geri adım atmayı tercih etmemişlerdi. Bunun yerine kaderlerini kabullenmiş görünüyorlardı. Dahası, bunun gerçekleşmesi için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Rune hayatı boyunca birkaç potansiyel eşin varlığını kabul etmişti. Kişilik özelliklerinin bir kombinasyonuna sahip olan birkaç nadir kadın vardı ki onlara spekülasyon içinde bakmasına ve kendi kendine, sen mükemmel olabilirsin, diye düşünmesine neden olmuştu. Sonunda hiçbirinin peşinden gitmemişti.

Şimdi eğer yapsaydı ne olacağını merak ediyordu. Belki de hiçbir şey. Bir süreliğine müthiş aşıklar olabilirler ve iyi bir arkadaş olabilirlerdi.

Hafıza. Bir eş edinmek istememiş ve bunu riske atmamayı seçmişti.

Şimdilik iyi olduğuna inanıyordu. Tehlikeli bir hayranlık kendi kendine çiftleşmeye dönüşmezdi. Carling'in kendi engelleri bu konuda yardımcı olacaktı. Onun hakkında yanılmıştı. Belki kıkırdayan bir kız arkadaş tipi değildi ve belki de çok fazla insanın çok fazla yaklaşmasına izin vermiyordu, ama bir zirvede tek başına ve tamamen kapalı değildi. Bazen çok derinden, bazen de sandığından çok daha fazla önemsiyordu, Rune onunla konuştuğunda Duncan'ın kederli olmasının nedeni de buydu. Carling'in Rhoswen'in aşırı bağlılığına bu kadar uzun süre tahammül etmesinin ve bunu yapmak onun için kolay ya da uygun olmamasına rağmen Rasputin'i iyileştirip yanında tutmakta ısrar etmesinin nedeni de buydu. Rasputin tavuğu pişirmesinin gerçek nedenini fark edip etmediğini merak etti. Rasputin'in ölümünün ayrıntılarını kendine hatırlatmak için değildi.

fiziksel iştah. Kendine aşkı hatırlatmak içindi.

Bununla birlikte, aralarına çektiği görünmez çizgi hâlâ yerinde duruyordu. Hâlâ birbirlerinden çok farklıydılar, hayatları birbirinden çok uzaktı. Çizgiye kadar gelebilir ve sonra daha ileri gitmemeyi seçebilirdi.

Çiftleşen bir Wyr hayatını eşine verirdi. Böylesine olağanüstü bir hediye, karşılığında olağanüstü bir bağlılık ya da sadakat gerektiriyordu, özellikle de Wyr olmayanlar için; çünkü onlar her zaman çekip gitmeyi seçebilirken, kendileriyle çiftleşen Wyr asla seçemezdi. Tiago Niniane ile çiftleştiğinde Rune ilk başta endişelenmiş olsa da, Niniane'in Tiago'nun ihtiyaç duyduğu türden bir bağlılık kapasitesine sahip olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Rune kendini tek taraflı olarak biriyle çiftleşmeye atabileceğine inanmıyordu. İntihara meyilli olacak kadar aceleci biri değildi.

Ama Carling ne kadar muhteşem bir aşık olurdu. Bu düşünce kasıklarının gerilmesine neden oldu. Beyninde hızlı hızlı görüntüler belirdi; Carling'in kıvrımlı, tatlı vücudunun Carling'in altında kıvrandığı, başını geriye attığı, muhteşem gözlerinin arzu ve zevkle parladığı görüntüler. Gerçekten unutulmaz bir sevgili olacaktı. Ağzının teninde, ellerinin vücudunda olmasını istiyordu. Bunu daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Sadece bunu düşünürken bile ter içinde kalmıştı.

Gözlerindeki ifadeyi gizlemek için göz kapaklarını indirerek ona baktı. Bir arzuyu tatmin etmenin yolu onu şımartmaktı. Birinin arzuladığı şeyi tıka basa yemek, arzunun alevleri sonunda doygunluğa dönüşene kadar onu almak ve almak. Carling'i sisteminden sonsuza dek bu şekilde çıkarabilirdi.

Son birkaç haftadır ondan ne kadar etkilenmiş olsa da, onu gerçekten takip etmeye karar vermemiştir.

Şu ana kadar.

Ve o da bunu isteyecekti. Ondaki tutku tanelerini çoktan görmüştü, terk edilmiş ama henüz sönmemiş bir ateş gibi ve dudaklarında tadına bakmıştı. Uçurumun başlarında, onun yüz ifadesinde arzusun diğer duygularla savaşını izlemişti. Zorlamamayı seçmişti ama artık zorlamayacaktı.

Onunla işi bittiğinde, tüm tanrılar adına, kadın onu isteyecekti.

Carling, Rune'un yüzünün ve vücudunun gerginleşip keskinleşmesini şaşkınlıkla izledi. Kalp atışları hızlandı, zayıf yanaklarına bir renk geldi ve içinden yoğun bir duygu fışkırdı.

Neydi bu duygu? Tiago ve Niniane ne zaman birlikte olsalar içlerinden taşan duygunun aynısıydı, onları yeni ve belirsiz bir geleceğe iten itici bir güçtü. Carling bu duyguyu çok uzun zaman önce de yaşamıştı. . .

Açlık. Rune ona baktı ve açlık hissetti.

Carling sustu ve ağzını açtı, tam o sırada Carling masadan kalkıp odanın içinde yürümeye başladı, huzursuz hareketleri sıkı, sıvı, acil bir zarafetle doluydu.

"Bir plan yapmalıyız ve bu hızlı bir plan olmalı," dedi. "Seremela'yı aramak için San Francisco'ya gitmeliyiz. Belki bir konsültasyon için uçabilir."

Carling yavaşça başını salladı. Daha önce öfkeli ve sarsılmıştı ve Rune'dan kaçmasını sağlayacak her şeyi yapmaya hazırdı. Şimdi daha soğukkanlı bir şekilde tekrar Julian'ı düşündü. Julian onun kötüleşen durumunun çok tehlikeli bir şekilde öngörülemez olduğunu düşünüyordu. Başlangıçta adada kalmayı kabul etmiş olsa da, şimdi gerçekten başka bir seçenek yoktu.

Rune devam etti. "Ve bıçağın Akil'e onu koymasını söylediğim yerde olup olmadığını kendimiz için zaman ya da enerji harcamadan keşfetmemiz gerekiyor."

Carling kıpırdandı. "Bunun yapıldığını görebilirim. Bir Cinin bana iki iyilik borcu var. O çok yaşlı ve güçlü. Eminim bıçağını geri alabilecek biri varsa

Khalil bunu çabucak yapabilir ve artık bu iyilikleri kötü bir güne saklamam için hiçbir neden yok."

"Bir Cin." Bir kahkaha attı. "Niniane'i kaçıran ve Tiago'yu çılgına çeviren cinle aynı cin mi bu?"

"Aynısı," dedi kadın ona.

Adam dönüp ona baktı. İçini garip bir öfke duygusu kemiriyordu. "Onun için ne yaptın da sana üç iyilik yaptı?"

Kadının ifadesi değişti. "Bu benim anlatacak hikâyem değil."

"Bir İblisoğlunun sana bu kadar güçlü bir şekilde borçlanmasını sağlamak için çok büyük bir şey yapmış olmalısın." Kabaca, "Ona nadir ve değerli bir şey vermiş olmalısın, başka kimsenin ona veremeyeceği bir şey. Ve o da bunu çok istemiş olmalı."

Carling mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Bunların hepsi doğru" dedi.

Carling'in vurdumduymazlığı, içini tırmalayan şey onu kışkırtmış gibi hissetti. Hırlamaya başladı.

Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bana mı *hırlıyorsun*?" Yüzü sertleşti. "Sana her ne halt oluyorsa, bunun hakkında iki kez düşünmeni öneririm."

Durmak yerine ona dişlerini gösterdi. Dişlerini gösterdi. Kadın hâlâ sandalyedeyken sandalyesini çevirdi, o kadar hızlı hareket etti ki kadın şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkardı. Ellerini iki yanındaki masaya vurarak onu koltuğunda sabitledi. "Onun için ne yaptın?"

Bir o yana bir bu yana baktı, onu olduğu yere hapseden ipli kollarına. İnce kaşlarının açısı hınzırlaştı. "Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Hareketlerimi kısıtlamaya çalışmayın."

"Kahretsin, Carling," diye tısladı. Kızgın yüzüyle burun buruna gelecek şekilde eğildi. "Şimdi bana tavır yapmanın sırası değil."

"Durdur şunu." İşaret parmağıyla adamın çenesine sert bir fiske vurdu. "Burada kim tavır yapıyor?"

Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Senin hayatın bundan sonra olacıklara bağlı, belki benimki de öyle. İblis Türünün ne kadar kaprisli ve kötü niyetli olabileceğini biliyorsun."

"İblisoğulları'nın ne olabileceğini çok iyi biliyorum. Khalil ve ben birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."

"Ona ne verdin de sana üç iyilik yaptı?" "Bu seni hiç ilgilendirmez!"

"Cehennem gibi," diye ısırdı.

Kara gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. "Bana gelen oydu. Benden yardım istedi ve bana üç iyilik teklif etti. Bana kızmak için hiçbir nedeni yok ve artık geri çeviremez, bilmen gereken tek şey bu." Burunlarının uçları birbirine değecek şekilde yüzünü daha da yaklaştırdı. "Şimdi yüzümden çekil, Wyr."

Bunun üzerine çıkardığı alçak, kaba ses çileden çıkarıcı ve büyüleyiciydi. Bir dakika. Hâlâ hırlıyor muydu? Yoksa *mırıldanıyor muydu*? Gözleri yarı kapalı sürüklendi. Ona ağır gözkapaklı, uykulu, şehvetli, tamamen samimiyetsiz bir bakış attı.

"Yap beni," dedi. "Cadı."

Ondan fişkırان duyguların gücü, daha önce herhangi birinden hissettiğini hatırlayabildiği her şeyden daha güçlüydü, dünyasını yeniden şekillendiren erimiş sirokostu.

Şiddet. Öfke.

Basit bir açlık değil. Doymak bilmez, kudurmuş bir aciliyet. Tüm sağduyusunu kemiklerinden söküp alıyordu.

Hırlayarak karşılık verdi, onu itti ve sonra sandalyesinden fırlatarak onu yere serdi.

Şaşkınlık onu her şeyden daha çok etkiledi. Herhangi bir insanın nefesini kesecek bir güçle yere düştü ve kadın da onunla birlikte geldi. Hâlâ homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini başının iki yanına koydu. Bol kaftanı çıplak kalçalarına kadar iniyor, saçları çözülüyor ve gece yarısı ipeğinden abartılı bir şelale halinde üzerlerine dökülüyordu.

Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu, donup kalmıştı, içindeki tüm öfke dışarı çıkmıştı.

O kadar güzel bir adamdı ki. Olması gerekenden çok daha güzeldi ve sonra gülmeye başladı ve yakışıklı yüzü canlı bir pervasızlıkla buruştu. Bacakları, baldırlarıyla onun uzun, zayıf gövdesini kavrayana kadar sıkılaştı ve bacaklarının arasındaki iri kaslı vücuttan akan o kadar çok Güç vardı ki, bacaklarının tepesindeki uzun süredir uykuda olan sinir uçlarından vücuduna bir demiryolu ihtiyacı çarpmasına neden oldu.

Ne kadar yaşlı ve disiplinli olsa da, ne kadar yalnız kalsa da, her şey bir yana, bu bir kadın için kaldırılamayacak kadar fazlaydı. Boğuk bir ses çıkardı ve iki açgözlü eliyle ona uzandı.

Kadın yumruklarını adamın karmakarışık saçlarına geçirirken bile adam oturur pozisyona geçti. Kolları kadının beline dolandı. Bacakları hâlâ adamın iki yanındaydı ve adam onu leğen kemiğinin üzerine çekti, böylece kadının çaresizce ağrıyan boş kısmı adamın ereksiyonunun sert ve şişmiş uzunluğuna çarptı. Açık ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Sonra birlikte oldular, aynı uç noktada kilitlendiler, dillerini birbirlerine soktular. Bu konuda hiçbir şey nazik ya da medeni değildi. Kadın adamın saçlarını çekiştirdi ve canını acıtacak kadar kuvvetle çekti. Adam onun dudaklarına karşı tısladı. Kalçalarını sertçe kadının üzerine doğru bastırırken alt gövdesini daha da yaklaştırdı.

Kadın olduğu yerde kaskatı kesilmişti, ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki parmaklarını adamın saçlarından çekmeye çalıştıysa da başaramadı. Tüm planları, tüm ince düşünceleri buharlaştı ve geriye kalanlar ince, titreyen bir hayvan iniltisiyle dışarı çıktı.

Ciğerleri körük gibi çalıştı. İçindeki sıcaklık alevlendi. Göğsündeki kaba titreşimli gümbürtü çiğ bir iniltiye dönüştü. Bir elini omurgasında gezdirerek başının arkasını kavradı ve koluyla başını ve omuzlarını destekledi. Diğer koluyla da kadının kalçalarını sıkıca kendine doğru bastırdı. Kadın ipucunu aldı ve adam dizlerinin üzerinde yükselirken bacaklarını adamın beline doladı. Onu yere yatırmak için eğildi ve sonra onunla birlikte aşağı indi, ta ki sonsuza dek hayalini kurduğu şey olana kadar, ağırlaşmış uzuvlarla uzanırken ve adamın ağır vücudu tam olarak üzerine yerleşene kadar.

Sonra saçlarını kavrayışını, parmaklarını tişörtüne geçirecek kadar gevşetebildi. Sırtındaki pamuğu yırttı ve parmaklarını adamın içine sokarken esneyen geniş bir kas yığınını ortaya çıkardı. Adam sarsılmış bir nefesle ağzını onunkinden çekip aldı. Adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sanki bir soru şeklindeydi.

"Kıyafetlerinden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Adam elini kadının göğüs kemiğinin üzerine, boğazının hemen altına koydu ve arkasına yaslanıp ona bakarken onu tuttu. Çok heyecanlanmıştı, kanın tatlı kızarıklığı bronz tenini koyulaştırıyordu, aslan gözleri arzuyla parlıyordu, yüzü gergindi.

"Ben de senin aptal kıyafetlerinden nefret ediyorum," dedi. Kaftanın yakasını tuttu ve göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde daha geniş yırttı.

Kulübenin kapısı açıldı ve serin bir rüzgâr odaya girdi. Rhoswen kolunun altındaki köpeği tutarak kapı aralığında durdu.

Rasputin hırlama ve havlama çılgınlığına kapıldı. Gördüğünden neredeyse daha hızlı hareket eden Rune, Carling'i korumak için ileri atıldı. Yüzünü Rune'un göğsüne çevirdi, alçakgönüllölükten değil, ona herhangi bir şekilde dokunmaya devam etme ihtiyacından.

Adam Carling'in başının arkasını kavrayarak yüzünü dikkatten korudu ve tekrar hırladı; bu kez o alçak tehditkâr sestten şaşmak mümkün değildi. Geniş göğsündeki ağır kemikler, sanki kısmi bir şekil değişikliğine uğramış gibi yanlışı görünüyordu. Tiago'nun hem otelde hem de daha sonra Niniane kaçıırıldığında Niniane'in peşine düştüğü zamanki korkunç kısmi şekil değiştirmesini düşündü ve ihtiyaç tekrar içinden geçti. Carling gözlerini kapadı ve ağzını Rune'un teninde açtı. Onun vahşi duygularını şarap gibi içti.

Rhoswen, Shakespeare eğitiminden geçmiş ve acıdan buz kesmiş sesiyle, "Anlaşılan veda etmek için pek de uygun bir zaman değilmiş," dedi.

ON BİR

Carling öksürerek, eğlenceyle hiçbir ilgisi olmayan, inanılması güç bir kahkaha attı. Rune'un hırıltısı öfkeli ve gırtlaktan geliyordu. *"Defol git ve kapat şu lanet kapıyı."*

Sadece Rasputin'in çılgınca havlamasıyla dolu donmuş bir an vardı. Carling gözlerini kapatıp Rune'un sıcak bedenine doğru eğildi ve kolları sert, sahiplenici bir tutuşla onu sıktı. Sonra Rhoswen kapıyı çarptı, keskin tahta sesi gölgeli kulübede yankılandı.

Carling'in zihninin bir köşesi az önce olanları kavramak için çok çalıştı. Geri kalanı ise içinden geçen ateş fırtınasının etkisiyle titriyordu. Kendini uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordu. Rune ona sarılırken tek dizinin üzerine çöktü. Kalp atışları kulağında gümbürdüyordu. Tişörtü sımsıkı bükülmüş pazularından parça parça sarkıyordu ve vücudu öyle bir gerginlikle titreşiyordu ki bir şeye saldırmaya hazırlanıyor gibiydi.

Sonra bir iç çekişle gerginliği bıraktı ve kadın onun vücudunun normal çizgilerine geri döndüğünü hissetti. Adam onun saçlarını okşadı, parmaklarını gevşek ve karışık saç tellerinin arasından geçirdi. Kabaca, "İyi misin?" dedi.

Kadın ona sarsak bir baş sallama hareketi yaptı. Bu neredeyse tamamen bir yalandı. İhtiyaç hâlâ leğen kemiğinin alt kısmında nabız gibi atıyordu; keskin, boş bir acı, yoğunluğuyla şok ediciydi. Rune'a doğru fırlayan evcilleşmemiş yaratığın içinde kendini tanıyamadı.

"Bunların herhangi biri için özür dilersem ne olayım." dedi.

Kadın kıpırdandı ve sesini bulmayı başardı. "Ne için özür dileyeceksin?"

"Kendi bokumu kendim atıyorum. Rhoswen'e bağıyorum."

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diye fısıldadı. "Eğer sen özür dilemezsen, ben de dilemem."

"Anlaştık." Adam onun şakağını öptü. Bir süre durakladıktan sonra, "Bizi kasten böldü, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum." Carling içini çekti. Rhoswen hazırlıksız yakalanmamıştı. Kulübenin kapısına varmadan önce onları duymuş olmalıydı. "Tamamen uygunsuz davrandı."

Ancak Rhoswen amacına ulaşmıştı; Carling ve Rune'un içinde bulundukları kontrolden çıkmış anı yok etmişti.

Rune onu serbest bırakırken ağırlığını topuklarına verdi. Gece çökmüştü ve kulübedeki tek aydınlık doğmuş olan aydan geliyordu. Azalmaya başlamış olsa da muazzam bir güce sahipti, pencerelerden içeri sızıyor ve bedenlerinin kenarlarını narin bir gümüş kafesle sınırlıyordu. Uzun bir süre kıpırdamadan oturdu ve onun kendisine, köprücük kemiklerinin yivli kanatlarına, çıplak göğüslerinin dolgun, olgun kürelerine, çıkık meme uçlarına ve altındaki dar göğüs kafesinin gölgeli girintisine bakmasına izin verdi.

Dev bir kedi gibi üzerine çömelmiş, sanki saldıracakmış gibi bakıyor, ay gibi gümüş bakışlarında göz kırpmayan bir yoğunluk, kalçasının yanında yere diktği bir yumruğuna yaslanırken geniş omuzları eğilmişti. Adamdan çıkıp kızın içine doğru bir aciliyet artçı şoku yuvarlandı, ama daha önceki çılgınlıkları öyle bir çarpışmayla parçalanmıştı ki, hafifçe hasta hissetmesine neden oldu.

Yıkık kaftanını gövdesinden yukarı çekmek için aşağı baktı ve adam geçici olarak örtmek için kumaşın kenarlarını düğümlemesine yardım etti, uzun parmaklı elleri o kadar nazikti ki yabancı, hain gözyaşları tekrar gözlerini doldurdu.

O kadar uzun zamandır kendi bedenine bir silahmış gibi davranmıştı ki, adam ona bir tapınakmış gibi davranıyordu. Bu ona kendini gülünç derecede kırılğan hissettirdi, sanki onun yüksek saygısı olmadan paramparça olabilirmiş gibi ve kollarını kendine doladı.

"Şehre gitmemiz gerek," dedi sessizce. "Ve konuştuğumuz her şey için harekete geçmeliyiz."

Tedirginlik ona dokundu. Bu saçma tartışmayı yeniden başlatmak istemediğinden başını salladı ve ses tonunu değiştirmede. "Evet."

Adam onu dikkatle izledi. "Kıskanıyordum."

Kadın dondu kaldı ve gözleri büyüdü. "Sen-ne?"

Kulağına fısıldamak için eğildi, sıcak nefesi yanağını okşuyordu. "Beni duydun. Kıskandığımı söyledim. Özür dilemiyorum. Açıklıyorum."

Sonra kız ona bakmak için başını çevirdiğinde, adam saldırdı. Ağzını onunkine yaklaştıırken, elleri kızın başını kavrayacak şekilde yukarı kalktı. Orada öylece durdu, nefes alırken gergin dudaklarını kasıtlı olarak onunkilere değdirdi, "O kadar uzun zamandır tanıdığın ve her türlü dostluk görüntüsüyle pazarlık ettiğin, sana ihtiyacı olan ve senin onun yanında o kadar anlamlı ve güçlü bir şekilde durduğun İblis'i, Cin'ini kıskandım ki *üç lanet iyilik* için pazarlık etti ve senin bir şey söylemene gerek yok çünkü bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini zaten biliyorum. Ben de bir pislik gibi davrandım. Aptal, deli, mantıksız, anlamsız, aşırı kıskanç bir eşek."

Bileklerini kavradı ve tekrar titremeye başladı. "Rune."

"Ve kıskandım," dedi gryphon, sözcüklerini yakıcı bir okşayışa dönüştürürken boğazının arkasından konuşuyordu, "çünkü seni o kadar çok istiyorum ki, bu düşüncelerimi bozuyor. İçimde çekip çıkaramadığım bir kanca gibi. Adriyel Nehri'ndeki o akşamdan beri seni istiyorum. Seni almanın hayalini kuruyorum. Ve rüyamda, sen de beni alıyorsun. Tıpkı burada, yerde neredeyse olan şey gibi."

Dengesizliği arttı, ta ki ağzı onunkinin altında titreyene kadar. Bilekleri, titreyen parmaklarının altında demir gibi sert ve kaya gibi sağlam hissediyordu. "Bu kadar yeter, dur artık. Gitmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ," diye mırıldandı kolayca. "Sadece burada neredeyse ne olduğu konusunda açık olmamızı istedim. Bu bir tesadüf değildi. Senin peşinden tekrar geleceğim."

Havayı içine çekti. "Aramızdaki bu şey-" diye fısıldadı.

"Bu bir 'şey' değil. " Kızın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bu bir çekim."

Kızın her yeri titredi. "Bu tamamen uygunsuz."

"Biliyorum."

"Uzun süre dayanamaz. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Bunu anlıyorum." Adam kızın alt dudağını ısırdı ve ona öyle dikkatli bir gerginlikle sarıldı ki kız üzerindeki son giysileri de çıkarmak istedi. "Ama bitene kadar ne kadar iyi olacağını düşün. Çünkü olacak, Carling."

Olacak, dedi. Olabilir değil. Çünkü bir gün, bir yerde yine onun peşine düşecekti ve onun sinsi sinsi dolaştığını düşünmek Carling'in inlemesine neden oldu. Sonra ellerini açtı ve onu bıraktı. İşte böyle.

Bu şekilde mi? Adamın elleri kızın başından düşerken kızın elleri adamın bileklerine yapıştı; kız kendini öne doğru eğilmiş, kendi elleriyle adamın ağzına uzanırken buldu.

Uzaklaştı, bakışları Rune'un gri ve siyahın gölgesinde kalan ve sanki ayın çıplak gözle zar zor görülebilen ilahi kutsamalarıyla yaldızlanmış gibi parlayan gümüşün en zayıf dokunuşuyla kireçlenmiş yüzünün temiz hatlarına takıldı.

"Rune," diye mırıldandı tekrar ve sesindeki önceki şok, gırtlaktan çıkan bir tona dönüştü.

"Sevgili Carling," dedi çok alçak sesle. Durakladı ve ürperdi; acıya benzer bir şey yüzünün kasılmasına neden oldu. "Sadece söyle işte."

Arzu kırılğanlıktır. Ama yalnızdılar, sadece onlar ve ay ışığı vardı ve ay gördüklerinin sırlarını asla anlatmazdı. Bu yüzden Carling cesaretinin her zerresini topladı ve söyledi.

"Ben de seni istiyorum."

Ay görünmez yelkenlerini ardına kadar açtı ve adanın kızılçam ormanının üzerindeki yıldızlı gökyüzünde süzüldü. Çoktan gece olmuştu. Carling yönünü kaybetme duygusuna karşı mücadele etti. Uyuma yeteneğini kaybettiğinde zamanın hızı artmıştı. Meditasyon yardımcı olmuştu ama sadece belli bir dereceye kadar. Deneyiminde artık hiç ara yoktu, sadece olayların amansız akışı vardı, ta ki görünmeyen devasa bir güç tarafından geleceğe doğru itildiğini hissedene kadar, ışık hızına yaklaşıp daha da hızlandı.

Ağaçların arasına doğru yürüdü. Uzaklarda, dalların arasından süzülen ay ışığı fildişi ve siyah renklerde bir çalışmaydı. Yer seviyesinde orman o kadar gölgeliydi ki, sadece keskin Vampir görüşü patika boyunca yolunu seçmesine izin veriyordu. Gecenin küçük seslerini dinlemek için durakladı. Bir zamanlar bu ormanda yürüdüğünde tam bir sessizlik olurdu ama burada yaşayan yaratıklar uzun zamandır onun varlığına alışmışlardı.

Rune onu sahilde beklemeyi kabul etti. Onunla gelmek istiyordu ama adadan ayrılmadan önce son bir şey yapmak için yalnız kalması gerekiyordu. Ona yarım saat vereceğini söyledi. Eğer o zamana kadar dönmezse, onun kaybolduğunu varsayacak ve onu aramaya gelecekti. Carling onunla tartışmadı. Burada ona zarar verecek hiçbir şey yoktu ama yine de ormanda tek başına, çaresiz ve habersiz oturmak fikri hoşuna gitmemişti.

Araştırma günlüklerini, papirüs eskizleri ve kulübedeki diğer birkaç ıvır zıvırla birlikte yıpranmış bir deri çantaya tıktırdı ve yanında götürmesi için Rune'a verdi. O gittikten sonra bir dolabı karıştırarak temiz ve sağlam bir kaftan daha buldu ve yıkık kaftanı attıktan sonra onu giydi. Demek Rune onun kaftanlarından nefret ediyordu, öyle mi? Kadın homurdandı. Son birkaç gün içinde kaç tanesini mahvetmişti? Onları bu kadar çok giymesinin bir nedeni vardı. Kolay giyilir, kolay çıkarılırlardı. Kıyafetlere karşı çok sert davranma eğilimindeydi, özellikle de büyü işleriyle uğraşırken.

Giyindikten sonra her zamanki yerini bulmak için ormana geldi, zamanın pürüzlü kenarlarını pürüzsüzleştirdiği kadar eski olan koyu renkli, çömelmiş bir taş. İyi bir oturma yeri olmuştu. Taşın serin ve sert yüzeyine yerleşti ve beklemeye başladı.

Burası onun dünyada en sevdiği yerlerden biriydi. Yükselen kızılâğaçların altında yetişen eğrelti otları ve orkideler, eski çöl köklerinden gelen birine cömertlik ve savurganlık manzarası sunuyordu. Buranın kendine has bir gücü vardı; güneşli günlerin ve ayın dolaştığı gecelerin sonsuz geçit töreniyle ve denizden esen fırtınaların vahşi çarpışmalarıyla dolu yeşil kadim rüyalar.

Farkındalığına karşı hafif bir dürtme hissedene kadar dinledi. Bu, gecenin diğer küçük seslerinden ayırt edilebilecek bir ses değil, daha çok utangaç narin parmaklarıyla Gücünün kenarına dokunan bir varlıktı ve artık yalnız olmadığını biliyordu.

Gün ışığında asla tam olarak göremediği kanatlı yaratıklara sessiz bir sesle, "Size söylemeye geldim," dedi. "Şimdi gitmem gerekiyor. Geri dönmeye çalışacağım. Keşke geri döneceğimi söyleyebilseydim ama dönüp dönemeyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden size elimden geldiğince çok koruma bıraktım." Duncan'la birlikte çalışmış, yasal güvenceler ve büyüleri korumalar bırakmıştı ama ne yasalar ne de büyü zamana karşı bağışkı. Her şey bu dünyaya geldi ve bu dünyadan göçüp gitti; yine de en azından elinden geleni yaptığını biliyordu.

Serbest bıraktığı bir yükümlülüğü daha vardı. Giderek artan bu özgürlük duygusunu sevmeye başlayabilirdi, ölüm kısmı hariç. Sonra bilinçli izni olmadan ağzından bir gerçek döküldü, kelimeler özgür yusufçuklar gibi karanlığa kanat çırttı.

Gözleri yanarak fısıldadı: "Seni özleyeceğim."

Uzun zamandır kendini ölü gibi hissediyordu, duygudan çok akıllı vardı. Şimdi, onca kurak yüzyıldan sonra, ruhu bir duygu rönesansı geçiriyordu. Ama değişim gibi yeniden doğuş da zordu ve keşfettiği gözyaşı kuyusu tükenmez gibiydi.

Bir şey hışırdadı, sonra ona başka küçük sesler katıldı ve tepesinde kanat sesleri duydu. Başını kaldırdığında yanağına bir yumuşaklık dokundu. Onu kavramak için uzandı.

Bu bir tüydü, tıpkı pencere pervazına onun için hediye olarak bırakılan tüy gibi. Gölgelelerin arasında göremedi ama tüyün yanardöner bir siyah olduğunu biliyordu. Sonra yüzüne, boynuna, ellerine daha fazla yumuşaklık dokundu, orman yaratıkları tepesinde uçarken ve gece yarısı yağmurunun nazik beslenmesi gibi aşağıya doğru spiral çizerek tüyler yağdırırken.

Gözlerini sildi ve omurgasını dikleştirdi. Geçmiş de geleceği kadar belirsiz hale gelmişti. Zaman her şeyi yakıp yok eden bir potaya dönüşmüştü. Daha büyük ya da derin bir kriz olamazdı.

Ama şu kadarını biliyordu. Geçmişinin her iki versiyonunda da yoksulluk içinde doğmuş ve köle olarak alınmıştı. Ve her iki versiyonda da ölümsüzlüğe ulaşmış ve bir Kraliçe olmuştu.

Seni ben değıştirmedim, demişti Rune. Ne seni, ne ruhunu, ne de ruhunu.

Sonunda onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Yeniden kim olduğumu biliyorum," diye fısıldadı.

Ve sahip olabileceğim süre boyunca bu yeni hayatı da sahipleneceğim.

- - -

Rune, Carling'in çantasını bir omzuna astı, ana evden spor çantasını aldı ve Carling'i sahilde beklemek üzere kayalıktan aşağı indi. Sudan tuzlu bir esinti esiyordu. Serin ve ıslak hava, aşırı ısınmış tenine iyi geldi. Harap olmuş tişörtünü çıkardı ve geldiğinde sahilde bıraktığı çantaların ve su geçirmez kabın yanına yere bıraktı. Sonra kaslarını piyano teli gibi geren gerginliği gidermek için omuzlarını döndürdü.

Kendini huzursuz hissediyordu, mantıksızlık diyarından ilçe sınırını çok az geçmişti. Ondan ayrı olmaktan hoşlanmıyordu. Kendini kaybettiğinde ne kadar savunmasız olduğunu farkında değil miydi? Onu şehrin işlek bir caddesinde yakalama düşüncesi bile onu ter içinde bırakıyordu. Gece İnsanları ya da Yaşlı Irklar arasında en tehlikeli olanlardan biriydi ama şimdi bazen en savunmasız olanlardan biri de oydu. Bu çok basit bir şey olabilirdi.

Kıpırdamadan ve direnmeden dururken, zihni başka bir zamana kilitlenmişken, kaburgalarının arasına bir stiletto sokmak önemliydi.

Yaşadığı olaylardan birine yakın olmak onu bu şekilde etkileyebiliyorsa, bundan başka kim ya da ne etkilenebilirdi? Başka hangi yaratıklar ya da Güçler onun zihnine, geçmişine ya da gerçekte her ne oluyorsa ona sızıp Carling'in çocuk benliği olan o cesur, vahşi, acı verici derecede kırılgan kaplan yavrusuyla karşılaşabilirdi?

Düşmanlarınızın kullandığı araçları incelemiyor musunuz? Bunu laf arasında söylemişti ve bu tek soru büyümlü gerilimlerin ve Güç oyunlarının gizli bir manzarasını ima etmişti. Kadının bahsettiği karanlık Güçleri, hem kurbanların hem de kara büyü uygulayıcılarının ruhlarını yiyen o aç güçleri düşündü. Genç Carling'in etrafında kara bir duman gibi dolanan bir şey hayal etti ve sonra terlemeye başladı.

Ayrıca verdiği sözü tutma konusundaki tüm ilgisini de kaybetti. Onu aramak için döndüğünde, uçurum patikasından aşağı inen Rhoswen'i gördü. Rhoswen dalgıç kıyafeti giymişti, solgun saçları her zamanki gibi sıkı bir topuzla tutturulmuştu ve kollarında bir bohça taşıyordu. Bir çift dalgıç yüzgeci, koyu renk su geçirmez bir çanta ve Rasputin'in sessiz, hareketsiz formu vardı. Soğuk ve acı bakışları Rasputin'in vücudunu boydan boya taradı, yerdeki çantaların üzerinden geçti ve Carling'in yıpranmış deri çantasında durdu.

"Carling gidiyor mu?" diye sordu.

"Birkaç şeyi araştırmak için şehre gidiyoruz," dedi.

Rune, Rasputin'in tuhaf hareketsizliği hakkında soru sormaya başladığında, Rasputin'le birlikte kucağındakileri yere fırlattı. Rasputin kuma çarpmadan önce köpeği kapmak için ileri atıldı. "Senin derdin ne?" dedi.

Vampir ona karşı dudağını büktü. "Sakin ol, Wyr. Küçük pislik bir durağanlık büyüsi içinde. Hiçbir şey hissetmezdi."

Rune elinde tuttuğu köpeği inceledi. Rasputin'in vücudu kalın, gür kürkünün altında gevşek ve sıcaktı. Nefes almıyordu ama Rune parmaklarının altında bir ateşböceği gibi parlayan yaşam gücünü hissedebiliyordu. Boğazındaki tanıdık olmayan metalik tasma sihirle titriyordu. Rune yavaşça bacaklarından birini manipüle etti. Parmaklarının altındaki et esnekti ve narin kas ve kemik kolayca esnedi. Köpek ilk darbeyi hissetmemiş olabilirdi ama durağanlık büyüsi düşüş sırasında yaralanmasını engellemeyecekti.

"Ne kadar süre bu şekilde kalabilir?" diye sordu.

"Bir gün kadar, tasma yıpranana ve yeniden şarj olması gerekene kadar. Bu, Carling'in Tiago'yu kan kaybından ölürken durağan halde tutmak için kullandığı büyünün aynısı. K pe in hiçbir şeyden haberi yok. O gayet iyi, daha da acısı."

Esnetmekte olduğu baca ın Rasputin'in çarpık bacaklarından biri olduğunu fark etti.

K pe i dikkatlice kumun üzerine yerleştirmek için eğildi.

Sonra tek topu u üzerinde döndü ve hırlayarak Rhoswen'e doğru atıldı. Rhoswen'in yüzünde bir çok ifadesi belirdi. Geri sıçramaya çalıştı ama adam ka amayaca ı kadar hızlıydı.

Bir elini kızın ince boynuna doladı, onu yerden kaldırdı ve sertçe sarstı. Vücudu bir ileri bir geri savruldu. Gözleri kıpkırmızı oldu, ağzı kocaman açıldı ve dişleri dışarı fırladı. Pençeleri de  yle. Adamın  n kolunu tırmıkladı, kanı kumun üzerine sı rayana kadar derin yarıklar açtı.

Vampiri kendine doğru çekerken bunu görmezden geldi. Kızın  arpık yüzüne doğru, "Büyü artık, seni huysuz kaltak," dedi.

Pençeleri daha derine saplandı. Kemi e çarptığında sıyrıldığını hissetti. Rhoswen tısladı, "Ona her şeyi verdim."

"Oh, yapmadın," dedi öfkeli bir şekilde. Onu  yle bir kuvvetle yere çarptı ki, vücudunda bir şeylerin kırıldığını hem duydu hem de hissetti. Kadından bo uk bir  ı lık koptu. Adamın elinden kurtulmaya çalışırken sırtı kamburla tı. "Kapa  eneni. İyile eceksin. Onu d   rd  nde boynunu kırmı  olsaydı Rasputin için s yleyebilece imden daha fazlası."

"Hadi ama," diye nefes nefese kaldı. Adamın kolunu tekrar pen eledi. "O korkunç küçük s r ngenini benden daha fazla  nemsemiyorsun."

"Onu sandığından daha iyi anlıyorum. O bir alfa k pe i. Biraz itaat eğitiminin d zeltemeyece i hiçbir sorunu yok." Ona doğru eğildi. "Ayrıca i ler istediğim gibi gitmedi diye etrafta dola ıp öldürmem ya da sakat bırakmam. İçten  ıkarıldın. A  artık bunu."

"Beni bir çöp gibi fırlatıp attı." Vampir'in kırmızı bakı larında gözyaşları parlıyordu.

" yle mi yaptı? Gerçekten yaptı mı?" Gözlerini devirdi. "Sana karşı oldukça sabırlı davrandı. Kulübede sözümüzü kesmek mi? Lanet bir ergen gibi kapıyı yüzümüze mi çarptı? K pe ini incitmi  olsaydın şimdi çok mutlu olurdun."

Rhoswen bir şey söylemedi ama onun gözlerindeki gerçeği görebiliyordu. Carling'e zarar vermek istemişti ve tüm ciddiyetiyle Rasputin'in

yaralanacağını düşündü.

"Biliyorsun," dedi. "Eğer onun yanında Carling'in yanında davrandığın gibi davransaydın Dragos seni şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurdu."

Rhoswen ona nefretle baktı. "Sen ortaya çıktığında benden kurtuldu." diye tükürdü.

"Sen onun sevgilisi miydin? Seni aldattı mı?" Durakladı. Rhoswen ona ters ters baktı ama sessiz kaldı. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve bunun hayır olduğunu söyleyeceğim. Sırf ben geldim diye hizmetçisinden kurtulmak zorunda mıydı gerçekten? Bekle, işte yine geliyor: hayır."

"Bana ihtiyacı vardı. Başka kimsesi yoktu. Sen tüm bunları değiştirdin."

Tamam, bu onun için biraz fazla dengesiz olmaya başlamıştı. Dedi ki, "Seninle mantıklı konuşamadığımı görebiliyorum. Yapacağımız şey şu."

Onu kolundan ve bacağından kavrayarak tutuşunu değiştirdi. Kadın tekrar kaçmaya çalıştı, vücudunu sertçe savurdu ama adam ayağa kalkarken onu kolayca tuttu. Sonra onu kumsaldan aşağı fırlattı ve kız kumların üzerinde tepetaklak yuvarlanırken peşinden yürüdü.

Rhoswen kendini yakaladı ve elleri ve dizleri üzerinde ayağa kalktı. Yaklaşırken Vampir hayvani bir kurnazlıkla onu izledi, çarpıtılmış yüz hatlarında insanlığın tüm izleri silinmişti.

Onlarla daha önce pek çok kez karşılaşmıştı; sarhoş vaftiz yavruları gibi kudurmuş, hiddet nöbetlerinde daha savunmasız yaratıkları vahşice öldürürken yeteneklerini savurganca kullanan güçlü çocuklarla. Buna hiç sabrı yoktu. Onun önünde çömeldi, iyileşen ön kolunu bir dizine dayadı ve sakince ona baktı. Yüzündeki hırıltı yavaş yavaş kayboldu ve yerini bir korku titreşimine bıraktı.

Ne kadar çok istediğini görebilse de ona saldırmaya çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Geçmişte Carling'e iyi davrandın, bu yüzden cazip gelse de seni öldürmeyeceğim. Şimdi gideceksin ve belki bir gün hayatın senden ibaret olmadığını anlayacaksın. Belki de anlamayacaksın. İkisi de umurumda değil. Ama yapacağın şey, Carling'den ve o köpekten uzak durmak olacak, çünkü bunu yapmazsan, sen izlerken kollarını ve bacaklarını vücudundan ayırıp bir odun yığınının üzerinde yakacağım. Vampirler bu şekilde çok uzun süre yaşayabilirler."

"Sen yapmazsın." diye fısıldadı.

Adam kaşlarını kaldırdı.

"Yaptım."

Kızın yüzündeki korku daha da arttı. Sonunda onu sarstığını gördü. İnsanların onun bu yönünü neden hep unuttuğunu gerçekten bilmiyordu.

"Hoşça kal bile diyemeyecek miyim?" Zavallı kartını oynamaya ya da onun daha iyi doğasına hitap etmeye bile çalışmadı; kırmızı, büyülenmiş bakışları onunkine yapışırken düz, gerçek bir sesle sordu.

"Hayır," dedi adam. "Yaptığın pisliklerden sonra olmaz. Artık sana güvenmiyorum. Seni bir daha görürsem öldürürüm. Mazeret yok, konuşma yok, ikinci şans yok. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Parmaklarını ağzına götürüp adamın kanını yalarken bakışlarını adamın üzerinde tuttu. "Sanırım birbirimizi gayet iyi anlıyoruz," dedi Rhoswen.

Elleri kalçalarında durdu ve Vampir'in okyanusa dalışını izledi. Yüze çıkmadı. Emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra köpeği kucağına aldı, dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve Carling'i aramaya çıktı. Onunla ormana giden patikada karşılaştı.

Carling ona doğru yürürken merakla Rune'u inceledi. Onunla göz göze geldiği anda isyan etmeye başlayan yabancı duyguların karışımına neredeyse alışmaya başlamıştı. Gömleksizdi, üzerinde sadece kot pantolon, botlar ve ay ışığının parlak gümüş şelalesi vardı ve güçlü vücudu sıvı bir kedi zarafetiyle hareket ediyordu. Göğsü bir kılıç ustasının kaslarıyla ağırlaşmıştı, uzun ve gergin karnından aşağıya doğru hafif bir kıl serpintisi yayılıyordu.

Adamın fark edebileceği kadar hızlı atan bir nabızı yoktu ve adam yaklaştıkça ne kadar titremeye başladıklarını gizlemek için ellerini arkasına koydu. Sonra kanın, onun kanının zengin demir kokusunu aldı ve Rasputin'in kollarındaki küçük formunu fark etti ve aniden onlara doğru koşmaya başladı.

Ona ulaştığında sakın bir sesle, "Merak etme. Her şey yolunda."

Rasputin'e dokundu ve bakışlarıyla Rune'u tararken bile hem köpeği hem de tasmayı sihirli bir şekilde taradı. Köpek iyiydi, tasma olması gerektiği gibi çalışıyordu. Rune'un çıplak gövdesindeki gölge oyunlarından etkilenmemeye çalıştı ama bunun imkânsız olduğunu gördü. Hiçbir yerinde yumuşaklık yoktu, uygarlığın pek çok canlıya verdiği ekstra dolgunun bir gramı bile yoktu. Tümüyle çıkıntılar ve çukurlardan oluşuyordu ve derinin akışının altında sertçe kullanılmış kasların kalın esnekliği vardı. Yanında rahat bir şekilde durmasına, yavaş ve telaşsız nefes alıp vermesine rağmen, varlığının gücü havayı yumrukluyordu.

Sonra izleri buldu. Uzun izler kolunun ön kısmı boyunca uzanıyordu. Ay ışığında siliktiler ve hızla soluyorlardı. Onlara dokundu ve parmak uçlarını hafifçe derisinde gezdirdi. Pençe izleriydi bunlar, kendisinininkine çok benzeyen bir el tarafından yapılmıştı.

Öfke bedenini kilitledi. "Bunu Rhoswen yaptı" dedi. "Bu hiçbir şey," dedi adam.

"Bu 'hiçbir şey' değil," diye mırıldandı. Yaralar derinleşmişti, belki de kemiğe kadar. Havada ağır bir kan kokusu dolaşıyordu. Koku, adamın kanının tadını hayal ettiği kadar sarhoş ediciydi. Adamın kot pantolonuna kan bulaştığını gördü. "Tadına baktı mı?"

Uzun parmaklı bir el çenesinin altına geldi. Yüzünü yukarı kaldırdı. Baş onunkinin üzerine eğilmişti, ifadesi yumuşaktı, zayıf yüz hatları huzurluydu, o aslan gözleri berraktı. "Kenarlarından dumanlar çıkıyor sevgilim," dedi nazikçe. O da öyleydi. Zihninin gözlerinde onun aurasına yayılan öfkeyi hissedebiliyordu.

"Tadına baktı mı?"

Adam hareketsiz kaldı, bakakaldı, ifadesi durdu. Sonra güzel oymalı ağzının köşeleri birazcık kalktı. "Parmaklarındaki kanın tadına baktı." dedi.

Carling'in uzun kara gözleri gümüş ayın ışığında yakut kırmızısı parladı.

Eve doğru ilerlerken Rune onu kolundan yakaladı. "O gitti. Yolda onu çoktan tekmeledim."

Carling onun söylediklerini anlamakta zorlandı. Öfke, kendine has bir yaşamı olan baskın bir güçtü. Onu kontrol etme çabasına karşı koyuyordu. "O ne yaptı?"

"Küçük bir intikam duygusuna kapılmıştı," dedi Rune ona. Kızın yüzünü kendisine çevirmek için elini kaldırdı. Gülümsemesi kaybolmuştu. Ciddi görünüyordu. "Onu uzak durması için uyardım, eğer onu görürsen sakın güvenme Carling."

"Yapmayacağım," dedi.

Adam parmaklarını kadının ensesindeki ağır saçlara geçirdi ve başını eğdi. Adam ona yumuşak, kalıcı bir öpücük verirken kadın yüzünü ona doğru kaldırmaya başlamıştı bile. Kulübedeki tüm tutku hâlâ oradaydı, nazik ve yavaş okşayışın altında hâlâ sıcak bir şekilde yanıyordu. Adamın öpücüğün kendi iyiliği için tadını çıkarması, onun da rahatlamasını ve tadını çıkarmasını sağladı. Önceki cinsel deneyimlerine dair uzak anılarının hiçbirisi bu boyutta değildi. Seksin verdiği zevkler üstünkörü görünmüştü ve edindiği birkaç sevgili de fazlasıyla kendine dönüktü, öyle ki

sıkılmış ve sevgili edinmeyi tamamen bırakmıştı. Yabancı bir kavram olan cinsel yakınlık ilgisini çekince, dudaklarını deneysel olarak onunkilerin altında gezdirdi. Öfkesinin tırtıklı kenarı yumuşak bir zevk mırıltısına dönüştü. Kendini ona doğru eğilmiş, yüzünü daha da eğmiş buldu.

Adam boştaki kolunu onun etrafına doladı ve öpüşmeyi kolaylaştırarak onu bedenine doğru çekti. Yassılaştırdığı ellerini adamın göğsünün geniş yüzeyine yaydı ve adamın çıplak tenini avuçlarının altında hissetmek o kadar erotikti ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Öfkesi ne kadar sıcaksa, bu daha da sıcaktı. Kendini sonsuza dek aç kalmış gibi hissediyordu, o kadar uzun süredir siyah, duyu yoksunluğu olan bir oubliette hapsolmuştu ki ruhunun ne kadar çılgık attığını yeni yeni fark etmeye başlamıştı. Kontrol edemediği bir titreme nöbetine girdi ve kendini ona sıkıca tutunurken buldu. İçinden bir ses çıktı ve bir kez daha şok oldu, çünkü bu daha önce hiç duyduğunu hatırlayamadığı bir sestti; çiğ, sarsılmış bir inilti.

"Şşşt," diye fısıldadı. Ağzının köşesini, yanağını, şakağını öperken yatıştırıcı bir şekilde sırtını ovdu. Ona sıkıca sarıldı. Adam o kadar uzun boyluydu ve gücüne o kadar güveniyordu ki, etrafındaki dağlar yıkılırken onun böyle rahat bir duruşta durduğunu hayal edebiliyordu. "Oraya varacağız, sevgilim. Ve her şeyden daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Bu çok nazik, besleyici bir andı ve tamamen yıkıcıydı. Ona yaslanıp her şeyi, kokusunu, varlığını, rahat ve kendinden emin şefkatini, onu sürekli dolduran o sessiz Güç kükremesini, yaratılışın alevinin o ebedi, elemental sütununu içine çekmekten başka bir şey istemezken yüzünü onun okşayan ağzından çevirdi.

Tüm bu zaman boyunca Güç'ü elde etmek için çalışmıştı. Tüm bu zaman boyunca hırs tarafından yönetilmişti. Tüm o yüzyıllar boyunca böylesine uçsuz bucaksız ama bir o kadar da kısa süren bir yolculukta yaşamıştı ve işte burada onun ulaştığı her şeyi elinde tutuyordu, çabalamıyordu, sürekli daha iyi olmayı öğrenmiyordu, hiçbirini elde etmek için savaşmıyordu. O sadece öyleydi, gizemli, büyümlü bir rün, doğanın var olamayacağına hükmettiği ama yine de var olan bir yaratığın bilmececi.

O ana karşı kendini destekleyerek omurgasını sertleştirdi. Dizlerini sertleştirmeye ve kendi başına ayakta durmaya çalıştı ve bir süre sonra bunu başardı. Çağlayan duyguları durdurmak, kontrolünü yeniden sağlamak için savaştı ve bir şekilde bunu yapmanın bir yolunu buldu.

Sonra aşağıya baktı.

Rune hâlâ kolunun kıvrımında köpeğini kucaklıyordu.

Vahşi his geri geldi, öncekinden daha yüksek ve daha yıkıcı bir şekilde ve o - şeytanlarla pazarlık etmiş ve canavarlara göz dikmiş, firavunlara danışmanlık yapmış ve krallar yaratmış, bir zamanlar boş, kısmen inşa edilmiş mezarının toz dolu gölgelerine bakmış ve hayır, oraya gitmeyeceğim demiş olan kadın - yıkıldı ve kaçtı.

Rune, Carling'in ince, kaçan figürünün ardından bakarken vücudu sıkıştı, gözleri kısıldı. Serin gece havasını derin derin içine çekerek kovalama içgüdüsüyle savaştı. Birkaç dakika sonra daha yavaş bir tempoyla onu takip etti.

Savaşı zor kazanmıştı, çünkü tüm içgüdüleri onun peşinden gitmek için kükrüyordu. Onu yere sürüklemek, o iğrenç kaftanı yırtıp atmak ve çıplak bedenine mızrak saplamak istiyordu. Onun içindeyken doruğa ulaşırken yüzünü seyretmek istiyordu; onun güzel yüzünü seyrederken doruğa ulaşmak istiyordu. Kendini muazzam, patlayacak kadar dolu ve kaya gibi sert hissediyordu. Ereksiyonu kot pantolonunun fermuarını zorluyordu ve Carling'in göğsünde kayan ellerinin dokunuşundan, Carling'in -*Carling*'in-ağzına doğru çıkardığı o muhtaç iniltiden neredeyse boşalacaktı.

Ve canı yandığında gözlerinin o güzel, korkutucu yakut kırmızısına dönüşmesi çok sevimliydi. Keşke dişlerinin inişini de görebilseydi. Artık fiziksel besinlerle beslenmediği için muhtemelen artık bunu yapmıyorlardı.

Ama bir kadının bir erkekten kaçması önemli bir ipucuydu.

Bu bir şey ifade ediyordu. Bu bir işaret tabelasıydı: Dikkatli yaklaşın. İleride düşen bir kaya var. Dikkatli olun. Onunla çok yol kat ettiniz. Düşündüğünüzden çok daha ileri gittiniz. Şimdi bunu mahvetme, evlat.

Bu tabela şimdiye kadar gördüğü en işlek tabelalardan biriydi. Bir sürü yazı vardı. Tüm bunları okumak için duraklamanın iyi bir şey olduğunu düşündü.

Rasputin'i göğsünde daha yukarı kaldırdı ve köpeğin yumuşak tüylerini okşadı. Bu muhtemelen Rune'un onu göreceği en sessiz andı.

"Senden çok daha büyük ve belalı yaratıklar yedim," dedi köpeğe. Sonra sessizliği dinledi. İçini çekti ve Rasputin'in sıcak küçük bedenini okşadı ve sahilde Carling'le buluşmak için ilerledi.

Kıyının kenarında durmuş, dirseklerinden tutmuş ve suya bakıyordu. Bütün çantaları su geçirmez valize koymuştu.

Konteyner. O kadar güzel, yalnız ve savunmacı görünüyordu ki, Rune'un kalbi eridi ve aleti sertleşti ve eğer bu bir erkeğin kafasını karıştırmak için yeterli değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Seçeneklerini tarttı ve sadece birkaç adım ötede durmaya karar verdi, çok uzakta değil ama onu ürkütecek kadar da yakın değildi. Sonra dönüp suya baktı ve başka bir seçeneği olup olmadığını anlamaya çalıştı. Şu anda daha fazla harekete geçmesi pek mümkün görünmüyordu çünkü Carling'in tekrar kaçmasına neyin sebep olabileceğinden hiç emin değildi.

Bu yüzden durup bekledi ve rüzgârda onun kokusunu yakalamak için derin nefes alırken ne kadar açgözlü olduğunu gizlemeye çalıştı. Ve tüm gücüyle gidip kollarını ona dolamak, ona sarılmak, sadece sarılmak, başını onun biçimli, ince omzuna yaslamak ve ona sarılırken kollarının beline dolandığını hissetmek istedi ama o lanet olası tabela daha fazla yazı yazmakla meşguldü. Şimdi şöyle yazıyordu: Henüz değil evlat. Henüz oraya gidemezsin. Bu yüzden köpeği okşadı ve hiçbir şey yapmadı.

Sonunda Carling döndü. Rune'a şaşkın bir bakış attı. Şu anda onu anlayabilecek durumda hissetmiyordu. Cesur elmacık kemikleri, güçlü burnu ve zayıf çenesiyle profilinin temiz hatları, denizin çalkalanan köpüklerine karşı net bir şekilde ortaya çıkıyordu. O kadar sabırlı ve sakin görünüyordu ki, içinde çalkalanan karmaşaya tamamen zıttı. Sanki orada durmaya ve istediği her neyse onu sonsuza dek beklemeye hazırmış gibi görünüyordu.

Yüzünü ona dönmek yerine iç tarafa çevirdi. Çılgın gotik evinin karanlık yayılımına baktı ve onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Bir sızı hissetti ve bıraktı, bu da başka bir rahatlamaydı.

Tekrar Rune'a baktı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Onun derin bir nefes alıp başını sallayışını izledi. "Evet," dedi Rune. Ona döndü. "Sen?"

Rhoswen'in tüm melodramından, Carling'in tüm iç kargaşasından sonra iş buraya gelmişti. Evet. Birden kendini gülümserken buldu ve başını salladı.

Oraya doğru yürüdü ve işte oradaydı. Ondaki alıp sonsuza dek saklamak istediği o enstantane, o koca vücudunu rahatça hareket ettirme şekli, ona bakarken gözlerindeki niyetli ifade, yakışıklı yüzündeki aldatıcı uyku haliyle o kadar çelişiyordu ki, o uykulu, rahat bakışının sinsi sinsi dolaştığı ve en tehlikeli olduğu an olduğunu fark etti.

"Beni kandıramazsın" diye fısıldadı.

Adam ona o yavaş, ünlü, kalp durduran, rock yıldızı gülümsemesini verdi. "Çok fazla düşünüyorsun. Köpeğini nerede istiyorsun?"

Rasputin'i aldı, Rune'un mahvolmuş tişörtüne sardı ve nazıkçe su geçirmez kabın içine soktu. Rune onu izlerken ensesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, bu şekilde seyahat etmesi tamamen güvenli." dedi.

"Anlıyorum," dedi. "Şu anda nefes almasına gerek yok. Sadece rahatsız edici görünüyor."

"Küçük bir dalgıç maskesi dışında onu geçitten geçirmenin bir yolunu bulamadım." Köpeğin yumuşak kulağını okşadı. "Ve bu şekilde yolculuk onu rahatsız etmiyor. Araba yolculuğunda kestirmek gibi bir şey. Sadece uyuyor ve başka bir yerde uyanıyor."

Rune'un yüzü yumuşadı. "Onu seviyorsun."

Bağlantıyı sabitlerken başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Sanırım."

"Onu kesinlikle seviyorsun. O senin minnoşun." Bir kahkaha attı. "Evet, sanırım öyle."

"Sen ve Rhoswen Adriyel'e gittiğinizde onu kim tuttu?" Rune kabı kayışından tuttu ve bir omzuna astı.

"Ben seyahat ederken ona ev halkım bakıyor. Gerçi onlardan sürekli bunu istemenin adil olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden Rhoswen'den ona bakması için birini tutmasını istemiştım. Yine de şehre döndüğümüzde onu şimdilik şehir evine bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum. Bu bizi yapılması gereken her şeyi yapmak için serbest bırakacaktır." Boştaki elini ona doğru uzattı. Kadın sadece bir an tereddüt etti. Sonra elini onun elinin içine koydu ve birlikte okyanusa doğru yürüdüler.

Su, korunmasız bir insanı dakikalar içinde hipotermiye sokacak kadar soğuktu. Rune bunu düşündüğü kadar ferahlatıcı buldu. Soğuk bir duştan daha iyiydi. Okyanus tabanındaki bir yarık boyunca uzanan geçidin yaklaşık altı yüz metre derinlikte olduğunu tahmin ediyordu. Hava çok karanlıktı ama geçit zihninin gözünde net bir şekilde parlıyordu.

Geçitte yüzerlerken yaşadığı deneyimi düşündü. Son derece tanıdıktı. Su altında ya da karada, daha önce sayısız kez bunun gibi geçitlerden geçmişti. Ve burası neredeyse tam olarak

Carling'in nöbetleri sırasında yaşadığı deneyim, o eğilme hissi, o köşeyi dönme hissi dışında.

Ya da belki daha çok bir kağıt parçasını katlamak gibiydi. Böylesine dramatik bir olay için bu görüntü oldukça sıkıcı ve yavandı. Ama yine de bir şeyler vardı, ona çekici gelen sezgisel bir uyum. Katlanmış kâğıdın iki kısmı yan yana duruyordu ve birbirlerine degecek kadar yakındılar. Kâğıdın bir kısmı şimdiki zamandı. Carling'in geçmişine geçtiğinde, diğer tarafta durmak için o küçük, sıkı katın etrafında seyahat ediyordu.

Ancak benzetme hemen bozuluyordu, çünkü zamanın her anını hesaba katmak için kâğıtta sayısız sayıda potansiyel kat olması gerekirdi. Ama yine de inanılmaz derecede küçük ve dar olan ve hiç yer kaplamayan bir kıvrımın etrafında seyahat etme kavramında bir şeyler vardı. Bu ona bir şekilde mantıklı geliyordu, çünkü ...

. ... çünkü bu kavram gerçekten takip edebileceği bir yön olabilirmiş gibi geliyordu.

Zaten öyle yapmıyor olsaydı, nefesini tutardı.

Bu his pekâlâ bir yanılsama olabilirdi. Elinde hiçbir dayanağı yoktu. Garip bir uçurumdan mutlak karanlığa uçarak da atlayabilirdi; o kadar tehlikeli hissediyordu. Ama bu hissi Carling'in bir sonraki bölümüne taşımak çok ilgisini çekecekti.

Gerçekten de geçmişle, gerçek geçmişle etkileşime girdiğine inanmaya başladığını fark etti, sadece Carling'in kendi zihninde olanlarla değil. Carling ona Rune'un bıçağını bulma görevini verdiğinde o lanet cinin ne keşfettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Ya Carling onun derin düşüncelere dalmış olduğunu sezmişti ya da Carling kendi düşünceleriyle meşguldü, çünkü yolculuğu neredeyse tamamen sessizlik içinde yaptılar. Sualtı yarığını takip edip geçidi tamamladıktan sonra yukarı doğru tekmelediler. Diğer tarafta gün ışığı su yüzeyinde dalgalanıyordu. Soluk, soğuk ve sisle örtülü bir günde su yüzeyine çıktıklarında Rune'un ciğerleri yanmaya başlamıştı.

Yönlerini bulabilmek için suya bastılar. Rune sordu, "Diğer tarafta saatin kaç olacağını asla bilemezken diğer Vampirler bu geçişi nasıl güvenli bir şekilde yapıyorlar? Rhoswen'in yüzü, elleri ve ayaklarının bir kısmı açıktaydı."

Carling sıırıslıkam olmuş saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzmeye başladı ve Rune da onun yanında tekmeledi. Carling, "Önlem alabilirler ve yüzmeden önce tamamen örtünecek şekilde giyinebilirler," dedi.

"Ayrıca burada bir su altı tüneli ve diğer tarafta da bir mağara var. Geçitten yukarı çıkarken, gün ışığı olup olmadığını görmek için bolca zamanları var. Sonra su altında kalıp tünele ya da mağaraya yüzebilirler. Bu taraftaki tünel eski şehir kanalizasyon sisteminin bir parçası."

"San Francisco'nun altındaki eski gizli tünellerle ilgili hikâyeler duymuştum," dedi Rune. "Vampir ve afyon mekânları olduğu söyleniyor."

"Çoğu insan bu hikâyelerin bir şehir efsanesi olduğunu düşünüyor ama gerçekler. Güvenli değil ve bunun tek nedeni Vampirler ve uyuşturucu bağımlıları değil, o tünellerde tehlikeli yaratıklar yaşıyor."

"Coolio," dedi Rune. "Eğlenceli bir tatil yerine benziyor."

Carling başını salladı. Adam zapt edilemez biriydi. "Bahsettiğim tünel yeterince basit. Sokak seviyesinde, pencereleri kapalı bir binaya çıkıyor. Vampirlerin çoğu suda bir şey olup da yüzeye çıkma riskini göze almazlar, bu yüzden ekstra önlemler alırlar ve her halükarda tepeden tırnağa sarınırlar."

"Ben de öyle yapardım." Rune suyun içinde yuvarlandı. "Biliyorsun, yüzmek için güzel bir gün ama eğer istersen bizi kıyıya çok daha çabuk ulaştırabilirim."

Kız ona sorgulayarak baktı. "Ben varım."

Sırtını ona dönecek şekilde tekmeledi. "Kollarını boynuma dola."

Kadın serin kollarını boynuna doladığında ve kıvrımlı vücudu ona süründüğünde neredeyse zevkten yüksek sesle inleyecekti. Adam ona kabın kayışını uzattı. "Sudan çıkmak yorucu olmalı" dedi.

"Havalandırmak için en yumuşak yol bu değil," dedi. "O yüzden sıkı tutun."

Kolları sıkılaşıyor ve göğüslerini adamın sırtına bastırdı ve adamın siki soğuk yüzmeye rağmen yeniden sertleşti. Başını sertçe salladı, böylece damlalar uçuştı. Sonra yüzmeye başladı, Wyr formuna dönüşürken daha hızlı ve daha sert hareket etti. Sırtındaki yerini bulana kadar bekledi, dizleriyle onu kavrarken kolları hâlâ kartalın boynuna dolanmıştı. Sonra büyük bir hamleyle sudan dışarı fırladı.

Dev kanatlar açıldı ve birkaç kez sert ve hızlı bir şekilde yere çarptı.

Abartmamıştı. Bir gryphon için havalandırmanın en yumuşak yolu bu değildi. Devasa bedenini sudan çıkarmak için büyük bir güç ve hızla tırmalamak zorunda kalmıştı ama birkaç dakika içinde kanatlarını açmıştı.

havalandı. Carling dik bir tırmanışa geçerken ve önlerindeki sisin içinde Golden Gate Koprs'nn uzun hayalet hatları belirirken güldü. Onun kahkahasını duyunca gülümsedi. Sesi o kadar kaygısız ve neşe doluydu ki, birkaç gün önce onunla büyük salonunda tanışan yoğun, karanlık ruhlu kadına hiç benzemiyordu.

Sonra yan yatıp dönüşe geçti ve şehre doğru uçtular.

ON İKİ

Carling en son ne zaman bu kadar yoğun bir neşe hissettiğini hatırlayamıyordu. Gryphon formundayken Rune'un kaslı kedi sırtı o kadar genişti ki bacaklarıyla yeterince sabit bir tutuş sağlayamadı. Kabin kayışını omzunda daha yükseğe çekti, ön omuzlarına daha güvenli bir şekilde tüneyene ve dizlerinin arasında boynunun tabanını kavrayabilene kadar öne doğru eğilirken boynunu sıkıca tuttu. Ancak o zaman Rasputin'i dışarı çıkarmak için konteyneri açtı ve onu kolunun kıvrımına aldı, ancak güvenli bir şekilde karaya çıkana kadar staz tasmaını çıkarmayacaktı. Rune'un devasa bronz kanatlarının her iki yanında düzenli olarak çırpınan güçlü esnekliğine baktı.

"Orada iyi misin?" Rune sordu.

Derin sesi bacaklarının arasında gümbürdeyen bir çan gibiydi. "Harikayım," dedi Carling. "Sadece daha güvenli bir pozisyon alıyordum."

"Merak etme, sevgili Carling," dedi. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Sevgili Carling. Kendini sırttırırken buldu. Ne kadar korkunç bir sevgi ifadesi. Bu kadar saçma bir şeyi ancak o başarabilirdi, derin sesindeki o nazik, okşayıcı, alaycı nota onu da kendisiyle birlikte gülmeye davet ediyordu. Yalnızca sesiyle abartılı, samimi vaatlerde bulundu. Onunla sadece bu şekilde konuşacağını, sadece onunla ve başka hiç kimseyle konuşmayacağını söyleyen sözler. Buna bir an bile inanmadı, ancak kendi kendine itiraf etti, gizli kalbinde, rol yapmak oldukça güzeldi.

Onun peşinden bir daha ne zaman gelecekti? Ne zaman arkasını dönecek ve uykulu bir ifadenin ardında çok akıllıca maskeleydiği gözlerindeki o niyetli bakışı görecekti? Uyarılma hissi yeniden alevlendiğinde gülümsemesi kayboldu ve kendi yırtıcı dürtüleri, uzun süredir uykuda olan bir hayvanın tembelce gerinmesi gibi kıpırdandı.

Onun peşinden gelirse ne yapardı? Bu düşünce hoşuna gitti, birbirlerini takip etmeleri, birinin ilerlemesi, diğerinin o son hamleye kadar geri çekilmesi. Öyle ya da böyle sevgili olacaklardı. Ondan gelen bir başka vaatti bu, şimdiden ruhunu yakalayacak kadar şaşırtıcı bir zevk. Bir sevgiliye sahip olduğu günlerin çoktan geride kaldığını düşünmüştü. Bu kadar şaşırmış olması ne kadar muhteşemdi.

Sırılsıklam olmuşlardı ve soğuk rüzgâr kesiyordu. Sıcaklığa hasret kalsa da acı soğuk ona zarar vermiyordu. Rune'un vücudu ısı ve eforla kükrese de, soğuk onun için rahatsız edici olabilirdi.

Onun zarif ve güçlü boynunun arkasını okşadı ve bir büyü fısıldadı. Bir Güç dalgası ikisinin de üzerinden geçti ve sonra aniden ikisi de kurudu.

"Mmm." Rune mırıldanmaya başladı. "Bu iyi hissettirdi."

"Üşüyebileceğini düşünmüştüm," dedi ona.

"Değildim ama üzerimde büyü yapman hoşuma gidiyor," dedi gırtlaktan.

Kadın homurdandı. Adamın şakacı bir ruh hali içinde olduğu belliydi. Ona saldırmanın yollarını araştırmak için planladığı karanlık, hesapçı yolu hatırladığında eğlencesi sona erdi. O zamanlar mantıklı görünmüştü ama şimdi ona zarar vermek için saldırgan bir büyü yapma düşüncesi midesini bulandırıyor. Herhangi bir nedenle Rune düşmanı haline gelse bile, artık ona bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Bir zamanlar hayatta kalmak için her şeyi yapardı. Ne pahasına olursa olsun. Yaşamak en büyük önceliği. Şimdi zaman tükenirken her zamankinden daha değerli hale gelmiş olsa da, sonunda hayatta kalmaktan daha önemli başka şeyler olduğunu keşfetti.

Yoğun sisin içinde uçtukları için yine çabucak ıslanmışlardı. Birdenbire şehrin üzerine gelene kadar şehir örtülü ve belirsizdi.

Sonra Carling etraflarında bir şeyin parıldadığını hissetti. Kaskatı kesildi ama hemen ardından bu hissin, her ne ise, Rune'dan geldiğini fark etti. Garip, sıcak ve samimi hissetti, sanki Rune bir şekilde aurasını genişleterek onu sarmıştı.

"Bu da ne?" diye sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bizi gizliyorum," diye yanıtladı Rune. "Bunu havalanır havalanmaz yapmalıydım ama dikkatim dağılmıştı. SFO'nun hava trafik kontrolü muhtemelen şu anda sinir krizi geçiriyordur."

Bir elini kaldırdı ve ona baktı. Hâlâ kendini görebiliyordu ama sanki antika bir pencereden bakıyormuş gibi bulanıktı. Çalıştı

Rune. O da bulanıktı ama mükemmel bir şekilde görülebiliyordu. "Düzgün çalıştığından emin misin?"

Kıkırdadı. "Evet, eminim."

"Bizi hâlâ görebiliyorum," dedi. "Çünkü ikimiz de pelerinin içindeyiz. Diğer insanlar bizi göremez, asıl mesele de bu zaten."

"Hı-hı," dedi gözlerini kısarak eline tekrar şüpheyile bakarak. "Eğer benimle kafa bulmuyorsan, bu çok güzel bir numara."

"Ah siz küçük inançlılar," diye mırıldandı gryphon. "Şehirdeki eviniz nerede?"

Carling, kadın ona yolu tarif ederken yere baktı. San Francisco'nun kuzey ucundaki Presidio'nun üzerinden uçuyorlardı. Aslen bir İspanyol kalesi olan Presidio, neredeyse iki yüz yıl boyunca askeri bir tesis olarak kullanılmıştı. Şimdi ise halka açık bir parktı. Okyanustan yuvarlanan sisle kaplanmış, yaşlı, bakımlı ağaçlar buharlı görünüyordu, altlarındaki zemin belirsizdi.

İç çekti. "Şehirdeki evimde kalalım derdim ama çalışanlardan birinin casus olduğundan neredeyse eminim ve Julian'ın her hareketimizden haberdar olmasını tercih ederim. Şehre döndüğümü söylemek için aradığımda zaten hiç mutlu olmayacaktır. Durumumun şu anda çok fazla insanın yanında olmam için çok tehlikeli olduğuna karar vermiştik."

"Julian'ı siktir et," dedi Rune. "Mutlu olup olmaması umurumda değil."

Carling yine derin bir iç çekti. "Nahoş olmayı seçtiğinde onunla daha önce birçok kez başa çıktım ve gerekirse yine başa çıkarım ama şu anda Julian'la çatışmaktan daha önemli işlerimiz var."

Rune bir an durakladı. Daha yumuşak, daha ciddi bir sesle devam etti. "Haklısın elbette. Senin varlığını Julian'ın yüzüne vurmak zorunda değiliz. Buraya geldiğimde neyle karşılaşacağımı bilmediğim için, ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere Fairmont Otel'de bir süit ayarladım. Rasputin'i bıraktıktan sonra oraya gidebiliriz. Orada da casuslar olacağına şüphe yok ama kendi evinizin mahremiyetinde olanlarla aynı şey olmayacak."

"Haklı olduğuna eminim," diye mırıldandı. "Nereye gideceğimiz umurumda değil." "O zaman otel olsun," dedi Rune. Havada dik bir şekilde tırmandı, süzüldü

Binaların tepelerinden aşır evinin yakınındaki sokağın köşesine düştü. Kasaba evleri lükstü ve Carling'in evi Market Caddesi'nden sadece birkaç blok ötedeydi. Evine yürüyerek kolayca ulaşabileceğini fark etti.

Turner ve Braeburn ofisleri ve Nightkind Göçmen Bürosu. Bu bir tesadüf olamayacak kadar uygun görünüyordu.

Ayaklarının üzerine hafifçe indi ve Carling kaldırıma kaydıktan sonra şekil değiştirdi. Ancak o zaman etraflarındaki görünmezliği gevşetti. "Gördünüz mü?" dedi. "Kimse bizi görmedi."

Etrafına bakındı ve güldü. Etrafta trafik vardı ama şans eseri şu anda yanlarından geçen bir araç yoktu ve en yakın yayalar yarım blok ötedeydi ve onlardan diğer yöne doğru yürüyorlardı. Sis çok yoğun değildi ama her şeye, aksi takdirde gün ışığında mevcut olamayacak bir boşluk ve mahremiyet hissi veriyordu. "Kimse bizi görmedi sevgili dahi gryphon, çünkü etrafta dikkat edecek kimse yok."

Etrafına bakındı, gözleri kısılmıştı. "Pekâlâ, biraz ikna edilmen gerektiğini görebiliyorum. İşte, ver şunu bana." Konteyneri ondan aldı.

Kollarında Rasputin'le caddede ilerlerken Rune onu izleyebilmek için birkaç adım geri çekildi. Kadın kendine özgü bir ciddiyetle hareket ediyordu. Yalınayaktı ve üstü başı dağınıktı, saçları sırtına dökülmüştü, berbat kaftanı paçavraya dönmüştü, buruş buruştu. Ve onun kraliyet ailesinden olduğuna dair hiçbir kuşkusu yoktu -onu gören hiç kimsenin de olamazdı-. Lanet olsun, bu çok ateşliydi.

Onu dört katlı Akdeniz Uyanışı tarzı zarif bir evin merdivenlerinden yukarı çıkardı. İtalyan palazzo mimarisinden esinlenilmiş olan evin dış cephesi sade, zarif, soluk bir hardal sarısı rengindeydi ve kemerli siyah ferforje pencereleri vardı. Kadın kapı kolunu tuttu, Güç dolu bir kelime söyledi ve Rune kilidin dönerken çıkardığı küçük tıkırtıyı duydu. Bu çok kullanışlı bir numaraydı. Artık anahtarını kaybetme ve kendini dışarıda bırakma konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Rune onu geniş bir ön salona kadar takip etti, pırıl pırıl meşe zeminler ve Sotheby's'in ağzının suyunu akıtacak kadar güzel yapılmış basit bir antika salon masası vardı. Tek süsleme taze zambaklarla dolu bir vazoydu. Carling sağ taraftaki kapıyı işaret etti. Koridorda ilerlerken Rune'a, "Kendini evinde hisset," dedi. "Ben hemen döneceğim."

"Tamamdır," dedi Rune. Evinde gördüğü diğer her şey gibi zarif bir odaya girdi. İç dekorda Akdeniz temasını sürdürmüştü. Odanın dokulu duvarları, on üçüncü yüzyıl Floransa halıları ve sanat eserleri ve deri bordo mobilyalar vardı. Her yönüyle şık olmanın yolu, Carling.

Spor çantasını ve Carling'in deri çantasını çıkarmak için konteyneri açtığında, yaklaşan hızlı ayak seslerini duydu. Carling'in yumuşak, neredeyse belli belirsiz adımlarından çok daha ağır olan bu ayak seslerinin bir erkeğe ait olduğuna şüphe yoktu. "Konsey üyesi!" Evet, bir erkekti. "Bu ne sürpriz! Sizin için ne yapabilirim? Diğerlerini uyandırmamı ister misiniz?"

"Onları rahatsız etmene gerek yok, Rufio," dedi Carling. "Ben kalmıyorum."

"Diğerleri" Vampirler olmalıydı, çünkü Vampir evlerinde gündüz işleriyle ilgilenmek için bir ya da iki insan bulundurmak oldukça standart bir uygulamaydı.

Carling devam ediyordu. "Rhoswen'i görevden aldım. Artık benim adıma hareket etmiyor ve ona güvenilmeyecek. Eşyalarını almaya gelebilir, bu yüzden her şeyi toplayıp onu bekleyeceksiniz ama evin herhangi bir bölümüne denetimsiz girmesine izin vermeyin, anlaşıldı mı? Sizin için bir sorun olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer sorun çıkarırsa ya da kendinizi herhangi bir şekilde tehdit altında hissederseniz, bana haber verin ve ben de onunla ilgileneyim."

"Peki efendim."

İrkilme-R-Us. Erkeğin sesinde başka bir şey, rahatlama gibi bir şey var mıydı, yoksa bu Rune'un hayal gücü müydü? Keşke insanı görebilseydi de diğer erkeğin yüz ifadesini anlayabilseydi, gerçi Carling'in yanında çalışan herhangi biri ağzını sıkı tutma becerisine sahip olabilirdi.

"Gitmeden önce iki şey daha var. Birincisi, ben bazı beklenmedik işlerle ilgilenirken personelin şimdilik Rasputin'e göz kulak olması gerekiyor. Rhoswen ona bakması için birini tutacaktı ama bu gerçekleşmeden önce onu bırakmak zorunda kaldım. Abelard'a birini bulmasını söyle. Hafta sonuna kadar benim için bir aday listesi hazırlamış olur. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim. Peki ikinci şey nedir?"

"Benim için bazı giysiler ve eşyalar hazırla ve Fairmont Otel'e gönder."

"Evet, hanımefendi. Derhal. Küçük adam son zamanlarda yemek yedi mi?"

Küçük adam. Rune sırttı. Bu Rufio denen adamı sevmeye başlayabilirdi. "Akşam yemeği vakti geldi. Burada tarih ve saat kaç?"

Öteki Diyar'ın San Francisco'daki saatle senkronize olmadığı düşünülürse, aksi takdirde kulağa gelebileceği kadar garip bir soru değildi. Rufio ona Pazartesi sabahının geç saatleri olduğunu söyledi. Rune Cuma akşamı yola çıkmıştı, yani zaman kayması o kadar da kötü olmamıştı.

"Mükemmel. Ona geç bir kahvaltı ver, bir sonraki akşam yemeğine yetiştirecektir. Biz gidene kadar staz tasmaını çıkarmayın. Ben evden çıkarken onun tüm dramını yaşamasına gerek yok."

"Biz mi? Özür dilerim Konsey Üyesi. İlgilenmemiz gereken bir misafirimiz olduğunu fark etmemiştim."

"Yok. Wyr nöbetçisi Rune Ainissesthai benimle birlikte ve biz de şimdi ayrılıyoruz."

"Çok iyi, hanımefendi. Eşyalarınızdan bazılarını bir saat içinde Fairmont'a göndereceğim."

Rune gözlerini devirdi. O da bu şeylerin ne olacağını biliyordu. Hava tahminine göre daha berbat kaftanlar ve yüzde on ihtimalle klasik siyah Chanel'ler olacaktı. Ayakkabılar, isteğe bağlı. Makyaj, yok.

"Önce Rasputin'i besle, Rufio," dedi Carling.

"Evet, hanımefendi. Elbette. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi bu kadar, teşekkür ederim."

Rune elinde iki çantayla odadan çıktı ve döndüğünde Carling'le karşılaştı. Carling'in omzunun üzerinden salonun diğer ucunda Rasputin'e sarılmış olan uzun boylu, geniş omuzlu adama baktı ve yüzü merakla aydınlanmış bir şekilde ona baktı. Rufio belki de kırk yaşlarında ve bakımlıydı.

Elbette yakışıklı bir erkek olmalıydı, değil mi? Rune diğer adamdan hoşlanacağından o kadar da emin değildi. Dudağının kıvrıldığını fark etti ve Carling'e acele etmemesini ve en azından gitmeden önce sıcak bir duş almasını önermek yerine, "Gitmeye hazır mısınız?" diye homurdandı.

Carling ona şaşkınlıkla baktı ama bunun ses tonundan mı yoksa sorusundan mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Elbette." Onunla birlikte ön kapıdan çıktı. Dışarı çıktıklarında kadın yüzünü ona döndü. "Sorun nedir?"

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz kendini daha iyi hissetmeye başladı. "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey yok. Neden tekrar üstümü değiştirmiyorum? Bizi Fairmont'a bir taksinin götürebileceğinden daha hızlı bir şekilde uçurabilirim."

Kadın kaşlarını çattı. Bir şeylerin yanlış gittiğinden emindi. Salonda saldırganlıkla alevlenmişti, ama onu her ne tetiklediye, saldırganlık şimdi kaybolmuştu. Bunu aklından çıkardı ve omuz silkti. "İyi, eğer yapmak istediğin buysa."

İçten içe heyecanlanmıştı. Onunla tekrar uçmak için sabırsızlanıyordu. Kaldırırma indiklerinde heyecanını gizlemek için yüzünü ekşitti, adam ona spor çantasını ve deri çantasını verdi ve değişimin içinde parıldadı. Yer değiştirmeden hemen önce onları tekrar gizledi. Dalgalanmanın sıcak bir battaniye gibi ikisinin de üzerine çöktüğünü hissetti. Kadın adamın sırtına atlarken, adam "Ve hâlâ kimse bizi görmedi," diye işaret etti.

Eğlenerek onun şık kartal başının arkasına dokundu. "Dikkatini ver. Etrafta kimse yok."

"Daha fazla kanıt mı istiyorsun? Sana daha fazla kanıt göstermem gerekecek." Çömeldi ve fırladı.

Karadan havalanırken yayındaki güç daha da inanılmazdı. Kızın ruhu da onunla birlikte, coşkuya doğru düz bir yörüngede havalandı. Dik bir tırmanıştan sonra, otelin bulunduğu yöne doğru dönmeye başladı.

Fairmont Oteli, San Francisco'nun önde gelen lüks otellerinden biriydi. Nob Hill'in tepesinde yer alıyor, şehre ve Körfez'e bakıyordu ve yüzlerce oda ve süiti, üç restoranı ve salonu, balo salonları, iş konferansları için multimedya odaları, mağazaları ve bir spa'sı vardı. Carling'in evinden çok uzakta değildi, bu yüzden sadece birkaç dakika içinde otelin bakımlı geniş arazisine indiler ve Rune insan formuna dönüşmeden önce Carling'in sırtından inmesini bekledi.

Carling onun tekrar değişim geçirmesini hayranlıkla izledi. Onu birkaç kez değişirken görmüştü ve hâlâ ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Bu sefer değişiminin bulanıklığı, etrafına sardığı bir büyü içermediği için, daha da belirsiz hale gelmişti. Sonra tekrar insan formuna büründü, geniş çıplak göğsü, korkunç kan lekeli kot pantolonu ve her şeyiyle.

Kolunu ona dolamak için yaklaştı ve kız da ona doğru eğildi. "Bu arada, nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Yaklaşan bir solgunluk belirtisi var mı?"

Kadın başını salladı. "Ben iyiyim."

"İyi." Adam onun omuzlarını sıktı. "Şuna bak; işte sana kanıt. İniş yaptık, sen buradasın, ben yarı giyinikim ve kimse fark etmedi. Şimdi Councillor, kabul etmelisin ki bu doğru değil."

Kaşları havaya kalktı ve güldü. Etrafına hızlıca bir göz attı. Sis, sokaklar boyunca buharlı beyaz dallar estiriyordu. Duyabiliyordu

ve uzaktaki insanları ve trafiği görebiliyordu, ama şans eseri bir kez daha yakınlarda kimse yoktu. "Bu tamamen şans," dedi. "Kimse bizi fark etmedi çünkü yine kimse dikkat etmiyor. Ben ikna olmadım."

"Pekâlâ," dedi adam. "Benimle gel. Sadece sessiz olmayı unutma. Görünmezlik sadece görsel duyular üzerinde işe yarar, işitsel duyular üzerinde değil."

Çantaları tekrar ondan aldı ve bir omzuna astı, diğer kolunu onun etrafında tuttu ve onunla birlikte otelin önündeki bayraklı, iyi aydınlatılmış revağa doğru yürüdü. Rune onları kaldırımdan aşağıya doğru yönlendirirken sessiz kalarak korna çalan trafik ve yayalarla dolu caddeyi izledi. Bu kez diğer insanlara yaklaşmışlardı ama tek bir kişi bile onlara doğru bakmamıştı.

Sis olsa bile, sabahın geç saatleri Gece Türleri'nin ışığa daha duyarlı olanları için fazla aydınlıktı ve görünürde bir Vampir yoktu. Yanlarından geçtikleri insanların hepsi insandı.

Şimdi ikna oldun mu? Rune telepatik olarak sordu.

Kendi kendine gülümsedi. Onunla sokakta yürümek hoşuna gidiyordu. Birlikte hareket etmeyi ve onu saran Gücünün sıcaklığının tadını çıkarmayı seviyordu. Onun temiz, erkeksi kokusunu seviyordu. Ve belki onunla biraz dalga geçmeyi de seviyordu. *Benden biraz daha fazla ikna olmuş olabilirim. Ama bilirsiniz, San Franciscolular oldukça tuhaf manzaralara, çıplaklar geçidine, Vampyre Exotica balosuna alışıktır. Sıkıcı olduğumuz için de olabilir.*

Asla, dedi adam, kolu kadının omuzlarında sıkılaşıarak. *Biz asla sıkıcı değiliz.*

Hadi içeri girelim.

Başka birinin ön kapıdan geçmesini beklemek için duraklamak zorunda kaldılar ve sonra içeri girdiler, Rune Carling'i önden gitmeye teşvik etti.

Lobi muazzamdı; altın brokar mobilyalar, devasa saksılar içinde yükselen bitkiler, iki kat yüksekliğindeki tavanı destekleyen mermer damarlı sütunlar, pırıl pırıl parlayan desenli mermer zeminler ve zengin krem rengi ışıklarla doluydu. Aynı zamanda oldukça kalabalıktı; tasarımcı ve salaş şık giysiler ve şık, özel dikim takım elbiseler giymiş insanlarla doluydu. Lobi, dışarıdaki sokak trafiğinden konuşmalara, ani kahkaha tınlarına ve cep telefonu zil seslerinin öngörülemeyen pinglerine kadar rastgele gürültülerle doluydu. Rüzgârlı adanın göreceli huzur ve sessizliğinden sonra medeniyet sarsıcıydı.

Rune, Carling'i ustalıkla bir duvarın yanına, trafiğe kapalı sessiz bir alanın olduğu bir tarafa yönlendirdi. Çantalarını yere bıraktı ve kollarını kavuşturarak durdu. Ona, "*İstedğin zaman övgüye başlayabilirsin,*" dedi.

Kadın bıyık altından güldü. Lobideki trafiğin hepsi insan değildi. Bir çift Işık Fae'si masada kayıt yaptırıyordu, kendilerine özgü soluk sarı saçları ve zarif sivri kulaklarıyla uzun ince figürler. Işık Fae'lerinin büyüü hissetme yetenekleri vardı ama kendi işleriyle meşgul oldukları için Carling ve Rune'u fark etmemişlerdi. Kimse onlara doğru bakmadı. İtiraf etmeliydi ki etkilenmişti.

Hemen övgüler yağdırmaya başlayacak değildi. İçindeki kartal kendi tüylerini kabartmakta gayet yetenekliydi. Homurdandı, "*Tamam, burada bir şeyler yapabileceğini kabul ediyorum.*

Adam mırıldandı, *Sonunda, başarı. Ama püf noktası ne?*

Gözlerini kısarak ona baktı. *Bir şey yok. Kimse bizi göremez. İstersen bütün kıyafetlerini yırtıp atabilir, zıplayıp kollarını sallayabilirsin. Yaptığımız hiçbir şeyi kimse göremez.*

Her zaman bir bit yeniği vardır, dedi. *Ve ben işitsel olandan bahsetmiyorum. Büyü ve Güç konularında her zaman bir dezavantaj ya da bir tür sınırlama vardır.*

Sen bardağın boş tarafını gören bir kızsın, değil mi? Adam öfkeyle başını eğdi.

Kız, dedi, kelimenin üzerinde düşünerek.

Tam bir kız. Rune döndü ve onun etrafında bir daire çizdi. Onu izlemek için başını çevirdi. Gücü değişti ve kızın üzerinde sıkılaştı. Bu fiziksel bir okşama kadar canlı, ağır ve boğucu bir histi. Onun arkasına geçti, sert göğsü kürek kemiklerine bastırarak kadar yaklaştı ve elleri onunkilerin üzerine gelip ince bileklerinde kıvrıldı. Elleri güçlüydü, sırtı geniş ve parmakları uzundu. Kılıç kullanmaktan ve diğer fiziksel işlerden dolayı nasır tutmuşlardı. O uzun, zeki parmaklarını kızın kollarında hafifçe gezdirdi. *Dikenli, güzel bir kız. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız.*

Adamın dokunuşundaki küçük sürtünme çıplak teninde tüyleri diken diken etti ve kız ürperdi. *Eminim bunu tüm dikenli, güzel kızlara söylüyorsundur.*

Asla söylemem. Daha önce hiç söylemedim. Adam öylesine inanarak konuşuyordu ki, kız ona inanmak istedi. Omuzlarından tuttu ve onu geri çekti.

ona karşı. Sonra eğilip dudaklarını kızın kulağına dayadı ve narin et kabuğuna fısıldayarak şöyle dedi: "Gizlenmenin bir sakıncası var. Gücü olan herkes bakabilir ve durduğumuz yerde bir parıltı görebilir. Bana asfalttan yükselen bir ısı pusuna benzediği söylendi. Ama bu sadece doğru zamanda doğru yöne bakıyorlarsa ve gördüklerini sorgulayacak kadar dikkat ediyorlarsa olur. Ve kimse bize bakmıyor."

Işık Fae'si giriş işlemlerini bitirdi ve merdivenlere yöneldi. Onların yukarı tırmanışını ve gözden kayboluşunu izledi. Rune'un fısıltısı gırtlaktan gelen en ince sestti. Nefesi hassas tenini gıdıkladı ve dizleri zayıflarken daha çok ürperdi. Kendini ona yaslanırken buldu. "Ne yapıyorsun?" diye nefes aldı.

Bunu tekrar hissetti, burada kırılmaz bir şifrenin tuş vuruşlu bir parolası olduğu hissini. Dudaklarını onun boynuna dayadı ve mırıldandı, "Ne yaptığımı sanıyorsun? Sana yine peşinden geleceğimi söyledim."

"Evet, ama burada? *Şimdi mi?*" Kadın arkasını dönmeye çalıştı ama adamın elleri sıkılaştı ve onu olduğu yerde tuttu.

"Ne diyebilirim ki, ben bir fırsatçıyım," diye mırıldandı. "Ve sen beni delirtiyorsun. Kulübede beni yere **s e r d i ğ i n d e** bacaklarının beni sıkıca kavraması çok hoşuma gitti. Beni yere yıkabilmeni seviyorum. Gücünü ve kendine güvenini seviyorum." Bu ifadedeki gerçekliğin derinliğini fark etti.

Adadayken onu böylesine derinden sarsılmış görmek canını yakmıştı ve bunun bir daha başına gelmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Fısıldadı, "Şu kapıdan giren çifte bak. Burada durduğumuza dair en ufak bir fikirleri bile yok. Ya da hemen dışarıda duran kapıcıya. Ben bunu yaparken o hiçbir şey göremiyor."

Karşı koyamayan Rune'un eli kayarak kadının dolgun, yuvarlak göğüslerini avuçladı.

Ona yeterince uyarıda bulunmuş olmasına rağmen, şiddetli şok hâlâ içinden geçerek onu tepeden tırnağa yıkıyordu. Küçük, boğuk bir ses çıkardı ve aniden Rune'un diğer eli ağzını sıkıca kapattı.

"Şşşt," diye fısıldadı. Nefes alış verişi sertleşmişti. "Ses çıkarmamalıyız."

Bir kadın ve bir erkekten oluşan çiftin kayıtsızca yanlarından geçişini izlerken titreyerek adamın kollarını sıkıca kavradı. Rune'un göğsündeki elinin sıcaklığı pamuklu kaftanın ince bariyerini yakıp geçti. Kadının dolgun meme ucu elinin ilk ve ikinci parmakları arasında çıkıntı yapana kadar sert ve ağırlıklı etini okşadı.

ikinci parmakları. Sonra onu hafifçe çimdikledi ve his bacaklarının üstündeki birleşme noktasına kadar yayıldı.

Kadın adamın kollarında sarsıldı ve işe yaramaz, çılgınca bir nefes çekti. Parmakları adamın kollarının kaslı etine saplandı.

Ve ne göğsünü okşayan eli ne de ağzını kapatan eli itti.

Adamın ağzı, boynunun omzuyla birleştiği hassas noktada, tenine karşı gergin hissediyordu. "Bana durmamı söyle," diye nefes aldı. Çünkü kendini durduramıyordu. Hissettiği dürtü onu ona doğru sürüklemeye devam ediyordu. Bir yerlerde çalan uyarı zillerinin belli belirsiz farkındaydı ama bunlar çok uzaktaydı, kafasındaki her şeyi kaplayan şehvetli bir pus tarafından gizlenmişti.

Başı adamın köprücük kemiğine yaslandı. Körü körüne tavana baktı ve adamın geniş avucuna karşı sessizce bir kelime mırıldandı. Durmak mı?

Adam onun göğsüne masaj yaptı, meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı ve bir kez daha neredeyse kot pantolonunun içine boşalıyordu. Göğsünün tatlı ağırlığı avucunu tam olarak dolduruyordu ve meme ucu ağzının tadına bakmak için sulandığı bir incelikti, ama Tanrı tarafından gerçek kış tekmeleyici, kollarında nasıl titrediği ve dünyadaki son istikrarlı şeymiş gibi ona nasıl sarıldığı, muhteşem, sağlıklı kokusunun kadınsı uyarılma ile nasıl çiçek açtığı idi. Bu onun kokusuydu. *Onun* içindi.

Ve onun için nefes alıyordu, kesik kesik, belli belirsiz soluklarla.

"O kelimeyi tekrar söylemen gerekiyor," diye fısıldadı kabaca boynuna doğru. "Çünkü şu anda biraz kalın hissediyorum ve çok net bir şekilde işlemiyorum. Ve bu sefer bunu içtenlikle söylemelisin."

Carling'in kafasındaki dişliler onun ne dediğini anlamaya çalışırken öğütüldü. Kelime. Ondan bir kelime istiyordu. Ne istiyordu?

Kız. Hayır, bu değildi.

Göz ucuyla otelin ön kapısından içeri süzülen, yırtık tasarım kıyafetler giymiş, gotik makyajlı ve sıska kolunun altında bir iPad taşıyan genç bir çocuk gördü. Sanki ona bir açıklama borçluymuş gibi dünyaya ters ters bakıyordu. Evet, bu konuda iyi şanslar evlat.

Sonra Rune sıcak ağzını kızın boynunun hassas derisinde açıp onu emdi ve kız tek kelime bile edemedi. Meme ucunu bırakırken dişleriyle hafifçe sıyırdı. Cehennem gibi zeki parmakları kaftanının önüne doğru ilerledi.

Kaftanlarının hepsi el dikişiydi ve farklı tasarımlara sahipti. Bazıları basitçe başın üzerinden geçirilecek şekilde tasarlanmış, bazıları ise

Önünde kemikten ya da tahtadan oyulmuş bir dizi küçük düğme vardı. Hiçbirinde fermuar yoktu çünkü bunları iş için çok sık kullanıyordu ve metal bazen büyüyle etkileşime girebilir ya da karışabilirdi.

Bu kaftanın önü de bir sıra düğmeyle tutturulmuştu. Adam onun boynunu emerken Rune düğmelerden birini deliğinden kurtardı. Adamın eli kızın ağzını öyle sıkıca kavramıştı ki başını çeviremiyordu. Sadece gözlerini oynatarak onun hareketlerini takip etmeye çalıştı.

Düğmeler birbirine yakındı. Bir diğerinin düğmesini açtı ve elini içeri sokarak kadının göğsünü tekrar avuçladı. Nasırlı avuç içi kadının ağır, çıplak ve hassas etiyile temas edince ikisi de tısladı. Vücudundaki her kasın gerginlikle dolduğunu hissetti. Yalın kalçalarını onun kışının yuvarlak kıvrımına doğru ittiğinde, ereksiyonunun uzun kalın çıkıntısını hissedebiliyordu. Adamın vücudunda gizli bir bombardıman uçağı gibi dolaşan kanı hissedebiliyordu ve adamın keskin nefesi tenini kesiyordu. Adam göğsüne masaj yaptı ve tırnağıyla meme ucunu kazıdı.

Vücudundaki her nabız noktası tepki olarak çığlık atıyor, cinsel ihtiyaç daha da artıyordu. Normalde çok soğukkanlı olan kadın, terlemeye başladığında ve cinsel organı sıvı bir fışkırmayla nemlendiğinde bir kez daha şok oldu. Aciliyet duygusu, olası bir ifşa, acı vericiydi.

Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.

Başını sallamaya başladı. Bir şekilde birkaç kelime bulabildi. *Sanmıyorum, yapamam.*

Ne yapamazsın, güzel kız? Rahatlayıp bunun tadını çıkaramaz mısın? Kötü ama kötü değil. Sadece biraz yaramaz bir eğlence ve öyle hissettirmese bile tamamen özel. Rune, Cennet Bahçesi'ndeki yılan kadar kurnaz bir bilgelikle kızın kafasına ayartıcı sözler fısıldadı. Onu daha sert çimdikledi ve sırtı kavislenirken bir ciyaklamayı boğdu. *Güvendesin, güven bana. Kimsenin seni böyle görmesine izin vermem. Tanrım, göğüslerin sanki elim için yaratılmış gibi. Mükemmel, mükemmel bir uyum.*

Onu itecekti. Her an itebilirdi ama adam elini kaftandan çekince hayal kırıklığı içinde gözlerini kırıştırdı.

Onunla yüzleşmek için döndü, kolları adamın boynuna dolanırken bile adamın ağzı onunkine indi. Adam onu sert ve aç bir şekilde öptü ve kadın da onu öperken gözlerinin kapanmasına izin verdi. Kalbi hızla çarpıyordu. Uzun, güçlü gövdesinde dolaşan kanının hissini seviyordu.

Adam onları çevirdi ve onu duvara doğru iterek vücuduyla sardı ve bir elini gövdesinde gezdirirken yeni bir şok patladı

Kaftanının kasıklarının üzerindeki iki düğmesini açmak için aralarına girdi. Kadın ne olduğunu anlayamadan, adam elini içeri sokmuş ve parmaklarını mahrem saçlarının nemli ipeksi yumağına doğru kaydırmişti.

Ona dokunuyordu. Tam orada, otel lobisinde. Ona dokunuyordu. Aldığı zevk onu öylesine çılgına çevirmişti ki, elini ona doğru tutarken yüksek, ince, neredeyse duyulmayan bir çığlık attı. Adam diliyle ağzını sikerken sesi yuttu.

Ve kimse fark etmedi. Kimse görmedi. Kayıtsız dünya etraflarında saat gibi işliyordu.

Şşş, *sevgilim*, dedi Rune. Zihinsel sesi onun hissettiği kadar düzensiz geliyordu. Koca bedeni onun üzerine eğilmiş, ciğerleri körük gibi çalışıyordu. O kadar sıcaktı ki, vücudunun hissi kaftanı yakıyordu. *Kutsal tanrılar, burada dini buluyorum. Yeryüzündeki cennet gibi hissediyorsun, çok yumuşak, ıslak ve ipeksisin. Şu anda seni tadabilmek için neler vermezdim.*

Elini bıraktı ve diğer yumruğunu saçlarına batırırken onun kaya gibi sert kalçalarından birini kavradı ve bir şekilde telepatik sesini tekrar bulmayı başardı. *Tamam, tamam, tamam. Bu gerçekten eğlenceliydi-*

Eğlenceli. Daha çok kıyamet gibi.

-Ama buna daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum.

Kadın kekelese bile, adam klitorisinin sertleşmiş küçük tomurcuğunu buldu ve işaret parmağıyla okşadı.

Doruk noktası ona yumruk attı, hiçbir yerden çıkmayan ve çenesine çarpan bir sol kroşe. Vücudundaki tüm güç tükendi ve bacakları lastiğe döndü ve sayım için yere düştü.

Kadın dizlerinin üzerine çöktü ve adam da onunla birlikte çöktü. Onu bacaklarının arasından kavradı ve zevkinin zonklayan küçük nabzına sabit bir baskı uyguladı, onun üzerine eğilirken ağırlığını bir ön koluyla duvara dayadı. Sanki son sürat koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı, Gücü etraflarında ateşten bir çağlayandı. Kadın doruğa ulaşmanın sancılarıyla titrerken, adam ağzını onunkinden çekip dişlerini boynuna geçirdi. Kafasının içinde durmadan küfrediyordu ve pürüzlü küfürler şiir gibi geliyordu.

Sonra zihnini ve bedenini sarsan felaket hafıfledi. İkisi de ağır ağır nefes alarak hareketsiz kaldılar.

Rune sordu, *iyi misin? İşleri fazla zorlamadım, değil mi?* Zihinsel sesi bile sanki bağıırıyormuş gibi boğuk çıkmıştı.

Bunu düşünmek zorundaydı. Kendini tarihin cinsel aşırılıklarından her zaman ayrı tutarak pek çok şeye tanıklık etmişti ama az önce yaşadığına benzer bir şeyi ne görmüş ne de duymuştu. Bu sadece eylemin kendisinin egzotikliği değildi. *Onun*, o şakacı, sevecen, tehlikeli, sınırdaki adamın egzotizmiydi.

Sadece biraz yaramaz bir eğlence ve tamamen özel. Güvendesin, güven bana.

İçinden bir kıkırdama hayaleti kaçtı. Onu şefkat ve merhametle zehirlemiş ve ona yeniden oynamanın ne demek olduğunu öğretmişti. Ona umut verdi ve geçmişini yerle bir etti, tüm bunları o olağanüstü gözlerindeki şiddetli kahkahayla yaptı. Onun ruhunu çoktan imkansız bir mehtaplı uçuşa çıkarmıştı. Bunca yıldır kullanmadığı için parçalanmış, işe yaramaz kalbini de ona verebilirdi.

Fısıldadı, "Ben iyiyim, seni deli. Ama gerçekten buradan daha fazla gidemem. . ."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Aynı anda hem görünmezliği koruyup hem de seni alabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandı. "Ve ikimizi de bu şekilde açığa çıkarma riskini almayacağım."

Çünkü güvendeydi ve ona gerçekten güvenilebilirdi. Gerçekten güvenilebilirdi.

Sessiz bir hıçkırıkla hıçkırdı, doruk noktası kadar istemsiz ve şok edici bir fiziksel tepkiydi.

Karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. *İyi olduğuna emin misin hayatım?* diye sordu yine, endişeli bir ses tonuyla.

Yakışıklı yüz hatları bir rüyanın anısı gibi bulanıklaşmıştı ve son birkaç yıldır onu daha hızlı ve daha hızlı ilerleten dev görünmez güç onu bir farkındalığa itti ve sonra gerçekten ışık hızında hareket ediyordu.

Neydi bu his? Bunu daha önce pek çok kişide hissetmişti. Köpekler ve diğer yaratıklar, uluslar ve idealler ve çok uzun yıllar önce gitmiş olan eski sevgililer için bunun parçalarını hissetmişti. Bu parçaların her zaman anlayabileceği her şeyden daha büyük bir şeyin parçaları olduğunu hissetmişti, ta ki şimdi bir araya gelip bir bütün oluşturunca kadar.

Sevgi. Bu duygu aşktı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bir elinin tersini yüzünde gezdirdi ve sonra onu öpmek için öne eğildi. *Endişelenmeyi bırak*, dedi ona nazikçe. *Ben iyiyim.*

Adam kaşlarını çattı ve onun sırtını sıvazladı. *Tamam. Dur sana yardım edeyim.*

Adam saçlarını parmaklarıyla tarayıp bir düzene sokarken kadın kaftanının düğmelerini kararsızca ilikledi. Saçlarını ensesinde bir düğüm haline getirmeye ve onun yaptığı gibi kendi üzerine toplamaya çalıştı ama beceremedi ve saçları yine sırtından aşağı düştü. *Lanet olsun. Bunu nasıl yaptığını bana anlatmalısın.*

Tekrar hızlıca topladı ve yerine sıkıştırdı. *Ya da belki keserim. Kısa kestirmeyeli uzun zaman oldu.*

Gerçekten mi? Ayağa kalkmasına yardım etti. Kısa bir saç kesimi yüzündeki muhteşem kemikleri ortaya çıkarabilirdi ama kalçalarına kadar dökülen uzun, abartılı siyah saçlar son derece kadınsı ve olağanüstü güzeldi. *Kesersen tekrar uzatabilir misin?*

Bunu nasıl yapmıştı? O kontrolden çıkmış çılgın tutkuyu yolundan çekmeyi ve neredeyse hiçbir şey olmamış gibi davranmayı nasıl başarmıştı? Ayaklarının üzerinde zar zor durabiliyordu ve doruğa ulaşmış olmasına rağmen vücudu hâlâ boş, ağırlı ve tatmin olmamış hissediyordu.

Ya da belki de kontrolden çıkmış çılgın tutkuyu yaşayan tek kişi oydu, tıpkı aşık olduğunu fark eden tek kişi olduğu gibi. Aşık olmak çok yalnız bir işti.

Adadaki kulübede bir anlaşmaya varmışlardı. Bir anlaşma yapmışlardı ve o da bunu kabul ettiğinin farkındaydı. Bunun son kullanma tarihi olan bir aşk ilişkisi olması gerekiyordu. Belli ki tüm zaman boyunca kontrol ondaydı.

Zaten onun çok fazla sırrını keşfetmişti. Buna da sahip olamazdı. Aydınlanmalarını ve farkındalıklarını kendine saklayacaktı.

Adamın kendisine bir soru sorduğunu fark etti ve dalgınca cevap verdi. *Fiziksel beslenmeyi bıraktığımda saçlarım ve tırnaklarım uzamayı bıraktı. Eğer kesersem ve kestiğimde, tamamen yok olacaklar.*

Bu çok trajik olur. Saçlarınız dünyanın harikalarından biri. Kendisine rağmen bu iltifat karşısında memnuniyetle gülümsedi. Çantalarını almak için eğildi. *"Hazır mısın?"* diye sordu.

Kadın sakın bir ifade takındı, yerine oturduğundan emin olmak için kaftanının eteğini kıpırdattı ve ona *"Evet"* dedi.

Adamın Gücünün bir tür serbest bırakmayla esnediğini hissetti ve parıldayan pelerin düştü. Otelin resepsiyonuna doğru yürüdüler.

Lobideki tüm gürültü yavaş yavaş kesildi. Diğer herkesin endişelendiği kadarıyla, görünüşe bakılırsa birdenbire ortaya çıkmışlardı. Carling onların nasıl göründüklerini biliyordu, yarı giyinik ve dağınık, gemi enkazından kurtulanlar gibi. Rune hâlâ gömleksizdi ve ayakları çıplaktı. Er ya da geç birileri onlardan birini ya da diğerini tanıyacaktı. Eninde sonunda biri paparazzileri çağıracak ve her türlü sağduyu ihtimali ortadan kalkacaktı. Böyle bir girişten sonra, özellikle de evde durduktan sonra, Julian'ı bir an önce aramaya gerçekten ihtiyacı vardı.

Bunların hiçbiri onun için bir şey ifade etmiyordu. Nasıl görüldüğü kesinlikle umurunda değildi ve Rune'un da umurunda olmadığı açıktı. Yanlara ve aşağıya, kendisinininkilere ayak uyduran uzun bacaklarına baktı. Onu en çok etkileyen şey Rune'la birlikte, kalça kalçaya, yumuşak, yeri yutan bir adımla hareket etmeleriydi. Bir çift gibi görünüyor olmalıydılar. Bunun üzerine hissettiği acıyı görmezden geldi. Duygular çoğu zaman insanın hayatının geri kalanı için bir rahatsızlıktı.

Ön masaya odaklandı. Kömür grisi takım elbiseli bir adam, bilgisayarın önünde hazır olda bekleyen üniformalı bir çalışanın yanına doğru koştu. Yaklaştıklarında adam şaşkınlıkla dolu bir yüz ifadesiyle baktı.

"Günaydın, ben Harry Rowling, müdür yardımcılarından biriyim," dedi kısık bir fısıltıyla. "Konsey Üyesi Severan, bu ne beklenmedik bir onur."

Başıyla selam verdi ve adamın dikkatini Rune'a çevirmesini izledi. Adam bembeyaz kesildi ve saçmalamaya başladı. "Efendim, ah-Sentinel Ainissesthai

. . ne büyük bir zevk, yani sizin de burada olmanız bir onur-"

Evet, elbette Wyr'in rock yıldızının sadece kadın hayranları yoktu. Rune'a sivri bir bakış atmasına rağmen iç geçirmesine izin vermedi.

Kıpırdamadan durdu ve otel müdürü gibi baktı.

Rune zar zor dizginlenen bir gerginlikle her yerde parıldıyordu. Yüzü dolu bir silah gibiydi, kemikleri keskin bir kabartmayla öne çıkıyordu ve gözleri tehlikeli, öngörülemez bir ışıkla parlıyordu. Bir eli çantalarının kayışlarını sıkıca kavramış, diğer yumruğunu da kalçasına bastırmıştı. Adam o kadar ölçülü bir şekilde nefes alıyordu ki, kadın kendini bir adım geri atarken buldu.

Belki de kontrolü ona sandığı kadar kolay gelmiyordu. Gülümsemeye başladı.

Rune adama yumuşak bir sesle, "Süitimin anahtarını rica ediyorum, lütfen," dedi.

"Kesinlikle, herhangi bir mesaj olup olmadığını kontrol etmemi ister misiniz?"

"Daha sonra." Rune kendisine hayranlıkla bakan Carling'e baktı. Rune dikkatini tekrar adama çevirdi ve bir an bekledi. Hiçbir şey olmadı. Adam kurdun önündeki bir tavşan gibi donup kalmıştı. Kaşlarını kaldırdı. "Anahtar mı?"

Rowling başladı. "Tabii ki! Özür dilerim! Evet, anahtar!" Üniformalı çalışana doğru döndü ve dişlerinin arasından tısladı, "Anahtarı getir!"

Karıştırıp durdular ve birkaç dakika içinde anahtar ona uzatıldı. Carling'in -Carling'in- en mahrem yerini okşayan elini böğrüne bastırdı, parmakları avucuna doğru kıvrılmıştı ve o zaman bile Carling'in uyarılmışlığının belli belirsiz kokusunu alabiliyordu.

Parmaklarını yalamak istedi. Çok yakın durdukları için otel çalışanlarını yumruklamak istedi. İyi ki sadece insani duyuları zayıf olan insanlardı, yoksa yumruklayabilirdi. Çıldıracak gibi hissediyordu ve ona bakmaya cesaret edemiyordu, yoksa kontrolüne karşı çılgınca savrulan deli canavar gevşeyebilirdi.

Anahtarı diğer eliyle yavaşça aldı. Müdür yardımcısı bir şeyler mırıldanmaya başladı. Rune demir gibi sert bir sesle, "Şimdilik hepsi bu kadar," dedi.

Çok fazla baş sallama ve daha fazla meleme. Olayın ortasında dönüp Carling'in elini tuttu ve asansöre doğru yürüdü. Carling de onunla birlikte geldi, her nedense uysal olmayı tercih etti.

Sessizlik içinde süite çıktılar ve koridorda ilerlediler. Kapıya ulaştıklarında nabızı hızlandı. Vücudunda çok fazla kan vardı. Damarlarında kükrüyordu ve derisi onu zar zor zapt edebiliyordu. Arabası aşırı hızdayken virajlı bir dağ yolunda hızla ilerliyormuş gibi hissediyordu, lastikleri kaldırımda zar zor tutuyordu ve frenleri her an bozulabilirdi. Anahtar kartını okuttu ve kapıyı onun için açık tuttu, hâlâ ona bakacak kadar kendine güvenmiyordu.

Sonra içeri girdi, güvenlik sürgüsünü fırlattı ve iki çantayı bir kenara bıraktı. Titreyen elini karışmış saçlarının arasından geçirdi ve ancak o zaman Carling'in yüzüne bakmaya cesaret edebildi.

Carling zaten onu izliyordu. Uzun, karanlık, muhteşem gözlerinde daha önce görmediği bir duygu vardı. Gölgeler ve nezaketle ilgili bir şeydi bu ve tuhaf, sorgulayıcı bir anlayıştı.

Sonra o ince, gizemli Mona Lisa gülümsemesini takındı, yemyeşil ağzının köşelerini eğdi ve gözlerinin köşelerindeki küçük çizgilerin kırışmasına neden oldu, o piç ölümlülüğün kadife dudaklarını okşadığı yerde

İskelet parmaklarıyla derisini yüzdü ve taşaklarına tekme atmadan önce üzerine işaretini kazıdı.

Ve Rune'un frenleri tutmadı. Ona d o ğ r u hamle yaptı ve onu da beraberinde uçurumdan aşağıya sürükledi.

ON ÜÇ

Sana aşık kalmak zorunda değilim, diye düşündü Carling Rune'a gülümserken. Aşık olmak sadece geçici bir farkındalıktır. Dünya standartlarında, beş yıldızlı seksi bir erkekle paylaşılan beyin yakıcı bir ateşin yan ürünüdür. Tutku bir seçimdir ve aşık kalmak da bir karardır. Neredeyse her şeyden ve herkesten uzaklaşmak zorunda kaldığım gibi senden de uzaklaşabilirim, çünkü zaman içinde tek bir şey doğrudur.

Hiçbir şey kalıcı değildir ve her şey her zaman değişir. . . .

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi Rune'un yakışıklı, vahşi yüzü sertleşti. Sonra aniden çok *hızlı* hareket ettiği için bulanıklaştı ve onu yere düşürdü ve cehennemin siren çanları, onu bu kadar hassas bir özenle ele aldığını nasıl düşündüğünü bilmiyordu, çünkü kaftanını vücudundan öylesine vahşice yırttı ki, haykırdı, ağzını onunkine çarparken kesilen keskin, sözsüz bir ses.

Ve kendi saflığına bir kez daha şaşırdı. Daha önce lobide olanların kıyamet gibi olduğunu düşünmüştü ama şimdi içinde patlayan şeyin yanında hiç kalırdı.

Rune kot pantolonunun bağını çekerken dilini kızın ağzına soktu. Sonunda çırılçıplak kalan ve Rune'un vücut ağırlığıyla sıkışan kadın bacaklarını açarak ona doğru eğildi. Tırnaklarını adamın geniş sırtına geçirdi ve adam ereksiyonunun geniş başını kadının kaygan girişine sürterken onu puanladı. Adamın kanının zengin, yakıcı likör kokusu havayı doldurdu. O kadar sarhoş edici bir kokuydu ki ağzı karıncalandı, sanki dişleri aşağı inecekmiş gibi.

Onu ısırmağı istedi. *Isırmağı* istiyordu. Uzun zamandır uykuda olan yırtıcı dürtüler yüzünden kafası karışmış bir şekilde hırladı ve adam da onun kalçalarını kavrayıp içine girerken hırladı.

Penisi çok büyüktü ve vücudunu aniden işgal etmesi o kadar çirkindi ki, ağzına doğru çılgılık attı. Vahşi tepkisi ürperdi

içinden geçti. Adam ona bakmak, iyi olup olmadığını kontrol etmek için geri çekildiğinde, kadın yumruklarını adamın saçlarına gömdü ve onu kendine çekti, öylesine vahşice öptü ki, adamın içine girmek için duyduğu ezici ihtiyaç dışında her şeyi unuttu.

Bir yay ve süslemeyle bunu ona vermek zorundaydı. Onun için hiçbir şey sıradan değildi.

Geri çekildi, kayma sıvısı pürüzsüz ve işkence edercesine sıkı ve ona tekrar çarptı, o yemyeşil kadife kılıfın içine ve yeterince içeri giremedi, bu yüzden pelvisine yaslandı ve daha sert itti. Başka bir doruk noktası içinden fırlarken onun altında kıpırdandı.

Ağzının içinde inlerken iç kaslarının kasılmaya başladığını hissetti ve bu o kadar *mükemmeldi* ki ve bir şekilde hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı, o da çoktan doruğa ulaşmıştı, tekrar çarpmak için dışarı çekerken bile çok erken doruğa ulaştı. Dudaklarına karşı hayal kırıklığı içinde hırladı, birbirlerine yaptıkları diğer her şey kadar hayvani bir ses, vücudunun sıkılmış, misafirperver çanağına dökülürken.

Sonra, titreyen uzuvlarıyla birbirlerine sarılıp az önce birbirlerini götürdükleri yabancı yerden geri dönmeye çalıştıklarında, etraflarına kışın yağın karın sürüklenmesi gibi sessizlik serpildi. Rune yanağını onunkine bastırmak için ağzını çekti, gözleri kapalıydı. Carling kör bir şekilde tavana baktı. Az önce olanları anlamlandırmanın hiçbir yolu yoktu. Bir insan ne kadar mantıklı davranabilirse o kadar dışındaydı.

Bir şey söyle. Ağzı çalıştı. "Bu çok şıktı," dedi Carling.

Başını geriye doğru kaldırdı, ifadesi tutuklanmıştı.

Rune, "Yatak gibi süslü şeylerle neler yapabileceğimi görene kadar bekle," dedi.

Gözleri buluştu. Kadın ona kaşlarını çattı. Adamın seksisi ağzı seğirdi. Sonra ikisi de patladı. Adam ona sıkıca sarıldı ve gülerek onunla birlikte yerde yuvarlandı.

Bizi dinle, diye düşündü. Sarhoş gibiyiz. Çılgın insanlar gibi konuşuyoruz. Rune onun boynuna sarıldı, bacaklarını kalçalarına doladı ve duyguları hayaletli ev ile roller coaster'ın karışımı bir gezintiye çıktı.

Rune'un eğlencesinin altında, keskin bir dikkatle kendini inceledi. Kanca hâlâ karnındaydı ve onu hâlâ garip, tanımsız bir yere doğru çekiyordu. Doymamıştı. Vücudu ölmek üzere olduğunu haykırıyordu.

Açlıktan ölüyordu, yeteri kadar almamıştı, onu tekrar tekrar alması gerekiyordu, her şeyini ona verene kadar, sahip olduğu her şeyi ona dökene kadar, ona her şeyini verene kadar. Hâlâ sert olmasına rağmen, kontrolü sağlamak için acımasız bir savaş verdi ve kendini çekmeye zorladı. Aleti kadının vücudundan kurtulurken tısladı.

Bir an için tutkulu bir ilişki ile çiftleşme arasındaki bıçak sırtında dengede durdu. Kollarını onun etrafında sıktı ve içindeki çelişkili güçlerle sarsıldı. Sanki bir tür krize girmiş ve içi parçalanıyormuş gibi hissetti. Sonra bir şekilde kendini o son noktadan geri çekmeyi başardı.

Seninle çiftleşmem, diye düşündü Rune onun şakağını öperken ve lezzetli, bağımlılık yapan bedenini kendi bedenine yaslarken. Senden çok hoşlanıyorum, düşündüğümde çok daha fazla hoşlanıyorum ve hatta seni sevmeye başlıyorum ama hayatımı devam edemeyecek, gidecek hiçbir yeri olmayan bir şey için heba edemem.

Kadın içini çekerek yüzünü ona yasladı ve adam hâlâ hızla çarpan kalbini çelikleştirdi.

Yapamam sevgilim, çünkü sen bana asla benim sana ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymazsın. Arzun çok güzel ama yeterli değil. Bana ihtiyaç duyulmalı. Ve bu tür bir adaletsizliğe boyun eğip hayatta kalmayı umut edemem.

- - -

Birkaç dakika sonra Rune onu bırakıp kot pantolonunun içine girdi ve ayağa kalktı. Çıplaklığının farkında olmayan Carling yerde bir kedi gibi kıvrıldı ve onu izledi. Rune sinsice yatak odasına gitti ve elinde ona uzattığı ücretsiz bir otel bornozuyla döndü. Carling oturdu, bornozu üzerine geçirdi ve kemerini bağladı.

Rune karamsar bir ifadeyle onu izledi ama odanın içinde huzursuzca dolaşmaya devam etti. Kadın onu düşünceli bir şekilde inceledi. Akıllara durgunluk veren bir sekse verdiği ilginç bir tepkiydi bu.

Eğer doğru hatırlıyorsa, ki aslında uzun zaman olmuştu, çoğu erkek esniyor, yuvarlanıyor ve uyumaya gidiyordu. Ya da kaçıp gittiler. Ama az önce olanlar -hem bu katta hem de daha önce lobide- bunun ötesindeydi.

bildiği hiçbir şey yoktu. Rune ne kaçıyor ne de uyuyor olduğundan, aslında işleri doğru yaptığından emin değildi. En sıradan zamanlarda bile çoğu insan için biraz fazla sertleştiğini biliyordu ve Rune ile aralarında geçenlerin hiçbiri sıradan olarak adlandırılmazdı.

Ve sonra ona bir şey oldu, derin ve rahatsız edici bir şey. Kahkahaları kesilmiş ve içinde garip bir çatışma başlamıştı. Zaten duyguları yoğun bir adamdı ve saldırganlık p a t l a m a l a r ı y l a birlikte hem yoğunluğu hem de duyguları artıyordu. Bazen ona bakıyor ve parçalanmış hissediyordu ve uzun zamandır ilk kez, yaşın onu bir succubus'a dönüştürdüğüne pişman oldu, çünkü hiçbir kadın sevgilisinin ona baktığında böyle şeyler hissettiğini bilmek istemezdi.

Belki de ona sorunun ne olduğunu sormalıydı. Belki de ona gitmesini söylemeliydi.

Belki de yapabileceği en akıllıca şey beklemek, ne hissettiğini ona kendi zamanında söyleyip söylemeyeceğini görmektir.

Alnını ovuşturdu ve ne düşündüğünü belli etmemek için arkasını döndü. Güvensizlik, arzudan bile daha fazla kırılganlık demekti ve ay artık sırlarını saklamakta suç ortağı değildi. Kaba gün ışığı dokunduğu her şeyi açığa çıkarıyordu ve dışarıdaki utangaç sis güneşin yakıcı ışığında yanıp kül oluyordu.

Etrafına bakınarak şu anki hayatını gözden geçirdi. "Yapacak çok şey var," diye mırıldandı. "Çok az zaman."

Ne kadar da hıznırca bir gerçeklik payı vardı değil mi?

Oturma odasının dışında, parlak mavi gökyüzüne karşı şehrin silüetinin açıkça görülebildiği, telkari işlemeli ferforje bir teras vardı. Süit, mavi bir kanepeyle dengelenmiş, yumuşak altın ve krem renkleriyle zarif bir şekilde dekore edilmişti. Mobilyalar modern olsa da ayaklarındaki pençe ayak tasarımı ve brokar kumaş eski dünyanın cazibesini yansıtıyordu. Yakındaki yemek masasını taze kesilmiş çiçeklerden oluşan bir vazo süslüyordu.

Güzel olsa da, süit en dayanıklı tasarım temalarına sahip değildi. Kendisinin, çevresindekilerin ve Tiago'nun Chicago'daki Regent Oteli'ni nasıl dağıttıklarını hatırlayınca ağzının kenarları buruştu. Belki de Fairmont'un durumu daha iyiydi.

Kaftanının parçalarını topladı. Sonuncusu gibi geçici bir örtüyle birbirine bağlamak için yeterince sağlam malzeme bile yoktu. Kadın

İçini çekti, elindekini bir kenara fırlattı ve Rune'un çantalarını attığı kanepeye gitti.

Rune volta atmayı bıraktı. Onun fiziksel bir dokunuş kadar yoğun olan incelemesini hissederek yüzünü başka yöne çevirdi. Günlükleri, eskizleri ve diğer eşyalarıyla birlikte deri çantasına kıyafet koymayı akıl edememişti. En azından evdeyken yanına yedek kıyafet almalıydı ve şimdi bu tür konuları düşünecek kişisel bir hizmetçisi yoktu. En azından bazı eşyalarını göndermelerini söyleyecek kadar ileri görüşlüydü. Rune'un spor çantasını çıkardı.

"Rufio kıyafetlerimi gönderene kadar giyecek hiçbir şeyim yok," dedi. "Gerçekten hiçbir şey. Yapacak işlerimiz var. Yapmamız gereken telefon görüşmeleri, danışmamız gereken bir medusa ve çağırmam gereken bir Cin var ve Tanrı bilir bundan sonra başka neler yapmamız ya da nereye gitmemiz gerekecek."

Spor çantasını çekiştirerek açtı ve içindekileri karıştırmaya başladı. Birkaç yeşil paketle dolu bir Ziploc poşet çıkardı. Plastiğin içinden baktı. Wrigley's sakızı, nane aromalı. Sakız poşetini kanepeye fırlattı, çantaya uzandı ve bir kitap çıkardı. Stephen King'in *Christine*'i. Onu da kanepeye fırlattı. Bu çantada ne vardı da bu kadar ağırdı?

Birden a d a m ı n çıplak göğsünün genişliği önünde belirdi. Fark etmemeye ya da umursamamaya çalışıyordu ama bir o yana bir bu yana koşturmaktan, o çıplak göğse gerçekten istediği türden yakın ve yavaş bir ilgi gösterecek kadar zamanı olmamıştı. Bakışları adamın kaslı göğüslerinin genişliği üzerinde dolaşırken başını eğik tuttu. Güneşten bronzlaşmış teni davetkâr bir kahverengiydi, koyu düz meme uçları göğsünün geri kalanını kaplayan ve uzun, yırtık gövdesinden aşağı ok gibi inerek fermuarlı ama hâlâ açılmamış kot pantolonunun üst kısmında kaybolan canlı tüylerle çevriliydi. Sertçe yutkundu ve gözlerini kapattı. Adamın vücudunun ne kadar sıcak olduğunu biliyordu ve bir ateşin canlı sıcaklığını arzuladığı gibi onu arzulamaya başlamıştı.

Rune onun omuzlarını ovuşturdu. Sakinleştirici bir sesle, "Endişelenme, korkunç kaftanların yakında burada olacak," dedi.

"Endişeli değilim, huysuzum," diye açıkladı. "Kaftanlarıma korkunç demeyi bırak."

"Onları gördüğüm gibi adlandırıyorum bebeğim," dedi. "Tıpkı gözlüklü kıllı adama yaptığın gibi."

"O tişörtü bir daha hiç görmeseydim, çok erken olurdu," dedi ona.

"Görüyorum ki o kaftanlar hakkında ne hissettiğimi çok iyi anlıyorsun."

Kadın ona ters ters baktı. Yüzünde bir eğlence mi vardı? Çantasını karıştırdı ve bir Glock çıkardı. Spor çantasının ağırlığının bir açıklaması olmalıydı. İçinde yarım düzine silah, birkaç el bombası, çeşitli güller ve belki bir ya da iki roketatar olmalıydı. Glock'u kanepenin üzerine fırlattı. O çantanın içinde bir yerlerde kıyafetleri olduğunu biliyordu. Er ya da geç onlara ulaşmalıydı. Bir çift bıçak çıkardı, gözlerini devirdi ve Glock'un arkasından fırlattı. "Burada en azından geçici olarak giyebileceğim bir şeyler olmalı."

"O çantada bulup da hoşuna giden her şeyi alabilirsin," dedi ona. "Kıllı gözlüklü tişört de dahil. Ama yanımda sadece birkaç parça kıyafet getirdim ve onlar da hemen hemen tükendi."

"Anlaşıldı," dedi tiksintiyle. Spor çantasını yere bıraktı.

Rune, "Kapıcıyı arayıp kendim için yeni şeyler sipariş edecektim. Neden sen sıcak bir duş alırken ben de sana değişiklik olsun diye hoşuna gidebilecek kıyafetler sipariş etmiyorum?"

Kaşlarını kaldırdı. Sıcak bir su çağlayanının altında durmak ve karmakarışık, kumlu saçlarını yıkamak kulağa mutluluk gibi geliyordu ama adamın onu kendine ait nedenlerle idare ettiğinden şüpheleniyordu. Bir tür gündemi vardı. Kızın ağzı büzüldü. "Odadan çıkmamı mı istiyorsun?"

"Sadece tartışmaya dönüşmeden sana istediğim türden kıyafetler sipariş edebilmek için." dedi hemen.

Kadın ona ihtiyatla baktı. "Kıllı ya da gözlüklü bir şey sipariş etmeyecek misin?"

Bir kahkaha patlattı, yanaklarını avuçladı ve onu öptü, dudaklarının onunkilere karşılık olarak hareket etmesinin tadını çıkardı. İlk başta onu beceriksizce öpmüştü, sanki ağzını bir sevgi jestinde kullanmaya alışık değilmiş gibi, ama çabuk öğreniyordu ve şimdi ona doğru eğildi ve onu öylesine boğucu bir duygusallıkla öptü ki, neredeyse onu tekrar almak için yere sürükleyecekti. Ancak zar zor geri çekilmeyi başardı.

Boğuk bir sesle, "Söz veriyorum. Kıllı ya da gözlüklü olmayacağım."

İtiraf etmeliydi ki, adamın ona alacağı şey ilgisini çekmeye başlamıştı. Şüphesiz korkunç bir şey olacaktı, tıpkı giydiği o çelik burunlu botlar gibi.

Deneyime ve değişime teslim olmak, *hmm?* Gülümsemesini geri çekti. Neden olmasın ki? Yeni bir elbise denese ne fark ederdi ki?

Giysiler mi? Ona kıyafet alma düşüncesi ona büyük bir zevk veriyor gibiydi ve kız da ona zevk vermekten hoşlandığını fark etti. Ayrıca, iki hafta sonra ölse kimin umurunda olurdu ki?

"Pekâlâ," dedi. "İstersen bana bir şeyler sipariş edebilirsin. Eğer beğenmezsem, her zaman kendi giysilerimi giyebilirim."

"Elbette," dedi adam. "Kaç beden giyiyorsun?" Dar belini keşfetmek için ellerini yanlarında gezdirdi. "Sanırım sekiz numara. Ayakkabı numaran?"

Sonra gülümsedi. "Altı buçuk, dar. Kadın bedenlerini tahmin etmede nasıl bu kadar isabetli olduğunu duymama gerek yok. Tahmin edebilirim."

"Hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor, sevgilim," dedi ona, boğuk sesi daha da derinleşerek.

Açlık, onu ısırma isteğiyle birlikte yeniden nabız gibi atmaya başladı. "Ben şu duşu alacağım" demeyi başardı.

"İyi eğlenceler," dedi ona. Yüzündeki o şaşkın ifade çok seksiydi. Eğer bu kadar ciddi sorunlarla karşı karşıya olmasalardı, ona katılmayı teklif ederdi. Onu yalayıp yutmuştu ve şimdi tadını çıkarmak istiyordu. Onunla birlikte sıcak su spreyinin altında durma ve tatmak bir yana, tadını çıkarmaya bile fırsat bulamadığı o tatlı kıvrımları sabunlama düşüncesi kasıklarının gerçekten acı çekene kadar gerilmesine neden oldu. Ama kadın haklıydı, yapacakları çok şey ve bunları yapmak için çok az zamanları vardı. Dişlerini sıktı, bir adım geri çekildi ve onu bıraktı.

Sonra çok iyi davrandığı için kendine iyi çocuk kurabiyesi verdi ve kızın güzel yuvarlak kışının ondan uzaklaşırken hafifçe sallanmasını izledi. Cennet gibi görünüyor ve günah gibi hareket ediyordu. Kanepenin üzerine düşürdüğü bıçaklardan birini almak için durdu ve adamın kaşları havaya kalktı. Bunun neyle ilgili olduğunu merak etti. Ne kadar anlaşılmaz, çılgınca ateşli bir kötü cadı. Gizemli bir cinayet romanı okumak gibiydi, her şey uçurumun kenarındaydı, sadece o çok daha eğlenceliydi.

Süitte iki yatak odası vardı. Kadın en yakın odaya girip gözden kayboldu ve o da kendini konuyla ilgilenmeye zorladı.

İlk telefon görüşmesi, halledilmesi en uzun sürecek soruna yönelik olmalıydı. Illinois Cook County morguna bağlanmak için santral hizmetlerini kullandı ve ardından Adli Tıp Paranormal İşler Ofisi'ne ulaşana kadar uzun bir dizi sesli yönlendirmeden geçti. Sesli mesaj bırakmak için hazırlanmıştı, bu yüzden

Seremela telefonu açıp "Dr. Telemar konuşuyor. Kısa kes yoksa sıkılıp telefonu yüzüne kapatacağım."

"Seremela," dedi Rune. "Nasılsın?"

Medusa'nın sesi şaşkın bir zevkle ısındı. "Rune! Senden haber almak ne güzel. İyiyim, teşekkür ederim. Buralarda işler oldukça sakinleşti. Son konuşmamızdan bu yana ofisimde tek bir ceset bile görülmedi. Sen nasılsın? Adriyel'e yolculuğun nasıl geçti?"

Gülümsedi. Bu, Tiago ve Niniane Chicago'dan ayrıldığından beri ortalığın sakinleştiğini söylemenin kibar yoluydu. "İyiyim, teşekkürler. Adriyel olaylı geçti ama en azından taç giyme töreni gerçekleşti ve son duyduğuma göre Niniane ve Tiago iyiymiş. Dinle, korkarım hemen konuya girmek zorundayım. San Francisco'da acil bir sorunla uğraşıyorum ve sizin danışmanlık için uygun olacağınızı umuyordum."

"Kulağa ilgi çekici geliyor," dedi Seremela. "Buradaki iş yükümün pek de yoğun olmadığını zaten biliyorsun. Sorun nedir?"

"Bunu size telefonda söyleyemem," dedi. "Danışmanın yüz yüze olması gerekir. Ancak zamanınız ve elbette tüm seyahat masraflarınız için cömert bir ödeme alacaksınız." Bununla bizzat ilgilenecekti. Kadının talebi işleme koyması için kısa bir süre bekledi. Sonra şöyle dedi: "Sana hemen burada ihtiyacım var, Seremela. Bu ölüm kalım meselesi."

Kendi sözlerinin sesi yüzüne çarptı. Kahretsin, gerçekten de ölüm kalım meselesiydi. Carling'in hayatı, Carling'in ölümü. Soğuk terler döktü.

Panik yapma evlat. İşleri hallet.

Seremela'nın sesindeki zevk kasvete dönüştü. "Elbette," dedi Seremela, öyle ki onu hemen öpebilirdi. "Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan memnuniyet duyarım. Bulabildiğim ilk uçakta yer ayırtacağım."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Onun yerine senin için bir uçak kiralayacağım.

Seni buraya daha çabuk ulaştırır."

"Sanırım telefonu kapatsam iyi olacak, böylece eve gidip çantamı hazırlayabilirim," dedi Seremela. "Doğruca'a gideceğim. O'Hare'e mi?"

"Olur. Bana bir cep telefonu numarası ver ki gerekirse yolda sana ulaşabileyim." Kadın bir dizi rakam saydı ve adam da onları not aldı. "Seremela. Sana büyük bir borcum olacak. Teşekkür ederim."

"Unut gitsin, bir şey değil. Şimdi bana o uçağı getir."

Telefonu kapattı ve Rune, Chicago'daki Wyr-badger olan ve kısa sürede bu tür yerel ihtiyaçları karşılamak için görevlendirilen Tucker'ı aradı. Sessiz ve dost canlısı olmayan bir kişi olan Tucker, Wyr'in dışında tek başına iyi çalışıyordu.

demesne. Rune, Wyr demesinin çıkarları dışında hareket ettiğini açıklama zahmetine girmedi. Tucker'ın bu ayrımı anlayacağından ya da umursayacağından emin değildi.

Wyr-badger, Rune neye ihtiyacı olduğunu açıklarken onu dinledi. Sonra Tucker, "Aslında benden yılanları bir uçağa bindirmemi istediğini söylüyorsun." dedi.

Rune öksürerek bir kahkaha attı. Tucker çoğu zaman asık suratlıydı, tuhaf, nadir mizahı genellikle sürpriz olurdu. "Hiç de bilgisayarıcı değilsin dostum."

"İşte bu yüzden tek başıma yaşıyorum." "Buna mümkün olduğunca çabuk ihtiyacım var."
"Hallediyorum." Tucker telefonu kapattı.

Rune başka şeylerle ilgilenmeye başladı. Kişisel bir alışveriş uzmanı istemek için konsiyerj masasını aradı. Memnuniyet verici bir çabuklukla Gia adında bir kadına bağlandı. Ona tam olarak ne almasını istediğini açıklamak üzereydi ki telefondaki çağrı bekleme tuşu bip sesi çıkardı. Hattı değiştirdi.

Tucker, "Uçuş kiralandı. Dr. Telemar havaalanına ulaştığında onu bir uçak bekliyor olacak. İyi doktor akşama kadar yanınızda olacak."

"Harika." Midesindeki sıkışma biraz hafifledi.

"Bil diye söylüyorum, kullandığımız şirket şu anda fena halde dolu. Uçak bulabilmek için birkaç sözleşmeyi iptal etmelerini sağlamak zorunda kaldım. Bu size pahalıya mal olacak."

"Maliyetin konuyla ilgisi yok," dedi Rune. Tekrar müşteriye döndü, siparişini bitirdi ve telefonu kapattı.

Carling o bıçakla ne yapmak istiyordu?

Ellerini saçlarında gezdirirken kapı çalındı. Cevap vermek için adımlarını hızlandırdı. Otel üniforması giymiş, ince yapılı, sarışın, genç bir kadın koridorda gülümseyerek duruyordu. Onu görünce gülümsemesi kayboldu ve gözleri kocaman açıldı. Çok şaşırmış görünüyordu. "Aman Tanrım," dedi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Rune. "Bir gömlek giymeliydim."

"Benim yüzümden değil," diye nefes aldı genç kadın. Bakışları sanki yerçekiminin etkisi altındaymış gibi Rune'un kot pantolonunun ince beline takıldı.

"Sizin için ne yapabilirim?" dedi Rune sabırsızlıkla.

"Ne istersen," dedi kız boğuk bir fısıltıyla. Sonra yanakları kıpkırmızı olurken bakışları onunkilere kaydı. "Ohmigod, çok üzgünüm. Bunu söylediğimi kimseye söyleme, tamam mı? İşimi kaybedebilirim."

"Söylemem." Kendine rağmen ona gülümsedi. "Sormak istediğim, neden buradasınız?"

"Müdür yardımcısı Bay Rowling, sizi ve Konsey Üyesi Severan'ı birkaç basın mensubunun geldiği konusunda uyarmam için beni yukarı gönderdi. Şu anda aşağıda onlarla ilgileniyor. Otelden ayrılmanız gerektiğinde biraz mahremiyet isterseniz, aşağıya telefon etmenizin yeterli olacağını ve sizin ve Meclis Üyesi'nin servis girişlerinden birine girmenizi ayarlayacağını bilmenizi istedi."

"Bizim için ona teşekkür et." "Biz" kelimesinin altını çizdi ve kızın yüzünün düşmesini izledi. "Gerekirse önceden ararız." Gerçi buna gerek duymaya hiç niyeti yoktu. Balkonlu bir süit ayırtmasının nedenlerinden biri de buydu. Hemen kendine ait özel bir girişi vardı. Sınırlı alan nedeniyle, kalkış ve inişler biraz ustalık gerektiriyordu, ama bu onun becerisi dâhilindeydi.

"Evet, efendim."

Kapıyı kapattı ve süitin içine bakmak için arkasını döndü. İki yatak odası, iki banyo. Duş almadan önce Carling'in işini bitirmesini beklemesine gerek yoktu.

Ama hâlâ o bıçağı neden aldığını merak ediyordu.

Sesini yükseltti ve "Orada ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Carling, "Birkaç dakika içinde çıkacağım," diye seslendi.

Seçtiği yatak odasını da en az oturma odası kadar şık bir şekilde dekore edilmiş bulmuştu. Taze kesilmiş çiçeklerle dolu bir vazo daha vardı, yatak Fransız nevresimleriyle döşenmişti ve bir çift Fransız kapısı daha ferforje balkona açılıyordu. Mermer banyo genişti ve süitin geri kalanı kadar lükstü.

Carling banyodaki yansımasına baktı. Saçlarını kesmeyi yarılamişti. Sıcak duşun keyfini çıkarmış, ikram edilen sabun ve şampuanla her tarafını sabunlamıştı. Sonra havluyla kurulandı ve sırtından aşağı sarkan uzun, ıslak ve fırçasız saçlarını düşündü. Bu yüzden bıçağa uzandı.

Saç makası olmadan sadece düzensiz bir kesim elde edebilirdi, bu yüzden dalgalı saç stiline sahip genç çocuğu düşündü ve bu etkiyi taklit etmeye çalıştı. Daha uzun saçlarla yeniden şekillendirilebilmesi için yeterli uzunlukta bıraktı.

daha sonraki bir zamanda incelik. Çabucak bitirdi, sonra nemli ipeksi saçlarını kabarttı ve etkisini düşündü.

Aynadaki yabancı ona bakıyordu. Kısa, dağınık saçlar yabancının yüksek elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve dar çenesini vurguluyor ve uzun, koyu renk gözlerini kocaman yapıyordu. Beline kadar uzanan ağır saçları uzun süre taktıktan sonra, başı ve boynu öylesine ağırlıksız hissetti ki başı döndü.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Mermer zemindeki büyük saç yığınının baktığında bir kez daha acı çekti ama özgürlük duygusu çok daha güçlü bir cazibeydi. Gülümsedi, otel bornozunu silkti ve oturma odasına yürüdü.

Rune şaşkınlıkla ona baktı. "Lanet olsun, yapmadın," diye mırıldandı. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Muhteşem görünüyorsun, ama tüm o muhteşem saçların."

"Değişim mevsimindeyiz," dedi kadın. Ve eğer ölürse o saçların hiçbirisi ona bir şey ifade etmeyecekti, bu yüzden yapabiliyorken özgürlük hissinin tadını çıkarabilirdi. "Kapıdaki kimdi?"

"Bir otel çalışanı. Paparazziler akın etmeye başladı."

"Tabii ki var." Ona baktı. "Henüz duş almadın." "Çok meşguldüm." Rune spor çantasından deri bir takım çıkardı ve Carling'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Çok güzel ama lanet olsun. O saçları özleyeceğim. Beş dakikaya geliyorum. İşim bitene kadar Cini aramayla bekle, tamam mı?"

Fiziksel olanla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ısınan Carling, kısa bir okşamayla onun çenesine dokundu. "Pekâlâ."

O gittikten sonra, parçalanmış kaftanını aldı ve oturma odasında bir çöp sepeti aradı. Bir masanın altına gizlenmiş bir tane buldu. Kaftanı içine koymak için çekip çıkardığında, çöp kutusunun içinde zaten kıvrılmış bir kumaş parçası buldu. Merakla bezi çekip çıkardı ve sallayarak açtı.

Üzerinde kıllı adamın resmi olan Rune'un tişörtüydü. Adı neydi? Jerry Garcia. Rune en sevdiği tişörtünü o bakmıyorken atmıştı. Bunu şimdi, o banyodayken yapmış olmalıydı.

Buna ne dersiniz?

Kaftanın çöp sepetine düşmesine izin verdi ve elini ağzına bastırdı. Gözlerini kapadı ve yüzünü gömleğin içine soktu. Onun erkeksi kokusuyla doymuştu. Birkaç derin nefes aldı. Yıpranmış pamuk

malzeme yanaklarına yumuşak geldi. Sonra gömleği nazikçe katladı ve deri çantasının dibine sıkıştırdı.

Rune sözünün eriydi. Ona tekrar katıldığında, balkon kapılarını açmıştı ve San Francisco'nun kendine özgü silüetine bakıyordu. Kan lekeli kot pantolonunu bırakıp kirli de olsa diğerini giymeyi tercih etmişti ama şimdilik gömleksiz ve ayakkabısız kalmayı tercih etmişti. Göğsündeki bir tutam saç, bronz teninden birkaç ton daha koyuydu ve hâlâ nemliydi. Islak saçları güçlü, biçimli kafatasına doğru uzanıyordu ve sadece temiz kokusu geliyordu,

Erkeksi koku dizlerinin arkasını titretmeye yetmişti.

Gururu ve arzusu arasında bocaladı. Ama gerçekten, birkaç hafta sonra öldüğünde gururunu ne kadar özleyecekti?

Bu düşünceyle bile istediğini yapmak oldukça zordu. İleri doğru sarsıldı ve mantıksız bir korku duvarına çarptı. Rune'un yanına ulaşmak için duvarı iterek aşması gerekti. Başını omzuna koyup göğsüne yaslandığında Rune'un kolları onu sarmaya başlamıştı bile.

İstediği şey buydu. Sadece tek bir şey, başını onun göğsüne yaslariken kollarının onu sarması ve buna ulaşmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu.

Rune yanağını onun başının tepesine dayadı. Kaba saç kesimi, yüzüne bir parça keskin bir çekicilik katmak gibi şaşırtıcı şeyler yapmıştı. Ona doğru gelirken gözlerinde beliren tuhaf korku parıltısı Rune'un içini parçaladı, derinlerde bir yerde, o lanet kancanın gömülü olduğu yerde.

Çok korkuyorum, demişti ona adadayken. İnsanın ölüm ihtimaliyle yüzleşmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Carling'in ölümüyle yüzleşme düşüncesi... Bu düşünceyi sindiremiyordu. Zihni bomboştu.

"Rune," diye mırıldandı.

Ona kemik kıran bir güçle kenetlendiğini fark etti ve kendini rahatlatı. Boğazını temizledi ve kabaca, "Özür dilerim," dedi.

"İyi misin?"

Ona doğrudan cevap vermedi, çünkü iyi olup olmadığını bilmiyordu. "Cini aramalısın. Bıçağı aramasını sağlamalıyız."

"Evet, elbette öyle." Doğruldu ve bir elini kısa saçlarında gezdirerek her tarafa dağılmasını sağladı.

O kadar dağınık görünüyordu ki ve bu beklenmedik bir şekilde o kadar sevimliydi ki, Rune dişlerini sıkarak nefes aldı ve keskin bir dönüş yaptı. Elleri titriyordu. Kendini bir sonraki ilacını arayan bir bağımlı gibi hissediyordu. Eğitimsiz bir aygır gibi şahlanan duygularıyla savaşmakla o kadar meşguldü ki Carling'in fısıldadığı bir sonraki şeyi kaçırdı, ancak onun Gücünün zarif, lazer odaklı bir mızrak gibi fırladığını hissetti.

Bir an titredi. Dünyayı ayakta tutmaya çalışan Titan Atlas'tan düşmek üzere olan bir ter damlasının titreyen gerginliğini taşıyordu.

Sonra Rune tanımlanamayan, uzak bir yerden onlara doğru akan bir enerji girdabı hissetti. Açık balkon kapılarını yırtıp süiti öylesine kaotik bir Güç kükremesiyle doldurdu ki, yüz on yıllık devasa otelin duvarları bir an için gazete kağıdı kadar ince, kırılğan ve şeffaf hissettirdi. Sonra duvarlar etraflarındaki yerlerine yerleşti ve Güç belirli bir noktada birleşti.

Bu çok yaşlı, Güçlü bir Cindi. Bu kendi halkı arasında bir prensti. Rune'un dudakları içgüdüsel bir hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. Daha geniş bir duruş aldı ve kasırganın varlığına karşı kendini destekledi.

Odada bir adam figürü belirdi. Uzun kuzguni siyah saçları zarif, sade, soluk, insanlık dışı bir yüzün etrafında dalgalanıyordu. Daralmış kristal elmas gözler saç tellerinin arasından görünüyordu. Vücudunun geri kalanı katılaştı. Rune kadar uzun boyluydu ve yüzüyle uyumlu, zayıf, zarif bir vücudu vardı. Erkek, sade siyah bir tunik ve pantolon giyiyor, vahşi bir kraliyet gururu taşıyordu. Biçim ve öz kazanmıştı.

Cin, Rune sanki hiç var olmamış gibi onu görmezden geldi. Tüm dikkati Carling'e odaklanmıştı.

Rune bu terlikli orospu çocuğundan ilk görüşte nefret etti.

Çünkü, Cinlerle ilgili gerçekten sinir bozucu olan şey, istedikleri zaman ortadan kaybolabilmeleriydi, bu yüzden birine neredeyse hiçbir zaman sağlam bir fiziksel darbe indiremezsiniz. Ve iyi bir darbe indirmeyi başarsanız bile, onlar tek kullanımlık kıyafetler giymek gibi fiziksel bedenler biçimine bürünen hava ruhlarıydı, bu yüzden onlara neredeyse hiçbir zaman gerçekten zarar veremezsiniz. Cinlerle savaşmak için onlarla bir Güç mücadelesine girmeniz gerekiyordu.

Rune cinlerle nasıl dövüşüleceğini çok iyi biliyordu ama o yakışıklı, fazla mükemmel, muhteşem, mesafeli surata yumruklarını indirmek istediği gibi, tam öpücüğünün ortasına bir yumruk indirmekle aynı içgüdüsel tatmini vermiyordu.

Carling dönüp Rune'a baktı. Yüz ifadesi kuşkuluydu. "Yine mi *hırlıyorsun?*" dedi.

Rune ona ters ters baktı. Sevimli, lanet olası saçları her yerde dikiliyordu ve o lanet olası otel bornozuna sanki seks yaptıktan sonra yataktan yeni kalkmış gibi sarınmıştı. Her nasılsa modern ortam -otel, ufuk çizgisi, kabarık bornoz- makyajsız yüzünü çıplak gösteriyordu. "Neden onu aramak için lanet olası kıyafetlerimizi giyene kadar beklemedin?" diye hırladı.

Ağzı açık kaldı. "*Ama sen dedin ki-*"

Carling'i şaşkın görmek nadir rastlanan bir manzaraydı. Bu onu daha da sevimli gösteriyordu. Eğer trompet çalan, eğitimsiz bir aygır tarafından ele geçirilmemiş olsaydı, bu manzara hoşuna gidebilirdi. Ellerini kalçalarına koydu ve "*Ne dediğimi anladın mı?*" diye kükredi.

Cin kollarını kavuşturdu ve şık siyah kaşlarını kaldırdı, öyle kibirli görünüyordu ki Rune odanın diğer ucundan ona doğru yürümeye başladı.

Carling aniden önünde belirdi ve onun yolunu kesti. Ellerini onun göğsüne vurdu. Adam onun gücüne karşı koyarak ilerlemeye devam etti ve çıplak ayakları halının üzerinde kaydı. Dişlerinin arasından, "Şu anda neden bir psikoz nöbeti geçirdiğimizi bilmiyorum, ama bana yardım et, eğer *orada durmazsan* o çatlak kışını pencereden aşağı atacağım," dedi.

Cin ikisine de baktı. Gülümsedi. "Bu davranışı Wyr'de daha önce de görmüştüm." dedi.

Rune, Carling'in başının üzerinden ona bakarak kelimeleri kurşun gibi tükürdü. "Neden üç iyilikten vazgeçtiğini bilmek istiyorum. Ve Carling'in senin için ne yaptığını."

"Öyle mi?" dedi Cin, elmas gözlerini kocaman açarken baygın bir ses tonuyla. "Yoksa ne yaparsın?"

ON DÖRT

Rune bir kedi gibi tısladı. O kadar vahşi ve kötü niyetli görünüyordu ki Carling sarsıldı. Ona neler olduğunu anlamamıştı ama içindeki saldırganlık yeniden alevlenmişti ve onu bir köle efendisinin kırbacı kadar acımasızca tahrik ediyor gibiydi. Sonunda kafasına dank etti. O anda gerçekten tehlikeliydi.

Elleri değişmiş, parmakları uzamış ve öldürücü pençelerle uçlanmış olsa da, her zamanki gibi aynı zarif özenle omuzlarını kavradı. Kendisi için hiç endişelenmiyordu. Onun yanında oldukça güvende olduğunu biliyordu ama zihninde Rune ve Khalil'in savaşa tutuştuklarını canlandırdı. Eğer böyle bir şey olursa ikisi de ciddi hasar alacaktı.

Durumu rayından çıkarmanın yollarını aradı. Pek fazla seçenek göremedi. Alnını Rune'un göğsüne yasladı ve alçak bir sesle ona mırıldandı, "Rune, beni dinle. Bu hiç iyi değil ve beni endişelendirmeye başlıyorsun. Beni sana büyü yapmak zorunda bırakma."

Göğsü kıpırdadı. Derin bir nefes almıştı. Kolları ona dolandı. *Bana istediğin büyüyi yapabilirsin*, diye fısıldadı kafasının içinde.

Aaaaagh, aptal. Bunun üzerine neredeyse onu pencereden atacaktı. Nasıl olup da bir anda onunla böylesine güçlü bir bağ kurabildiğini, sonra da sevdiğini söylediği canavar filmlerinden birindeki uzaylı bir yaratığa bakıyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu. Eğer flört etmemesi gereken bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı.

Kendine ne demişti? Aptal, deli, mantıksız, anlamsız, azgın bir kıskanç. Çok doğru, aptalın tekiydi. . .

Bekle, hatırlaması gereken kısım bu değildi. Aşırı kıskanç. İlgili kısım buydu.

Ona aşık kalmaya karar vermiş olsaydı, bundan biraz memnun olabilirdi. Dudaklarını sımsıkı büktü ve saçma sapan bir tekme attı

zevkten uçuyordu.

"Khalil?" diye sordu.

"Evet, sevgili Carling," diye mırıldandı Cin, kadife gibi sesinden seks ve günah sızıyordu. "Senin için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun. Her yerde. Her zaman."

Rune tekrar hırlamaya başladı.

Kollarını Rune'un zayıf beline doladı ve iki eliyle bileklerini kavrayarak ona kilitlendi. Rune onu uzaklaştırmaya çalıştı ama canını yakmak dışında onu tutmaktan vazgeçemedi. Dikkatli, tamamen onursuz bir mücadeleye giriştiler. Carling cinin kafasının içinde tısladı: *"Sen de mi delirdin?"*

Böyle olduklarında Wyr'leri kızdırmak çok eğlenceli oluyor, dedi Khalil.

Eğer onu daha fazla kızdırırsan, canını yakarım. Yüksek sesle dedi ki, "Bu saçmalıkla işim bitti. Khalil, ona bilmek istediği şeyi söyle yoksa ben söylerim."

Khalil'in parlak, kötü niyetli gülümsemesi kaşlarını çatarak soldu. Sonra Cinin kristal bakışlarına daha karanlık bir şey geldi, hafızanın ham bir musallatı. Khalil, "Yıllar önce kızım Phaedra kaçırıldı ve işkence gördü. Carling onu kurtarmama yardım etmeyi kabul etti. Kolay olmadı. Carling bu üç iyiliği hak etti."

Rune, Cinin sözleri aklına yerleşince sustu ve Carling'in sıkı sıkıya tuttuğu eli temkinli bir şekilde gevşedi. "Senin kızın," dedi. Yaşlı Irklar'da çocuklar nadirdi ve hem değer verilir hem de korunurlardı. Rune'un kafasındaki çılgın, azgın aygır bir parça mantığa izin verecek kadar sakinleşti. "Hayatta mı?"

"Yaşıyor." Şimdi Cinin ifadesi taş gibiydi. Bu konuda daha fazla konuşmayacağı belliydi.

Rune hem söylenenleri hem de söylenmeyenleri dinledi. Zor bir kurtarma olmuştu ve böylesine Güçlü bir Cinin yardıma ihtiyacı varsa, bu aynı zamanda tehlikeli bir kurtarma olmuştu. Kaçırılma olayı yıllar önce gerçekleşmiş olsa da, Khalil'in verdiği kısa cevaptan kızının bir tür kalıcı hasar aldığı anlaşılıyordu.

Carling sabırsızlıkla Rune'un sırtını sıvazladı. "Şimdi iyi misin?" diye sordu. Rune ensesini ovuşturdu ve "Evet" diye mırıldandı.

Carling onu bırakıp geri çekildi ve Khalil dikkatini ona odakladı. Cin, "Beni neden çağırdın?" diye sordu.

"Mümkün olduğunca çabuk tamamlaman gereken bir görevim var," dedi ona. Halil başını eğdi. "Eğer varsa, bir nesneyi geri getirmeni istiyoruz."

Cin, gidip getirme görevinin değerli bir iyiliğin boşa harcanması olduğunu düşündüyse de bunu belli etmedi. "Benden ne getirmemi istiyorsunuz?"

"Bu bir İsviçre çakısı," dedi Rune. "Özellikle bir Wenger New Ranger 70 Handyman bıçağı, siyah saplı, yaklaşık bu uzunlukta." İşaret parmaklarını birbirinden uygun uzaklıkta tutarak gösterdi. "Djoser'in Sakkara'daki cenaze tapınağının giriş taşlarının altında gömülü olup olmadığını bulmamız gerekiyor."

Khalil'in tuhaf elmas gözleri Rune'un ellerine kaydı. Yavaşça, "O mezar kompleksi binlerce yıldır ayakta." dedi.

Carling'in gülümsemesi çarpıtıldı. "Bu görevin kolay olacağını ya da sana mantıklı geleceğini söylemedim. Ve bıçak orada olmayabilir. Olup olmadığını bilmemiz ve bunu mümkün olduğunca çabuk öğrenmemiz gerekiyor. Cevap önemli, Khalil. Sakın hata yapma."

Cinin o muhteşem soğuk ifadesi yerini açık bir spekülasyona bırakmıştı. Carling'e, "Bu, yıllardır sana borçlu olduğum üç iyilikten ikincisini tamamlayacak," dedi.

"Evet," dedi Carling.

Khalil başını eğdi, tüm alaycılığı gitmişti. Rune, Khalil kasırgaya dönüşüp gözden kaybolmadan önce Cinin yüzünde bir rahatlama belirtisi yakaladığını düşündü.

Carling Rune'a baktı ve ağzı büzüldü. Ayağını hafifçe vurdu.

Özür dilemesi gerektiğine şüphe yoktu. Mantıklı ya da normal davranmadığını biliyordu. Çiftleşme dürtülerini kontrol altına almak için verdiği mücadele sadece ona değil, etrafındaki herkese zarar veriyordu. Geçmemeye çalıştığı o ince çizgi onu kesmeye başlamıştı ama onu terk edemezdi. Henüz değil. İhtiyacı olan tüm yardımı alsa bile onu terk edemezdi. Ayı hayatları onları birbirinden koparmadan önce birlikte geçirebilecekleri ne kadar zamana ihtiyacı vardı. Ve mücadelesini de itiraf edemezdi. Baş etmesi gereken onca şey varken bunun yükünü ona yükleyemezdi. O Rhoswen değildi, kendi içine kapanık dengesiz bir çocuk.

Söyleyecek akli başında bir şeyler aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Onun yerine, "İyi gitti, sence de öyle değil mi?" dedi.

Rune ona baktı ve elinin tersiyle göğsüne sert bir şaplak attı.

Diğer erkek gittiğine göre, Rune kediye özgü oyun anlayışını şımartacak kadar rahatlayabilmişti. Sesi sert ve gırtlaktan geliyordu: "Şiddete olan tutkun hoşuma gidiyor."

Gözlerine hafifçe çılgın bir ifade geldi. Ona tekrar, daha sert vurdu.

Bunu hak ettiğini biliyordu. Ama o kadar eğlenceliydi ki kendini durduramadı. Kahretsin, buna bayılıyordu. İtiraf etmeliydi: Onu seviyordu. Ona uykulu, masum bir gülümseme verdi. "Ne yaptım ben?"

Başını çevirdi ve bir şey arıyor gibi göründü. Bütün kapılara baktı. Sonra bir tür karara vardı, banyoya doğru yürüdü ve kapıyı arkasından çarptı. Kilidin çevrilirken çıkardığı belirgin tıkırtıyı duyabiliyordu.

Rune çenesini dışarı doğru eğdi ve gözlerini ovuşturdu. Evet, bu iyi gitti.

Carling klozetin kapağını indirdi ve oturdu. Dirseklerini dizlerine dayamak için eğildi, yüzü ellerinin arasındaydı. Düşünmeye çalışmadı. Düşünmek istemiyordu. Düşünecek çok şey vardı, hissedecek çok şey vardı ve kafasındaki kakofoni onu çıldırtıyordu. Sadece biraz mahremiyet istiyordu.

Nefes almak. Nefes ver. Yavaş ve dengeli.

Nefes almak onun için başka hiçbir işe yaramayabilirdi ama iyi bir meditasyon egzersiziydi. İnsanın Zen benzeri bir dinginliğe ulaşmasına yardımcı olabilirdi. Carling'in de buna çok ihtiyacı vardı, kafasının içinde birilerinin ne kadar *ahmak* olduğunu ve Rhoswen'in derdinin ne olduğunu düşünüp öfkelenmek yerine. Sanırdınız ki yüz yetmiş yaşında bir kadın olmak yerine, Kaliforniya Altına Hücum dönemindeki o içler acısı, pejmürde Shakespeare kumpanyasında yeniden sahneye çıkan on sekiz yaşında bir diva.

..

Rhoswen'le nasıl bu kadar yanlış yapmıştı? Ne yapmıştı ya da yapmamıştı? Neyi farklı yapabilirdi? Canlıların duygularını algılamaya o kadar bağımlı hale mi gelmişti ki Rhoswen'in pürüzsüz yüzünün ardında ne yattığını görmeye hiç zahmet etmemişti? Ellerinin topuklarını gözlerinin içine soktu.

Dur. Nefes al.

Rhoswen, Carling'in şu anda çözmesi gereken bir sorun değildi. Daha sonra -eğer Carling'in bir sonrası varsa- genç Vampir hakkında bir şey yapılması gerekip gerekmediğine karar verecekti. Duyguları incindi diye küçüklüğe ve intikamcı davranışlara kapılmak Rhoswen'in gittiği anlamına gelmiyordu.

bir çeşit derin uçtan. Ama iş o noktaya gelirse ve Rhoswen de bunu yaparsa, Rhoswen'in yaratıcısı olarak onu uyutmak Carling'in sorumluluğundaydı.

Ve bu arada, Carling'in banyonun zeminine bıraktığı büyük saç yığını da buradaydı. Çıplak ayak parmağıyla ipeksi yığını dürttü. Normalde, herhangi birinin çalıp kendisine büyü yapmak için kullanabileceği böylesine bol miktarda kişisel eşyadan asla bu kadar uzun süre uzak durmazdı. Her zamanki titizliği azalıyordu ve bu da bir başka zayıf noktasıydı. Bunlardan daha fazlasını edinmeyi göze alamazdı. . . .

Nefes ver, lanet olsun.

"Siktir et Zen'i," diye mırıldandı. "Öldüğümde aydınlanacağım."

Klozeti itti, kocaman saç yığını bir havluya sardı, banyonun kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Bu arada Rufio iki büyük Gucci bavulu bizzat elden süite teslim etti. Rune diğer adamı içeri davet etmeden valizleri ondan aldı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, bavulları Carling'in seçtiği yatak odasına koydu ve bir sonraki görevine geçti. Carling biraz yalnız kalırken o kanepeye oturdu, iPod'unu çıkardı ve kolay erişim için yakındaki sehpanın üzerine koydu. Ardından mesajlarını gözden geçirmek için iPhone'unu açtı.

E-posta mı? Hayır. Oraya gitmeye bile çalışmadı. Sadece sesli mesajlarını kontrol ediyordu. Altmış üç tane vardı. Bu mesajların elli dördü kadınlardan geliyordu. Onları dinlemeden sil tuşuna bastı. Mesajların sekizi diğer nöbetçilerden geliyordu. Şöyle diyorlardı:

Bayne: "Ee, Whack-Job Takımı'nda çalışmak nasıl gidiyor? Sana çılgınca şeyler yaptırıyor mu?"

Çılgınca şeyler. Rune homurdandı. *Böyle bir şeyin olacağını asla tahmin edemezsiniz.*

Graydon: "Bakmamı istediğin dosyalar nerede? Paylaşılan sürücüdeki yeni sistemi asla çözemiyorum ve bana göstereceğine söz vermiştin. Müsait olduğunda beni ara."

Hayır, evlat. Kendi başına çözebilirsin. Sana güveniyorum.

Constantine: "Dostum, bugün Cuma gecesı ve bütün kızlar kapının önüne çiçekler, oyuncak ayılar, mumlar falan yığmaya başladı. Sanki ölmüşsün gibi sessiz ve trajik konuşuyorlar. Ben de onları teselli etmek için birkaçını dışarı çıkaracağım. Şu ikizler. Bilmek istersin diye düşündüm."

Rune, Con'un bahsettiği ikizleri tanıyordu. *Al onları, boynuzlu köpek.*

Graydon: "Boş ver demek için geri aradım. Vazgeçtim ve Bilgi İşlem'e gittim, bana dosyaları nasıl alacağımı gösterdiler. Umarım iyi bir hafta sonu geçiriyorsundur."

Ve işte oldu. Çözmüştün. Yapabileceğini biliyordum.

Aryal: "Berbatsın."

Görünüşe göre Aryal onun masasına bıraktığı iş yığınının yeni fark etmişti. Sırtışı şeytana dönüştü. *Evet, biliyorum.*

Grym: "Bilgin olsun, Prag'daki olayla ilgili soruşturmayı kapattım. Bu basit bir kazaydı, endüstriyel sabotaj değil. Beni geri aramana gerek yok. Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm."

İyi iş, dostum.

Aryal: "Sen BOKSUN." Rune'un sırtışı bir kıkırdamaya dönüştü.

Bayne: "Duuuuuude. Bu mesajları dinliyorsun ve bizden kaçıyorsun, değil mi? Çünkü Tiago'nun ayrılması ve şimdi de senin devre dışı kalmanla birlikte, bunun ne kadar acı verdiğini biliyor olmalısın."

Sızlanmayı bırak. Yaşayacaksın.

Son sesli mesaj Dragos'tan gelmişti. Dragos'un mesajlarında olduğu gibi, basit, özlü ve herhangi bir hoşluk içermeyen bir mesajdı. Ejderha homurdandı, "En kısa zamanda beni ara."

Rune'un gülümsemesi kayboldu ve içini çekti. Dragos bırakın mesaj bırakmayı, nadiren telefonu açma zahmetine bile katlanırdı. Bu neredeyse hiçbir zaman iyi bir şey anlamına gelmezdi. Mesajdaki zaman damgasına baktı, Cumartesi 11:03 yazıyordu. Sorun her neyse, birkaç gündür mayalanma şansı bulmuştu. En azından Dragos ikinci bir mesaj bırakmamıştı, bu yüzden Rune henüz Defcon One'a ulaşmadıklarını umabilirdi.

Başını salladı ve burnunu sıktı. Üç gündür haberleri duymadığını fark etti. Televizyonun uzaktan kumandasını buldu ve sesi kapalı olan kanalı CNN'e çevirdi. Hiçbir felaket görüntüsü hemen gözünün önüne gelmedi.

Tam Dragos'un telefonuna cevap verip vermemeyi ya da daha az baskılı bir zamanı bekleyip beklememeyi tartışıyordu ki Carling yatak odasından çıktı. Bavullarını henüz açmamıştı. Hâlâ otel bornozunu giymiş ve bir havlu taşıyordu. Onun balkona çıkışını izledi. Havluyu çıkardı ve saçları döküldü. Alev aldığı anda parlak bir parıltı havayı doldurdu. Hâlâ iPhone'u tutan eli, elinin altına indi.

yan. Bir an içinde alevler rüzgârla savrul an gri tozlara dönüştü.

Vampir saç ı. Hah.

"Benimle hâlâ konuşmuyor musun?" diye sordu.

Kadın ona acımasız bir bakış attı. "Henüz karar vermedim."

Yeterince makul. Kadınların bu tür şeyler için zamana ihtiyacı vardı. Birisi süit in kapısını tekrar çaldı. Adam kapıyı açtı.

Şık esmer bir kadın, bir çift belboy ve tekerlekli iki elbise askısıyla birlikte koridorda duruyordu. Kadının ayaklarının dibinde birkaç paket vardı. Rune'u görünce ustaca yapılmış makyajlı gözleri büyüdü ve gülümsedi.

Rune, uzun hayatında ilk kez kadınların acımasız ilgisinden sıkılmıştı. İsrırdı ve kibarca, "Dur tahmin edeyim. Gia, değil mi?"

"Bu doğru."

"Hızlı çalış ıyorsun." Geri çekildi, kapıyı geniş tuttu.

"Acil olduğunu söylemiş tin," dedi Gia. Gülümsemesi genişleyerek sırıtmaya dönüştü. "Bahş işi de işleri ne kadar hızlı hallettiğime göre bölüştürünce gerçekten acil bir durum oldu." Esmer kadın eşikten adımını atarak belboylara gelmelerini işaret etti. "Neyse ki bugün Pazartesi. İstediklerinizin çoğunu aldım ama mücevher gibi birkaç parçayı bizzat gidip almam gerekecek. Umarım sorun olmaz."

"Elbette sorun olmaz." Rune tek topuğunun üzerinde geriye doğru dönerek süitteki alanı inceledi. Carling'in gergin ifadesinin yerini kadıns ı bir meraka bıraktığını fark etti ama gülümsememenin en iyisi olduğunu düşündü. Alışverişçiye, "Her şeyi yatak odalarından birine koysanız iyi olur," dedi. Carling'in bavullarını zaten bir yatak odasına yerleştirmiş olduğu için, ikinci yatak odasını işaret etti.

"Elbette." Gia, Carling'e başıyla dostça bir selam vererek, belboylar ve elbise ask ıları ile birlikte o yöne doğru ilerledi. Rune arkadan yaklaşt ı ve kapının girişinde durarak Gia'nın belboylara rafları odanın iki yanına koymalarını söylemesini izledi. Kollarını kavuşturmuş olan Carling de ona katıldı. Gia'nın yüzünde okuyabildiğinden emin olmadığı bir ifade vardı. Süregelen öfke, merak ve belki de eğlence başlangıcının bir bileşimi gibi görünüyordu.

Carling mırıldandı, "Bu çok fazla görünüyor. Ben bir ya da iki kıyafet bekliyordum."

Ona yan bir gülümseme verdi. "Denemek için bolca seçeneğiniz olsun istedim."

Alışveriş görevlisi, "Çok basit: erkek kıyafetleri sağdaki rafta, kadın kıyafetleri soldaki rafta. Her şeyi gözden geçirme fırsatınız olduğunda, iade etmeniz gereken bir şey olursa beni aramanız yeterli. Bu arada ben de gidip mücevherleri ve diğer eşyaları alayım."

"Mücevher gerekli değil," dedi Carling.

Gia'nın yumuşak adımları aksadı. Rune alışveriş yapan kişiye, "Bu kadının söylediği hiçbir şeyi dikkate alma. Benim için alışveriş yapıyorsun, onun için değil. Moda anlayışı ya da normal kadınsı içgüdüleri yok. Mücevher her zaman gereklidir."

Gia omzunun üzerinden ona geniş gözlü bir gülümseme verdi. "Affedersiniz?" Carling uğursuzca konuştu.

Tam olarak emin değildi ama kızın gerçek öfkesinin dağılmış olabileceğini düşündü. Gözlerinin arkasında gizlenen bir pırıltı vardı. Onun mizah duygusu olmadığını nasıl düşünebilirdi ki? Bir konuşmanın gölgeleri boyunca kayan ve dikkatsizleri hedef alan bir tür gerilla savaşı mizahıyla dolup taşıyordu. Bu onu o kadar memnun ediyordu ki, kızın ekşi, büzülmüş ağzını öpmek için üzerine atılmak zorunda kaldı. "Surat asma," dedi ona. "Senin yaşındaki birine yakışmıyor."

Kız gözlerini devirdi, hatta adam onun da kendisini öptüğünü fark edince çok sevindi. "Oh, yaş meselesi mi? Oraya girmek zorundaydın, değil mi?"

"Sadece takılıyordum, sevgilim," dedi Rune. "Seni o dernekler arası etkinliklerde gördüm. Klasik siyah Chanel'i korkutucu bir ustalıkla giyiyorsun. O felaket muumuus'ları giymediğin zamanlarda."

"Feci *muumuus mu*?" Çıplak ayağını tekrar yere vurmaya başladı. Tanrım, o ince kemerli, buyurgan ayağa bayılıyordu. Çok güzel, çok fırtınalıydı. Çıplak ayak tırnaklarına baktı.

"Bir şey unuttum," diye mırıldandı Rune Gia'ya. "Dışarı çıkarken yarım düzine ton oje al, olur mu?"

Gia ona yan gözle, komplocu bir gülümseme verdi. "Guerlain siparişini verirken farklı tonlarda birkaç şişe sipariş etme cüretini gösterdim."

"Mükemmel," dedi adam. "Christian Louboutin çizme aldın mı?"

"Bot aldım mı?" dedi Gia. Yatağın üzerine koyduğu bir Saks paketini havaya kaldırdı.

"Olağanüstü," dedi Rune.

"Dur bir tahminde bulunayım," dedi Carling. "Bot, kot pantolon ve tişört getirmişsin."

Gia ona geniş gözlerle baktı. "Şey... evet, getirdiğim kıyafetlerden biri bu."

Carling adım adım odaya girdi. "İyi," dedi Carling. "Yeni bir şeyler deneyeceğimi söyledim ve deneyeceğim. Hepsini teslim et."

Rune, Gia ve belboyların birdenbire Carling'in etrafında dönmesini hayranlıkla izledi. Girdiği her sosyal alanı yeniden tanımlıyordu. Lanet olsun, diye düşündü, seni az sevmiyorum. Aslında seni çok seviyor olabilirim.

Gia kadın giysileri rafını karıştırdı, bir kot pantolon çıkardı ve içinde botların bulunduğu Saks paketiyle birlikte Carling'e uzattı. "7 For All Mankind skinny jean, botları göstermek için bilekten kesilmiş," diye açıkladı Gia. "Bu da Behnaz Sarafpour imzalı asimetrik ipek krep de chine kloş kolsuz bluz, bu kıyafetle çok iyi gider diye düşündüm."

"Olağanüstü," dedi Carling keskin bir sesle. Rune'un kafasının içinde mırıldandı: *"Bunların hepsi ne anlama geliyorsa artık. Bunu sadece seninle dalga geçmek için yaptığımı biliyorsun, değil mi?"* Kadın yüksek sesle, "İç çamaşırı mı?" diye devam ederken Rune gülmek için ağzını kapattı.

Gia ona bir dizi ipekli iç çamaşırı uzattı. Carling kolları dolu bir şekilde odadan çıktı. Yanından geçerken Rune'a düşük kaşlarının altından bir bakış attı. Sonra da kendine ait yatak odasında gözden kayboldu. Bir an sonra banyo kapısının kapandığını duydu.

Gia ve belboylar yatak odasından çıkarken Rune bir kenarda durdu ve müşterinin verdiği faturayı imzaladıktan sonra cüzdanını çıkarıp hepsine bahşış verdi. Gia faturanın kendi kopyasını yırttı ve üzerine bir şeyler karaladı. "Şimdi geri kalan eşyaları almak için dışarı çıkacağım," dedi alışverişçi. "İşte cep numaram. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz." Adam kadının uzattığı kâğıdı aldı. Gia bir an kâğıdı tuttu ve göz göze geldiler. "Herhangi bir şey."

"Anladım," dedi Rune kuru bir gülümsemeyle. "Ama eminim ayak işlerini hallettikten sonra ihtiyacımız olan her şeyi almış olacaksın."

"Evet, tahmin etmiştim," dedi Gia. "Ama denediği için bir kız suçlayamazsın."

Carling denediği için bir kız suçlayabilirdi. Dikkatle dinliyordu ve tabii ki oturma odasındaki konuşmaları banyodan mükemmel bir şekilde duyabiliyordu. Dışarı çıkıp bir kızın kıcını tekmelemek isteyebilirdi.

Görünüşe bakılırsa başka bir kadınla birlikte olan bir adama asılıyordu ama bornozunu çoktan çıkarmıştı ve başkalarının karması olmaktan bıkmıştı. O kızın Carling'in müdahalesine ihtiyacı yoktu. Bir gün kendi yarattığı kayalık bir kıyıya çarpacaktı, çünkü Carling de dahil olmak üzere insanlar böyle yapardı.

Carling'in yapacak çok daha iyi bir işi vardı. Yanında getirdiği bir yığın eşyaya baktı ve eğlenmeye hazırlandı.

Önce iç
çamaşırları. Oh.

Aman Tanrım.

Siyah ipek, Fransız kesim külot, kalçalarının üzerinden bir aşığın fısıltısı kadar hafifçe kayıyordu. Göğüslerini çerçeveleyen ve dar belini vurgulayan uyumlu bir ipek kaşkorse.

Carling yutkundu ve aynadaki güzel kadın vücuduna baktı. İç çamaşırı ona tamamen şık bir şekilde seksi bir görünüm veriyordu. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve kot pantolonu eline aldı. İşte burada kıkırdamaya başlayabilirdi.

Ama bacaklarını kotun içine soktuğunda, kotun yağ gibi yumuşak ve esnek olduğunu hissetti. Bağlantıyı beline sabitlediğinde, özel yapım deri bir kılıfın elde dövülmüş İspanyol çeliği bir bıçağa kalıplanması gibi kot ona kalıplandı. Döndü, çömeldi ve her iki bacağını yana doğru kaldırdı ve tereyağı yumuşaklığındaki kot pantolon ikinci bir deri gibi onunla birlikte kolayca hareket etti.

Vay be. Bu kotu gerçekten sevebilirdi.

Tamamen yeni bir saygıyla siyah tişörtlü döndü. Tişörtü üzerine geçirdi ve sade kloş şekli, dantelli kepçe boynu ve kesik omuz askıları ile bol ama kadınsı bir şekilde vücudundan aktı.

Carling botların bulunduğu kutuyu açtığında oldukça düşünceli bir hale gelmişti. Ve botlar hayal kırıklığına uğratmadı. İtalyan yapımı, baldıra kadar uzanan siyah süet botların bileklerinde ve kemerlerinde saran kayışlar ve tokalar vardı. Topukların yüksekliği neredeyse beş santimdi ve tabanları ateş motoru kırmızısıydı.

Dik durdu ve bacaklarından aşağı botlara baktı. Kendini çok uzun hissediyordu, vücudundaki her kıvrım açıktaydı. Aynaya baktı. Çapkın, modaya uygun, kadınsı, genç görünümlü, iri gözlü bir yabancı arkasından baktı.

Aynadaki kadın görünüyor. Eğlenceli mi?

Bu doğru olamazdı. Carling hayatında hiç eğlenceli olmamıştı.

Başını iki yana salladı. "Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi aynadaki kadına. "Ama çok tatlı görünüyorsun."

Rune, "Ne dedin sen?" diye seslendi.

"Bu konuda emin değilim," dedi banyodan çıkarken. "Çok eğlenceliydi ama-"

Rune çoktan yatak odasına girmiş, siyahlara bürünmüştü.

Carling aniden sarsılarak durdu ve neredeyse botlarından düşüyordu.

Rune yatağın yanında profilden durmuş, güçlü ve kaslı gövdesine oturan, elle dikilmiş gibi görünen gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Elbise askıları ve etiketler yakındaki şifonyerin üstünü kaplamıştı. Siyah, bronz tenini ve saçlarındaki zengin bakırimsı ve altın sarısı tonları öne çıkarıyordu. Ketten pantolonun şık kesimi uzun, zarif bacaklarını vurguluyordu. Uygun bir takım elbise ceketini yatak odasının kapı koluna asılmıştı. Ne kadar içler acısı giyinirse giyinsin, hiçbir şey onun zaten zarif yapılı ve yakışıklı olduğu gerçeğini gizleyemezdi ama bu kıyafetler ona öyle sofistike bir ciddiyet havası vermişti ki, kız kendini yeniden enayi yerine konmuş hissetti.

Ağzı çalıştı. Tekrar bir şeyler söylemenin zamanı gelmiş olabilirdi. Konuşmada sıra ona mı gelmişti? Hatırlayamadı.

"Ah," dedi.

"Sorun ne hayatım? Botlar rahat değil mi?" diye sordu Rune. Kaşlarını çatarak ona doğru döndü ve gözleri büyüdü. "Şey, iyi olması gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı. "Gerçeklik hayal ettiğimden çok daha iyi."

"Sen, şey," dedi kadın.

"Ben, ne?" Ayaklarının dibindeki bir şeyi almak için eğildi. Başka bir alışveriş poşeti idi.

"Her zamanki gibi giyinmemişsin."

"Senin için güzel görünmek istedim." Ona doğru yürüdü, büyük kılıç ustasının vücudu bir panterinki gibi akıyordu.

Tişörtünü atmış ve onun için giyinmişti. "Kendine yeni bir kot pantolon alacağını söylemiştin," diye suçlarken sesi boğuk ve yanlış çıkmıştı.

"Onu da yaptım," dedi Rune. Kızın önünde durdu ve bakışlarının kızın vücudunda gezinmesine izin verdi. İyi kesilmiş ağzının köşelerine sessiz bir gülümseme dokundu.

Ne olduğunu anlamadan önce, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu duydu.

"Bayıldım," dedi adam. "Ama önemli olan soru şu: *Sen* ne düşünüyorsun? Botlar uyuyor mu? Kıyafet rahat mı?"

"Aslında öyle." Parmaklarını garip, kısa saçlarının arasından geçirdi. "Sadece şaşırdım. Beklediğim bu değildi."

Bakışları onunkileri aradı. "Beğendin mi?"

O da kendine baktı. "Beğendim. Yine de ben olduğumdan emin değilim."

"Eğer istersen sen olabilirsin," dedi Garden of the Garden'daki baştan çıkarıcı.

Eden. "Bazen, bilirsin, ruh hali olarak." Bir parmağını kaldırdı. "Bekle, henüz karar verme. Daha işimiz bitmedi."

Kadın dudaklarını büzdü. "Ne demek bitmedi?"

Adamın gözleri onunkilere gülümsedi. "Beni bir süre daha eğlendir. Lütfen. Acıtmayacak. Sadece eğlence için. Ve bu sefer kötü bile değil," dedi ilk günahın sesi. "Ve hatta hoşuna bile gidebilir."

Eğlenceli. İşte yine o kelime, o anlaşılmaz, üç harfli kelime. Gözleri çok sıcak ve davetkârdı, vücudu kadar sıcak ve herhangi bir ateşten daha zorlayıcıydı. O ikna etmeye çalıştığında onu şımartmak o kadar kolaydı ki, kendini gülümserken buldu. "Her neyse. Sadece, iyi."

"Teşekkür ederim Carling," diye mırıldandı. Onu hafifçe öpüp elinden tuttu ve Carling kendini onunla birlikte banyoya girerken buldu. Adam onu tezgâha oturması için ikna etti. Sonra alışveriş torbasının içindekileri yanındaki tezgâha boşalttı. Bir yığın Guerlain kozmetik ürününe baktı ve bir kahkaha patlattı.

Rune bir göz rengi paleti açtı ve yüzüne tutup düşündü. Başını salladı ve kenara koydu.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi kadın.

Sonra bir allık pudrası açtı, yüzüne tuttu ve tekrar düşündü. Gözlerini kıstı, omuz silkti ve allığı bir kenara bıraktı.

"Rune," dedi Carling ona bakarak. Hissettiği inanmazlığı tarif edecek kelime bulamadı.

"Ne?" Ona o uykulu, tehlikeli gülümsemesini verdi. "Benimle dalga geçeceğini söylemiştin," dedi. "Öyleyse beni eğlendir."

Carling, "Ama yapmam gereken telefon görüşmeleri var," dedi.

"Seremela yolda, Cin görevi üzerinde çalışıyor ve yapılması gereken telefon görüşmeleri on beş dakika bekleyebilir." Bir argüman bulmaya çalışırken Rune bir kaşını kaldırdı. "Haksız mıyım?"

İçini çekti, çünkü gerçekten de bazen bir şeyi anlatmanın başka yolu yoktu.

"Biliyorum," diye yatıştırdı Rune içinde samur bir fırça olan paketi açarken. "Yüksek topuklu botlar, kot pantolonlar ve şimdi de bu. Hepsine katlanmak çok zor."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı. "Sus. Şimdi gözlerini kapat."

Sonra, on beş dakika boyunca onunla dalga geçmek, onunla tartışmaktan çok daha hızlı olacağı için, aynen öyle yaptı. Ne de olsa daha önce hiç makyaj yapmamış değildi. Sayısız kez makyaj yapmıştı. Roma İmparatorluğu döneminde, sadece makyaj yapmak için bir kozmetiği vardı. On sekizinci yüzyıl ortalarında Fransa'da Rokoko tarzında yüzünü ve saçlarını pudralamıştı. Kendi yüzünün tuvalini o kadar sıkıcı bulmaya başlamıştı ki, uzun zaman önce tüm bunlardan uzaklaşmıştı.

Ama Rune'un aklına böyle gülünç bir fikir gelmesi, bunu burada, şimdi yapması. Eski, alaycı ve sonunda sıkıcı hale gelen bir şeyi tamamen garip, erotik ve bir şekilde dokunaklı bir şeye dönüştürdü.

Adam yüzüyle sevişirken hareketsiz durmak için iki eliyle tezgâhın kenarını kavradı. Adam onun hassas cildini fırçayla okşadı. Parmaklarıyla hafifçe dokunarak ve zar zor duyulan bir mırıltıyla başını eğmesini istedi. Adam kalçasını bacağına yasladığında, vücudunun sıcaklığının dizinin dışını yaktığını hissetti. Adamın telaşsız nefes alışının sesini ve hareket ettiğinde kumaşın tene hafifçe sürtünmesini dinlerken onun uyarılmışlığının kokusunu aldı.

Onu baştan çıkararak seks yapmak gibi bir amacı olmadığı açıktı ve hiçbiri nesneleştirme gibi gelmedi. Sadece ondan zevk alıyordu ve bu öylesine yeni bir deneyimdi ki onu ilk yeni deneyimine, bir tanrıyı baştan çıkarmak için sürme, yeşil malakit ve kırmızı aşı boyasıyla makyaj yaptığı o korkunç zamana geri götürdü. Bu kadar uzun zaman önce yaşanmış bir şeyin hâlâ gözlerini yaşlarla doldurma gücüne sahip olması ne kadar garipti.

Ya da belki de bu sadece Rune'un ruhunu yeniden uyandırmasıydı. Ve ona izin verdi.

"Dudaklarını arala," diye mırıldandı Rune.

Öyle yaptı ve Rune yumuşak rujuyla onun ağzını öptü. Onun sessiz, niyetli yüzüne bakmak için gözlerini en ufak bir kırpıntı kadar açtı. Banyo aynasının üstünden gelen ışık gözlerinde parladı ve onları ışıkla doldurdu. Onu incelerken işaret parmağını çenesinin altına koyarak yerinde tuttu.

"Tamam," dedi. "İşim bitti."

Kadın gözlerini açtı. Birbirlerine baktılar. Adamın bakışları genişlemiş, tamamen ona sabitlenmişti. Başparmağının ucuyla alt dudağının kenarını sildi ve nefes aldı, "Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı gökyüzünün gecesi gibi güzellik içinde yürüyor, Ve karanlık ve aydınlığın en iyisi onun görünüşünde ve gözlerinde buluşuyor. Sevgilim, sen her zaman muhteşemdin ama şimdi resmen bok gibisin."

Ağzının bir köşesi titredi ve kalktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi ve sesi daha önce olduğundan daha alçak, daha sertti. Onu tezgahıdan çekip aynaya doğru çevirdi ve bir kez daha kendine baktı. Kendi yüz hatlarını görmezden gelerek, adamın gözlerini büyütmek, yüksek elmacık kemiklerini vurgulamak ve dolgun ağzını aydınlatmak için gösterdiği ustalığa odaklandı. Tek bir fırça darbesini bile yanlış yapmamıştı. Parlak ve güzel görünüyordu ve el üstünde tutulan bir kadın gibi parlıyordu.

El üstünde tutulan.

Onun göğsüne yaslandı. Adam kollarını ona doladı. Gözleri aynada tekrar buluştu, o zarif, tehlikeli Rune ve garip yeni kadın ve bu bağlantının etkisi, Paris ve Helen'in birbirlerinin gözlerine ilk baktıkları ve bir tanrılar ve insanlar dünyasını savaşa soktukları zamanki kadar hamdı.

Ya da belki de bu sadece kükreyerek banyoya giren ve mağrur bir prensin uzun figürüne dönüşen kasırgaydı.

Carling ve Rune hep birlikte dönüp Khalil'e baktılar.

Cin elini uzattı. Geniş beyaz avucunda siyah, yarı ezilmiş bir uzunluk vardı. Zaman onu o kadar aşındırmıştı ki, bıçak olduğu zar zor anlaşıyordu.

ON BEŞ

Rune taş gibi duruyordu, vücudu kaskatı kesilmişti.

Carling bıçağı almak için yavaşça uzandı ve yumruğunu bıçağın etrafına kapattı. Khalil'in elmasa benzeyen garip bakışlarına baktı. Cin onu izliyordu, başını eğmiş, yüzünde merak dolu bir ifade vardı.

Yine de bir açıklama istemedi. Onun yerine, "Bu sana borçlu olduğum üç iyilikten ikincisini tamamlıyor," dedi.

"Evet, elbette," dedi kadın. "Teşekkür ederim Halil."

Başını eğdi. Yüz hatlarında başka bir şey titreşti ve nadir bir hareketle kadının parmaklarına dokundu. Sonra bir Güç kasırgasının içinde kayboldu.

Carling Rune'a döndü. Rune onun yumruğuna bakıyordu, ağzının etrafındaki deri bembeyazdı. Şakağındaki bir damar gözle görülür şekilde zonkluyordu.

Asıl geçmişini hatırlayamıyordu ama birlikte yarattıkları bu geçmişte, onu olgun bir Vampir olarak ilk kez gördüğü anı hatırlıyordu. Neredeyse onu tanıyamayacaktı, rahibi öldürüp hayatını değiştirmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki. Ama sonra onun hareketlerinde ve o vahşi beyaz gülümsemesinde kadınları arzudan çılgına çeviren bir şey vardı.

Tüm bunları soğuk, ifadesiz bir yüzle ve artık her şeyin her zaman değiştiğinden başka hiçbir şeye inanmayacak kadar alaycı hale gelmiş yaşlı bir kalple izlemişti. Ve sonra adada, diz çökmesini istemişti, adam onu öpmüştü, kadın ölüyordu ve *adam onu hâlâ hatırlamıyordu*, o da içindeki tüm öfke ve acıyla ona saldırmıştı - geçmiş i değişmiş olabilirdi ama yine de her şey daha önce olduğundan daha derin ve daha gerçekt i. Hatta o hayatının içine girmeden önce hayatını nasıl yaşamış olması gerektiğini bile görebiliyordu, gerçekliğin gölgeleri gibi, başka bir Carling, tıpkı Körfez'in ufkunda uzanan ada taslağı gibi. Tüm parçaların kusursuz bir şekilde birbirine uyması çok gaript i.

Şimdi ona aşık kalmamayı seçmenin bir sorun olduğunu fark etti. Adam tam karşısında dururken, engellerini aşan ve en başta ona aşık olmasına neden olan her şeyi somutlaştırırken, bu tür duygulardan kurtulmayı ya da onları bir kenara bırakmayı nasıl umabilirdi?

Bir hayat arkadaşından isteyebileceği her şey ondaydı ve bulmayı umduğundan çok daha fazlasıydı; merhameti ve şefkati, incelik ve strateji konusunda çok iyi eğitilmiş zekâsı, mantıkla yoğrulmuş acımasızlığı, muzip zekâsı ve yılmaz bir savaşçı gücüyle, zayıf hissettiğinde ona yaslanabilir ve kafa kafaya geldiklerinde onunla boy ölçüşebilirdi.

Ona söylediği gibi, teslim olma konusunda iyi değildi. İçindeki bir şey kolayca ya da sık sık boyun eğmeyecek kadar sertti, hükmetme alışkanlığına çok iyi yerleşmişti. Ama bu konuda kendi duygularına boyun eğmek ve onu sevme deneyimine teslim olmak zorunda olduğunu fark etti, çünkü başka bir şey yapmak imkansızdı.

Uzandı ve onun şakağını okşadı. Belli ki bir sebepten dolayı acı çekiyordu ve bunu görmek onu incitiyordu. Nazikçe, "Bunun mümkün olduğunu biliyorduk," dedi.

"Evet." Adam onun elini tuttu, parmaklarını ağzına bastırdı ve gözlerini kapattı. Onu en çok neyin vurduğundan emin değildi.

Aslında tarihi değiştirmişti. Öldürdüğü rahibi düşündü ve onu bu kadar sarsan şeyin bu olmadığını fark etti. Ne zaman öldürmek zorunda kalsa, geleceğin gidişatını değiştiriyordu. Bu sorumluluğu çok uzun zaman önce kabul etmişti.

Hayır, onu asıl sarsan şey Carling'in kaç kez tek başına ya da sadece Rhoswen'le ya da onu koruyan diğer Vampirler ve insanlarla birlikte kayborduğu düşüncesi idi. Geçmişine açılan kapı, içeri sızma kapasitesine sahip herhangi bir karanlık yaratık ya da Güç ruhu için birçok kez ardına kadar açık durmuştu. Bir keresinde düşmanları olduğundan bahsetmişti. Onun Gücüne sahip ve onun seviyesindeki herhangi bir kişi bunu yapabilirdi.

Ya bir şey çoktan içeri sızmış ve geçmişte onu takip ediyorsa? Onun bölümleri onun için bir çeşit kanal gibi görünüyordu. Durduklarında geçit kapanıyor ve o da şimdiki zamana geri dönüyordu. Ya başka bir şey geçmişte kalmanın bir yolunu bulduysa?

Kaplan yavrusu Carling, karanlık ve intikamcı bir şeyin yemesi için çok leziz bir lokma olurdu.

Ya öylece ortadan kaybolursa?

Evren, Carling'in ölümünü kabul edecek ve değişebilecek her şeyi absorbe edecek şekilde esneyebilir miydi? Bir gün arkasını döndüğünde onun hiç var olmamış gibi ortadan kaybolduğunu görebilir miydi? Eğer böyle bir şey olursa, Carling'in gittiğini kimse bilmeyecekti - belki de kendisi dışında kimse, çünkü Carling'in ilk zaman çizgisinde ne kadar acımasızca kırbaçlandığını hâlâ hatırlıyordu.

Ya da belki, eğer ölürse ve geçmiş o kadar derin bir şekilde değişirse, o da onu hatırlamayacaktı. Hayatını New York'ta sürdüren kayıtsız Rune'a dönüşebilirdi. Onun ışıltılı nehirden çıplak çıktığını, su damlacıklarının çıplak vücudunda elmas gibi parladığını asla göremeyecekti. Ona asla o ilk cızırtılı öpücüğü veremeyecek, onun paslı, şaşkın kahkahasını duyamayacak ya da onu vahşice bir ihtiyaçla yere yatırıp ağzına çılgılık atamayacak ve onu da pençesine alamayacaktı.

Tanrılar merhamet etsin.

"Bu olayların olmasını engellemeliyiz," dedi, düşüncelerinin yaptıkları şeyin tüm olası sonuçlarına benzer bir damar boyunca ilerlediği çok açıktı.

"Evet," dedi kısık sesle. "Ama bunu yapmadan önce, Carling, bir kez daha geri dönmem gerekiyor."

"Neden?"

Gözlerini açtığında Carling'in ona deliymiş gibi baktığını gördü. Onu suçlamıyordu. Kendini deli gibi hissediyordu. "Eğer geçmişine ulaşabilirsem, başka bir şey de ulaşabilir. Genç Carling kendini korumayı bilmiyor. Uyarılması gerekiyor."

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Zihni onun mantığında bir hata bulmaya çalıştı ama bulamadı.

Onun gergin yüzüne bakarken, "Sen ve ben ne kadar tehlikeli bir oyun oynuyoruz," diye düşündü. Geçmişe ve birbirimize karışıyoruz ve sanırım harekete geçirmiş olabileceğimiz her şeyi zar zor anlıyorum.

Çenesini ayarladı. "Pekâlâ," dedi. "Beni uyarıp uyaramayacağını görmek için bir kez daha geri dön. Eğer anlamak için çok gençsem, ben anlamayana kadar tekrar geri dönmen gerekecek. Ama başka hiçbir şeyi değiştiremezsin, beni duyuyor musun? Eğer seni rahatsız eden bir şey olduğunu görürsen, *uzaklaş*."

"Sadece seninle konuşarak seni tekrar değiştirebilirim," dedi.

Beni zaten olabilecek en derin şekilde deęiřtirdin, diye dūřündū ve bu deęiřimin zamanda yolculuk etmekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu riski kabul ediyorum," dedi. "Ve bunun sorumluluğunu alıyorum."

"Bunu hatırlamıyor olabilirsin." enesinde bir kas kasıldı. "Bunların hiçbirini hatırlamayabilirsin."

Kadının ifadesi sabit kaldı. Hayalinde, onu binlerce adamı savaşta lūme gönderirken aynı ifadeyi takınırken görebiliyordu. "İř o noktaya gelirse," dedi, "o zaman bunu da kabul etmek zorunda kalacağız."

Rune otel būyūklūęindeki Glenlivet řiřesini geri fırlattı ve sūitin oturma odasında CNN'i sessize alarak izlerken iPhone'unu sehpanın üzerinde karamsar bir řekilde daireler çizerek döndürdü. Mısır'ın nlū piramitlerinin görüntülerinin altında, cenaze kompleksinin tek gerçek kapısı olan Djoser tapınaęının temelini çatlatan ani bir depremin hikāyesini anlatan altyazılar vardı. Eřlik eden sahneler, topraęın içine doęru uzanan bořluęu gösteriyordu. Toz hālā alanın üzerinde asılı duruyordu ve çevredeki antik yapı moloz yığınınā dnūřmūřtu. Rune'un aklına iyilik teklif eden cinlerle ilgili tūm uyarı hikāyeleri ve W. W. Jacobs'ın "Maymunun Penesi" adlı korku hikāyesi geldi. Ne diledięinize dikkat edin, nkū sonuçları korkunç olabilir. Siktir, evet.

Bıçak nūndeki sehpanın üzerinde, cep telefonunun yanında duruyordu. Eline aldı ve çeşitli bıçaklarını açmaya çalışarak onunla oynadı. Dūz bıçak koptu ama penseyi kısmen çıkarabildi.

Kendi kendine şaşırmadığını söyledi. Cin bıçağı bıraktığından beri kendine bunu söylüyordu ve bir bakıma doğruydu da. Sonra CNN'deki grüntölere ve elindeki bıçağa baktı ve yine kendi iç depremini hissetti.

Bir başka otel iki şişesini, bu kez SKYY votka olan gūzel mavi bir şişeyi açtı ve içti. Carling'in yatak odasından yapması gereken telefon grūřmelerini dalgınlıkla dinledi. nce Duncan'ı arayıp ona son olayların kısaltılmış bir versiyonunu anlattı. Daha tehlikeli ayrıntılardan bahsetmekten kaçındı ve sadece Rune ile birlikte olası bir tedaviye ilişkin araştırma ipuçlarını takip ettiklerini söyledi. Ayrıca Duncan'a Rhoswen'in gitmesine izin verdiğini ve Rhoswen'in hālā

Carling'in kendisi için açtığı hesaba erişimi olduğu için artık Carling adına hareket etme yetkisi yoktu.

Sonra Carling Julian'ı aradı.

Rune'un duymak için beklediği telefon görüşmesi buydu. Telefon hattının diğer ucundaki Julian Regillus'u hayal edince bıçakla oynamayı bıraktı. Julian Roma İmparatorluğu'nun zirvesindeyken dönüştürülmüştü. İmparator Hadrianus'un emrinde görev yapmış, bir zamanlar Deniz Piyadeleri gibi "ama çok daha iğrenç" olarak tanımlanan bir askeri kültürde seçkin bir general olmuştu. Vampir Gücü, tüm yaşlı Vampirlerin karakteristik özelliği olan keskin bir güce sahipti. Onda güzel ya da yumuşak hiçbir şey yoktu. İki metre boyundaki yaralı vücudu, hayatını savaşta geçirmiş bir adamın ağır kaslarıyla doluydu. Şakaklarına bir tutam tuz serpilmiş kısa siyah saçları ve tetiği çekmek için gereken türden keskin bir zekâyla birlikte bir mermi gibi güç taşıyan bir yüzü vardı.

Rune, Carling ve Julian'ı birlikte gördüğü zamanları düşündü. İlişkileri yıllar boyunca boş bir spekülasyon konusu olmuştu. Rune muhtemelen bir zamanlar sevgili olduklarını düşündü, belki de Carling'in Julian'ı dönüştürdüğü zaman kadar uzun zaman önce, ama bu sadece Vampir ve yavrusu arasında sık sık oluşan yakınlığa dayanan bir tahmindir, gördüğü herhangi bir kanıta dayanmıyordu. Sevgili olsalar da olmasalar da, bu birlikteliğin korları uzun zaman önce sönmüştü. Şimdi Carling ve Julian birbirlerine iş ortaklarının soğuk nezaketiyle davranıyorlardı.

Rune bu düşüncüyü kafasını tekrar ele geçirmeye çalışan çılgın yaratığa zorla yedirdi ve bu kez yaratığı kontrol altında tutmayı başardı. O anda Julian'la yüzleşmek zorunda kalmadığı için memnundu, çünkü diğer erkek gerçekten orada olsaydı, Rune bunu yapabileceğini sanmıyordu.

"Julian," dedi Carling. Bir duraklama. Sesi buz gibi bir titizliğe dönüştü. "Ne konuda anlaştığımızın farkındayım ama işler değişti. Wyr nöbetçisi Rune ve ben verimli olduğumu kanıtlayan bir araştırmanın peşindeyiz."

Rune, ardından gelen sessizlikte bıçağın uçlarını iki eliyle kavradı.

Carling bir sonraki konuşmasında sesindeki buz gibi ton kırıbaça dönüşmüştü. "Sen benim çocuğumsun," dedi Nightkind Kralı'na. "Benim eserim. Ben senin değilim. Senden bir şey yapmak için izin almaya gelmiyorum. Bu son çabamda beni destekleyebilir ya da ölümüne umutsuz hayaller peşinde koştuğuma inanmayı seçebilirsiniz. Umurumda değil

her iki şekilde de. Bana müdahale edemez ya da hareketlerimi belirlemeye çalışamazsınız."

Carling ahizeyi yavaşça yerine yerleştirirken diğer odadan gelen sessiz tıkırtıyı duyabiliyordu.

Rune, küfrün sıradan olduğu, sıkça kullanıldığı ve çoğunlukla görmezden gelindiği bir kavga ortamında yaşıyordu. Neredeyse hiç küfür etmeyen Carling'den küfür duymak bir şekilde şok ediciydi ve konuşmaya tuhaf, çiğ bir samimiyet katıyordu.

Bıçak elinde kırıldı. Parçalara baktı. Bıçağı o kadar çok bükmişti ki, zamanla gerilen perçinli eklemler kırılmıştı.

Bu onun için yeterli bir şiddet değildi. Başka bir şeye zarar vermek istiyordu. Tercihen Roma profiline sahip, ah diyen bir şeye.

Carling'in yatak odasından çıkmasını beklerken açık Fransız kapılarından dışarı baktı. Çıkmadı. Akşam olmak üzereydi. Icarus bir kez daha alev almış ve batı ufkuna doğru düşüyordu. Dışarıda, daha önce oluşan sisin büyük kısmı yok olmuştu. Geride hem karayı hem de denizi örten ve Golden Gate Köprüsü'nün tepelerini doğaüstü kulelere dönüştüren ağır bir sis kalmıştı. Rune sisli havalarda dünyalar arasındaki perdenin incelmesine, ataların ve diğer şeylerin ruhlarının bu topraklarda daha özgürce dolaştığına inanan yerli bir halk tanıyordu. Belki de haklıydılar. Belki o da dünyalar arasında dolaşan o ruhlardan biriydi.

Şimdi gerçekten Dragos'u araması gerekiyordu.

Ama sonra Carling'in Gücü sahnenin üzerinde dalgalandı.

Geçit bu kez gün ışığı yerine, güneşin aydınlattığı parlak süiti bir kâbus gibi kaplayan koyu kadife bir gece taslağına açıldı. Nehrin ağır, nemli kokusunu ve yanan tütsünün keskin kokusunu aldı.

Ayağa kalktı ve açık yatak odası kapısına baktı, elleri yumruk şeklinde düğümlenmişti. Sonra kınalı bıçaklarını kaptı. Yatak odasına doğru yürüdü. Attığı her adımı, deneyimin her nüansını inceledi. Geçitteki kıvrımlı yere, farklı bir sayfaya açılan dönemece ulaştı. Bir toplu iğnenin ucundan daha küçük hissettirecek kadar hassas olan tek bir noktaya dayanıyordu. Zamandaki diğer tüm anların sonsuz çağlayanı içinde o küçücük yerin, o tek anın izini kaybetmek çok kolay olurdu. O

geri dönmek için ihtiyaç duyması ihtimaline karşı dönüş yerini ezberlemek için çok çalıştı.

Tabii onu nasıl kullanacağını bulabilirse. Hayal kırıklığına uğramasına rağmen, geri dönüş yeri, tıpkı şimdiki zamandaki her anın geçmişe kaydığı gibi, ondan uzaklaştı.

İlk iki seferde olduğundan çok daha temkinli gitti.

Çünkü Vegas'ta olanlar her zaman Vegas'ta kalmıyordu, bebeğim.

İşte Carling, başka bir zirvedeydi.

Bu yerlerden birine her ulaştığında hayatını kaybediyordu. İlki nehir kenarındaki çocukluk hayatıydı. Her zaman nehir kenarında olurdu.

İkincisinde ise köle olarak hayatını kaybetmiş ve her gün dizlerinin üzerine çökerek tütsü sunmuş ve tanrı olmadığını iddia eden garip altın tanrıya şükran duaları etmiş. Ama adı yerine bir mührü vardı ve öldürücü bir darbe ve alnına kondurduğu bir öpücükle köle Khepri'yi öldürmüş ve onu iki diyardaki en güçlü rahiplerden birinin değerli vaftiz kızı Carling'e dönüştürmüştü.

Rune'un fermanı sayesinde, tanıdığı diğer kadınlardan çok daha fazla kendine zaman ayırabiliyordu ve babası rahip Akil sözünün eriydi ve onu herhangi bir erkek kadar iyi eğitmişti. Yirmi iki yaz boyunca *maat*, evrenin düzeni ve tanrılar, yaşayanlar ve ölülerden oluşan üç tür bilinçli varlık üzerine çalışmıştı. *Heka*, yani "dolaylı yollardan bir şeyleri gerçekleştirme yeteneği" üzerine de çalışma ayrıcalığına sahipti ve tapınak kütüphanelerine erişimi olduğu için, resmi olarak sadece rahipler tarafından bilinen büyülerin çoğunu öğrenmişti.

Bu rahiplerin çoğu kendini beğenmiş, politik açıdan tehlikeli gevezelerdi. Onları büyü yaparken ve dini ayinleri gerçekleştirirken izledi ve gülünç soytarılar gibi görünüyorlardı. Bazen büyülerini avazları çıktığı kadar bağırarak söylüyorlardı, sanki bağırıp kollarını sallamak tanrılarının dikkatini çekecekmiş gibi.

Onlara şunu söyleyebilirdi: Ne kadar yüksek sesle ya da teatral bir şekilde dua ederlerse etsinler, eğer *kneph*, yani nesnelere hayat veren ve onlara biçim kazandıran kutsal nefesleri yoksa büyüler işe yaramazdı. Kişi ancak bu Güce sahip olduğunda büyülerin içinde yaşayan gerçek hareketi uyandırabilir ve tanrıları çağırmayı umabilirdi.

Carling her zaman *kneph*'e sahipti, ancak buna ne ad vereceğini her zaman bilememişti. Bir büyü yaptığında işe yarıyordu, ancak bir kadın olarak bunu iddia etmek onun için sapkınlıktı, bu yüzden çalışmalarını bilimsel bir notta ve yeteneklerinin bilgisini gizli tuttu. Her ne kadar kayırılan bir vaftiz kızı olarak muamele görse de, soylu bir kadın olmadığı için Tanrı'nın Hizmetkârı olamıyordu.

Zaten hiçbir zaman bir Hizmetkâr olmak istememişti, çünkü kadın rahibeler cehennemi miktarda şarkı söylüyor ama kayda değer çok az şey yapıyor gibiydiler. Carling'in hayatını kafesteki bir bülbül gibi öterek geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Bu yüzden, Akil ona politik açıdan parlak bir eşleşme teklifiyle geldiğinde, her şeyden çok can sıkıntısından kabul etmişti. Ölümlere böylesine adanmış bu şehrin kısıtlamalarından kurtulup kendi hayatını yaşamaya başlamasının zamanı gelmişti. Yarın, kendisiyle evlenmek isteyen küçük bir çöl kralına gidecekti. Sonra da bu adamdan ne yapabileceğini görecekti.

Yapılması gereken mantıklı bir şeydi ve teklif bir zamanlar köle olan bir kadın için son derece avantajlıydı. Çok heyecanlanmalıydı. Kral ondan çok daha yaşlıydı, ama nefesi çok korkunç değildi ve ona tamamen vurulmuştu. Elbette başka eşleri ve cariye olarak pek çok kölesi vardı ama hiçbirini kraliçesi olarak almamıştı. Henüz almamıştı.

Ve işte buradaydı, Osiris gibi, ölüyor ve yeniden doğuyordu. İneb Hedj'in meşhur beyaz duvarlarının üzerinden süzülen nehir sisinin serinliğine karşı bir bornoza sarınmıştı. Gece, kanında şarkı söyleyen şarap kadar zengin ve vahşiydi ve mutlu ve heyecanlı olmalıydı. Bunun yerine huzursuzluk ve kafa karışıklığı içinde boğuluyordu. Yeni hayatına başlamak ve yeni şeyler öğrenmek üzereydi. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı ama yarın gece bir erkekle birlikte olacaktı.

Çok daha yaşlı, nefesi çok da korkunç olmayan bir adamla.

Kendi nefesi boğazında düğümleniyordu. Bir şey istiyordu... bir şey istiyordu. Ne istediğini bilmiyordu ama çok istiyordu. Dünya çok tuhaf, büyük ve acımasızca güzeldi. Ruhunun, çocukken olduğu gibi yine şaşkınlıktan göğsünden dışarı fırlamasını istiyordu.

Böylece ilk gerçek büyüünü, yaşlı rahip babası ve ev halkının geri kalanı uyurken, avluda hilalin solgun gülümsemesinin altında gizlice yaptı. Büyü için kelimeleri yarattı ve onları

Tütsü yaktı, Atum'a, Bat'a ve özellikle de "gizli dişi" Amunet'e süt ve bal sundu. Ve sonra Güç nefesiyle o işlenmiş kelimeleri fısıldadı ve pahalı tütsü kokusuyla birlikte gecenin içine kıvrıldıklarını hissetti.

*Hem görünen hem de
görünmeyen tanrılara
şükrediyorum
Tüm dünyaları dolaşan.
Sonsuz bilgelikleri için şükrediyorum
Ve kalbimin arzusunun kutsal hediyesi. . .*

Çünkü tanrılar bu sıcak, güzel kederden ne anlam çıkaracaklarını ondan daha iyi bilirlerdi, ne de olsa onu böylesine vahşi, yalnız bir ruhla yaratan tanrılar.

Ne büyük bir sefalet yaratmıştı. Bah. Aptal gözlerinden yaşlar akıyordu. Burnunu çekti, kendine sarıldı ve bir elinin tersiyle yüzünü sildi.

Sonra sazların ve otların arasından bir rüzgâr esti ve beraberinde ateşli bir Güç kokusu getirdi. Bir şey ona doğru yürüdü. Sessizce hareket ediyordu ama varlığı tütsü kokulu geceye mutlak bir sessizlik yayıyordu. Yakındaki nehir kıyısından bir timsah tısladı ve sonra hızla uzaklaşırken bir sıçrama oldu.

Carling ayaklarının dibine koyduğu bakır bıçağa uzandı. Gece boyunca savunmasız hareket etmek akıllıca değildi ve evin avlusuna bile asla silahsız gitmezdi. Sakin ama temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerledi.

Hilalin ince, narin ışığında siyahlar içinde bir tanrı belirdi. Tanrı olmadığını iddia eden bir tanrı, büyük ve altın saçlı ve o kadar yoğun bir şekilde biçimlendirilmişti ki, ka'sı veya yaşam gücü etrafındaki havayı kaynatıyordu.

Carling bıçağı bıraktı, bakakaldı.

Gece onun canlı renkleri için yaratılmamıştı. O en iyi gündüzün sıcak ve parlak ışığında görülebilirdi. Bakır, sarı, altın, bronz ve yaşlanmayan aslan gözlerinin şiddetli sıcaklığı.

Evet, işte buydu. Tam olarak böyle hatırlıyordu. Ruhü bedeninden kanatlanmış ve hevesle ona doğru uçuyordu.

"Rune," diye fısıldadı. Yıldızlara doğru kanat çırpıp ve dünyayı tamamlamak için sudan yükselen kendi Atum'u.

Onu ilk gördüğünde gülümsüyor ve şakacıydı. İkincisinde ise öldürücü bir öfke içindeydi. Bu sefer onu Güçlü bir uçluk yaparken gördü, ki bu da kendi tamamlanmasıydı. Üç kere, bir *heka* sayısı. Adamın doğaüstü yüzünde sıkıntılı bir ciddiyet vardı ve sonra onu gördüğünde tamamen farklı bir şeye dönüştü, erkeklerin kadınlara bakışıyla ilgili garip bir şeye. Bu tuhaf şey her neyse, kalbinin hızla çarpmasına, ellerinin titremesine ve kalçalarının ağırlaşarak dolmasına neden oldu.

"Khepri," dedi adam. Sesi hatırladığından daha derin, daha vahşiydi. Ya da belki artık büyüdüğü için onu daha iyi duyuyordu.

Gülümseyerek ona doğru yürüdü, ruhunu elinde tutan bu adama. "Köle hayatım sona erdiğinde başka bir isim seçtim," dedi. "Artık Carling'im. Geleceğini bilmeliydim."

Kız ona ulaştığında adam da ona gülümsedi. "Neden?"

"Ben öldüğümde hep sen geliyorsun," dedi.

- - -

Shock, Rune'un karnına bir yumruk indirdi.

Hep ben öldüğümde geliyorsun.

Ne olduğunu anlayamadan kendi bıçaklarını düşürmüş ve onu omuzlarından yakalamıştı. Başını geriye düşürdü ve ona baktı, o da kendini öfkeyle azarladı, *Dikkatli ol, pislik*. O artık kırılgan bir insan. Kızın ince kollarını dikkatle kavradı, parmaklarının altında kızın esnek ve sıcak etini hissetti ve kızın yüzünü inceledi.

İnkâr edilemez bir şekilde büyümüş ve bir kadın olmuştu ama yılanın öpücüğünü alan Carling olamayacak kadar gençti, tahminine göre yedi ya da sekiz yaş kadar. Yüzü daha yuvarlaktı, daha az oyulmuştu, ama yine de aynı muhteşem uzun koyu renk gözlere, muhteşem elmacık kemiklerine ve o çirkin ağza sahipti. Ona yüzündeki tüm merak çiçekleriyle bakıyordu ve kokusunda başka hiçbir şeye benzemeyen bir koku vardı.

Dikenli, güzel kız. Dünyanın en güzel kızı.

"Ne demek hep sen öldüğünde geliyorum?" Rune fısıldadı. Kalbi henüz bunun etkisinden kurtulamamıştı. Pek çok eski Mısırlı gibi o da başını tıraş etmemişti. Uzun siyah saçları düzinelerce küçük ve özenli örgüyle dar beline kadar iniyordu. Şakağındaki örgülerden birine dokundu ve yüzünden uzağa düşerken izini sürdü.

Carling ona, "İlk kez nehir kıyısındaki hayatım sona erdiğinde gelmiştin," dedi. İçten içe sarsılmıştı. Adam ona dokunuyordu, eli omzundaydı, eli saçlarındaydı. Bir şeyin basit bir dokunuş kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Sözcüklerin geri kalanını söyleyebilmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Sonra tekrar geldin ve bir köle olarak hayatıma son verdin. Bu gece Ineb Hedj'deki hayatımın son gecesi. Yarın buradan uzakta, başka bir hayata gidiyorum."

Rune hafif bir parmakla onun taç yaprağı yumuşaklığındaki yanağını okşadı. "Bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım öyle. Umarım öyledir. İlk kez bu konuda bir seçim yapma şansım oldu." Carling gözlerini araladı, başını eğdi ve omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. Bu hareket Khepri'nin o ciddi, masum çocuğuna o kadar benziyordu ki, hiçbir uyarıda bulunmadan ona yeniden sıırılsıklam aşık oldu. Onun bir zamanlar olduğu çocuğu, bu genç, gururlu güzelliği ve ileride olacağı muhteşem kadını gördü ve hepsini, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm Carlings'leri sevdi. Onun keskinliğini, zayıflıklarını ve gücünü gördü ve ruhu bunların hepsini kucakladı. Bu his, şimdiye kadar hissettiği her şey kadar derin bir kılıç darbesiydi ve vücudunu delip geçiyordu. Sanki çok uzun zamandır düşüyor gibiydi ve bunu her fark ettiğinde biraz daha derine, biraz daha uzağa düşüyordu. Aşık olmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bu kadar çaresiz ve eksiksiz.

Sonra aniden paniğe kapıldı ve titremeye başladı. Bu basit ya da sessiz bir titreme değil, onu ele geçiren ve kemiklerini sarsan şiddetli bir fırtınaydı. Gerçekten zamanda geri gitmişti. Gerçekten. Zamanda geri gitmişti. Bu onun Carling'i değildi, henüz değil. Burada olmaması gerekiyordu. Başka, daha genç bir Rune bu dünyanın başka bir yerinde habersiz hayatını yaşıyordu.

Burada kalamazdı. Onu, bu kalp durduracak kadar güzel, kırılğan, cesur insan kızı koruyamazdı. Ve sadece burada bulunarak tarihi bir kez daha değiştirmiş olabilirdi. Onu şu anda bile değiştiriyor olabilirdi, böylece başlangıçta yaptığından farklı bir seçim yapmıştı, ölümüne neden olan yeni ve farklı bir seçim.

Carling -o bilge ve kötü Carling- bunun sonuçlarını kabullenebilirdi belki ama o asla kabullenemezdi.

Onu tekrar omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve onun muhteşem, dayanılmaz derecede saf, inanmaz yüzüne doğru hırladı, "*Beni dinle*. Burada olmamam gerekiyor. Seninle konuşuyor olmak bile benim için son derece tehlikeli."

Carling'in yüz ifadesi alevlendi. Adamın bileklerini kavradı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ben bu zamandan ya da bu yerden değilim. Ben başka bir yerdenim." Onun anlamadığını görebiliyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? Hem onun için bir anlam ifade edecek hem de mesajının aciliyetini anlatacak sözcükleri bulmakta zorlandı. Yavaşça vurgulayarak şöyle dedi: "Ben birçok insan yaşamından, firavunun artık var olmadığı yarınların geleceğinden çok uzaklardan geliyorum. Benim geldiğim yerde tüm tanrılar değişti ve etrafımızda gördüğünüz her şey ya moloz yığını ya da tamamen yok oldu."

Yüzündeki şaşkınlık yerini beyaz bir şoka bıraktı. "Hepsi gitti mi?"

"Gitti." Kadının şimdi ona gösterdiği keskin ve ölçülü ilgiden acımasız bir tatmin duygusu duydu. Başını tuttu, titreyen elleri kafatasının zarif kavisini kavrarken başparmakları narin, inatçı çenesinin altında kenetlendi, onu inkar edemeyeceği veya geri dönemeyeceği kadar sıkı tuttu. Boğazının arkasından konuştu, kelimeler o kadar çiğdi ki kılıcın saplandığı yerden geliyorlardı. Sözcükler ağızından dökülüyor, havada asit damlaları gibi tıslıyordu. "Zaman içinde kapılar açılıyor. Onların içinden düşüp senin yerine yolculuk ediyorum. Gelecekte, sen ve ben onları kapatmanın bir yolunu arıyoruz, çünkü çok tehlikeliler. Başka şeyler, karanlık ruhlar ya da size zarar vermek isteyen yaratıklar bu kapılardan geçebilir. Bu yüzden sizi uyarmak için geri gelmem gerektiğine karar verdik. Dikkatli olmalı ve kendinizi korumayı öğrenmelisiniz. Bu gece olduğu gibi, güvende olmadığın zamanlar vardır."

Genç ve kaplan gibi güzel kadın tir tir titriyor, nefesi kesiliyordu ve adam tüm bunların yükünü genç kadının omuzlarına yüklediği için kendini aptal bir piç gibi hissediyordu. Ama sonra yüzüne bir merak geldi. "Sen ve ben bu gelecekteki yerde birlikte mi çalışıyoruz?"

Söyleyeceği en iyi şeyin ne olacağını düşünmeye çalıştı ama yapamadı çünkü daha önce hiç yaşamadığı türden kör bir panik içindeydi. "Evet, sen benim hayatımı ellerinde tutuyorsun, tıpkı benim şu anda senin hayatını ellerimde tuttuğum gibi. O uzak geleceğe ulaşmak için yaşamının bir yolu var. Onu bulmalısınız. Geri dönme, pes etme ya da kimsenin

bunu senden alamam. *Yaşamak zorundasın.* Beni anlıyor musun? Yaşamalısın yoksa ben öleceğim."

"Orada beni bekliyor olacak mısın?" diye fısıldarken ağzı titriyordu.

Her şeyi yanlış yapıyordu. Sadece onu dikkatli olması için uyarması gerekiyordu. Lanet çenesini kapalı tutmalıydı. Ama kendini durduramadı. Fısıldadı, "İlk başta seni hatırlamayacağım. Hayatın boyunca yaşayacaksın ve daha genç bir benle tanışacaksın, henüz seninle tanışmak için buraya geri dönmemiş bir benle. Sonra seni alacakaranlıkta, Adriyel denilen yerde bir nehir kenarında göreceğim ve sana doğru yolculuğuma başlayacağım."

Onun yüzünü inceledi, alnı kırıştı. "Ama bir ara beni hatırlayacaksın?"

Bu delilik, diye düşündü. Hiç mantıklı değil. Zaman kayması senkronizasyondan o kadar uzak ki, bir yılanın sarmalları gibi döngüler halinde çalışıyor. O ve ben birbirimizi varlığa çekiyoruz. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsak, hayatta kalamayabiliriz.

Bunun için hiçbir kurnazlığı, büyük bir planı ya da zekice bir mantığı, bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi zaman yolculuğu için belirlenmiş bir etik protokolü yoktu. Bu sadece ham, yalın gerçektir ve tarihi nasıl oyabileceği konusunda ölümcül derecede keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Ve artık duramayacak kadar ileri gittiği için, ona sahip olduğu her şeyi verdi.

Dudaklarını onun alnına koydu ve tenine karşı şöyle dedi: "Adriyel Nehri'nden çok kısa bir süre sonra seni hatırlayacağım. Ve bunu yaptığımda, benim için her şey demek olacaksın. Şu anda olduğum kişi, karşında duran bu adam, seni sonsuza dek bekleyebilirim. *Ama oraya varmak için yaşamalısın yoksa bunların hiçbirisi olmayacak.*"

Dudaklarının teniyle buluştuğu yere dokunmak için uzandı ve "Her zaman nehir kenarında olur" diye mırıldandı.

Adam gözlerini kapadı ve dudaklarını o nazik, arayış içindeki parmaklara bastırdı. "Ne olur?"

"Yeni bir hayatın başlangıcı." Ona bakmak için geri çekildi ve yüzündeki ifade ciddiydi. "Eğer oraya ulaşmak için yaşamamın bir yolu varsa, onu bulacağım."

"Var," dedi adam, tüm inancını iki kelimeye yükleyerek. "Sen bir kez buldun. Oraya çoktan ulaştın. Ama şimdi geri geldim ve hayatına tekrar dokundum ve bunu her yaptığımda başka bir şey değişiyor,

ve korkuyorum-" Boğazı düğümlendi ve bir an devam edemedi. "Bu gece buraya gelerek senin yaptığın ya da karar verdiğin başka bir şeyi değiştirmiş olmaktan ve geri döndüğümde hayatımda olmayacağından o kadar korkuyorum ki. Ve geri dönmek zorundayım, çünkü buraya ait değilim."

Titremesi durdu. Adamın ellerinin altında sabit ve dimdik durdu, Gücü ince, yeni basılmış, kararlı bir alevdi. "Oraya gitmek için yaşamamın bir yolu varsa, onu bulacağım" diye tekrarladı.

Adam onun bakışlarını ararken derin bir nefes aldı ve kaplan korkusuzca ona baktı. Bir başka farkındalık onu sarstı ve konuşurken bile söylediği sözlerin doğru olduğunu biliyordu.

"Bunların hepsi senin suçun değil. Başıma gelen her şeyi hatırladım," dedi gryphon. "Zaman ve mekân etrafımda akıp giderken ben yerimi ve kimliğimi korudum. Geçmiş bizim için iki kez yer değiştirdi ve ben hepsini hatırlıyorum. Eğer bir şekilde başarısız olursan - eğer ölürsen - yemin ederim seni bulmak için zamanda tekrar yürümenin bir yolunu arayacağım. Nerede olursan ol. Ne zaman olursa olsun. Yemin ederim."

Bunu bilmeliydi. Yüzünü dolduran sevinç, onu yüzyıllar boyunca ilerletecek keskin bir vahşiliğe sahipti. Tanrılar, bu ölümlünün nasıl bir tutkusu vardı. Kalbinin kadehi dolup taşıyordu.

Otel süitinde korunmasız bir şekilde oturan Carling'ini düşündü. Zaman onun için de akıp gidiyordu. "Gitmek zorundayım," dedi aniden. "Bir yere sığınmalısın. İçeri gir. Sakın uyuma. Kendini korumak için elinden gelen her şeyi yap. Bu gece senin için tehlikeli bir gece."

Etrafına keskin, hızlı bir değerlendirmeye baktı ve ona sertçe başını salladı. "Kendime dikkat edeceğim. Her şey yoluna girecek."

Bu genç kadın onun Carling'i değildi. Rune ve bu genç kadının birlikte sınırsız zaman geçirme lüksleri olsaydı, gerçekçi olmak gerekirse, uzun süre konuşacak bir şey bulabileceklerinden bile emin değildi. Ama yine de onun yumuşak yanağını okşamaktan kendini alamadı. "Seninle bu şekilde tanışmanın hatırasını saklayacağım," dedi ve onu öptü.

Carling donakaldı ve sahip olduğu her şeyi onun ağzının dokunuşuna odakladı, o kadar şiddetli ama şefkatliydi ve Gücünün aleviyle doluydu. İlk kez biri ona böyle dokunmuştu. O yaşlı, önemsiz kralın dudaklarına dokunmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Sonra Rune onu bırakıp silahlarını yerden aldı ve Rune, Rune'un topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaşmasını ve gözden kaybolmasını izledi.

Bir rüya gibi kaybolup gitmişti. Ya da belki de büyüünün yol açtığı bir hayal.

Dudaklarını parmakladı. Adam gitmiş olmasına rağmen hâlâ karıncalanıyorlardı.

Ya sen yaşarsın ya da ben ölürüm, demişti. Ve bu olamazdı, ruhunu elinde tutan kişiye olmazdı.

Ben de seninle tanışmanın anısına değer vereceğim, diye düşündü. Ve sonsuza dek seni bekleyeceğim.

- - -

Carling gözlerini açtı ve otelin yatak odasındaki açık Fransız kapılarından dışarı, batmakta olan güneşin zengin ve ağır altın rengine baktı. Sabah parlak ve güzel olabilirdi ama günün tüm anılarını toplayıp geceye taşıyan akşam kadar dokunaklı değildi.

Bacaklarını kıvrarak yatağa oturdu, sırtını yatak başlığına dayadı. Rune açık kapının önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Geniş omzunu çerçeveye yaslamış, kollarını kavuşturmuştu. Sessiz, güçlü profilinde daha önce onda hiç görmediği belirsiz bir kırılma vardı. Gururlu, içine kapanık ve kötü haberlere hazırlıklı görünüyordu; tanrı olmadığını iddia eden siyahlar içindeki bir tanrı, büyük, altın saçlı ve öylesine yoğun bir biçime sahipti ki yaşam gücü etrafındaki havayı kaynatıyordu.

Gerçekten de en iyi, yaratılışın ateşinin tüm renkleriyle parladığı günün sıcak ve parlak ışığında görülüyordu. Bakır, sarı, altın, bronz ve o oyuncu, yaşlanmayan aslan gözlerinin sıcak, vahşi kehribar rengi.

Evet, hem çok uzun zaman önce hem de kısa bir süre önce adada tam olarak böyle hatırlıyordu. Ruhu bedeninden kanatlanmış ve geri dönülmez bir şekilde ona doğru uçuyordu.

İçgüdüleri ona, onun solgunluktan çıktığını çok iyi bildiğini söylüyordu. Neden dönüp ona bakmıyordu?

Tekrar pencereden dışarı baktı ve düşündü. Aralarında çağların sessizliği uzanıyordu.

Adriyel Nehri'nden çok kısa bir süre sonra seni hatırlayacağım. Ve bunu yaptığımda, benim için her şey demek olacaksın. Şu anda olduğum kişi, karşında duran bu adam, seni sonsuza dek bekleyebilirim.

Ayrıntılara aşina olmasa da, Wyr'lerin çiftleştiklerinde bunu sadece bir kez yaptıklarını biliyordu. Wyr Lordu Dragos eşini bulmuştu. Wyr savaş lordu ve şimşek kuşu Tiago, Karanlık Fae ile çiftleşmişti.

Kraliçe Niniane. Rune'un kastettiği bu muydu? O kadar şanslı mıydı ve o kadar lanetlenmiş miydi?

Omurgasını dikleştirdi, nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Bu sefer beni değiştirmedin."

Sanki ona vurmuş gibi başını sertçe yana salladı ama bunun dışında hareket etmedi ve hâlâ ona bakmıyordu.

"Bir gece bir büyü yaptım ve seni gördüm. En azından benim deneyimim bu yöndeydi," dedi. "Dikkatli olmam için beni uyardığını hatırlıyorum. Ondan sonra savunma büyüleri üzerine çalıştım ve uyuduğumda duvarlar ördüm. Çok dikkatliydim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Rune soğuk bir şekilde sordu.

Giydiği eğlenceli, çapkın kıyafete baktı ve üstünün yumuşak malzemesini hafifçe düzeltti. Sesini sakın tutarak, "Neler olduğunu ve nelerin farklı olabileceğini gözden geçiriyorum. Beni uyarmak için geri dönmen gerektiği konusunda hemfikir olduğumu ve bunun sorumluluğunu üstlendiğimi hatırlıyorum. Sanırım şanslıydık. Sanırım değiştirmemiz gerekenleri değiştirdik ve diğer her şey sabit kaldı."

Ona söylediği her şey doğrudu. Ona yalan söylemezdi. Doğruluk duygusu son derece gelişmiş olacaktı ve böyle bir durumda bundan daha iyisini hak ediyordu. Ama sözleri ona bir tür gerçeği söylese bile, ruhu daha derin, daha içten bir gerçeği fısıldıyordu.

İlk birkaç gecedен sonra, heyecanın ateşi söndüğünde, içine şüphe düşmüştü. Onun söylediğini sandığı şeyi kastettiğine inanamıyordu. Onu yanlış duymuş ya da yanlış anlamış olmalıydı. Yıllar geçti ve yavaş yavaş yüzyıllara dönüştü ve başka bir mesaj veya işaret almadığı için daha olgun ve dengeli bir "bekle ve gör" tutumuna yerleşti. Ne kadar canlı ya da zorlayıcı olursa olsun, büyü kaynaklı tek bir imgelem için hayatının tamamını askıya almayacaktı.

Ama onun öpücüğünün nasıl yaktığını asla unutmamıştı. Küçük kral kocasının onu dudaklarından öpmesine asla izin vermemişti, ne de diğer sevgililerinden herhangi birine bu özgürlüğü tanımıştı. Gerçi var olduğu yıllar düşünüldüğünde, o kadar çok sevgilisi olmamıştı. Birkaç umutlu denemeden sonra bırakmıştı, çünkü ya seksten sonra uyuyakalıyorlar ya da kaçıyorlardı ve hepsi o kadar acımasızca banaldı ki, bir anlamsız, yavan aşk ilişkisine daha katlanmaktansa güneşe doğru korumasız yürümeyi tercih ederdi.

Şimdi onun yarı durgun haline bakarken sessizce ona şöyle dedi: Bugün erken saatlerde otel lobisinde sana aşık oldum. Ve senin her şeyin

bir zamanlar söylenenler gerçekleşti. Ama çok zaman geçti. Çok fazla zaman. O kadar çok yarın, o kadar çok yarın ve o kadar çok yarın ki firavunlar artık gerçekten yok ve tüm tanrılar değişti ve bir zamanlar bildiğim her şey enkaza döndü ya da tamamen yok oldu. Çok geç bir araya geldik.

Ya sen yaşayacaksın ya da ben öleceğim.

Şimdi ölmekte olan benim ve sen benimle çiftleşip yaşamayı umamazsın. Kendimizi nasıl bir Gordion düğümüne bağladık.

Ve Büyük İskender'in de bildiği gibi, çözilemeyen bir düğümü çözmenin tek yolu onu kesip atmaktır.

Yatak örtüsüne baktı.

"Öyleyse gözden geçirelim," dedi. Sesi mükemmel bir şekilde kontrol altındaydı. "Yardımlarınız sayesinde, sadece birkaç gün içinde durumum hakkında muazzam miktarda şey öğrendim, aslında son iki yüzyılda öğrendiğimden daha fazlasını. Ve şimdi Dr. Telemar yakında danışmak için burada olacağına göre, daha da fazlasını öğreneceğimi umuyorum. Size büyük bir minnet borcum var."

Ona bakmak için dönmüştü. Bunu hissedebiliyordu, o uzun boylu, güçlü, siyah giysili figür görüş alanının hemen kenarında duruyordu. Bir elinin örtüsünün altında, diğer elini sıkı bir yumruk haline getirdi.

Carling, "Ama ikimiz de bu garip çarpışmaları daha fazla riske atamayacağımızı biliyoruz," diye devam etti. "İkimiz için de çok tehlikeli ve dünyanın geri kalanında neleri değiştirebileceğimizi ancak Tanrı bilir." Ve genç haline onun yanında bir an bile güvenemeyeceğini biliyordu. Eğer o genç Carling onu tekrar görürse, sevincini asla dizginleyemeyecekti ve bunun için bir neden de bilmiyordu. "Rune, artık bu işten vazgeçmenin zamanı geldi. Bana yeterince yardım ettin. Herkesin bekleyebileceğinden çok daha fazlasını yaptın. Artık hayatına geri dönmeni istiyorum."

Rune'u ele geçiren canavar avını eleştirel bir gözle inceledi.

Yüz ifadesi daha iyi olamazdı. Adamın ölçebileceği bir nabızı yoktu ve gözlerindeki bakışı ona göstermiyordu. Güzel vücudu yataktaki yastıkların üzerinde öylece duruyordu, poz verilmiş bir natürmort gibi, tamamen yapay ve kompozisyon. Soğukkanlı, kontrollü, rasyonel bir mükemmellikteydi. Birkaç dakika önce bıraktığı vahşi, hevesli genç kaplandan tamamen farklı bir yaratık gibi görünüyordu ve o an onun için binlerce yıl önceyken neden farklı bir yaratık olmasındı ki?

Ama dış görünüşü çok mükemmeldi ve bu onun ölümcül kusuruydu. Bu öğleden sonra aralarında olanlara, tüm o muhteşem çılgın tutkuya, kahkahalarına ve gerçek yakınlık anlarına daha fazla tepki vermeliydi. Solgunlukta olanların anısı, ilk birkaç seferde olduğu gibi doğal bir şekilde ortaya çıkmalıydı. Bunun yerine ona önerdiği ilk şey bu oldu, sadece soğukkanlılıkla reddetmek için.

Öfke içinde bir ateş fırtınası yarattı. Odanın öbür ucuna fırladı, kadını yere düşürdü ve üzerine kapaklandı. Uzun, pençe uçlu parmaklarıyla güzel boğazını kavradığında yüzünde şok ifadesi belirdi.

Canavar yüzüne *doğru* tısladı, "*Sen lanet olası bir yalancısın.*"

ON ALTI

Carling üzerine çömelmiş canavara baktı. Gözlerini dolduran ve dökmeyi reddettiği yaşlar yüzünden yüzü bulanıklaşmıştı. Vahşi bakışları kadının yüzündeki her titreşimi takip ediyordu. Yüzükoyun yatan bedeninin üzerine diz çöktü, dizleri kalçalarının iki yanında duruyordu. Yüzündeki, geniş göğsündeki, kaslı kollarındaki kemiklerin hepsi yanlıştı. Bu yarım vardiyada kartaldan çok aslana benziyordu. Adam onu boğazından kısıtırırken pençelerini şahdamarında hissedebiliyordu. Diğer elinin pençelerini de başının yanındaki şiltenin derinliklerine saplamıştı.

Canavarın güçlü vücudu şiddetli bir gerilimle titriyordu ama onu kırılmaz bir şekilde tutarken, elinin topuğu köprücük kemiğine bastırırken, onda kâğıt kesigi kadar bile bir yara açmamıştı.

Tiago böyle olduğunda, eşi için kendini parçalamıştı. Bunu Rune'a da yapmıştı. Bunu birbirlerine yapmışlardı.

Onun tuhaf, güzel yarı aslan yüzünü okşadı ve o da ona ters ters baktı. Güçlü beyaz dişleri elinin etrafına dolandı. Güçlü çenesiyle elindeki her kemiği ezebilirdi ama onu o kadar nazık tutuyordu ki, o keskin dişler bir yumurta kabuğunu bile kıramazdı.

"Sana yalan söylemediğimi çok iyi biliyorsun," dedi ona. Sesini nasıl sakın tuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Birlikte tuhaf, harika bir yolculuğa çıktık. Kalmayı ve bunu benimle deneyimlemeyi seçtiğin için ayrıcalıklıyım ama gitmelisin Rune."

Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye cüret etme, diye fısıldadı gryphon kafasının içinde. *Beni gönderme hakkını sana ben vermedim.*

Sana kalma hakkı da vermedim, dedi Carling çok yumuşak bir sesle.

İçinden öfkeli bir hırıltı koptu. Kafasını şaklatarak kızın elini azarlarcasına sertçe sıktı. *Sert çocuk. İşine gelmediğinde kovabileceğin bir hizmetkârın değilim. Ben senin sevgilinim, Carling.*

"Ve ben hâlâ ölüyorum," dedi. "Sana söz veriyorum, elimden gelen son ana kadar savaşıcağım ve bir tedavi arayacağım, ama gerçek şu ki, hâlâ ölebiliyim."

Bakışları şiddetle kararlıydı. *Yolculuğun bu kısmını ben de seninle paylaşacağım. Ben de senin hayatın için savaşıcağım. Bu konuda ne düşündüğümü ve nasıl hissettiğimi sana söyleyebilirim. Ve eğer iş o noktaya gelirse, sonunda sana sarılacağım ve her değerli anı seninle paylaşacağım.*

Ona tutunmak ve ne olursa olsun asla bırakmamak. Bu düşünce o kadar güzel ve korkunçtu ki, içinde öyle büyük bir duygu kabarmasına neden oldu ki, gözlerini kapadı. İki damla gözyaşı süzüldü. Duygularındaki baraj bir kez çatladığında, sızıntıları durdurmak mümkün değildi. Ağla bana bir nehir.

Nehir kenarında hep böyle olurdu.

Adamın vücudundaki sert gerilimin yumuşadığını hissetti. Çenesi gevşedi, elini bıraktı ve boğazındaki baskı hafifledi. Adam şakaklarını okşadı, gözyaşlarını parmaklarının tersiyle nazikçe sildi.

Kalçalarını büktü, bir dizini aralarına kaydırıp ve yuvarlanarak onu üzerinden kaldırdı. Adam yere, dolap kapısına çarparak düştü. Kadın yataktan sıçradı ve oturma odasına doğru yürüdü. "Seviştik," dedi dişlerinin arasından. "Hepsi bu kadar. Çok eğlenceliydi ve güzel bir oyalanmaydı ama bunu aşım hayatına devam etmelisin."

Tabii ki yapmalıydı, tıpkı onunla her karşılaştığında çok kolay bir şekilde yoluna devam ettiği gibi. Gençliğinin uzak sisleri arasında ondan aldığı tek şey bir öpücük, bir sözdü ve bir daha kimsenin onu öpmesine izin vermemiştir. Binlerce yıl boyunca, tüm mantığı ve akli aşarak. Hayatının diğer her alanında ilerlemiş olsa bile, o tek şeye tutunmuştu, çünkü o bir zamanlar gözlerinin içine bakmış ve ona, "*Seni her şeyimle bekliyorum*" demiştir. Şimdi, ne kadar isterse istesin, onun kalmasına izin vermemeliydi.

Bir yük treni sırtına çarptı. Onu önündeki duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki çılgılık attı. Başka bir tepki veremedi Rune ellerini başının üzerine çekmiş, ayaklarını birbirinden ayırırken onu bileklerinden tutmuştu. Vücudunu sert boyuyla duvara yasladı, ayaklarını onunkilerin arasına sıkıştırdı ve böylece sadece kaldıraç gücünü, üstün hızını ve gücünü kullanarak onu kafese kapattı. Adamın nabız atışları bir balyoz gibi kızın duyularına çarpıyor ve adamın sıcaklığının alevleri kızın etrafını sarıyordu.

Şok olmuş uyarılma duygusu içinde kükredi. Bacaklarının arasında sıvı bir fişkırmaya halinde birikti. Bileklerini kelepçeleleyen ellere baktı ve kurtulmak için elinden geldiğince mücadele etti. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, onu yerinden kımıldatamıyordu.

Ağzı kapalı olmadığı sürece çaresiz değildi. Gerçek bir yaralanmaya neden olabilecek daha saldırgan bir şey seçmediyse, en azından onu geçici olarak donduracak bir büyü fısıldayabilirdi.

O da bunu biliyordu. Onu sıkıştırdığında ne kadar sinirlendiğini hatırlıyordu, bu yüzden onu kafese kapatmış ama ona bir çıkış yolu bırakmıştı. Çılgınlık anında bile, ona bu kadar şiddet uyguladıktan sonra bile, ona bu kadar özen gösterdiğinin farkına varması kafasını kurcaladı. Ellerini havayı itmek için sonuna kadar açarken, kaçıp giderken onu o birkaç kritik an için durduracak büyüü fısıldayacak gücü bulmaya çalıştı. Kelimeler kaybolmuştu, zihni bomboştu. Sirocco onları alıp götürmüştü.

Ağır ağır nefes alıyordu. Ereksiyonunun kalın ve ağır boyu kadının kıkına bastırıyordu. Kadın debelenirken, adam sert bir inilti çıkarıp kalçalarını ona doğru itti ve bir başka yoğun uyarılma dalgası onu yandan sardı. Normalde çok soğukkanlı olan kadın, ateşinin yükseldiğini hissetti ve titremeye başladı.

Adam dudaklarını kadının boynuna dayayıp ensesindeki hassas deriyi ısırdı ve kadının gücü dizlerini terk etti. Eğer onu yerinde tutmasaydı, düşebilirdi.

"Mesele şu," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Ben istemedim. Karşı koydum. Engeller koydum ve hepsi teker teker yıkıldı. Sadece tek bir şey değildi. Yaptığın her şeydi, hem şimdiki zamanda hem de geçmişte. Eskiden olduğun ve şimdi olduğun her şey. Bu yüzden seni seviyorum ve sen de bununla başa çıkmak zorundasın. Anladın mı?"

Başını sallamaya başladı. Kendisinin de zor nefes aldığını fark etti, sanki uzun süredir çok koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Rune dişlerini ensesine geçirerek onu daha da sıkıştırdı, böylece içinden tutarsız sesler çıkmaya başladı. Ağzı tekrar karıncalandı. Dişlerini gösterdi. Onu ısırp zengin, yakut likörüyle sarhoş olmak istiyordu ama lanet olası dişleri aşağı inmiyordu.

Kafasının içinde şöyle dedi: *"Ve işte diğer şey. Senin de beni sevdiğini biliyorum. İyi bir elin vardı ama tamamen yanlış oynadın, bu yüzden bunu kabul edebilirsin."*

"Sana hiçbir şey itiraf etmek zorunda değilim," dedi kadın.

"Evet, zorundasın," diye hırladı adam. Ona tüm ipuçlarını vermişti ve tüm söyleyeceklerini öğretmişti, sadece bunları kullanması gerekiyordu, çünkü kadın gerçekten de hiçbir yere nazıkçe gitmiyordu ve eğer onun hayatına girebilmek için tırnaklarıyla kazıyıp yırtması gerekiyorsa, neden olmasın, öyle olsun. Onun hem hâkimiyetine hem de şefkatine ihtiyacı vardı; bunu biliyordu, tıpkı kendi ruhunu bildiği gibi. Bu, birbirlerine uymalarının bir başka yoluydu. "Bana başka bir şey borçlu değilsen, lanet olası gerçeği borçlusun."

Adam bileklerini bir araya getirip bir elinde kilitli tutarken tekrar haykırdı. Bileklerini bükerek adamın tutuşunu kırmaya çalıştı ama adamın uzun parmakları demir gibiydi. Açlık hatırladığı gibi bir acı değildi. Ya da belki de bunu daha önce hiç hissetmemişti, bu yakıcı, itici gücü. Kendi sesini tanıyamadı. Kendisiyle ilgili hiçbir şeyi tanımıyordu. Adam ellerini onun üzerine koydu ve kadın deliye döndü.

Serbest kalan eliyle vücudunu okşadı. Göğüslerine masaj yaptı ve göğüs uçlarını acıtacak kadar sertçe sıktı. Sonra kasıklarını güçlü bir şekilde kavradı, içindeki ihtiyacın en çok arttığı yerde ve kalçalarını daha sert bir şekilde kıkına doğru iterken onu kendine doğru çekti. Kulağının hemen arkasındaki zarif kemiği öptü ve fısıldadı, "Yaptığımız şey sikişmekten daha fazlasıydı. Söyle."

İçinden bir hıçkırık çıktı, daha da şok ediciydi çünkü üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. "Evet."

Kot pantolonunun bağını buldu ve çözdü. Elleri ne kadar nazıkse sesi de o kadar sertti. "Beni seviyorsun. *Söyle bunu.*"

Kız sıcak yanağını duvara yasladı. "Evet."

Adam kıpırdamadan durdu, kızın sırtını kendine bastırdı, yüzü kızın boynuna gömüldü. Sonra onu bıraktı. Neredeyse yere kayıyordu ama sonra dizlerini yerine kilitlemeyi başardı. Destek için duvara yaslandı ve dönüp şaşkınlıkla Rune'a baktı.

Rune kollarını başının iki yanında duvara dayamış, sert ve niyetli yüzü ona doğru eğilmişti. "Ne yaptığını biliyorum," dedi. "Hâlâ ölmeye hazırlanıyorsun."

Kadın ellerini adamın göğsüne koydu. Yarı kızgın, yarı çaresiz, "Benimle çiftleşip yaşamayı umut edemezsin. Ben senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum!"

O anın ironisi onun gözünden kaçmamıştı. Hayatını kurtarmak için onu uzaklaştırmaya çalışıyordu, tıpkı Tiago'yu Niniane ile çiftleşmekten kurtarmaya çalıştığı gibi. Tiago ona şöyle demişti: "*Günün* birinde

senin eşin. Belki Wyr olur ama belki de olmaz. O zaman bana neredeyse ne yaptığını anlayacaksın.

Şimdi anlıyorum, T-bird. Anlıyorum.

Sonsuz bir yaşamın önemi yoktu, eğer onu kaybederse ve bu sonsuz bir ıssızlığa dönüşürse. Tüm bu zamanı eşiyle geçireceği bir güne değişebilirdi.

Bakışları yanıyordu. "Hayatımı kurtarmanı istemiyorum. Bana seninkini vermeni istiyorum."

"Rune-"

Sözünü kesti. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Çok uzun zaman önce olan senin için tekrar söyleyeceğim. Eğer bir şekilde başarısız olursan - eğer ölürsen - seni bulmak için zamanda yürümenin bir yolunu arayacağım. Nerede olursan ol. Ne zaman olursa olsun. Yemin ederim." Şimdiye kadar çok denemişti, ama son bölüm solduğunda bağlantıyı kaybetti ve geçmiş yeniden eriyip gitti.

Gözlerini kapattı. Adamın söylediği o sözler. Her birini hatırlıyordu. Onlara o kadar uzun süre tutunmuştu ki, büyü bir iğn üzerinde dönerek başka hayatlarda başka insanların başına nadiren gelen bir bağlılık masalına dönüşene kadar kemiklerine işlemişlerdi. Bunca zaman sonra bunları tekrar söylediğini duymak ... Ürperdi. "Bunun için söz veremezsin."

"Kapa çeneni," dedi adam. "İstedğim her şeyi vaat edebilirim." Sesi sessiz ve eşitti. Onun titreyen elini alnına götürüşünü izledi ama en ufak bir yumuşama eğilimi göstermedi. Derin bir nefes alırken uzun, zayıf kaslı gövdesi hareket etti. Kadının şakağındaki kısa, dağınık saçları parmakladı ve harap olmuş yüzünü okşadı. Yüz ifadesi net ve kararlıydı. Bir kaya kadar sağlam ve bir o kadar da hareketli görünüyordu. Yumuşak bir sesle, "Seni asla terk etmeyeceğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Düşmene ya da başarısız olmana izin vermeyeceğim. Eğer gidersen her zaman senin için geleceğim, eğer kaybolursan her zaman seni bulacağım. Her zaman."

Güzel ağzı sessizlik içinde bu kelimeyi şekillendirirken hiç görmediği kadar savunmasız görünüyordu. *Her zaman mı?*

Sanki bu kelimeyi yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibiydi. İçindeki her şey ona saldırmak, kırılganlığını gücüyle örtmek, tekrar zevkle çılgılık atana kadar onu almak istiyordu. İçgüdüleri kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Ama o aynı zamanda bir yırtıcıydı. Eğer onun içindeki bu içgüdüleri de harekete geçirmezse, ne kadar tutunmaya çalışırsa çalışsın, sonunda onu kaybedecekti. Ve o

bunun olmasına izin veremezdi. Vermeyecekti.

"Her zaman" diye fısıldadı. Ama sen de istemelisin. Bunu kabul etmeli ve beni istediğini itiraf etmelisin."

Sahiplenmek. Sanki kendi hayatını sahiplenmiş gibi. Sahiplenmek, almak, sahiplenmek.

Yatağa ulaşana kadar ondan uzaklaştı. Ayakkabılarını çıkarırken elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Gömleğini çıkarıp bir köşeye fırlatırken bakışları onunkileri tuttu ve işte o zaman yalan söylemeye başladı. "Beni almak zorundasın," dedi, "yoksa gerçekten vazgeçerim ve gidip başka birini bulurum."

"Yapmazsın," diye nefes aldı. Bakışları adamın geniş, bronzlaşmış göğsünün çıplaklığına perçinlenmişti. Vücudu gerginleşirken dengesizliği onu terk etti. Güzel dudakları aralandı. Aç görünmüyordu. Açlıktan ölüyor gibiydi.

Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı bu. Zaferle homurdanmak istedi. Bu *onun* yüzüydü, bu ifade onun içindi. Ama bu yeterli değildi. Onu yeterince zorlamamıştı.

Haydi, bebeğim. Huysuzlaş. "Yapardım," diye yalan söyledi gryphon cadısına. Elleri pantolonunun düğmelerine gitti. Sonra açıldı. Altına hiçbir şey giymemişti. Pantolonu zayıf kalçalarının üzerinden aşağı itti, tekmeleyerek çıkarırken kalçalarının uzun ve ağır kasları esnedi. "Beni durduracak hiçbir şey yok." Başını eğdi. "Belki de bunca yıldan sonra bir tipim olduğunu keşfettim. Belki başka bir siyah saçlı, güzel kadın bulurum. Modaya uygun kıyafetler giymek ya da makyaj yapmak konusunda tartışmayan birini."

Carling tısladı ve gözleri o güzel, korkutucu kırmızıyla parladı.

Ellerini kalçalarına koymuş ve orada çırılçıplak duruyordu, o küstah alfa erkeği ve vücudunun görüntüsü kadının aklını başından alırken onunla alay etmeye cüret ediyordu. Ona bakarken elleri yumruk olmuştu. Hem hız hem de güç için yaratılmıştı, omuzları geniş ve uzundu, hiçbir yerinde fazladan bir gram et yoktu. Karın kasları büyük ereksiyonuna doğru dalgalanıyordu. Büyük, sıkı testisleri penisinin altında toplanmıştı. Hareket halindeki şiir gibi sert bir savaşçı vücuduyla her yeri güzelce şekillenmişti.

Rune ona en uykulu, en samimiyetsiz gülümsemesini verdi. "Belki ısırın birini bulurum."

Rune'un zihninde, damarını alan tanımadığı bir kadını okşadığı yakıcı bir görüntü canlandı. Dişlerini gösterdi ve ona doğru atıldı.

Adam onu yakaladığında yatağa düştü ve sonra kadın onun üstüne çıktı, ellerini başının iki yanında yatağa dayamıştı. Adamın sert ve vahşî yüzü tahrikten kızarmış, yüzünde pembemsi bir gülümseme belirmişti. Carling hırladı, "Benimle oynadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Umursama düğmem bozuldu bebeğim," dedi Rune. Carling'in başının arkasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Öp beni," diye fısıldadı. "Al beni. Gitmeme izin verme yoksa ben de giderim." Sonra telepatik olarak, çok uzun zaman önce ona söylediği aynı sözleri söyledi. *Ama karşındaki bu adam, her şeyimle seni bekliyorum.*

Kadın ona öylesine vahşî bir şaşkınlıkla baktı ki, eğer risk bu kadar büyük olmasaydı adam gülebilirdi. "Senin lejyonlarca kadının var ve ben paylaşmıyorum."

"Bir daha asla başka kimse olmayacak. Tamamen seninim," diye mırıldandı. "Bedenim ve ruhum."

Kraliçe olan Vampire büyücüsü yüzüne doğru tısladı, "Yemin et "Yemin ederim."

"Yemin ederim," diye fısıldadı saçlarını okşayarak. Bu tek şeyde onlar Birbirlerini yansıtıyorlardı, çünkü onun hâkimiyetine ve şefkatine de ihtiyacı vardı. Bu muhteşem, ölümcül kadının tek bir anını bile kaçırmak istemediğinden, onun her şeyini içine almak için gözlerini tekrar kocaman açtı.

"İyi olmaya çalıştım. Seni özgür bırakmaya çalıştım." Ama o kötü bir kadındı elbette. Bu yüzyıllar önce kabul ettiği bir şeydi. Altında uzanmış yatarken bile gücü kadının duyularına karşı kükrüyordu. Onu istemekten o kadar kayganlaşmıştı ki, sırlıslıkla hissediyordu.

"Neden iyi olmanı isteyeyim ki? Senin sen olmanı istiyorum."

"Eğer seni alırsam, gitmene asla izin vermeyeceğim." Dudaklarına doğru inerken bakışları ağırlaştı. "Asla."

"Sana her zaman tutunacağım," dedi onun ağzına karşı. "Her zaman."

Ellerini ipek gibi akan tişörtünün altına kaydırıp ve zeki parmakları tişörtün altındaki kombinezonun yolunu buldu. Adam tişörtü hafifçe yukarı kaldırdı ve kadın da kollarını kaldırarak adamın tişörtü başının üzerinden çekmesini sağladı. Sonra beline kadar çıplak kaldı ve muhteşem dolgun göğüsleri serbestçe sallanırken neredeyse yüksek sesle inliyordu. Adam esmer aureolleri parmakladı ve meme uçlarının zevkle sertleşmesini izledi. Kadın nefesini tuttu ve adamın siki, o belli belirsiz, hırıltılı sesle titredi.

Sonra onu üzerinden kaldırdı. Onu almak için pusuya yatmış olan canavar, onu kapmak için yüzeye doğru hamle yaptı ama o sadece

Pantolonunu silkiyordu. Elleri o kadar titriyordu ki güçlükle çıkarabildi. Botlarını çıkarmasına yardım etmek için oturdu ve sonra kot pantolonu da gitti. Kıvrımlı vücudu inanılmaz derecede muhte emdi, kırbacın ikiz izlerini taşıyordu ve bir kedinin kıvrımlı zarafetiyle akıyordu ve *Carling'in*  ıplak vücudu, *Carling'in* en özel yerleri ortaya çıkmıştı, ona hala ihtiyaçtan hassas olan vahşi kırmızı bakışlarla bakan Carling ve güçlü ince bacaklarının arasındaki tatlı, dolgun, f rf rl  et o kadar güzeldi ki, onu eritti.

Adam onun üstüne  ıktı. Adamın ağzı kad n nkine doğru ilerlerken kadın bacaklarını ve kollarını adamın etrafına dolamı tı bile. Elleri titriyordu, her şey titriyordu ve içinden çıkan ses sert, g rtlaktan ve tamamen insanlık dı ıydı. Kadın vücutlarının arasına girdi ve adamın sikini kavradı, avuç içi adamın geniş ve kalın kafasına masaj yapıyordu, adam kendini kocaman ve dolu hissediyordu ve o kadar çok acı çekiyordu ki sanki onu hiç almamış gibiydi. "Lanet olsun, seninle vakit geçirmek istedim," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Zamanımız yok," diye fısıldadı kadın. Onu kaygan girişine yönlendirirken ba ı geriye d  t  ve yumuşak nemli et yastı ının horozunun ucunu kucakladığını hissettiğinde, sahip olduğu son kontrol parçasını kaybetti ve içine geldi.

Zevkin de ötesinde, işkence gibiydi. Kendini kocaman ve yanıyor hissediyordu ve kadın o kadar sıkı, ıslak bir uyum içindeydi ki. İhtiyaç onu daha da derine sürükledi. Bir kolunu belinin altından geçirerek alt bedenini kendisine daha da yakınla tırdı. Diğer eliyle başını kavrarken aynı anda içgüdüsel olarak koruyucu bir pozisyon olan dirse ine dayandı. Yeterince uzağa, yeterince derine gidemiyordu ve ona çarpana kadar daha sert itti.

Her hamlesinde kalçalarını kaldırıyor, ellerini saçlarında kavu turuyordu ve adam tüm yol boyunca onun yanında olduğundan o kadar emindi ki, inlemeye çok benzeyen sefil, titrek bir ses çıkardığında, buz gibi bir çok tenini sardı.

Kalbi k t k t atarak donakaldı ve kızın yüzünü aradı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Yüzü hayal kırıklığıyla buru mu tu. Gözleri sulanmı tı. Gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. "Seni ısırarak istiyorum. Isırmam lazım ama lanet olası di lerim a a ı inmiyor."

Kadının ince dişlerini adamın boynuna ge irirkenki görüntüsü adamın içinden canlı bir tel gibi geçti ve neredeyse o anda bo alıyordu. O

elini kızın ince boynunun altına soktu ve başını kaldırdı. Boğuk bir sesle, "Yine de ısır beni," dedi.

"Bu kör dişlerle seni çürüteceğim," diye fısıldadı.

"Söz mü?" diye hırladı adam. Her yeri alev alev yanıyordu. Vücudunda. Ruhunda. Gözleri kör olmuştu.

Kadın inledi, yukarı doğru hamle yaptı ve adamın boynundan omuzlarına doğru inen güçlü kordonu ısırdı. Aynı anda iç kaslarıyla adamın sikini sıkıca kavradı ve adamın doruk noktası öyle bir güçle patladı ki adam inlemeye başladı. Leğen kemiğini onunkine dayadı, sertçe fişkırttı ve boğuk bir ses çıkardı, onu uçuruma gönderirken tüm vücudu titriyordu. Vücudundaki ritmik titreşimi hissedebiliyordu ve kutsal cehennem, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı, ama yeterli değildi - asla yeterli olamazdı -

Onunla birlikte sallandı ve sahip olduğu her şeyle ona sıkıca sarıldı ve vücudunun nabızı hafiflediğinde tekrar hareket etmeye başladı. Kadın adamın boynunu bıraktı ve geriye düşerek şaşkınlıktan açılmış gözlerle adama baktı.

"Rune?"

Tısladı, "Durma."

O anda baştan çıkarmanın, ayartmanın ötesinde, dilin yeni ve yabancı olduğu o yerin derinliklerindeydi ve ihtiyacı lav gibi akıyor, en saf haline, sıcak bir ilkel çığlığa dönüşüyordu.

"Sen benimsin," diye hırladı gryphon cadıya. Onu ensesinden tuttu ve kelimelerin içine girmesi için sarstı. "Sen benimsin."

Onda gördüğü her neyse, onu çiğ çiğ soydu. Yeniden genç göründü ve şaşkınlıktan donakaldı. "Aman Tanrım. Çok güzelsin."

Dürtü onu kadının içine sürükledi. O kadar enfesti ki pençelerini yatak örtüsüne geçirdi. Kadın onu sıkıca tuttu, dizlerini kaldırarak tüm vücudunu kavradı. Adamın kalçaları hareket edip kıpırdandıkça kadın adamın geniş omuzlarını kavlıyor, lal rengi gözleri bir tür aydınlanmayla doluyordu. Garip sesler çıkarırken dudakları hareket ediyordu. Çok sonraları Rune onun eski Mısır dilinde küfür ettiğini fark edecek ve bu fark ediş onu güldürecekti. Ama bu daha sonra, şimdi sıyrılmış olan uygarlık katmanlarını topladığında olacaktı.

Sonra onun altında gerildi ve güçlü, zarif kalçaları ve bacaklarıyla yukarı kalkarken iki koluyla başının üzerine uzandı ve adam bunu tekrar hissetti, iç kaslarının muhteşem spazmına başladığını hissetti. Kadın titreyen bir solukla doruğa ulaştı ve adam tekrar ileri fırlayarak kadının içine döküldü.

Ve tekrar. Bu sefer onu elleri ve dizleri üzerine çevirdi. Kadın yatağa doğru miyavlıyor ve adam onu arkadan kavrarken kışını adama doğru itiyordu. Kollarını onun, bilge ve hınzır kadının etrafına doladı ve onu yatak başlığına çarptı. Elinden geldiğince kendini destekledi ve ona tutunmak için başının arkasına uzandı, o da bir kolunu boynuna doladı ve bu sefer sıkılmış dişlerinin arasından inleyen o oldu. "Şimdi gittin ve yaptın, benimsin Rune Ainissesthai-Rune-Rune, oh Tanrım-"

Üç kez, büyü lü sayı.

"O büyü çoktan yapıldı," dedi saçlarına doğru. Ve kendini ona verdi, sahip olduğu her şeyi eşine döktü.

Kadın onu bırakamıyordu. Kendini yatak başlığına yasladı ve onu kollarına çekti, o da kendi isteğiyle gitti. Başını onun omzuna yasladı ve ancak göz ucuyla elini görüp parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ettiğinde onun koluna yapıştığını anladı. Parmaklarını gevşetmeye zorladı ve onun bronz teninde kırmızı bir iz bıraktığını gördü. Eğer Yaşlı Irkların daha kırılgan olanlarından biri olsaydı, kolunu kırabilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, adamın pazusunu okşayarak.

"Asla üzülme," dedi adam. Onun alnından öptü. "Isır beni, işaretle beni, dilediğin şekilde sahiplen beni."

İşte o zaman onun da kendisine aynı sıklıkla sarıldığını fark etti. Yüzünü onun saçlarına yasladı ve göğsü gümbürdedi. Yanağında titreşen alçak, derin, sert bir temposu vardı. Avucunu merakla geniş kasların üzerinde gezdirdi. "Bana *mırıldanıyor* musun?"

"Olabilir," dedi Rune. Derin sesi daha sertti ve samimiyetle tembelleşmişti. "Yanlış bir şey yapmadığın sürece. O zaman sana yine hırlıyorum."

Kahkahasını içinde tutmaya çalışmak için dudaklarını sıktı ama yine de dışarı taşı. "Sırf ben gülüyorum diye her şey yolunda gitmiyor," diye uyardı.

"Mırıldanma mı?" Parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır, *hırlama*. Yanlış bir şey yapmış olabileceğimi düşündüğün her seferinde bana hırlayarak azarlamana izin vermeyeceğim."

"O zaman bundan sonra hırlarken bile kesinlikle mırıldanacağım." Kız ona vurmaya fırsat bulamadan elini yakaladı ve parmaklarını ağzına götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Kadın tekrar gülmeyi reddetti. Dürtü hafifleyene kadar çenesini sıktı. Sonra boğazını temizledi. "Az önce olanlar hakkında."

"Ne hakkında?" Sesi sakindi, mırıltısı sabit ve sessizdi. Son derece rahatlatıcıydı.

Fransız kapılardan dışarı, büyük olasılıkla tadını çıkaramayacakları kadar meşgul olacakları ferforje balkona baktı. Güneş neredeyse batmıştı ve gökyüzündeki kırmızı ve altın çizgiler solmaya başlamıştı. Dr. Telemar yakında SFO'ya varmış olacaktı.

"Beklediğimden çok daha fazlasıydı." Ne kadar yaşlı ve ne kadar çok şey görmüş olursa olsun, beklenmedik bir şekilde ne diyeceğini bilemiyordu.

"Çiftleştığımız zamanı kastediyorsun."

Yaptıkları şey buydu. Çiftleşiyorlardı. Adam onunla çiftleşiyordu. Kadın onu ruhuna aldığı gibi bedenine de almıştı ve adam onun içini dışına çıkarmıştı. Her yeri ağrıyordu, hoş bir ağrıydı ama Vampir hızıyla iyileştikçe bu ağrılar kısa sürede azalacaktı. "Bu kadar yoğun olacağını bilmiyordum," dedi usulca. "Bana bu şekilde nasıl güvenebildin?" O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, önce cevap vermeyeceğini sandı. Sonra kıpırdandı ve şöyle dedi: "Bir anda oldu. Senin hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha çok önemsedim ve sana daha çok güvendim. Araştırmam, köpeğin, bana bakışın ve bir şeyleri nasıl değiştirebileceğimiz konusunda sorumluluk aldığını söylemen. Olanları hatırlayan tek kişi ben olabilecekken, bunu benim için işleri kolaylaştırmak için söylediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Sonra bu son sefer geri döndüğümde sana baktım ve seni kaybetme düşüncesiyle paniğe kapıldım. Sana çok fazla şey söylediğimi biliyorum ama kendimi durduramadım. Ve bunca zamandır biliyordun ki ama sen hiçbir şey söylemedin, hiçbir şey yapmadın."

Yüzünü ona gömdü. "Düşünmek için çok zamanım oldu," diye fısıldadı. "Zamanın kendi etrafında döndüğünü, senin gelecekte geldiğini söylediğini ve her geri geldiğinde geçmişteki şeyleri nasıl değiştirdiğini düşündüm. Bunun son derece tehlikeli olduğunu söylemiştin ve ben de sana inanmıştım. Sonunda seninle tekrar karşılaştığımda ve kim olduğumu anladığımda, seninle temasa geçmeyi ve neler olduğunu anlatmayı düşündüm. Sonra bunu yaparsam seni de değiştirebileceğimi, böylece beni görmek için asla zamanında geri gelemeyeceğini fark ettim.

Ve o anıları kaybetme riskini almak istemedim, bu yüzden Adriyel Nehri'nde ve ötesinde neler olacağını görmek için bekledim."

Onu sırtüstü yatırdı ve üzerine çıktı, vücuduyla onu sardı, sıkıca tuttu ve yanağını onunkine bastırdı. "Enine boyuna düşündün ve sabit durdun," dedi. "Yarattığımız zaman döngüsünü kapattın. Bunu yapabilecek başka birini tanımadığım bir zamanda kendini savundun. *Tüm bunlardan* sonra, bu öğleden sonra beni göndermeye çalıştın ve bu o kadar sevgi dolu ve abartılı derecede aptalcaydı ki, seninle nasıl çiftleşmek istemeyebilirim? Tabii ki sana güveniyorum. Bana sahip çıkarsan, ne olursa olsun bana tutunacağını biliyordum."

"Ne olursa olsun." Sertçe yutkundu, onu sıkıca kavradığı gibi onu da sıkıca kavradı. Birbirlerine sarılmışlardı, gövde gövdeye, ten tene, Güç Güç'e dolanmıştı, öyle ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından emin değildi. "Sanırım sen geri dönmeden önce hayatımın nasıl olması gerektiğini görebiliyorum ve şimdi her şey daha doğru geliyor."

Onun boynunu okşadı. "Tüm parçalar birbirine kenetleniyor. Bunun kırılmaz bir kodun şifresi gibi bir şey olduğu düşüncesi kafamda dolaşıp duruyor. Garip ve yeni bir ülkeye açılan bir kasa kapısı ve her ne kadar garip ve yeni olsa da her şey yine de tanıdık. Tüm renkler daha parlak ve daha şiddetli, şarkı notaları daha delici."

Onun şakağını öptü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Vücudunun ağırlığı, mırıltısının göğsünde titreşmesine neden oldu ve ona duyduğu hayranlığın aniden o kadar yoğunlaştığını hissetti ki kendini sarhoş, deli gibi hissetti. "Bu daha güzel, daha ölümcül bir dünya çünkü kaybedecek çok daha fazla şey var," dedi. "Rune, artık geri dönemezsin. Sahip olduklarımızı korumak zorundayız."

"Artık geri dönmem için hiçbir neden yok," diye mırıldandı. Onun köprücük kemiğini öptü. "Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim ve bu olaylar yaşandığında kendimi kaptırmam. Genç halini dikkatli olman konusunda uyardık ve ayrıca öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendiğimizi düşünüyorum. Şimdi en önemli şey, biz onları nasıl durduracağımızı bulurken, seni korumak ve onlara yakalandığında seni güvende tutmak."

"Sesin çok iyimser geliyor," dedi.

"Sen hâlâ bardağın boş tarafını gören kızlardan mısın?" dedi. "Bilirsin, bir şeyler ne kadar değişirse, aslında o kadar aynı kalır."

Başını salladı ve sessiz bir kakhaha attı. Onun kendisini güldürebilmesine bayılıyordu.

Her şey ne kadar değişirse. Ani bir korku dalgası ona tekrar daha sıkı sarılmasına neden oldu. Uzun zaman önce başına gelen değişiklikleri benimsemişti ama ya yaptıkları yüzünden dünyada başka bir şey değiştiyse? O asla bilemeyecekti ama Rune bilecekti. Her şeyi hatırladığını söylemişti. Ya yanlış bir şey yapmışlarsa ve var olması gereken bir şeyi bir şekilde yok etmişlerse? Ya yapmaması gereken, aslında yapmadığı bir şeyi yapmaya karar verdiyse?

Zamanın içinde gittikçe daha hızlı bir şekilde ileriye doğru savrulma hissini yeniden hissetti. Hızla çalışan beynini kapatmak, gözlerini kapatıp Rune'un güçlü bedenine yaslanarak gerçek bir uykuya dalmak istedi. Sonra aklına başka bir şey geldi.

"Şimdi fark ettim, telefonda konuştuğuktan hemen sonra solmaya başladım. Sana söylemeye fırsatım olmadı," dedi. "Julian'ın bana karşı döndüğünden oldukça eminim. Eğer teke tek dövüşürsek onu alt edebilirim ama Kral olarak tüm Nightkind soyunun desteğine sahip. Dikkatli hareket etmeliyiz."

Rune dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. Bakışları keskin, zayıf yüz hatları odaklanmıştı. Ağzının köşelerindeki ince çizgiler derinleşti. "Dragos onu en kısa zamanda aramam için bana bir mesaj bıraktı," dedi. "Tabii ki henüz zamanım olmadı. Acaba o da aynı şey için mi arıyordu? Neler olduğunu öğrenmek için onu tekrar aramam gerekiyor."

"Çözmemiz gereken çok şey var," dedi Carling. "Bir an için ölüm sorununu bir kenara bırakalım. Aramızda neler olduğunu öğrendiklerinde kimse mutlu olmayacak. Ne Nightkind demesne, ne Wyr, ne de kesinlikle Elder tribunal."

Önlerindeki zorlukların büyüklüğünü kavrarken ikisi de bir an sessiz kaldı.

Sonra Rune onun yanağını öptü. Kızın kulağına hafifçe üfledi ve kız gıdıklanma hissiyle irkildi. "Her zaman bir şey vardır."

YEDİ ON

Otel telefonu çaldı ve Rune cevap vermek için yuvarlandı. Gece tamamen çökmüştü ve başucundaki lambayı açarak odayı yumuşak bir ışıqla doldurdu. Carling telefonun diğer ucundaki kadın sesini net bir şekilde duyabiliyordu. "Rune, otele yeni geldim ve benim için ayırttığın odaya yerleştim."

"Mükemmel, Seremela," dedi Carling. "Lütfen mümkün olan en kısa sürede süite gel." Kaşlarını kaldırarak Carling'e baktı, o da başıyla onayladı.

"On dakika içinde orada olacağım."

Adam telefonu kapatmak için belini bükerken, Carling parmaklarını adamın çıplak gövdesinin omzundan kalçasına kadar uzanan çizgisinde gezdirdi. Adam ona döndü, yüz hatları bir gülümsemeyle buruşmuştu. "Birbirimizi sahiplenmek bir şeydir," dedi. "Nasıl 'birlikte' olacağımızı bulmak ise tamamen farklı bir şey."

"Kapıdan güçlü bir şekilde çıktık," dedi Rune. Kızın yanına geldi, bir dirseğini kızın başına dayayarak onu öpmek için eğildi. "Birbirimize güvenmeyi, birbirimizden hoşlanmayı ve birbirimizin arkadaşlığından keyif almayı öğrendik. Senin için bir tedavi bulmak için savaşıırken birbirimize güvenmeye devam etmeliyiz. Gerisini öğrenmek, bundan sonra ne olacağına dair hayati kararlar vermek, bunların hepsi bekleyebilir."

Carling ona baktı, onun kendisi için vazgeçtiği her şeyi düşündükçe içi acıyordu. Yavaşça şöyle dedi: "Eğer gerçekten işe yarayan bir tedavi bulursak, o zaman tekrar insan olabilirim. Eğer bu gerçekleşirse, çok yakında öleceğim, sadece elli yıl kadar sonra." Yaşadığı muazzam süreden sonra, elli yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçecekmiş gibi geliyordu.

"O elli yıl benim için her şeye değer," diye fısıldadı. Gülümseyen gözleri hiç dalgalanmadı. Ruhunun derinliklerine kadar berrak ve sabittiler.

Adamın gerçekten ciddi olduğunu gördü. Gerçekten onunla çiftleşiyor, ona bağlanıyordu. Kendini tutmadı, nitelendirmede ya da gizlemeye çalışmadı. Onun gibi yaşayacaktı

Yaşadığı gibi yaşayacak, öldüğü gibi ölecekti. Panik onu yeniden, eskisinden daha derin ve daha sert bir şekilde vurdu, kendi iyiliği için değil ama onun iyiliği için.

Bazı şeyleri nitelendirmiş ve gizlemişti. Yaşamak için savaş, demişti ona ve o bunu yaparken bile hâlâ ölmeye hazırlanıyor, hâlâ işlerini yoluna koyuyor ve vedalaşıyor, hâlâ kendini sona hazırlıyordu.

Kutsal tanrılar, artık değil. İçinde sahip olduğu her şeyle yaşamak için savaşmak zorundaydı, çünkü bu artık sadece onunla ilgili değildi. İkisiyle de ilgiliydi. Adamın bileğini sertçe kavradı. "Kaybedecek zamanımız yok."

"O zaman işe koyulsak iyi olur," dedi adam.

Yataktan yuvarlandı ve tek bir yumuşak, kıvrak hareketle ayağa kalktı. Kadın daha yavaş oturdu ve adamın yerden giysilerini toplamasını izledi. Saçları her zamankinden daha fazla dağılmıştı, çıplak kaslı vücudunda o izlerken bile solmaya başlayan ısırik ve çizik izleri vardı. Adamın boynuna bakarken vücudundaki tutku korları alevlendi. Adam kot pantolonunu, gömleğini ve iç çamaşırlarını yatağın yanına koymak için eğildiğinde, kadın ısırik izini parmaklamak için uzandı.

Adamın nefesinin kesildiğini hissetti. Adam alçalttığı göz kapaklarının altından ona ışıltılı bir bakış attı. Göz ucuyla adamın penisinin sertleştiğini gördü. Kabaca, "Uslu dur." dedi.

"Gerçekten istiyor musun?" diye sordu nazikçe.

Adamın ifadesi kavurucu bir hal aldı. "Seremela beş dakika içinde burada olacak."

Yüzünü onunkine doğru eğerek ereksiyonunu tuttu. Başparmağını sikinin geniş başının üzerinde gezdirdi. Adam dişlerini gösterdi. Vahşi ve muhteşem görünüyordu, zar zor kontrol altında tutuluyordu ve tamamen insanlık dışıydı. Tanrılar, bu adamı nasıl da seviyordu. "O zaman nerede kaldığımızı hatırlamamız gerekecek." diye fısıldadı.

"Lanet olsun, kadın," diye homurdandı adam. Kadının bileğini kavradı ama elini çekmedi. Pazusundaki bir kas zıplamaya başladı, kendini o kadar sıkı tutuyordu ki.

Kolundaki kası öpmek için yana doğru eğildi. Ona, onun tahrik edici kokusuna, sıcak varlığına dalmış gibi hissediyor ve aynı zamanda ona açlık duyuyordu. *O kadar açlık çekiyordu ki.* Dişlerini hafifçe kasılan kasın derisinde gezdirdi ve adam boğuk bir ses çıkararak yatağın yanında yerde tek dizinin üzerine sertçe çöktü.

Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. Onu kendine çekti ve en az onun kadar aç bir şekilde öptü. "Benim,"

dudaklarına doğru fısıldadı.

"Benim," diye fısıldadı. Dudaklarını zorlayıcı bir şekilde boynundan göğüs kemiğine doğru gezdirdi ve sırtını büktü. Onun eşsiz, muhteşem vücudunu, kıvrımlarını, olgun meme uçlarının çıkıntısını, kalçalarına doladığı o güçlü, biçimli bacaklarını düşünürken zihni siyah bir buz parçasının üzerinde kaydı.

Süitin kapısı çalındı ve Carling'in vücudunun siren sesinden bir hırıltıyla uzaklaşarak giysilerini kaptı. Carling gülerek yatağa uzandı, gözleri öylesine hınzırca bir zevkle dans ediyordu ki, ondan uzaklaşmak için neredeyse kafasını kıracaktı. "Sonra," diye hırladı ona.

"Aman Tanrım, evet," diye nefes aldı çıplak bedenini gererek. "Daha sonra, tekrar ve tekrar, umarım."

Adam ona bembeyaz bir bakış fırlattı ve yatak odasından kaçtı. Kapı bir kez daha çalındı. "Bir dakika lan!" diye kükredi.

Süitin dışındaki koridordan bir kadın irkilmiş bir sesle, "Özür dilerim, affınıza sığınıyorum," dedi.

Rune küfretti ve sonra seslendi, "Hayır, Seremela, özür dilerim. Bekle, birazdan yanına geleceğim."

Carling bir yastık kaptı, yüzünü yastığa gömdü ve kahkahalarla gülerek yatakta yuvarlandı.

Rune'un kapıyı açtığını duyunca kıyafetlerini kaptığı gibi yataktan fırladı ve giyinmeden önce hızlıca yıkanmak için banyoya girdi. Aynada kısa, dağınık saçlarına ve makyajlı yüzüne bir göz attı ve yine kahkahalara boğuldu.

İşte yine hayaletli ev/lunapark treni karışımı. Düpedüz dehşet serpiştirilmiş coşku ve neşe. Su musluğunu açtı ve yüzüne su sıçrattı. Su berrak, soğuk ve iyi hissettiriyordu.

Rune sesini yükseltti. "Carling, sakıncası yoksa Seremela'ya bir şeyler anlatmaya başlayacağım. Eğer istersen sen buraya gelene kadar bekleyebiliriz."

"Hiç de bile. Lütfen siz gidin. Ben hemen geliyorum."

Giymeyi bitirirken ikisinin konuşmalarını dinledi. Bavullarından bir kaftan çıkarmayı düşündü ama onun yerine egzotik kot pantolonunu ve kloş ipek krep tişörtünü giymek istedi, yine de yalınayak kalmayı tercih etti. Ellerini dalgalı kısa saçlarında gezdirdikten sonra oturma odasına gitti.

Onları oturma odasında otururken buldu. Rune siyah giysilerini giymiş ve saçlarını parmaklarıyla taramıştı. Parlak ve canlı görünüyordu ve o kadar seksiydi ki kız onu tekrar işaretlemek için karanlık ve acil bir arzuyla dolup taşı. Medusa bir koltuğa oturmuştu ve Rune da kanepenin bir ucuna oturmuştu. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, konuşurken bir yandan da iPhone'unu sehpanın üzerinde daireler çizerek döndürüyordu. Seremela odaya girdiğinde hem o hem de Seremela ayağa kalktı.

Carling elini uzatmak için öne doğru yürüdü. Medusa onun yaklaşmasını geniş ve meraklı bakışlarla izledi. Seremela gülümseyerek, "Sizinle tanışmak bir onur, Sayın Konsey Üyesi," dedi.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim Doktor."

"Lütfen bana Seremela deyin. Rune'un aramasına çok sevindim ve yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak benim için bir zevk olacak."

Carling medusa'nın yüz ifadesini dikkatle izledi. "Söyleyeceklerimizin çoğunu rahatsız edici bulabilirsiniz. Bu konuda gizliliğinize ihtiyacımız var."

"Elbette," dedi Seremela.

Carling kaşlarını kaldırarak Rune'a baktı. O da başıyla onayladı. Dikkatini tekrar doktora çevirdi.

Bir medusa olarak Seremela Telemar Demonkind'dı, ancak Chicago'da, Houston'daki Demonkind demesne'sinin oldukça dışında yaşıyordu. Orta yaşın sonlarında güzel bir kadındı. Carling onun üç yüz seksen yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Başındaki yılanlar uylukları kadar uzamıştı. Yaşlandığında yere değeceklerdi. Cildi kremi soluk yeşil renkteydi ve üzerinde belli belirsiz bir yılan derisi deseni vardı; yarı gözlerinin zarları şimdilik açıktı. Başındaki yılanlardan birkaçı havanın tadına bakarak merakla belinin etrafından ve omzunun üzerinden Carling'e bakıyordu.

Ancak medusa başlı yılanların çoğu Rune'la daha çok ilgileniyordu. Carling yılanlardan birkaçının kolundan yukarı kayışını izledi. Hayal mi görüyordu yoksa bir baş yılanın ona hayranlıkla bakması gerçekten mümkün müydü?

Ne Rune ne de Seremela medusa yılanlarının ne yaptığına dikkat ediyordu. Konuşmakla meşguldüler, ona odaklanırken birbirleriyle konuşuyorlardı.

Carling başını eğdi ve dudaklarını büzdü.

Yılanlar.

Öne doğru yürüdü ve her iki elinde birer tane olmak üzere iki baş yılan kaptı. Rune hafif bir şaşkınlıkla onu izledi. Seremela sıçrayıp kızardı ve bolca özür dilemeye başladı, "Çok özür dilerim, dikkat etmemiştim. Biliyorsun onların kendi akılları var ve Rune'u seviyorlar."

Carling onu görmezden geldi. İki yılanı havaya kaldırdı ve onlara baktı. Onlar da ona baktı, dilleri titriyordu. Carling'in onları tutuşu karşısında telaşlanmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Diğer birkaç baş yılan da kalkıp onun bileklerine dolandı. Seremela mahcup bir kahkaha attı. "Görünüşe göre onlar da senden hoşlanıyor."

"Elbette öyle," dedi Carling yılanlara. "Tabii ki ne?" Rune sordu.

"Başa dönmenin önemli olduğunu söylemiştin ve öyleydi," dedi Carling. "Yılan tanrıça sadece arkaik, batıl inançlı bir Mısır halk masalı değildi. Python adında gerçek bir yaratıktı ve gerçekten vardı. Dolayısıyla bir sonraki mantıklı adım, yılan öpücüğünün gerçekten bir yılan öpücüğü olduğudur. Vampirlik kan yoluyla bulaşan bir patojen haline geldi ve Vampirler kandan kana bir değişimle yaratıldı. Ama zehir olarak başlamış olmalı."

Bunu söyledikten sonra Rune ile birlikte hikâyeyi en başından anlatmak zorunda kaldılar. Seremela anlattıkları her şeyi dikkatle dinledi. Tarihin değiştiği düşüncesiyle sarsılmış görünüyordu, Carling'in Python'un ilk çizimlerini duyana kadar sadece diyalogun belirli noktalarında açıklama istemek için araya girdi. "Piton'u sen mi *çizdin*?" diye nefes aldı medusa.

"Hayır, Python'la hiç tanışmadım," diye düzeltti Carling gülümseyerek. "Mağara duvarında asılı olan çizimlerini ben yaptım."

"Onları görmek için neler vermezdim," dedi Seremela, gözleri parlayarak. "Kendimize Piton'un çocukları dediğimizi biliyor muydun?"

Carling ve Rune birbirlerine baktılar. Carling kanepede onun yanına oturmuştu ve Rune kolunu arkaya yaslamış, zaman zaman başının arkasındaki saçları parmaklıyordu. Carling başını salladı ve Rune, "Benim de hiçbir fikrim yoktu," dedi.

Medusa omuz silkti. "Bunda tarihsel bir doğruluk payı var mı bilmiyorum. Eğer medusalar gerçekten Piton'un çocuklarıysa, bu o kadar uzun zaman önce olmuş olmalı ki, sizin Mısır mağaranızdan binlerce yıl öncesine dayanıyor olmalı."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" Rune söyledi. Seremela'yı izliyordu, yüz ifadesi niyetliydi. "Tek duyduğum öldüğüydü."

"Yunanistan'a gitti ve Delphi'de öldürüldü," dedi Seremela. "Hikayenin bazı versiyonları öldürüldüğünü söylüyor. Yunan mitolojisinde onu Tanrı Apollon öldürmüş ama Yunan mitolojisi de Mısır mitolojisine ya da diğer mitolojilere çok benziyor; efsaneler çoğunlukla içinde birkaç doğruluk payı barındıran tuhaf hikâyelerden oluşuyor. Basitçe yeryüzündeki bir yarıktan aşağı düştüğünde öldürüldüğünü söyleyen başka hikayeler de duydum. Yine de Delphi'deki Kahin'i kuracak kadar uzun süre Yunanistan'da yaşamış."

Carling, "Kahinliğin genetik bir miras olduğunu ve Kahin'in kehanet yeteneğinin bir insan ailesi içinde nesilden nesile aktarıldığını sanıyordum," dedi. "En azından önceki Kahinler konuştuğumuzda bana böyle söylemişlerdi."

Delphi'li Kahin uzun zaman önce Louisville'deki insan cadıların arasına katılmak üzere Amerika'ya taşınmıştı. Kahin ailesinin her neslinde, bir önceki Kahin öldüğünde kahinlik yetenekleriyle birlikte unvanı da miras alan tek bir kadın vardı. Seçilmiş bir Başkan tarafından yönetilen cadı malikanesinin ana yönetim yapısından ayrı olsa da Kahin kendi başına bir saygın kişiydi. Carling yeni Kahin'le tanışmamıştı. İktidarın devri birkaç ay önce, önceki Kahin ve kocası bir araba kazasında öldüğünde gerçekleşmişti.

Carling, Python'un ölümünü başka birinin doğruladığını duyunca ne kadar acı bir hayal kırıklığına uğradığını gizlemek için mücadele etmek zorunda kaldı. İfadesini kontrol edebildiğini sanıyordu ama Rune'un eli omzuna inerek onu sıkıca kavradı.

"Kehanet yeteneği artık nesilden nesile aktarılıyor," dedi Seremela. "Tıpkı Vampirliğin artık insandan insana geçmesi gibi. Kahin yeteneğinin nereden kaynaklandığı ise tamamen başka bir soru."

"Daha önce bir Kahine danıştınız mı?" Rune merakla Seremela'ya sordu. Tıpkı Carling'in yaptığı gibi, demesne'ler arası etkinliklerde sosyalleşirken Kahinlerle konuşmuştu ama daha önce kehanet gücünü kanalize ederken biriyle konuşmak hiç ilgisini çekmemişti. Şifreli saçmalıklar onu çıldırtıyordu. Daha önce Carling'e de söylediği gibi, Python'la konuşmak kötü dozda LSD almak gibi bir şeydi.

"Çok daha gençken bir Kahine danışmıştım," dedi Seremela. "O zamanlar henüz elli yaşındaydım ve merak ediyordum. Onu çok güçlü ve etkileyici bulmuştum."

rahatsız edici bir deneyimdir. Kehanette bulunmak ne dilekçe veren ne de Kahin için asla kontrollü bir şey değildir."

"Sana ne söylediğini sormamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Rune.

"Sormanda bir sakınca yok," diye yanıtladı Seremela sessizce. "Ama bu konuşmayla ilgisi yok ve bunu tartışmamayı tercih ederim."

"Zaman," diye mırıldandı Carling. Geçmiş, şimdi ve gelecek. Görünüşe göre Kahin'in kehanet yeteneği bununla iç içeydi. Alnını ovuşturdu ve odaklanmaya çalıştı. Rune'un onu incelediğini görmek için başını kaldırdı.

Yüzü ciddi, gözleri endişeliydi. Ona baktığında omzunu sıktı. Seremela'ya, "Zehrin özellikleri hakkında tıp dışı birine, yani bana ne söylersin?" dedi.

Medusa birkaç dakika boyunca ona baktı. Başındaki yılanlar omuzlarının üzerinden kayarak sarmal bir kütle halinde kucağında toplanmıştı. Birkaçı hâlâ Rune ve Carling'i izliyor olsa da çoğu uykuya dalmış görünüyordu. Seremela parmaklarını hafifçe onların üzerinde gezdirdi. "Herkes söyleyeceğim ilk şey, toksikolojinin bu alanı tıp fakültesinde benim çalışma alanım değildi, bu yüzden herhangi bir uzman olarak konuşamam. Zehrin özellikleri son derece karmaşıktır ve vücudun farklı hücre ve dokuları için farklı toksinler içerebilir. MS hastaları için arı zehiri tedavileri veya felç geçirenleri tedavi etmek için Malezya çukur engereği zehrinin bir türevi gibi şaşırtıcı derecede faydalı özelliklere de sahip olabilir. Ön çalışmalar yılan zehrinin bazı kanserli tümörlerin büyümesini yavaşlatabileceğini de göstermiştir. Bu büyüleyici bir çalışma alanı. Pek çok şey zehirli türlere ve tabii ki av türlerine bağlı."

"Yılanlara odaklanalım," dedi Rune.

Seremela, "Sıradan yılan zehirleri temelde iki kategoriye ayrılır: dolaşım sistemi için zehirli olan hemotoksik ve sinir sistemi için zehirli olan nörotoksik. Aşırı basitleştirme riskini göze alarak, yılan ya da yılan türleri genellikle avını bastırmayı amaçlar."

Carling başını kaldırdı. "Baş yılanlarınız zehirli."

"Evet," dedi Seremela. "Yılanlarım felce neden olan zehir taşır, ancak tek bir ısırıktan bir doz alırsanız, zehir çok zehirli değildir. Bir insan ısırık bölgesinde ağrı ve şişlikle birlikte biraz uyuşukluk ve uyuşukluk yaşayabilir. Bazılarının midesi de bulanabilir. Kurban bir çocuk olmadığı ya da anafilaktik şoka girmediği sürece genellikle bir doz antivenine ihtiyaç duyulmaz. Saldırıya uğrasaydım ve

Yılanlar çok korkmuş olsalar da, tekrar tekrar ısırabilirler ve bu da birinin ölmesine neden olabilir. Wyr'ler insanlardan daha bağışıklıdır. Eğer Rune birkaç gün boyunca kıpırdamadan durup ısırılmayı kabul ederse, başımdaki yılanların zehri sonunda kalbini durdurabilir." Carling'e baktı. "Ve bir medusa yılanının zehrinin Vampirler üzerinde görünürde hiçbir etkisi yok."

"Peki ya Mürver Irklar'daki diğer yılan yaratıklar?" Carling sordu. "O zaman buna bir de son derece öngörülemez Güç unsurunu eklersek," Seremela dedi ki. "Yılanlarımın zehri sıradan; yılanlar sadece kafama bağlı, hepsi bu. Biraz empati, çok kaba bir tür telepati içeren ama gerçek bir dil alışverişi olmayan bir tür simbiyotik bağlantı paylaşıyoruz ve zehir sadece zehir. Başka bir yaratık hakkında, özellikle de Python gibi güçlü bir ölümsüz hakkında spekülasyon yapmakta gerçekten tereddüt ediyorum."

Rune Carling'e, "Konuştuğun Mısırlı rahibe, yılan tanrıçayla bir tür sosyal sözleşme yapıldığını söylemişti," dedi. "Yani Python grupla etkileşime girmiş olmalı. Kulağa bir tür ilgi ya da en azından tapınma söz konusuymuş gibi geliyor."

"Zehir, felç, zaman. Bazı genel temalar bir araya geliyor," diye mırıldandı Carling. "Hatırladığım kadarıyla rahibe Python'un çocuklarıyla ilgilendiğinden, onlara aynı zamanda ölüm olan hayat öpücüğünü verdiğinden bahsetmişti. Belki de Python ısırığının onların ölümlülüğünün ilerlemesini durduracağını biliyordu. Motivasyon ya da gerçeklik ne olursa olsun, fark etmez."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Rune. Gözleri kısılmıştı.

Carling öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerinin topuklarını gözlerine gömdü. Hem zehirler hem de büyücülük üzerine çalışmıştı. İyileştirme büyülerinin sadece nöbetleri bir süreliğine savuşturmaya yaramasına şaşmamalıydı. Kendisine yaptığı iyileştirme büyülerini "tedavi ediciydi". Daha hedefe yönelik veya spesifik bir şey yaratmak için, iyileştirmeye çalıştığı şeyin orijinal özelliklerini bilmesi gerekirdi. "Vampirlerin damarlarında var olan şey çok uzun zaman önce mutasyona uğradı. Bu, insan bağıışıklık sistemiyle etkileşime giren orijinal kaynağın bir ürünü. Python'un orijinal zehrinden elimizde hiç yok, bu yüzden herhangi bir antivenin yaratamayız."

"Peki ya daha genel bir antivenin?" Rune sordu, sesi gergindi.

Seremela nazıkçe, "Bu kadar güçlü ve spesifik bir şey için ve bu kadar uzun bir süre için," derken bile Carling başını sallıyordu.

Gitmiş olabileceğinizi belirttiniz, korkarım ki bu boşuna bir egzersiz olur. Yıllarca sürececek deneyler ve ilaç denemeleri gerekir. Zamanınızı boşa harcamayın."

Rune'un gerginliği arttı. Duygularının gücü Carling'in sinir uçlarında patladı. Ona şöyle dedi: "Ne düşündüğünü biliyorum. Tekrar geri dönmek işe yaramayacak. Python'la hiç tanışmadım ve bölümler onu tek başına araman için çok kısa."

Adam kabaca, "Kendi başıma nasıl geri döneceğimi öğrenene kadar devam edebilirim" dedi.

Başını iki yana salladı. "Ve bu zaman çizgisinde daha fazla değişiklik riskini mi alayım? Bu çok tehlikeli. Duracağımızı söylemiştik. Durmak zorundayız."

Rune tartışmak için ağzını açtığı anda, kadının omuzlarının cesaretsizlikle nasıl çöktüğünü fark etti. Konuşmalarındaki mantık silsilesi ona acı bir darbe indirmişti. Bu kadar uzun süre bu kadar çok hayal kırıklığının yükünü çektikten sonra bunu duymak onun için ne kadar zordu? Söylemek üzere olduğu şeyi ısırarak geri aldı. "Şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Bence bir sonraki adımımız Louisville'e gidip yeni Kahin'le konuşmak. Ne söyleyeceğini duymalıyız, özellikle de Python'un çocuklarından biriye."

İçini çekti ve "Evet, gitmeliyiz" dedi.

Seremela sessizce, "Buradayken sizi muayene etmemi ister misiniz? Zaten bildiklerinize daha fazlasını ekleyebilir miyim bilmiyorum ama bu o kadar ciddi bir mesele ki, önümüzde açık olan her yolu takip edersek gerçekten daha iyi hissedeceğim."

Carling başını salladı. Ellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Mantıklı."

Rune iPhone'una baktı. "Bunun için bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Çünkü eğer istemiyorsan, yapmam gereken bir şey var."

Carling ona döndü. "Hayır, tabii ki hayır. Ne yapacaksın?" "O telefon görüşmesini yapmam gerekiyor," dedi.

Carling deri çantasını aldı ve Seremela'yı yatak odalarından birine götürdü. Rune cep telefonunu açmadan önce konuşturlarken çıkardıkları yumuşak sesleri dinledi. Hızlı aramadan Dragos'u tuşladı.

Dragos ilk çalışta telefonu açtı, "İşte buradasın. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bu seni aramak için bulduğum ilk fırsat," dedi Rune. "Uzun bir gün oldu. Aslında bir süredir uzun bir gündü ve çok şey oldu. Carling ve ben bugün erken saatlerde Başka bir diyardan döndük."

Dragos, "Şu anda seni duyabiliyor mu?" diye sordu.

Rune kapalı yatak odasının kapısına baktı. "Hayır," diye cevap verdi. "Bak, sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Dragos, "Sonra. Ona borçlu olduğun o iyilikle seni bağladı mı ya da herhangi bir şekilde hareket kabiliyetini kısıtladı mı?"

Bu sivri soru Rune'u yolundan saptırdı. "Hayır," dedi tekrar. "Unutun bunu, artık bir önemi yok. Dinle-"

"Pekala," diye araya girdi Dragos. "İşte dünyanın geri kalanında olup bitenler. Nightkind Kralı'na ve ayrıca Elder tribunal'ın diğer üyelerine danışıyordum. Julian'ın anlatacak epey bir hikâyesi vardı. Görünüşe göre Carling bayılıyor ve etrafındaki fiziksel manzarayı etkiliyormuş. Bunlardan herhangi birini kendin gördün mü?"

Rune dişlerini sıktı. "Evet," dedi. "Şu anda uğraştığımız şey bu. O piç başka ne dedi?"

"Carling'in Nightkind demesne'inin meclis üyeliğinden alınması için mahkemeye dilekçe verdi. Carling'in artık göreve uygun olmadığını iddia etti. Onunla aynı fikirdeydiler. Jaggar ve Meclis Üyesi Soren ile konuştum. Carling İhtiyar Heyeti'nden çıkarıldı."

Jaggar, İhtiyar heyetindeki Wyr Konsey üyesiydi. Soren ise Demonkind Meclis Üyesi ve mahkemenin başkanıydı. Eğer Carling artık bir meclis üyesi değilse, artık arkasında Yaşlılar Meclisi'nin otoritesi ya da ağırlığı yoktu. Eğer ona bir şey olursa, İhtiyar Heyeti artık misilleme yapmayacaktı. Artık tamamen yalnızdı ve arkasında kimse yoktu. Julian onu ortadan kaldırmak için tuzak kurmuştu. Rune'un eli telefonda sıkılaştı. Bir şeylerin çatırdadığını duydu.

Sakince, "Başka bir şey var mı?" dedi.

"Evet," dedi Dragos. "Diğer gryphonlar çok garip. İki hafta sonu, biri de bugün olmak üzere üç kez bir şeylerin değiştiği konusunda ısrar ettiler. Ama bunun ne olduğunu sözel olarak ifade edemiyorlar, sadece bir şeyler olduğunu biliyorlar. Graydon gerçekliğin değişmiş gibi olduğunu ama neyin değişmiş olabileceğini söyleyemediğini söyledi. Siz hiç böyle bir şey yaşadınız mı?"

Rune dişlerinin arasından, "Bakın, burada bir şey söylememe izin vermeniz gerekecek," dedi. "Evet, Carling ve ben bazı şeylere sebep olduk."

olur-"

"Üç kez mi?" Dragos dedi ki. "Sen ve o bir şeylerin olmasına neden oldunuz

-Gerçekliğin üç kez değişmesine mi neden oldunuz?"

"Bırak da ne yaptığımızı açıklayayım," diye ısırdı Rune.

Ama ejderhanın öfkesi kabarmıştı. Hırladı, "Carling kendini kaybettiğinde etrafındaki manzarayı etkiliyor. Sonra sen ve o, Bayne, Constantine ve Graydon'ın ta buradan, New York'tan hissettiği bir şey yaptınız ve bunu bir değil üç kez mi yaptınız? Ne halt ettiniz siz?"

Rune pencereden dışarı, yıldızların ve elektrik ışıklarının oluşturduğu püskürmeye baktı. Tarihi değiştirdik, diye düşündü. Birbirimizi değiştirdik. Dünyayı değiştirdik. "Diğer gryphonlara endişelenmemelerini söyle," dedi.

"Her şey yoluna girecek.

doğru."

Dragos suratını buruşturarak, "Tanrı'nın izniyle her şey yolunda olsa iyi olur," dedi. "Gerisini sonra anlatırsın. Hemen oradan çıkmanı istiyorum."

"Bunu yapamam Dragos," dedi Rune sessizce. Hayatının sonuna yaklaşırken pencereden dışarı baktı.

"Carling'in hareketlerinizi kısıtlamadığını söylemişsiniz," dedi Dragos.

"Kısıtlamadı."

"O zaman yapabilirsin. Julian, Carling'i ortadan kaldırmaya hazırlanıyor ve ben de senin bu serpintinin yakınında olmanı istemiyorum."

"O senin için iyi bir müttefikti," dedi Rune az önce eski arkadaşı olan erkeğe.

"Evet öyleydi ama Wyr bu soruna da dahil olamaz. Elflerle hâlâ sınır gerginliğimiz var ve Karanlık Fae sorunlarına çok uzun süredir kendimizi fazla kaptırdık. Aşırı genişlemiş durumdayız, personel sayımız az ve siyasi hoşgörümüz yetersiz. Ve her neyse, Julian'ı suçlamıyorum. Eğer biri bu kadar dengesiz olsaydı ve benim malikaneme böyle bir tehdit gönderseydi, ben de aynı şeyi yapmak için harekete geçerdim. O yüzden çık oradan ve kışını kaldırıp evine git."

"Hayır," dedi Rune.

İşte o zaman ejderhanın sesi iyice kısıldı. "Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Beni doğru duydun."

"Ne demek hayır? Aklını mı kaçırdın sen?" "Hayır demek istedim. İstifa ediyorum. Şu andan itibaren."

"Bırakamazsın. Sana izin

vermeyeceğim." "Sanırım az önce yaptım," dedi Rune.

"Çok büyük bir hata yapıyorsun," diye homurdandı Wyr Lordu. "Ne diyorsun Dragos? Seni duyamıyorum. Ayrılıyorsun,"
Rune iPhone'unu ezerken şöyle dedi.

SEKİZ

Yatak odasında, Carling soyunurken Seremela kibarca pencereden dışarı baktı. Carling varoluşunun ilk yüz yılı içinde alçakgönüllülüğün tüm kalıntılarını kaybetmişti ama doktorun hatırı için otel bornozunu giydi. Sonra da çok kapsamlı bir tıbbi muayeneye sabırla katlandı.

"Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum," diye mırıldandı Seremela. "Ama ateşiniz yükselmiş."

"Öyle mi?" Kızın kaşları kalktı. "Ne kadar?"

"Beş derece kadar. Vampirlerin bulundukları ortamın sıcaklığını yansıtmaya eğiliminde olduklarını zaten biliyorsunuz, ki bu da çoğu odada yetmiş ila yetmiş iki derece civarındadır. Sen yetmiş altı nokta beş derecede ısıniyorsun." Seremela termometrenin üzerindeki plastiği çıkardı ve termometreyi doktor çantasına yerleştirdi.

Carling gülümsemekten kendini alamadı. "Bir süredir Rune ile yakın temas halindeyim ve o bir fırın gibi."

Medusa yere baktı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Sana çok değer veriyor." Seremela'nın sesinde bir parça hüzün ve duygularında da bir parçadan fazlası vardı.

Carling'in gülümseme dürtüsü soldu. Sessizce, "Ben onun eşiyim. Zamanlama çok uygunsuz."

Medusa'nın başı yukarı kalktı. Gözleri acı dolu bir şefkatle irileşmişti. "Aman Tanrım, o zaman bu iki kat daha zor."

"Evet."

Seremela içini çekti. "Fiziksel olarak gayet iyi görünüyorsunuz Sayın Konsey Üyesi. Gücünüz benim için çok ilginç ama daha yeni tanıştığımız için onu ölçme ya da değerlendirme imkânım yok. Tek bildiğim, sizin yanınızda bulunduğum süre boyunca dalgalanmadığı. Keşke kan alıp bazı testler yapabilseydim ama buradaki hiçbir tesiste tıbbi ayrıcalığım yok."

Carling, "Vampirizmin temelinde bir kan hastalığı yatıyor, dolayısıyla orijinal zehrin hemotoksik olması kuvvetle muhtemel görünüyor" dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Seremela.

Carling, "Kan yutmak aynı zamanda Vampirlerin beslenebilmelerinin tek yolu, en azından benim bulunduğum aşamaya gelene kadar." dedi.

"Eğer her şey kanla ilgiliyse, tahminimce anahtar da kanda saklı olacak."

Her şey kanla ilgili. Carling düşünceli bir şekilde başını salladı. Duyguların bilimsel olmadığını çok iyi biliyordu ama bu ona doğru geliyordu, doğru hissediyordu.

Seremela onu inceledi. "Ve neredeyse iki yüz yıldır hiç fiziksel besin almadın, öyle mi?"

"Bu doğru," dedi Carling. "Kan içmek beni şiddetle hasta etmeye başladı. Size söyleyeyim, kan kusmak hiç de hoş bir deneyim değil."

Seremela yüzünü buruşturdu. "Sanırım öyle. Succubus yetenekleriniz kan içmeye tahammül etme yeteneğinizi kaybetmeden önce mi yoksa kaybettikten sonra mı ortaya çıktı?"

"Bir süre sonra. Birkaç hafta boyunca kendimi halsiz ve uyuşuk hissettim ve her yerim ağrıyordu," dedi Carling. Bornozu bir kenara bırakıp kot pantolonunu ve cilveli tişörtünü tekrar giydi. "Aslında bana biraz ilk dönüştüğüm zamanları hatırlattı. Acıkırdım ve içmeye çalışırdım, sonra her şey yeniden başlardı. Sonunda deneme arzumu kaybettim. Bir süre sonra diğer canlıların ne hissettiğini algılayabildiğimi fark ettim. Duygu ne kadar güçlüyse, kendimi o kadar canlanmış hissediyordum. O zamana kadar en yaşlılarımızın succubi olduğuna dair hikayeler duymuştum, aksi takdirde olduğumdan daha fazla korkardım."

Seremela yatak odasındaki sandalyeye oturdu. "Succubus olmanın mutasyona uğramış bağışıklık sisteminizin bir savunma tepkisi olması mümkün görünüyor. Normal beslenme biçiminizi işleme yeteneğinizi kaybettiniz ve vücudunuz buna göre tepki verdi."

"Kesinlikle mümkün görünüyor," dedi Carling. Doktorun bilgiyi işleme şeklini seviyordu.

Seremela, "Eğer bu ilerleme neden-sonuç ilişkisi kadar mantıklıysa, tolere edebileceğin fiziksel bir besin bulabilirsek, seni bir bekleme düzenine sokabiliriz," dedi. "Sizi bir tür remisyonla sokmamız gerekiyor. Belki de tüm semptomların yok olmasını sağlayamayız,

ama en azından herhangi bir ilerlemeyi durdurmaya çalışmalıyız. Bu bize çok ihtiyacımız olan zamanı kazandırabilir."

Carling yavaşça, "Bu mükemmel bir nokta," dedi. "Bunu aklımda tutacağım. Bu arada, neden biraz kan almıyorsun, ben de onu staz içine koyayım. Bu, siz onu uygun şekilde soğutana kadar muhafaza edecektir."

Seremela memnuniyetle, "Mükemmel," dedi.

Medusa bir şişe çizdikten ve Carling onu heceledikten sonra, deri çantasına dönerek onu açtı ve Python'un eskizlerinin papirüs parşömenlerini içeren tüpü çıkardı. Onları bir şifonyerin yanına götürdü ve şifonyerin düz yüzeyine açarken Seremela'yı yanına çağırdı.

Medusa, "Bunlar inanılmaz," diye nefes aldı.

Carling diğer kadının elini uzatıp en üstteki parşömenin kenarına hürmetle dokunurken yüzünü izledi. Seremela'nın zevki keskin, parlak bir ışık gibiydi. Carling, "Bunları almanı istiyorum," dedi.

Seremela'nın gözleri kocaman oldu. Hem o hem de baş yılanları o kadar şaşırmış görünüyordu ki Carling aniden gelen kıkırdama isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Bunları kabul edemem," dedi Seremela. Sonra da acı bir iniltiyle, "Kabul edebilir miyim?"

"Elbette kabul edebilirsin," dedi Carling. "Seninle konuşmak inanılmaz derecede yardımcı oldu. Aynı zamanda rahatlatıcı da oldu."

"Sizinle tanışmak ve elimden geldiğince yardımcı olmak benim için bir ayrıcalıktı." Seremela üstteki çizimin kenarına tekrar dokundu. "Bunları bana vermek zorundaymışsın gibi hissetmemelisin."

"Bunu benim teşekkür etme şeklim olarak düşün," dedi Carling. "Dürüst olmak gerekirse, bunları benden çok daha fazla seveceğini düşünüyorum. Python Rune'la konuşurken gündeme gelene kadar yüzyıllardır onları ne düşünmüş ne de onlara bakmıştım."

"Bu müthiş bir teşekkür," dedi Seremela. "Rune bana seyahat masraflarım ve zamanım için ödeme yapmaktan bahsetmişti. Eğer bu eskizleri kabul edersem, daha fazla ödeme lafı duymak istemiyorum. Tamam mı?"

Carling, "Eğer onlardan zevk almak için kendine bu şekilde izin vermen gerekiyorsa, seninle tartışmayacağım," dedi.

Seremela güldü ve ellerini çırdı. "O halde teşekkür ederim, evet, kabul ediyorum."

Carling, eskizleri rulo haline getirip tüpün içine geri koyarken gülümsedi ve tüpü doktorunun masasının üzerine tüneyen Seremela'ya uzattı.

anta askıların arasındaydı. Her iki kadın da yatak odasından çıktıklarında Rune'u h  l   siyahlar giymi   ve sava   için silahlanmı   halde bulduklarında g  l  ms  yorlardı.

Omuz kılıflarında iki silah ve sırtına bağlı kısa bir kılıç taşıyordu.  ık elbise ayakkabılarını ıkarmı   ve artık elik burunlu botlar giymi  ti. Carling ve Seremela oturma odasına girdiklerinde, adam kollarını sıvamı   ve kollarına üzerinde yıldızlar olan deri kolluklar takıyordu.

Carling ona d    nceli bir bakı   attıktan sonra açıklama istemekle vakit kaybetmedi. Onun yerine dikkatini Seremela'ya çevirdi. "Seni San Francisco'dan çıkarmamız gerekiyor."

"Ve bunu olabildiğince hızlı yapmamız gerekiyor," dedi Rune. Bir kol bandının kayı  larını çekerek kapattı ve diğerini bağlamaya ba ladı.

"Ne oldu?" Seremela s  yledi. Medusa korkmu   g  r  n  yordu. "Bo   ver Seremela," dedi Rune ona. Y  z ifadesi katile d  nm    ti. Soğuktu ama sesi sakinliğini koruyordu. "Bu seni ilgilendirmez. Olaylar hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

Carling, "Khalil'i arayacağım ve bu son iyiliği kullanacağım. Kızın eve sağ salim d  nmesini sağlayacak."

"Kulağa ho   geliyor," dedi Rune. "O zaman sen ve ben gidebiliriz."

S  itin kapısı y  ksek sesle çalındı. "Nightkind SFPD," dedi bir erkek, taşıması gereken bir sesle. "Kapıyı aç."

Rune ona, "Ara onu," dedi.

Çağrıyı gecenin içine fırlatan b  y  y   olu  tur  n kelimeleri s  yledi.

Kapının alınması yumruk seslerine d  n    ti. "N  beti Ainissesthai, içeride olduğunu biliyoruz. Sorgulama için bizimle birlikte karakola gelmen gerekiyor."

Rune, Carling ve Seremela'ya "Yatak odasına girin," dedi. Kendini kapının  n  nde konumlandırıdı.

Carling, Seremela'nın kolundan tuttu ve kasırğa s  itin içine doğru eserken onu yatak odasına g  t  rd  . Yatak odasının kapısında geriye d  n  p baktığında Rune'un kendini kapıya attığını ve salondan gelen ve kapıyı kıracak olan tekmeyle kar   omzuyla kapıyı desteklediğini g  rd  .

Khalil onun bakı  ları  n  nde cisimle  ti. Omzunun  zerinden Rune'a baktı ve sonra ona d  nd  . Cinin sade ve zarif y  z hatları ilgiyle keskinle  mi  ti.

Carling iki büklüm oldu ve Seremela'yı kendine doğru çekti. Medusa'yı, doktor çantası ve diğer her  eyiyle birlikte belirsiz bir şekilde Halil'in kollarına itti. "Onu Chicago'ya götür," dedi. "Eve sağ salim varmasını sağla."

Khalil'in arkasında, kapıya bir tekme daha çarparken Rune'un tüm vücudunu siper ettiğini gördü. "Kapı s vesi kırılıyor," dedi Rune. "Uzun süre dayanmam."

Khalil bir kaşını kaldırdı. Hafiften kuşku görünüyordu. "Son iyiliğini bu şekilde harcamak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet, lanet olsun, *G T!*" diye bağırdı. Seremela'yla birlikte kasırganın uzaklaşmasını izlemek için beklemedi. Onun yerine yatak odasına koştı. Olabildiğince hızlı hareket ederek bavullarını karıştırdı, Rufio'nun vermiş olabileceği silahları aradı ve ne alması gerektiğini belirtmeyi düşünmediği için kendine lanet okudu. Rhoswen'e gerçekten de çok fazla ve çok uzun süre bel bağlamıştı.

Ah, çok yaşa Rufio. İki stiletto. Yakın dövüş için tercih ettiği silah. Onları deri kılıflarından çıkardı. Destek için bir de silahı olsun isterdi ama sahip olduğu en etkili uzun menzilli silahlar saldırı b y leriydi. Kısa bir süre ayakkabı ve daha koruyucu giysiler giymeyi düşündü ama sonra diğer odadan gelen keskin bir kıymık ve hırlama sesi duydu ve oturma odasına koşarak geri döndü.

Rune on altı ayak boyunda bir trol ve    hortlakla göğüs göğüse savaşıyordu. "*Gulyabani*" kelimesi etimolojik olarak Mezopotamya'da iblis anlamına gelen *gallu*'dan türemiş olsa da, *gulyabaniler* yine de Gece türünden yaratıklardı. Güçlü güneş ışığında kolayca kabarırlardı, insanlık dışı derecede güçlü ve hızlıydılar ve eğer birini kısıtırlarsa, G  leri kurbanlarının etini t ketebilirdi. İri yarı, gri tenli trol hortlaklar kadar hızlı değildi ama kayaları ezebilecek bir güce sahipti. Rune'a yetişmeyi başarırsa, kafasına indireceği tek bir sert darbeyle onu öldürebilirdi.

Rune kısmen altın canavara dönüşmüştü. O kadar hızlı hareket ediyordu ki kız onu zar zor takip edebildi. Pençe uçlu iki elini birden savurdu ve iki hortlaktan kan fişkırdı.

Trol elleri ve dizleri üzerine çöktü, muazzam bir eliyle etrafı aradı ve Rune'un ayak bileklerinden birini yakaladı. Serbest ayağını kaldırarak  elik burunlu çizmesini Rune'un yüzüne vurdu. Trol gözlerini kırpiştırdı ve homurdandı ama dayanmaya devam etti.

Carling içini çekerek havayı buz gibi yapan sözleri söyledi ve savaşçıların üzerine bir dinginlik yayıldı. Trol hâlâ acı çekiyor gibiydi ve hortlaklardan ikisinde derin, kanayan pençe izleri vardı. Üçüncü gulyabani nizami silahını çekme aşamasındaydı. Rune'un Gücü büyüüne karşı yükselirken Carling silahı kendine almak için yürüdü. Küfrederek başını salladı ve bileğini trolün elinden çekip aldı.

"Senin şu büyüün beni etkilemeye başladı," diye homurdandı. Rune donmuş Nightkind savaşçılarından uzaklaştı, ona doğru yürürken yüzü ve vücudu daha normal hatlarına geri döndü.

Carling onun hızlı öpücüğü için yüzünü yukarı kaldırdı. "Bu onların suçu değil," dedi. "Sadece emirlere uyduklarını varsayıyorum."

Rune artık vardiyanın ortasında yakalanmış bir canavar gibi görünmüyor olabiliirdi ama gözleri düz, hınzır bir ışıkla parlıyordu. "Julian'ın emirleri," diye tükürdü. "Beni aradan çıkarmaya ve seni yalnızlaştırmaya çalışıyor. Seni kovdurdu, bebeğim. Artık İhtiyar Heyeti'nde bir Konsey Üyesi değilsin, ama bu haberi sana şahsen iletmeye gelmediğini fark ettim."

Öfke boğazını öyle tıkamıştı ki zar zor konuşabiliyordu. "Gelemez. O benim soyumdan geliyor ve eğer birbirimize yeterince yaklaşırsak ona itaat etmesini emredebilirim. Sanırım tüm bunları Dragos'la konuştuğunuzda öğrendiniz?"

"Evet," dedi. Kollarını ona doladı ve kadın da ona yaslandı. Adam bir cehennem gibiydi, her zamankinden daha fazla vücut ısı yayıyordu ve zihninin gözünde öfkeyle erimiş gibi parlıyordu. "Bana eve gitmemi emretti, ben de işi bıraktım ve o bunu iyi karşılamadı." Yatak odasına doğru baktı.

"Seremela gitti mi?" "Evet." Alnını onun geniş omzuna yasladı. "Rune, ben Dragos için üzgünüm."

Bir iç çekiş onu ürpertti. Yanağını onun başının üstüne yasladı. "Julian için üzgünüm. Ama şimdilik onları unut. Yanınıza almanız gerekenleri alın. Buradan çıkmamız gerek."

Başını salladı ve diğer iki donmuş hortlaktan silahlarını almak için ilerledi. Trol silah taşımıyordu. Görme yeteneği çok zayıftı ve elleri bir tabancayı etkili bir şekilde kullanamayacak kadar büyüktü. Carling tekrar arkasını döndüğünde, Rune'un onun spor çantasını ve deri çantasını aldığını gördü. Ayrıca karamela rengine deri bir ceket ve ona uygun düz topuklu deri botlar da almıştı. "Al bakalım." Çizmeleri ona doğru fırlattı. "Bunlar Christian Louboutin botlardan daha mantıklı ama ne yazık ki onlar kadar eğlenceli değil."

Onları yakaladı ve giymek için eğildi. "Eğlence daha sonra olabilir." Yüzünde ani bir sırıtma belirdi. "Sonra, tekrar ve tekrar, Umarım," dedi. "Söz vermiştin. Belki daha sonra istersin diye kaftanlarından birini de çantama koymuş olabilirim."

Kadın doğruldu ve ona orantısız bir gülümseme verdi. "Çöpe attığın şu kıllı gözlüklü tişörtü hatırlıyor musun?" Adam kaşlarını kaldırdı ve kadın başıyla deri çantasını işaret etti.

"O zaman ihtiyacımız olan her şeye sahibiz gibi görünüyor bebeğim," dedi Rune. Ona sert bir öpücük verdi. "Sıradaki biraz zor ama yapılabilir. Sırtıma tırman ve ben de balkondan koşarak fırlayayım. Havada yer değiştireceğim, o yüzden tutunman gerek."

Koridorda sinsî bir hareketlilik vardı. Birkaç yaratık yaklaşıyordu. Kollarını açtı ve sabırsızca Rune'a işaret etti. "Sen sadece bizi havaya kaldır," dedi. "Benim için endişelenme. Ben dayanırım."

Rune ona o beyaz, vahşî gülümsemesini verdi, çantaları ona doğru fırlattı ve sırtını ona döndü. Kadın çantaları bir omzuna attı ve kollarını boynuna, bacaklarını beline dolayarak adamın üzerine atladı. Kız sırtına biner binmez, adam döndü ve açık balkon kapılarına doğru koşmaya başladı.

Onun koşarak fırlayışındaki gücü görmüş, hem denizden hem de karadan fırlayışındaki gücü hissetmişti. Bu tamamen farklı bir şeydi. Bu, bir uçak gemisinin kısa güvertesinden fırlayan bir Harrier jetinin kükremesine sahipti. Uzun, güçlü adımlarının her biri onları yeryüzünden daha hızlı ve daha hızlı itti, ta ki ferforje balkondan bir sıçrama tahtası atlayışı yapıp kollarını açarak havaya sıçrayana kadar.

Bu şimdiye kadar deneyimlediği en heyecan verici ve muhtemelen en trajik şeylerden biriydi, çünkü o şekil değiştirirken ve altında genişlerken vücudunun akışını hissederken bile, otelin çatısından yıkıcı bir hassasiyetle fırlatılan devasa bir naylon ağ üzerlerine açıldı. Ağa dolandılar ve düştüler.

Birkaç kat aşağı düştüklerinde bile Rune inanılmaz derecede hızlıydı. Düşerken döndüler ve Rune havada dönerek vücudunu onunkiyle kaldırım arasında tuttu ama kısıtlayıcı ağ inişini korkunç derecede garip hale getirdi. Yere öyle bir kuvvetle çarptılar ki altlarındaki beton paramparça oldu. Rune'un ön sağ bacağındaki ve omzundaki iri kemiklerin kırıldığını duyabiliyordu. Kontrolsüz bir şekilde yere yığılırken nefesi onu zorlukla terk etti. Onun dışında sessiz kaldı. Onun çektiği acı karşısında öfke ve ıstırapla çığlık atan oydu.

Pençeleri dışarı fırladı. Naylon ağ kâğıt gibi parçalandı. Saniyeler içinde onu parçaladı ve ayağa fırlayarak Rune'un üzerinde korumacı bir şekilde durdu. Ama ağ amaçladığı şeyi başarmıştı; onları yere indirmişti. Rune boğuk bir iniltiyle yeniden bir adama dönüştü ve parçalanmış kolunun etrafında yan yatarak kıvrıldı.

Bir daire çizerek geri döndü ve açık alana baktı. Otelin geniş ve bakımlı arazisinin yanındaki kaldırıma inmişlerdi. Yakındaki sınır caddesinde trafik yoktu ve yoldan geçen yaya da yoktu.

Yine de etraflarında bir sürü yaratık vardı. Julian tuzağı iyi kurmuştu. Dört trol daha, elli kadar hortlak ve belki de iki katı kadar Vampir, hepsi sessiz durmuş, ya ne yapacağını görmek için izliyor ya da emir bekliyorlardı.

Onlarla gitmeyi kabul etse bile Rune bunu asla kabul etmezdi. Yaralı olduğu halde ayağa kalkar ve ayrılmalarına izin vermeden önce ölümüne savaşırdı.

Elleri yumruk oldu. "Siz benim halkımdınız ve sadece emirlere uyuyorsunuz. Bunu anlıyorum. Şu andan itibaren hepiniz çekip gidebilirsiniz. Zarar yok, faul yok, hasar yok. Ama eğer gidecekseniz, bunu hemen şimdi yapmalısınız."

Pek çoğunun gecenin karanlığında kayıp gittiğini görmek onu memnun etmişti. Rune ayaklarının dibinde yere oturdu ve silahını çekti. Kambur duruyordu ve kolunu karnına yaslamıştı. Kısık sesle, "Geri kalanları dondurabilir misin?" diye sordu.

"Çok fazla var ve çok geniş bir alana yayılmış durumdalar." Tüm ruhlarını bir araya getiren kadim büyüü fısıldamaya başladı ve tüm Gücünü sıkıştırılmış tek bir silahta topladı. *Gelecekteki benliklerimi kendime çağırıyorum. Tüm arzularımı, tüm korkularımı bana çağırıyorum. Tüm geçmiş benliklerimi bana çağırıyorum. İlahi benliğimi bana çağırıyorum.*

Sonra Julian açık alandan, sert, tanıdık savaş alanı kükremesiyle seslendi, "Bunu durdurmak için tek yapman gereken sözünü tutmak ve adaya dönmek. Kalan günlerini huzur içinde geçirebilirsin."

Yere baktı ve Rune'un alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu yapamam, Julian." "Gerçekten savaşa gitmeyi mi tercih ediyorsun? Kendi halkını nasıl öldürebilirsin? insanlar?"

"Onlara bir şans verdim," dedi. "Ve benim umursama düğmem kırıldı, bebeğim." Kendi sesini tanıyamadı.

Rune tek dizinin üzerine çöktü. Çok fazla yaratık çok fazla mermi yerleştirmişti. Aşağı baktı ve Rune ona başını salladı. Ona küçük, özel bir gülümseme verdi. Çok kısa bir süre için çok güzeldi. Bir elini Rune'un sağlam omzuna koydu ve ateş yağdıracak büyüü fısıldamaya başladı. Tüm gücünü büyüünün içine akıttı.

Sonra kasırğa geri döndü.

Açık alana öyle bir güçle çarptı ki, yeryüzü sarsıldı. Binalar yarım mil yarıçaplı bir alanda sarsıldı. Daha sonra haber kanalları depremin şok dalgasının üç yüz mil öteden hissedildiğini söyleyecekti. Nightkind yaratıklarının çoğu korku içinde haykırdı ve başlarını örtmek için yere düştü.

Cinlerden bir prens önlerinde belirirken Rune ayağa kalktı ve sağlam kolunu Carling'e doladı. Khalil'in tuhaf elmas gözleri ve zarif insan dışı yüz hatları vahşi bir gülümsemeye sahipti.

"Şimdi bana bir iyilik borçlu olacaksın," dedi Cin, Vampir büyücüye.

Kadın bastırdığı tüm Gücü bir nefesle serbest bıraktı. "Evet,"

dedi. "Nereye?"

"Louisville'deki Kahin'e," dedi hızla.

Açık meydanın karşısında Julian emirlerini kükredi. Nightkind kuvvetleri ateş etmeye başladı. Ama kurşunların hiçbirisi hedeflerine isabet etmedi. Kasırğa Rune ve Carling'i sarıp sarmaladı ve onları alıp götürdü.

Yolculuk Carling'in deneyimlediği her şey kadar tuhaf ve kaotikti. Uluyan bir rüzgâr etraflarını sararken Carling döndü ve kollarını Rune'a dolayarak onu sıkıca tuttu. Kasırganın ortasında Khalil onları zayıf ve sert göğsüyle kavradı. Sonra dünya tekrar etraflarında sıcak, nemli bir Orta Batı gecesi şeklinde cisimlendi.

Rune ve Carling'in ayakları yere değer değmez Khalil onları serbest bıraktı. Carling, Rune'un belindeki kenetlenmesini gevşetmekte yavaş davranıyordu ve Rune'un sağlam kolunun da aynı şekilde gevşemekte isteksiz olduğunu fark etti. Cin daha önceki gelişlerinde olduğu gibi ortadan kaybolmamıştı. Bunun yerine onların yanında durdu ve en az onlar kadar merakla etrafi inceledi.

Aslında Louisville şehrinde değillerdi, bunun yerine biraz uzaktaydılar, çünkü gece karanlık ve sessizdi.

Yaprak dökken ağaçların ve çimenlerin gölgeli yeşilliği, cırcır böceklerinin ve ağustos böceklerinin sesiyle doluydu. Yüzlerce ateşböceği sarı ışıklar saçarak bölgeyi kaplamıştı. Manzara çok eski bir güce doymuş gibiydi.

İki katlı eski bir çiftlik evine çıkan uzun çakıllı bir araba yolunda durdular. San Francisco'dan gece yarısından sonra ayrılmış olmalıydılar, bu da Kentucky'de saatin sabahın üçünü geçtiği anlamına geliyordu. Evin içinde bir ışık yanıyordu. Hepsi mızızmlanan bir bebeğin sesini net bir şekilde duyabiliyordu. Yakındaki bir nehrin kokusu vardı. Carling suyun serin ve güçlü akışını hissetti.

"Bu Ohio Nehri mi?" diye sordu Khalil'e.

"Evet," dedi. Cin ellerini kalçalarına dayamış duruyordu. Başını eğmiş evi izliyordu.

Dışarıdaki karanlık gece sadece yıldızlarla ve uzaktaki elektrik lambalarıyla aydınlatılmış olsa da Carling'in bakışları kolunu tutan Rune'un yüzündeki acı çizgilerini görebilecek kadar hassastı. "Seni içeri götürmeliyiz," dedi. Çiftlik evinin ön merdivenlerinden geniş, üstü kapalı verandaya doğru yürüdü, Rune ve Khalil de onu takip etti. Onlar eve yaklaşırken harekete duyarlı bir sundurma ışığı yandı. Carling kapıyı çaldı.

Hafif hızlı ayak sesleri yaklaştı, sonra birden kapı çekilerek açıldı. İnce, genç bir insan kadın, kucağında bir bebekle kapıda duruyordu. Kadın yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarındaydı, güzelden çok ilginç olarak sınıflandırılabilir yüz hatlarına sahipti ve kısa, uçuşan, çilek sarısı saçları vardı. Dağınık ve çukur gözlüydü ve eski püskü ekose pazen pantolon ve büyük boy gri bir tişört giymişti.

Bebek bir erkekti, belki de dokuz aylıktı. O da kadın kadar dağınık ve çukur gözlü görünüyordu, küçük yuvarlak yüzü ağlamaktan lekelenmişti. Bir an için onlara, onların kendisine baktığı kadar merakla baktı. Sonra kulaklarından birini tıkadı, yüzünü kadının boynuna gömmek için döndü ve düzensiz, sefil bir feryat kopardı.

Kadın düşmanca gözlerle onlara baktı. "Ne halt ediyorsunuz, sabahın üç buçuğunda birinin kapısını mı çalıyorsunuz?"

Carling, "Kahin'i arıyoruz," dedi.

"Bu yediye kadar bekleyemez miydi?" diye tersledi kadın. Çocuğun küçük sırtını sıvazladı ve bir süredir aynı şeyi yapan birinin yorgunluğuyla onu zıplattı. "Lanet olsun, altıya kadar mı?"

Sizin neyiniz var böyle? Elimde hasta bir bebek olduğunu görmüyor musunuz? Gidin ve uygun bir zaman gelene kadar da dönmeyin."

Halil, "Kahin sen misin?" dedi.

Cinin sesi de Carling'in hissettiği kadar şaşkındı ve Rune baktı.

"Altın bir tapınak ve pıllı beyaz çarşafı bürünmüş bir grup bakire mi bekliyordun?" dedi genç kadın. "Evet, ben Kahin'im."

Carling kaşlarını kaldırdı ve kadının ötesindeki tren enkazı oturma odasına baktı. Aşınmış parke zemin, oyuncaklarla dolu eski püskü bir halıyla kaplıydı. Aynı derecede eski püskü mobilyaların üzerine ders kitapları ve kahve fincanları yığılmıştı. Bir koltukta katlanmamış çamaşırlarla dolu hasır bir sepet duruyordu. Ev ekşi bebek kusmuğu gibi kokuyordu.

Genç kadın da etrafına bakındı.

"Biliyorum," dedi acı bir gülümsemeyle. "Whoop-de-fucking-do, değil mi?"

ON DOKUZ

Carling, "Eğer istersek bize sığınak vermek zorundasınız. Bizi içeri alın."

Kadının yorgun ela gözleri kısıldı. "Bu kartı şimdi bana mı oynayacaksın? Gerçekten mi?"

Rune, "Gidip birkaç saat sonra geri gelebiliriz," dedi.

Carling ona baktı. Yüzü bembeyazdı, dudakları kansızdı. Gözleri morarmış görünüyordu. İnatla başını salladı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Kahin'e.

İnsanın yüzü gerildi. "Seni tanıyorum," dedi. "En azından senin ve nöbetçinin kim olduğunu biliyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum." Çenesini Khalil'e doğru salladı.

"Rune yaralandı," dedi Kahin'e. "Onunla ilgilenmem gerekiyor. Bunu yapar yapmaz oğlunuza yardım edebilirim. Eğer kim olduğumu biliyorsan, bunu yapabileceğimi de biliyorsundur."

Kahin Rune'a bir kez daha, daha yakından baktı ve yüz ifadesi isteksiz bir şefkat ifadesine dönüştü. Kapıyı iterek ardına kadar açtı ve geri çekildi.

Carling daha fazlasını beklemedi. Eve girdi ve çamaşır sepetini yere koymak için koltuğa doğru yürüdü. "Hadi," dedi Rune'a nazıkçe. "Otur da sana bir bakayım."

Rune sandalyeye doğru yürüdü ve rahatça oturdu. Hareketleri sertti, her zamanki zarafetinden eser yoktu. Arkalarından Khalil evin içine doğru yürüdü. Carling, spekülatif bakışlarla oturma odasına bakan Cinin aklından neler geçtiğini anlayamadığı gibi, neden hâlâ ortadan kaybolmadığını da bilmiyordu. Belki de şimdi ona borçlu olduğu iyiliğin ayrıntılarını sonuçlandırmak için fırsat kolluyordu.

Her halükârda, Khalil'in tuhaf davranışları üzerine düşünmek için harcayacak enerjisi yoktu. Bunun yerine Rune'un önünde diz çöktü ve yarasını uyuşturacak bir büyü fısıldarken yanağına dokundu. Hemen sıkı

Yüzündeki çizgiler hafifledi. Teşekkür etmek için başını salladı. "Artık bekleyebilirim," dedi ona. "Git zavallı çocuğun acısına son ver."

"Pekâlâ." Tekrar ayağa kalktı ve Kahin ile hıçkıran bebeğe döndü. "Adı ne?"

Carling'in bu yumuşak sorusu bir cevap kapısı açtı. Kahin endişeyle, "Adı Max. Sanırım kulak enfeksiyonu var. Akşam erken saatlerde huysuzlandı ve yemek yemek istemedi. Birkaç saat önce ağlayarak uyandı, ateşi var, az önce kustu ve sanki acıyormuş gibi sağ kulağını çekiştirip duruyor. Onu bir acil bakım ünitesine götürüp götürmemeye karar vermeye çalışıyordum ama kız kardeşi Chloe mışıl mışıl uyuyor ve burada sadece üçümüz varız ve ya destek için birini aramam ya da Chloe'yi uyandırmak ve onu da arabaya bindirmek için onu yere bırakmam gerekecek-"

Carling biraz kafası karışmış bir halde başını salladı. On dakikadan kısa bir süre içinde, savaşta neredeyse kesin bir ölümle yüzleşmekten bu hale gelmişlerdi. Bir elini Max'in başının arkasına koydu ve onun acısını da uyuşturdu. Bebeğin ağlaması kesildi. Hıçkırdı ve titredi, başını Kahin'in omzundan kaldırıp şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

"Tamam küçük adam," diye mırıldandı Carling. "Şimdi daha iyi olacak." Kahin'e "Adın ne?" diye sordu.

"Grace," dedi Kahin. "Grace Andreas."

Carling, "Andreas ailesi son otuz yıldır zor zamanlar geçirdi," dedi. Bir dizi hastalık ve kötü şans, bir zamanlar büyük ve başarılı bir klan olan aileyi yok etmişti. "Petra ve kocasının o araba kazasında öldüğünü duyduğuma üzüldüm. Sizinle akrabalığı neydi, teyzeniz miydi?"

"O benim ablamdı," dedi Grace, ela gözleri kızararak. "Chloe ve Max benim yeğenlerim. Geriye bir tek biz kaldık."

Carling başını salladı. Grace'le konuşurken Max'i taramıştı. "Haklısın, kulak enfeksiyonu var. Basit bir iyileştirme büyüsiyle kolayca halledilebilir ama önümüzdeki birkaç gün boyunca çok yorgun olacak."

Grace başını salladı, ifadesindeki yorgunluk rahatlamayla hafifledi. "Enfeksiyonun icabına bakıldığı sürece sorun değil. Araba kullanması ya da işe gitmesi falan gerekmiyor."

Kendi sorunlarının ciddiyetine rağmen Carling gülümsemek zorunda kaldı. "Hayır, yok, değil mi? İzninizle, şimdi onun için o büyüü yapacağım."

"Lütfen."

Carling öyle yaptı ve Grace uyuklu bebeği götürürken dikkatini tekrar Rune'a verdi. Rune koltukta sessizce dinleniyor ve onu izliyordu. Tekrar onun önünde diz çöktü ve tenine biraz renk geldiğini görmekten memnun oldu.

Ona küçük bir gülümseme verdi, göz kapaklarını *indirdi* ve telepatik olarak, *"Hangi görüntünün daha ateşli olduğuna karar veremiyorum, Julian'ın kışına bir tür kıyamet büyüü yapmaya hazırlandığın görüntü mü, yoksa o küçük çocuğu iyileştirdiğin görüntü mü?"* dedi.

Neredeyse anında kaybolan bir kıkırdama hayaleti verdi. Neredeyse ölüyorlardı. Neredeyse ölüyordu. Gözlerini kapadı ve adamın elini kavradı; adamın uzun, güçlü parmakları onunkileri sıkıca sardı.

Zaman onları gittikçe daha hızlı bir şekilde garip, bilinmeyen bir yere doğru itiyordu. Renkler daha keskin ve gerçekçi, şarkı notaları daha delici olabiliyordu ama lanet olsun, o düşünüş korkunçtu.

"Pişman değil misin?" diye fısıldadı.

"Tek bir tane bile yok," diye karşılık verdi, sessizce kararlı bir şekilde. "Arkadaşlarımı özleyeceğim ama bu pişmanlık duyduğum anlamına gelmez. Şimdi kolumu ve omzumu iyileştir, böylece yapmamız gereken şeye devam edebiliriz."

Tam da bunu yapmaya koyuldu ama adamın yaralarını iyileştirmek, hasta bir bebeğe şifa büyüü yapmak kadar hızlı ve kolay bir iş değildi. Önce kırıkları düzeltmesi gerekiyordu ve Rune'un acısını çoktan dindirmiş olsa da kemikleri hizaya getirmek onun için hâlâ son derece rahatsız ediciydi. Dışlerini sıkarak kendini ona karşı destekledi. Kolundaki kırık kemik kenarları bir araya geldikçe gıcırdadı. Bu his onu hasta hissettirdi.

Ona bir iyileştirme büyüü yapabildiğinde artık bitkin düşmüştü. Büyü vücuduna nüfuz ederken iç çekti. En az onun hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Sonra öne doğru eğilerek onu iki güzel koluyla sardı ve sıcak bir doğruluk çekirdeği onun soğuk, stresli ruhuna doğru yol buldu. Başını onun omzuna koydu ve birbirlerine sarıldılar.

Max'i beşiğinde uyutmaktan dönen Grace, "Bilmek istediğim, kapıma ne tür bir bela getirdiğin?" diye sordu. Carling başını kaldırıp diğer kadına baktı. Grace oturma odasının hemen içinde duruyordu. İnsan, Rune'un tüm silahlarına bakıyordu. Max'in iyileşmesinin verdiği rahatlama kaybolmuş, yerini korku almıştı. "Az önce yeğenlerimi ne kadar tehlikeye attın?"

Bunun üzerine Halil kıkırdandı. Cin odanın bir köşesine çekilmiş, kollarını kavuşturmuş olan biteni izliyordu. Uzun kuzguni saçları

Yüzünü iyice geriye çekmiş, yüksek yakalı siyah bir tunik ve pantolon giymişti. Grace'e şöyle dedi: "Diğer ikisinin buraya ne getirmiş olabileceği konusunda bir şey söyleyemem. Ama küçüklerin herhangi bir tehlike altında olmadıklarını bizzat göreceğim. Size söz veriyorum."

Carling gözlerini Halil'e dikti. Onu ve Rune'u Kahin'in kapısına bırakır bırakmaz çekip gitmek yerine burada kalmasının nedeni buydu. Bebeğin ağladığını duymuştu. Ah, Khalil.

Grace Khalil'e temkinli bir bakış attı. "Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor, sanki senin sözlerinin bir şekilde güven verici olması mı gerekiyor? Çünkü öyle değil. Bu Kahin işinde yeni olabilirim ve öğrenecek çok şeyim olabilir ama en azından senin bir Cin olduğunu anladım, ki bu da kendi başına en ufak bir güven verici değil. Ve ben hala senin *kim* olduğunu bilmiyorum."

Carling ona şöyle dedi: "Khalil İblis türünün en yaşlı ve en güçlülerinden biridir ve eğer çocuklarını güvende tutacağına söz verirse, onları güvende tutacaktır."

"Bana çocuklarımla artık bir iblis koruması olduğunu mu söylüyorsun?" Grace mırıldandı. "Çocuklarımla bir iblis korumaya *ihtiyacı* olabileceğini mi söylüyorsun? Bu harika bir şey. Bütün hafta boyunca duyduğum en iyi haber bu. Tüm ay boyunca."

Khalil bir kaşını kaldırdı. Bunun dışında, insanın görüşüne son derece kayıtsız görünüyordu.

Rune, "Kimse çocuklarınıza kasıtlı olarak zarar vermeyecek. Çatışmalarımız ne olursa olsun, çocuklar bizim için değerlidir. Onlara zarar gelmesine izin vermeyiz."

Grace, "İfadenizin 'kasıtlı' kısmıyla ilgili bir sorunuz var," dedi. "Hâlâ içim rahatlamadıysa kusura bakmayın. Neden buradasınız?"

"Kahin'e danışmamız gerekiyor elbette," dedi Carling.

Bundan sonra Grace'i durdurmak mümkün olmadı. Bir not defteri çıkarıp yerel cadılar topluluğunun telefon numaralarını içeren bir nöbet listesine baktı. Carling, cadıların Kahin'e ne zaman görevi gereği çağrılrsa yardım ettiklerini biliyordu. Bu, cadıların toplum hizmetine verdikleri ondalığın bir parçasıydı ama görünüşe bakılırsa bu yardım pek de hevesle yapılmıyordu.

"Saatin sabahın beşı bile olmadığını biliyorum Janice," dedi Grace. "Ama bu acil bir durum, listede sırada sen varsın ve bunu yapmak zorunda kaldığımda çocuklarla kalacak birine ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Hattın diğer ucundaki mutsuz cadı hemen geleceğine söz verdi ve Grace telefonu kapattı. Onlara, "Janice buraya gelir gelmez bunu yapabiliriz, yaklaşık on beş yirmi dakika içinde." dedi.

Rune, "Sabaha kadar bekleyebilirdik," dedi.

Grace başını salladı. "Burayı koruması gereken sığınak yasaları sadece yasalara uyan yaratıklar üzerinde işe yarar. Vücuduna bağlı kaç tane silahın var? İki silah ve sırtındaki kılıçtan sonra saymayı unuttum. Bunu ne kadar çabuk yaparsak, o kadar çabuk gidersin ve belanı da yanında götürürsün, bu da daha güvende olacağımız anlamına gelir. Janice onu yataktan kaldırdığım için mutsuz. Bunu atlatacaktır."

Khalil kaşlarını çatı. "Çocukların üzerine oturabilirdim."

Carling aniden gelen gülme dürtüsüyle savaşıırken, "Çocuklarla birlikte oturabilirdin," diye mırıldandı. "Birlikte, üzerine değil." İki çantayı Rune'un ayaklarının dibine bıraktı ve oyuncaklarla bir üniversite hesap kitabını Rune'un oturduğu koltuğa en yakın kanepenin ucuna yerleştirdi.

Diğerleri onu görmezden geldi. Grace Cine, "Çok küçük, kırılgan insan çocuklarına bakıcılık yaptığın tüm zamanlar için bir referans listen var mı?" diye sordu. Bir kalp atışı bekledi. Khalil'in kaşları çatıldı ama sessizliğini korudu. Kadın devam etti: "Hayır, sanmıyorum. Benim bebeklerim olarak başlamadılar ama artık benimler ve sen onlara bakmıyorsun." Söylediklerini tekrar gözden geçiriyormuş gibi bir kez daha durakladı, sonra ekledi: "Asla."

Khalil öfkeli bir yorumda bulunup Grace de ona karşılık verince Rune ve Carling birbirlerine baktılar. "O haklı," dedi Rune. "Ne kadar erken gidersek o kadar iyi."

"Biliyorum," dedi Carling sessizce. Julian malikâne sınırları konusundaki anlaşmazlıklarını devam ettirecek miydi? Fairmont'un dışındaki yüzleşmeden önce hayır diyebilirdi. Şimdi artık hiçbir şeyden emin değildi. "Onunla tartışan ben değilim."

Rune tek eliyle kolluklardan birinin bağını gevşetmeye çalıştı. Daha önce olanlardan dolayı enerjisi hâlâ yerindeydi. Sakin görünüyordu ama kendini savaşa hazır hissediyordu, hem Julian'a hem de Dragos'a duyduğu öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Bu his Carling'in sinir uçları boyunca topraklanmamış bir elektrik kablosu gibi sıçradı.

Sessizce, "Seremela ile muayenenin nasıl geçtiğini sorma fırsatım olmadı," dedi.

Kadın iki boş elini ona doğru uzattı, o da bir ön kolunu ona uzattı. "Muayenenin kendisi sürpriz değildi," dedi Seremela kol bandının bağlarını çözmeye çalışırken. "Konuşma faydalı oldu. Gerçekten zeki biri. Bence yetenekli bir patolog ve her şeye benzersiz bir bakış açısı getireceği konusunda haklıydın. Bir tedavi bulamayabiliriz, en azından hemen değil. İlk önceliğimiz biraz zaman kazanmak olmalı."

"Nasıl yapabileceğimize dair bir yol buldun mu?" Rune sordu. Başını onunkine yaklaştırmış, bakışlarını onun yüzüne dikmişti.

Carling ona mırıldandı, "Bir tür remisyona girmeye çalışmam gerekiyor. Seremela da bazı testler yapmak için kan aldı-"

Kapı keskin bir sesle çalındı. Grace, Khalil'e "Burada işimiz bitti" dercesine ellerini havaya kaldırdı ve ondan uzaklaştı. Carling göz ucuyla Rune'un bir elini silahlarından birinin üzerine koyduğunu gördü, Grace kapıyı açtığında mutsuz, dağınık bir cadı ortaya çıktı. Orta yaşlı ve rahat bir vücuda sahip olan kadın kot pantolon, spor ayakkabı, kapüşonlu bir Kentucky Üniversitesi tişörtü giymiş ve yüzünde asık bir ifade vardı. Grace geride durdu ve kadının eve girmesine izin verdi. Kadın sarsılarak durdu, Rune, Carling ve Cini görünce yüzündeki ekşi ifade kayboldu ve gözleri büyüdü.

Grace kadına, "Buraya rekor sürede geldiniz," dedi. Ayaklarını yıpranmış spor ayakkabılarının içine sokmak için Carling'in karşısındaki kanepeye oturdu. "Çocuklar şu anda çoğu akli başında insanın yattığı yerde ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin Janice, ne kadar sürerse o kadar sürer."

Janice'in büyülenmiş bakışları odada bir tur attı. Sonra tüm dikkatini Grace'e odakladı. "Ben bir fincan kahve yapayım."

Khalil kollarını kavuşturdu ve Janice'e, "Ve ikimiz de güvende olduklarından emin olmak için çocukların başında oturacağız," dedi.

Yaşlı insan cadının kaşları havaya kalktı. Gözlerini Grace'e dikti ve "Biz yokken bu cinin sana söyleyebileceği hiçbir şeyi dikkate alma. Bu geceden önce onunla hiç tanışmadım ve burada hiçbir şeyi dikte etme yetkisi yok. Bunu anladığını sanmıyorum, görünüşe göre o da pek zeki biri değil."

"Ve o da küstah, saygısız bir çocuk," dedi Khalil dişlerinin arasından. "Kendisine sunulan şeyin değerini anlamayan biri."

Janice parlak, sabit bir gülümsemeyle Grace'e, "Bu arada, olabildiğince çabuk geri döneceksin, değil mi?" dedi.

"Doğru," dedi Grace. Sesindeki acılık geri gelmişti. Carling ve Rune'a döndü. "Hazır mısınız?"

Rune ve Carling bakıştılar ve sonra ayağa kalktılar. "Elbette," dedi Carling. "Şimdi ne yapacağız?"

"Siz benimle gelin." Grace döndü ve ön kapıyı takip etmeleri için açık bırakarak dışarı çıktı.

Rune çantalarını aldı ve Carling'e kendisinden önce gelmesini işaret etti. Ön bahçede onları bekleyen Grace'e yetiştiler. Grace evin etrafından dolanarak büyümüş otların, ağaçların ve çalılıkların arasından geçen iyi aşınmış bir patika boyunca ilerledi. Yirmi metre kadar sonra insanın yürüyüşü düzensizleşti ve topallayarak yürümeye başladı.

"Ne kadar araziniz var?" diye sordu Rune.

"Yaklaşık beş dönüm," dedi Grace bir sivrisineği tokatlarken. "Ohio Nehri arazinin batı sınırı boyunca uzanıyor. Burası 1856'da Avrupa'dan geldiğimizden beri ailemize ait. Şimdi böyle bir şey satın almaya gücümüz yetmez. Vadesi geldiğinde emlak vergilerini ödeyebileceğimden bile emin değilim."

"Burada çok eski bir Power var," dedi Carling. "Amerika'ya seninle mi geldi?"

Grace ona gölgeli bir bakış gönderdi. "Evet," dedi insan. Daha fazla ayrıntı vermedi.

Onları bir çayır boyunca, kayalık bir yokuşun kenarına inşa edilmiş eski bir kapıya götürdü. Ahşap lentonun üstünden paslanmış küçük bir kahve tenekesi alıp bir anahtar çıkararak yıpranmış ahşap kapıya takıp açtığı anda kadim bir Güç hissi daha da güçlendi. Rune yapıyı inceledi. Bir maden kuyusunun girişine benziyordu. Andreas ailesi yüz elli yıl önce bu araziye ilk yerleştiğinde inşa edilmiş olmalıydı.

Grace omzunun üzerinden, "Silahlarınız hoş karşılanmıyor. Onları burada, kapının girişinde bırakmanız gerekiyor."

"Tamam," dedi Rune yavaşça.

Carling yürüyüş boyunca sessiz kalıp araziye incelemekle yetinmişti. Rune'un duygularındaki agresif yükselişten silahsızlanma fikrinden hoşlanmadığını anlayabiliyordu ama yine de iki çantayı kapının yanına bıraktı.

Kısa kılıcını ve silahlarla birlikte omuz kılıflarını çıkardı ve özenle çantaların üzerine koydu.

"Bir mağaraya mı giriyoruz?" Carling merakla sordu.

"Evet," dedi Grace. "Güney Indiana'daki Bluespring Mağaraları, Marengo Mağarası ve Squire Boone Mağaraları'ndan Kentucky'nin merkezindeki Mamut Mağarası sistemine kadar bölgenin her yerinde mağara sistemleri var. Burası kıyaslandığında çok küçük bir sistem."

İnsan kapıdan içeri adım attı ve iç duvarı yokladı. Bir düğmeyi çevirdi ve başının üzerinde çıplak bir ampul yandı. Hepsinin rahatça girebileceği kadar geniş bir alan, iki sağlam Rubbermaid saklama dolabı ve aşağı doğru eğimli, kabaca yontulmuş bir tünel ortaya çıktı.

Grace dolaplardan birini açtı. İki el feneri çıkardı. Birini Carling'e verdi, diğerini ise sakladı. "Buna ihtiyacın olup olmayacağını bilmiyorum," dedi. "Görme yeteneğin bir insanınkinden çok daha fazla ışığa duyarlı. Yine de aşağısı oldukça karanlık oluyor."

"Her ihtimale karşı bunu alsak iyi olur," dedi Carling.

Grace koruyucu bir beze sarılı başka bir şey almak için dolaba uzandı. "Kapıyı arkandan kapat," dedi Rune'a. Sonra el fenerini açtı ve tünelden aşağıya doğru ilerledi.

"Bir fincan kahve eşliğinde konuşmak buraya kadarmış," diye mırıldandı Rune. Kapıyı kapattı ve Kahin'i takip etmek için döndüler.

Grace omzunun üzerinden, "Bir fincan kahve eşliğinde konuşmak istediğin şey değil," dedi. El fenerinin ışığı kabaca yontulmuş kaya duvarlardan ve tünelin sıkıştırılmış toprak zemininden yansıyor. Onlar ilerledikçe sıcaklık hızla düşüyor, soğuk hava hafif nemli ve nehir kokuyordu. "Kahin'e danışmak istiyordun. İşte böyle yaparsın. Kahin her zaman dünyanın derin yerlerinden konuşmuştur. Kanalize ettiğimiz şey bunu gerektiriyor."

Carling tünelin duvarlarının genişlediğini görmeden önce Grace'in önünde bir boşluk açıldığını hissetti. O ve Rune Grace'i takip ederek büyük bir mağaraya girdiler. Rune el feneriyle bir daire çizdikten sonra ışığı yukarı doğru tuttu. Işık mağaranın duvarlarına değmiyordu ve sadece tavanın en yakın kısmından yansıyor.

"Nehre bu kadar yakın olmasına rağmen oldukça kuru," dedi. Sesi garip bir şekilde yankılandı.

"Mamut Mağarası sistemiyle aynı temel yapıya sahip. Kireçtaşının üzerinde güçlü ve sağlam bir kumtaşı tabakası var. Mağaranın uzak ucunda, biraz daha aşağıya inen doğal bir tünel var. Kumtaşı tabakası aşağıda hasar görmüştür, bu nedenle bazı sarkıt ve dikit oluşumları vardır ve mağara sistemi sona ermeden önce nehir içeri sızar. Bazı kayalar da düşmüş, bu yüzden o bölge güvenli değil. Kaşif çocukları uzak tutmak için kapıyı bu yüzden kilitliyoruz."

Grace el fenerini yere bıraktı ve yanında getirdiği eşyanın üzerindeki bezi açtı. Bezi yere bıraktı ve onlara dönerek eşyayı görmeleri için havaya kaldırdı.

Bu bir Yunan maskesiydi. Antik altın, el fenerinin ışığında parlıyordu. Yüz çift cinsiyetliydi, güzel ve boştu, gözler ve ağız için delikler vardı.

Carling mırıldandı, "Aman Tanrım. Bu çok çarpıcı."

"Kahin bu maskeyi binlerce yıldır takıyor," dedi Grace. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bunun pek çok nedeni oldu ve zaman içinde değişkenlik gösterdi. Bazen büyük bir törenle takılmış. Büyükanнем kız kardeşime ve bana artık iki nedenden dolayı taktığımızı öğretti. Birincisi gelenek ve geçmişimizi onurlandırmak. İkinci neden ise dilekçe sahibine, Kahin'e danıştığında artık benimle, Grace Andreas ile konuşmayacağını hatırlatmaktır."

"Ne söylendiğini hatırlıyor musun?" Carling sordu.

"Bazen hatırlayabildiğimizi duymuştum ama bazen de boşluğa düşeriz." Grace'in başı öne eğikti. Sessizce, "Ama ben uzman değilim. Petra öldüğünden beri bunu yapmak için sadece bir kez çağrıldım." Başını kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Evet," dedi Rune.

Grace maskeyi yüzüne yerleştirmek için kaldırdı. Mağaranın havasını muazzam bir şey karıştırdı. Bu topraklara musallat olan kadim Güç bir araya gelmeye başladı. Kuru bir ses, mağara duvarlarında kayan pulların sesine benzer bir şekilde kulaklarının ucunu tırmaladı. Güç etraflarını sararken ses de etraflarını sardı.

Zaten tedirgin olan Rune'un tüyleri diken diken oldu. Kendini göğsünün derinliklerinde hırlarken buldu. Carling omzu koluna değene kadar yaklaştı. El fenerinin eğik ışığında yüzü sakindi ama gözleri geniş ve ihtiyatlıydı. Rune, Carling ile sırt sırta duracak şekilde döndü, yüzü dışa dönüktü.

Altın maskenin arkasından bir ses konuştu ama bu Grace'in sesi değildi. Başka bir şeydi, bir insan sesinden daha yaşlı ve çok daha vahşi bir şey.

"İşte buradasın, gryphon," dedi yaşlı vahşi Güç. "Yaptığımız bu konuşmayı dört gözle bekliyordum."

Geçmişteki bir konuşmayı dört gözle beklemek. Rune başını sertçe salladı. Evet, yine o kötü LSD dozu vardı, bir flashback gibi kıcına takılmıştı.

"Nasılsın?" dedi Python'a. "Seni yaşlı deli, ölü kaçık seni. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Güç kıkırdadı, tenlerine değen bir ses. "Schrödinger'in Kedisi'ni gördün mü hiç, gryphon?"

Rune Schrödinger'in Kedisi'ni biliyordu. Kuantum mekaniğinin paradoksunu tanımlayan ünlü bir fizik hipoteziydi. Bir kediyi bir kutuya koyup içine bir miktar zehir ve birtakım dolambaçlı bilimsel zırvalar yerleştirmek. Rune bu zihinsel egzersize olan sabrını, işin içindeki tüm fiziği öğrenme zahmetine girmeden çok önce kaybetmişti. Hatırladığı şey, kedinin kutuda hem canlı hem de ölü olması gerektiği, ta ki canlı ya da ölü olduğu gözlenene kadar.

Hipotezin göstermesi gereken şeylerden biri de kuantum fiziğinde gözlemcinin gözlemlediği şeyin gerçekliğini şekillendirdiği. Ona bu soruyu sorarak ne demek istemişti?

Arkasında Carling tısladı ve sırtına çarptı. Kafasının içinde şöyle dedi: *Schrödinger'in Kedisi'nden bahsettiğini nereden bilebilirdi ki? Bu hipotez 1930'lara kadar icat edilmemişti ve o -eğer gerçekten öldüyse- binlerce yıl önce öldü.*

Dedi ki, *tuhaflıklarla dolu uzun bir hayat yaşadım. Ama bu benim için bile garip.* Yüksek sesle, "Bu tür bir konuşma için yeterince sarhoş değilim, Python." dedi.

Yüzüne bir şey fırladı. Geriye doğru sarsıldı ve bir yüzün soluk, belirsiz çizgilerine baktı. Şeffaf yüz bir insan dışisine benziyordu ama sadece bir şempanze ya da maymununkine benziyordu. Yüz hatları çok keskin ve uzundu, burundan çok burna benziyordu ve bir insanın beli kadar kalın bir yılanın gövdesine düşmeden önce kobra benzeri bir boyun parıltısıyla geriye doğru akıyordu.

Kendini çelikleştirdi ve elini hayaletin içinden geçirdi. "Sen bir hayaletsin. Gerçekte burada değilsin."

Kadının gülümsemesi, dişlerinin hınzır bir kıvrımını ortaya çıkardı. "Ben burada değilim," dedi, "okyanusun üzerinde belli belirsiz görünen bir ada gibi. Burada değilim, bu yüzden belki de oradayım, Başka bir diyarda kayboldum."

"Öldün mü, ölmedin mi?" diye sordu. Şifreli saçmalıklar-tanrılar ona yardım etsin, kafası kendiliğinden yanabilirdi.

"Schrödinger'in Kedisi gibi hem ölüyüm hem de yaşıyorum," dedi Piton, hayaletimsi bedenini mağaranın içinde kıvrıp geri çekerek. "Geçmişte yaşıyordum. Geçmişte öldüm. Bundan sonra ne olacağımı kim bilebilir?"

Carling patlamadan önce Rune'un kolunu kavradı. O da hayaletle yüzleşmek için dönmüştü. "Zamanda yolculuk mu yapıyorsun?" diye sordu.

Hayalet ona döndü ve Python'un gülümsemesi genişledi. "Seyahat ettim. Yolculuk yaşıyorum. Seyahat edeceğim."

"Bu yüzden mi ölmüş olmana rağmen tamamen yok olmadın?" Carling sordu.

"Ya öyle," dedi Piton, "ya da ben deli bir hayaletin tekiyim." O vahşi şeffaf yüz Carling'e yaklaştı ve yumuşadı. "Sen benimkilerden birisin. Çocuklarım çok güzel. Sonsuza dek yaşamayı istiyorum. Bu yüzden sana öpücüğümü verdim."

"Hediyeniz çok uzun sürdü ve minnettarım," dedi Carling. "Ama şimdi ölüyorum, eğer bunu nasıl durduracağımızı bulamazsak. Yardımınızı istemeye geldik."

"Sana bir daha öpücük veremem," dedi Piton. "O zaman geçti." Kıvrılıp geri çekilmesi sanki heyecanlanmış gibi hızlandı. "Gündüzü elinden aldım ama sana sonsuz, muhteşem bir gece verdim. Bundan ne çıkaracağın bana bağlı değil. Bir anne hayatı çocukları için yaşayamaz."

"Senden istediği bu değil," dedi Rune. Sesinde çaresizlik vardı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama bunu beklemediği kesindi. Python'la gerçekten konuşabilmek umduğundan çok daha fazlasıydı ama bunun sonu işe yaramaz, saykodelik bir kâbus olabilirdi. "Onun hayatını onun için yaşamayı istemiyor. Sana onun ölmesini nasıl engelleyebileceğimizi soruyoruz."

"Bekle," dedi Python. "Kafam karıştı. O henüz ölmedi mi?" Yüzü Rune'a doğru döndü. "Neden onu kurtarmak için geri dönmedin?"

Python'un sözleri onu yaktı. Ona bakarken, bu kadın deli, diye düşündü. O çılgın bir hayalet. Hepsi bu. Sesini bulmak için mücadele etti ve kısık bir sesle, "O ölmedi Python, tam burada senin önünde duruyor. Ama o benim eşim ve bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak ölecek. Bu yüzden

Lütfen, lanet olası *hayatında* bir kez olsun mantıklı olur musun!"

Vahşi hayalet ona şaşkınlıkla baktı. "Bana bağırmana gerek yok," dedi ağlamaklı bir sesle. "Şimdiye kadar olacağını düşündüğüm kadar ilerlememişsin."

"Nerede olmam gerekiyor?" diye sordu adam donuk bir sesle.

"Tam burada, gryphon," dedi Python. "Ne olduğumuzu hatırla. Bizler değişen zaman ve mekânın eşiğinde doğan ara yaratıklarız. Zaman bir geçittir, tıpkı diğer tüm geçiş geçitleri gibi ve bizim o yerlere karşı bir yakınlığımız vardır. Bitmek tükenmek bilmeyen akışa karşı kendimizi sabit tutarız. Tüm çocuklarıma bunu vermeye çalıştım. Siz busunuz. Bunun gücü kanınızda var."

"Her şey kanla ilgili," diye fısıldadı Carling. "Anahtar kanda." "Anahtar her zaman kanda olmuştur," dedi Python. "Sen mükemmelsin Birbirleri için. Doğa daha kusursuz bir çiftleşme yaratamazdı. Hayatta kalmak için ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Tabii hayatta kalırsanız."

Python onlar izlerken soldu. Mağarayı dolduran Güç çekilip gitti.

Rune el fenerini yere fırlattı ve ellerinin topuklarını yanan gözlerine gömdü. Kendini delirmiş hissediyordu.

"Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz - eğer hayatta kalırsak?" "*Bu da ne demek oluyor, seni kaçık orospu!*" diye kükredi.

Carling dönüp onunla yüzleşti. Adamın ellerini yüzünden uzaklaştırmak için bileklerinden tuttu. Gözleri parlıyordu. "Rune, sanırım bize bilmemiz gereken her şeyi anlattı."

Adam ona baktı, zor nefes alıyordu. Bir süre sonra tekrar az çok akli başında konuşabildi. "Peki, bana açıklamanın bir sakıncası var mı?"

"Daha önce sana her şeyi anlatma fırsatım olmadı," dedi Carling. "Seremela ve ben beni bir tür remisyona sokmanın yollarını aramaktan bahsetmiştik, en azından daha fazla araştırma yapmak için bize biraz zaman kazandıracak bir bekleme düzenine ulaşmaya çalıştık. Succubus'a dönüşmemin, içtiğim kanı artık tutamadığımda bağışıklık sistemimin verdiği bir savunma tepkisi olmasının mümkün olduğunu söyledi."

"Bir savunma yanıtı," dedi kaşlarını çatarak. "Bu şekilde çerçevelediğinizde, geçiş iyi bir şey olmazdı." Uzun süreli açlığın kurbanları çaresizlikten bir şeyler yerdi, genellikle de gerçekte olmayan şeyler.

besin değeri. Vücutları kendilerini tüketmeye başladı ve sonunda organları kapanmaya başladı.

Carling başını salladı. "Seremela, semptomların bazılarını yavaşlatabileceği umuduyla, tolere edebileceğim bir tür fiziksel besin bulmaya çalışmamı önerdi. Tekrar kan içmeyi denemeye can atmıyordum ama hemen her şeyi yapmaya hazırım, bu yüzden düşüneceğimi söyledim. Python az önce zamanın akışına karşı koyabildiğini ve bunun kanında olduğunu söyledi Rune. Anahtar kanda. Bunlar Seremela ve benim birbirimize söylediğimiz sözlerin aynısı."

Yavaş yavaş sakinleşti, onu dinlerken saçlarını okşadı. "Bunca zamandır açlıktan ölüyor olabilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Sonunda aç hissetmeyi bıraktım, sonra canlıların duygularını hissetmeye başladım ve hissettiğimde daha iyi hissetmeye başladım. Duyduğum kadarıyla bu, hastalığın doğal bir ilerleyişi gibi görünüyordu."

"Öyle olabilir ama yine de bana açlık gibi geliyor," dedi. "Bunu ne kadar istesem de inanmaya korkuyorum. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor."

"Ama uygun olabilir," dedi kadın. "Senin kanın beni iyileştirmek için gereken şeye sahip olabilir. İkimizin çıktığı tüm bu garip yolculuk, senin Wyr özelliklerinin benim Vampirliğimle temasa geçmesinin bir sonucuydu."

Gözlerini kapattı. "Ve bu daha önce hiç olmamıştı," diye fısıldadı. Python ortadan kaybolduğunda onu ele geçiren donuk paniği hafifleten bir umut kııntısı göğsüne doğru ilerledi. Onu öpmek için başını eğdi, o da onu öperken dudaklarının yumuşak kıvrımının tadını çıkardı. "Bunu denemeye başlamalıyız."

"Evet."

"Birkaç kez hork yaparsan vazgeçecek değiliz," dedi sertçe. Onu kendine doğru çekerek şiddetle sarıldı. "Çok uzun zamandır bir şey yemedin. Sisteminin herhangi bir şeyi kabul etmesi için biraz uğraşmak gerekebilir. Buna devam edeceğiz."

Kollarını adamın beline doladı ve ona yaslandı. "Anlaştık. Eğer midem kaldırmazsa bana damardan kan vermeyi bile deneyebiliriz."

On beş metre kadar ötede Grace paslı bir sesle, "Umarım o seanstan ihtiyacın olan her şeyi almışsındır, çünkü ben piştim," dedi.

Döndüklerinde insanı dizlerinin üzerinde buldular. Carling, Grace'in yanına gitmek için kollarından çekildi. "İyi misin?"

"Sanırım iyiyim."

Carling insanın ayağa kalkmasına yardım ederken, Rune el fenerlerini topladı ve altın maskeyi koruyucu bezine sardı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Kafama küt bir cisimle vurulmuş gibi hissediyorum." Grace gözlerini kısarak onlara baktı.

Carling ona, "Çok güçlü, çok garip bir seanstı ama umarım ihtiyacımız olanı öğrenmişizdir," dedi.

"İyi, çünkü bunu bir daha aceleyle yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Grace kendi başına ayakta durmak için çekilirken. Sanki vücudundaki her kas ağrıyormuş gibi hareket ediyordu. "Hadi gidelim."

Tünele tırmandılar, Grace'in duraklayan adımlarına hürmeten aksi takdirde yapacaklarından daha yavaş hareket ettiler. Onlar ilerledikçe sorular ve şüpheler Rune'un rahatlamasının önüne geçmeye başladı.

Henüz ölmedi mi?

Kanı kulaklarına hücum etmeye başlamıştı. Neyi kaçırıyorlardı? Bulmacanın hangi parçası henüz oluşmamıştı? Yoksa Python sadece küçük teşhis anlarından birini mi yaşamıştı? Hırlamamayı başardı ama bir şeye ya da birine saldırmak istiyordu. İyi bir şey adına biraz zarar vermek istiyordu.

Grace'in eşyaları Rubbermaid dolaplarına geri koymasına yardım ettiler. Carling kapıyı iterek sıcak, nemli bir yaz şafağının gri ışığında açtı. O kadar ani durdu ki Rune ona çarptı. Sonra onu neyin durdurduğunu gördü.

Özel bir jet büyüklüğünde büyük bir bronz ejderha çayıra hükmediyordu. Devasa boynuzlu kafası rahatlamış bir şekilde pençelerinin üzerine uzanmıştı, ancak Gücü için için yanan bir volkandı ve gözleri sıcak altınla yanıyordu.

Dragos onları bulmuştu.

Rune ellerini Carling'in omuzlarına koydu ve onu tünelin içine geri sokmaya çalıştı. Carling topuklarını sıktı ve kımıldamayı reddederek vücudunu onunla Wyr Lordu arasında tuttu.

Uzun sarışın, dağınık at kuyruklu, kırbaç gibi ince bir kadın ejderhanın burnuna yaslanmıştı. Kargo pantolonu, son model koşu ayakkabıları ve kiraz kırmızısı bir atlet giymişti. Kollarını iki yana açmıştı.

Göğsünde bir tekme vardı ve bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. Görünüşleri karşısında kadın Rune'un bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı.

"Hakkını vermeliyim, kaypak," dedi sarışın kadın. "Bu sefer onu gerçekten kızdırdın."

YİRMİ

Carling, Rune'un enerjisinin adrenalin ve saldırganlıkla yükseldiğini hissetti. Omuzlarını kavrayışının sıkılaştığını, parmaklarının pençelere dönüştüğünü hissetti. Onu bedensel olarak kaldırdı ve kapı aralığına doğru itti. Direnmek için hiç şansı yoktu. Tam arkalarında duran Grace'in üzerine düştü ve iki kadın da yere yığıldı. İnsan kadın acı dolu boğuk bir ses çıkardı.

Rune kapıyı tutarken Carling yerinden fırladı. Dik durmaya çalışarak zaman kaybetmeye zahmet etmedi. Onun yerine ayağını uzattı. Rune kapıyı çarparak kapatmadan önce bir çizmesini açıklığa sıkıştırmayı başardı.

"Lanet olsun sana," dedi dişlerinin arasından, o kadar öfkeliydi ki doğru düzgün göremiyordu bile. İki eliyle kapının kenarına tutunmak için döndü. Rune şimdi ona zarar vermeden kapıyı kapatamazdı ve hem onu koruyup hem de onu içeri sokmak için onunla savaşıyor enerji harcayamazdı.

O da bunu fark etti ve vazgeçti. Ayağa fırladı ve Dragos ve kadınla arasında duran altın canavarı bulmak için dışarı çıktı.

Ejderha başını kaldırmıştı. Hem o hem de yanındaki sarışın kadın Rune'a bakıyordu. Sarışın kadının geniş bakışları dehşete kapılmıştı. "Tanrım, yapmadın," dedi kadın.

"Yaptım," dedi Rune. Onları uyaran alçak, tehditkâr bir sesle hırıliyordu.

Sarışın kadın ejderhaya, "Bu şekilde onun için çok fazla tehdit oluşturuyorsun. Değişmek zorundasın."

Dragos düşündü, düşünceleri kocaman, sert bakışlarının ardında yer değiştiriyordu. Carling onun yanına giderken bir elini Rune'un omzuna koydu. Gücünü hazır hale getirirken ejderhayı dikkatle izledi. O

Bir gryphon'a karşı hangi büyülerin işe yarayacağını öğrenmemiş olabilirdi ama bir ejderhaya karşı savaşırken kullanacağı büyülerini öğrenmişti çünkü Dragos'la her zaman müttefik olmamışlardı. Görünüşe göre şimdi de müttefik değillerdi.

"Tüm Mürver Irklar buranın bir sığınak olması konusunda hemfikir," dedi Grace, Carling ve Rune'un arkasından sertçe. "Burada şiddet yasaktır."

"İnsanlar buradan alınabilir," dedi Dragos. "Ve onlara başka bir yerde şiddet uygulanabilir."

Elini tuttuğu altın canavarın keskin bir nefes aldığını hissetti. Sonra ejderha parıldadı ve siyah saçlı, altın ejderha gözlü ve kaba yontulmuş yüz hatlarına sahip, 1.80 boylarında bir erkek figürüne dönüştü. Ejderhanın Gücü tıpkı Rune'ununki gibi etrafındaki havada kaynıyordu. Dragos ellerini kalçalarına koydu ve Rune'a baktı, ifadesi gergindi.

Sarışın kadın Carling'e baktı. "Ben Pia, Dragos'un eşiyim," dedi. "Siz Carling Severan mısınız?"

"Evet," dedi Carling.

Pia Rune'a nazıkçe, "Şimdi daha iyi anlıyoruz. Eşine zarar vermek niyetinde değiliz."

"Ama bu gelenler için geçerli olmayacak," dedi Dragos. "Ne demek istiyorsun?" Carling sordu. "Şimdi ne oldu?"

"Daha fazla istişare ve bir anlaşma. Bir infaz emri altındasınız. Yaşadıklarınız çevrenizde bir çeşit etki yaratıyor ve siz diğerlerinden ayrı kalmayı reddettiniz. Çok fazla güce sahipsin, Carling. Yaşamak için çok tehlikeli kabul edildin. Julian ve Yaşlılar mahkemesinin birkaç üyesi, hüküm yerine getirilinceye kadar seni hapsedmek üzere yola çıktılar." Dragos eski Birinci'sine baktı. "Kendine gelmen gerek. Yapmayı planladıkları şeyi neden gerçekleştirmemeleri gerektiğine dair nedenler bulmaya başla ve şimdi konuşmaya başlamalısın."

Dehşet ve öfke Rune'un midesinde sıkılmış bir yumruk gibiydi. Nefes alış verişini düzene sokmak için mücadele etti ve birkaç dakika süren mücadelenin ardından kısmi vardiyadan çıkmayı başardı. Şimdi mantığa ve diplomasiye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Carling Dragos'a şöyle dedi: "Bana neler olduğunu anladığımızı ve bunu durdurmanın bir yolunu bulduğumuzu düşünüyoruz. Bu

Bunu kesin olarak öğrenene kadar Yaşlılar Mahkemesi'nin bir öldürme emri çıkarması erken olur."

"Bu bana hâlâ neler olduğunu anlatmıyor," diye homurdandı Dragos. "Ve neden diğer gryphonlarımın bu kadar korktuğunu da."

Carling ve Rune birbirlerine baktılar. Rune telepatik olarak şöyle dedi: *"Diğer gryphonlar da yaratıklar arasında ve bunun doğaları hakkında ne anlama gelebileceğini duymaya hakları var. Ama her umutsuz yaşlanan Vampir için sırtlarına bir hedef çizersem lanetlenirim. Onlara söyleyeceğimiz her şey gizli kalmalı."*

Bence bir şey söylemek için beklemeliyiz, dedi Carling. Hayır demiyorum. Önce tam ifşanın sonuçlarını düşünelim. Dragos şu anda neredeyse hiç yanımızda değil ve ona ihtiyacımız var. Zamanda geriye gidip geçmişini değiştirdiğini söyleyerek onu kendimizden uzaklaştırma riskini alamayız. Bir şeyleri çok fazla değiştirdiğini düşünmesek bile, bunu yapabildiğin gerçeği şu anda bildiğimiz her şey için büyük bir tehdit.

Rune başıyla onayladı. *Bana kalırsa, işte bu yüzden diğerlerine bir şey söyleyemeyiz, dedi. Onlar da en az Dragos kadar çıldırır ve bu onları hiç ilgilendirmez.*

Katılıyorum.

Rune ifadesiz bakışlarla onları izleyen Dragos'a döndü. "Ne olduğu önemli değil," dedi. "Bu bir kazaydı ve bir daha olmayacak. Önemli olan Carling'in yaşadıklarını durdurabilirsek, öldürme emrinin nedeni de ortadan kalkar."

Dragos'un duyduklarından hoşlanmadığı belliydi ama uzun bir süre sonra, "Anlaştık," dedi.

O konuşurken bile bir kasırğa açıklığa doğru esmeye başladı. Kasırğa, Carling ve Rune'un çok iyi tanıdığı birkaç figüre dönüştü.

Beşi İhtiyar Heyeti'nin üyeleri idi. İlki, beyaz saçları ve yıldızlar gibi delici beyaz gözleriyle İblis Soyu Meclis Üyesi ve meclis başkanı Soren'di. Soren diğerlerinin hepsini taşıyan kasırgaydı. İkincisi, Hafif Fae Meclis Üyesi Olivia Dearling'in uzun boylu, soluk sarışın figürüydü. Üçüncüsü Elf Konsey Üyesi Sidhiel Raina'ydı. Dördüncüsü cadıların Meclis Üyesi Archer Harrow'du, yaşlı ve zayıf bedeni cadıların malikânesindeki en güçlü Güçlerden birini barındırıyordu. Beşincisi Wyr Meclis Üyesi Jaggar Berg'di. Jaggar

Normalde New England kıyılarındaki Atlantik Okyanusu'nda yaşayan, muazzam yaş ve güce sahip bir krakendi, ancak mahkeme Konsey Üyesi olarak görevlerini yerine getirmesine yetecek kadar uzun süreler boyunca insan şeklinde karada dolaşmayı kabul etti. Karanlık Fae Konsey Üyesi Arandur Daeron yoktu, şüphesiz hala Adriyel'de Niniane Lorelle'in taç giyme törenini çevreleyen birçok hükümet işlevine katılıyordu. Görünüşe göre kimsenin bir sonraki Nightkind Konsey Üyesini atayacak ve onaylayacak zamanı olmamıştı.

Gelen diğer üç kişi Vampir'di. Önümüzdeki yarım saat içinde doğacak güneşe hazırlık olarak koruyucu pelerinler giymişlerdi ama şimdilik kukuletalarını geri takmışlardı. Julian Regillus'un yanında ikinci komutanı Xavier del Torro ve Rhoswen duruyordu.

Carling düşünceli bir ifadeyle Julian'a baktı. Koyu renk saçları geleneksel olarak kısa tutulmuştu ve şakaklarına beyazlar serpiştirilmişti. Hem Gücü hem de öfkesi elle tutulur şeylerdi. Xavier'i okumak çok daha az kolaydı. Omuz hizasındaki fındık kahvesi saçları, hoş ve sıradan yüz hatlarından geriye doğru toplanmıştı. Hoş tavrı ölümcül bir kamuflajdı. Xavier del Torro, Yaşlı Irklar arasındaki en keskin avcılardan biriydi.

Carling iki erkeğin de ortaya çıkmasına şaşırmamıştı. Ama Rhoswen. Rhoswen biraz sürpriz oldu. Carling en son ona baktı. Sarışın Vampir onun bakışlarına karşılık vermedi, onun yerine doğrudan önüne baktı, genç yüzü mükemmel bir maske gibiydi.

Wyr Konsey Üyesi Jaggar Dragos'a, "Burada olmamalısın," dedi.

"Benim İlk'im de işin içinde," dedi Dragos. "Elbette burada olmalıyım."

Hafif Fae Meclis Üyesi Dearling soğuk bir sesle, "Wyr'ler son zamanlarda çok fazla konuşulmaya başlandı," dedi.

"Benim Wyr olduğumu unut," dedi Rune. "Bunun burada yeri yok. Burada herhangi bir resmi sıfatla bulunmuyorum. Bu tartışma için ben sadece bir insanım."

"Bir konuda hemfikiriz," dedi Soren. "Senin kim ve ne olduğun önemli değil." Cinin beyaz yıldızlı gözleri Carling'e döndü. "Mahkeme heyeti seni gözaltına almaya geldi."

"Hangi suçlamalar altında?" dedi Carling.

"Wyr Lordu bizden önce gelmeyi başardığına göre," diye yanıtladı Soren, "neden burada olduğumuzu ve neye son vermek için geldiğimizi çok iyi bildiğine eminim."

"Aslında bilmiyorum," dedi Carling. Sakin ve mantıklı görünmek için kendini zorladı. Rune onun yanında şiddet dolu bir barut fıçısı gibi hissediyordu, patlaması için sadece rastgele bir kıvılcıma ihtiyacı vardı. Rhoswen'e şiddet vaat eden soğuk bir ifadeyle baktı. Onun sakinliğine ihtiyacı vardı ve Rhoswen deneyimlerinden bu kadar farklı bir grubu ikna edebilecek tek şeyin mantık olduğunu biliyordu. "Sadece neden geliyor olabileceğinize dair varsayımlar ve benim yokluğumda alınmış ya da alınmamış kararlar hakkında dedikodular duydum. İhtiyar Heyeti'nin kendisinden herhangi bir resmi açıklama almadım."

Grupta huzursuzluk baş gösterdi ve hem Sidhiel hem de Archer rahatsız görünüyordu. İyi, diye düşündü Carling. Bunu yapmak senin için zor olmalı.

Daha sonra konuşan Julian oldu. "Carling, senin Nightkind Meclis Üyesi görevinden alınman için dilekçe verdim ve dilekçem kabul edildi."

Julian konuştuğunda Rune'un öfkesi tavan yaptı. Çıplak bir nefretle Nightkind Kralı'na bakarken dişlerini gösterdi. Carling başını sallarken, Rune'un omzuna sertçe bastırdı. *Dayan*, diye fısıldadı usulca kafasının içine. *Verdikleri kararı haklı çıkarmalarını sağlamalı ve onları savunmaya geçmeye zorlamalıyız.* Yüksek sesle, "Hepsi çok iyi ve güzel, Julian. Bu kesinlikle Nightkind Kralı'nın ayrıcalığı" -gerçi onunla beş dakika yalnız kalabilseydi böyle olmazdı- "ama bunun mahkemenin beni gözaltına almak istemesiyle ne ilgisi var?"

Sesi makul, zeki, hatta hoşgörülü geliyordu. Julian onu dikkatle izledi. Sert yüzünde bir karışıklık belirtisi var mıydı?

"Durumunuzla ilgili ayrıntılı bir tanıklık dinledik," dedi insan cadı Archer, kaba olmayan bir şekilde.

Bunun kim olduğunu bilmiyor muyum, diye düşündü Carling, Rhoswen'e bakarken. Archer devam ediyordu. "Bunun ilerlemiş yaşınızdan kaynaklandığını biliyoruz.

Gücünüzün dalgalanmasına ve etrafınızdaki dünyayı etkilemesine neden olan ve şiddeti giderek artan periyodik olaylardan muzdaripsiniz, ancak başkalarını korumak için izole kalmayı reddediyorsunuz. Çok Güçlünün ve bunun sonuçları çok tehlikeli ve iyi anlaşılmıyor. Bunun devam etmesine izin verilemez, Carling."

"Katılıyorum," dedi Carling.

"Ben de öyle," dedi Rune. Tüm inancını, tüm tutkulu umudunu bir sonraki sözlerine yansıttı. "İşte bu yüzden bunu nasıl durduracağımızı keşfetmiş olmamız çok iyi bir şey."

Mahkeme üyeleri birbirlerine bakarken, grubun içinden geçen heyecan daha da büyüktü. Hepsi de giderek daha rahatsız görünüyordu.

Rhoswen'in mükemmel ve sakin yüzü çatladı. Gözleri Carling'inkilerle buluşmak için parladı. Carling onun bakışlarını soğuk bir şekilde karşıladı. Julian kıpırdandı, ani bir şaşkınlık ihanetiyle yüz ifadesi dondu kaldı.

Bir tarafta Dragos ve arkadaşı yan yana durmuş, olanları dikkatle izliyorlardı, Dragos kollarını kavuşturmuştu.

Soren, "Onları durdurduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu.

Rune omuz silkti. Olduğundan çok daha rahat görünüyordu.

"Kaliforniya'dan beri bir kriz geçirmedim ve bir daha geçirmesini de beklemiyoruz." Gerçeği biraz abartıyordu ama yine de kulağa tamamen samimi geliyordu. Carling avantajı zorladı ve sonraki sözlerini hassas bir

kırbaca dönüştürdü. "Ama bu konu herhangi bir kişinin sözüne

güvenilemeyecek kadar ciddi." Bunun iyice anlaşılması için durakladı.

Julian'ın bakışları soluna, Rhoswen'e doğru kaydı. İhtiyacı olan tek onay buydu.

"Bu hikâyeyi zaman gösterecek. İzleyebileceğimiz ve bekleyebileceğimiz bir ev kurmak yeterince kolay olacaktır."

"Belirsiz bir süre için karantinada kalmaya razı mısınız?" Soren söyledi.

"Elbette," dedi Carling. Julian'a odaklandı. "Adadan sadece inat olsun diye ayrılmadım. Açıkça tanımlanmış bir amaçla ayrıldım."

Rune araya girdi. "Sadece birlikte olursak istekli oluruz. Carling benim eşim ve onu terk etmeyeceğim."

Yeni bir tartışma patlak verdiğinde Carling, "Ve işte diğer ayakkabı düşüyor," diye düşündü. Neredeyse içinde eğlenecek bir şeyler bulacaktı.

Julian artık Carling'i Nightkind malikânesinde istemiyordu. Carling ona gözleri kapalı bir gülümseme verdi. Nazikçe, "Benim için hiç sorun değil," dedi.

Gülümsemesi ona, ne yaptığını ve yapmaya çalıştığını biliyorum, diyordu. Beni sürgün et ve topraklarını bir hapishaneye çevir. Artık Nightkind topraklarına gelmeye bilirim ama senin yetki alanından bir adım dışarı çıkarsam, sen hâlâ benim soyumsun, çocuğumsun ve ben hâlâ sana hükmedebilirim. Ve şimdi ne kadar yaşayacağımı ya da nerede olabileceğimi bilmiyorsun. Beni alaşağı etmeye çalıştınız ve beni öldürecektiniz ve belki de tüm bunları halkınızın iyiliği için içtenlikle yaptınız, ama aynı zamanda sonunda otoritemin altından kalkabileceğinizi düşündüğünüz için de yaptınız. Ve tüm bunları anlıyor olsam da

Seni affetmeyeceğim, çünkü tüm kalbimle kin tutmayı biliyorum ve bir gün bunu sana hatırlatacağım. Bir gün.

Sonra Dragos kıpırdandı ve "Bu aptalca bir konuşma. Rune, elbette New York'a eve gelebilir ve eşini de yanında getirebilirsin." Carling'e palalı bir gülümseme verdi. "Seni aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Ejderhaya, gülümsemesinde en az onunki kadar keskin ve parlak bir bıçakla, "Bahse girerim yaparsınız," dedi.

Bunun üzerine patlak veren tartışma her zamankinden daha gürültülü ve hararetlidir. Kimsenin bu seçenekten yana olmadığı ortaya çıktı.

Sabah aydınlanıyordu. Sarı ve soluk gül rengi çizgiler koyu mor gökyüzünü aydınlatıyordu. Güneş yakında ufukta belirecekti. Rune Carling'i omuzlarından tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. Kısa dalgalı saçlarını yüzünden okşadı. Onun hissettiği kadar yorgun görünüyordu. *New York'ta yaşasaydık kimsenin bizi gerçekten durdurabileceğinden emin değilim, dedi. Gerçi şu anda Dragos'un üzerinde büyük bir baskı var.*

Mahkemeye ne kadar güçlü konuşmuş olurlarsa olsunlar, yine de bir çözüm bulup bulamadıklarını bilmiyorlardı. Bunu söylemedi. Onun gibi ileriye umutla bakmayı tercih etti. Bunun yerine, "New York'a geri dönmek istiyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. *Hayır. Yaptığımız son konuşma için onu affetmedim. Ayrıca şu anda herkesi kandırıldığını düşünüyorum. Seninle eşim olarak geri dönmeme ve onun İlk'i olarak görevlerime devam etmeme izin vereceğini sanmıyorum. Her zaman senin hayatımda olmanın nedenlerimi çarpıtıp çarpıtmadığını merak ederdi ve haklı olurdu. Belki zaman içinde dostluğumuzu onarabiliriz ama şimdilik ikimizin yapabileceği tek şeyin yeni ve taze bir yere başlamak olduğunu düşünüyorum.*

Ona gülümsedi. *Bu dünyada kendimizle ne yapacağız?* Bilinmeyenin düşüncesi heyecan verici ve korkutucuydu. İşte yine iyi arkadaşı, hortlak evi/lunapark treni.

Rune'un yüzü aydınlandı ve o da gülümsedi. *Hiçbir fikrim yok. Her şeyi çözmek eğlenceli olacak.*

Kendilerine zaman kazandırabildikleri sürece.

Rune onun ellerini sıktı. *Birkaç kişiye söylemem gereken birkaç şey var.*

Adamın kendisiyle mücadelesini izledi. Etrafta çok fazla güçlü ve tehlikeli insan vardı ve onlar da bu tehlikeye çok yaklaşmışlardı.

onu kolayca bırakabileceği bir sınırdıydı. Ama onu çok sıkı tutmaya çalışmanın iyi bir şey olmadığını biliyor olmalıydı, çünkü tutuşu gevşedi. *Pekâlâ*. Döndü ve asi çocuklarına, Rhoswen ve Gece Kralı'na doğru yürüdü. O yaklaşırken, saçındaki ve elbisesindeki değişiklikleri fark ederek baktılar.

Julian alçak bir sesle sordu, "Gerçekten yaptın mı? Sen mi bir tedavi bulabilir miyiz?"

Carling bakışlarının Julian'ın sert ve zeki yüz hatlarında son bir kez daha gezinmesine izin verdi. Bir zamanlar, uzun zaman önce yakın arkadaş olmuşlardı ve çok daha uzun süredir siyasi ortaklardı. O da Rune gibiydi, komuta etmek için doğmuş bir alfa erkeği. Belki de onu çok uzun süre yönetmişti. Belki Rune ve Dragos gibi, onun da öfkesi dindiğinde barışa ulaşabilirlerdi ama nefesini tutmayacaktı.

"Bu soru önümüzdeki bin yıl boyunca peşini bırakmayabilir," dedi. "Ama kurtuluşunuzu kendiniz bulmak zorunda kalacaksınız."

Dikkatini, onun sabit bakışları altında giderek daha da tedirginleşen Rhoswen'e çevirdi. "Doğruca Julian'a gittin, değil mi?" diye mırıldandı, sözlerini herkesten saklayacak kadar alçak sesle ama Julian'ın duyamayacağı kadar da değil. "Ona ne söyledin -ne kadar dengesizleştiğimi, ne kadar tehlikeli olduğumu, en sadık ve fedakâr hizmetkârımı gönderip o çıkarıcı Wyr'e bağlanmamın ne kadar anlamsız olduğunu? Ona ne söylediğini biliyorum. Yaptığı şeyleri haklı çıkarmak için ona duymak istediği her şeyi söyledin. Sonra da aynı şeyleri mahkemeye anlattın."

Rhoswen doğruldu ve gözleri öfkeli yaşlarla parlarken başını dik tuttu. "Ben doğruyu söyledim."

Carling'in küçümseyen ifadesi hiç değişmedi. "Ne kadar zehirli küçük bir yılan olduğun ortaya çıktı," dedi yumuşak bir sesle. Rhoswen'in davranışlarında çok fazla kırılma vardı. Carling artık genç Vampir'in dengeli olduğuna inanmıyordu. Başka bir yerde olsalardı, Carling onun kellesini alırdı. Ama Rhoswen için sığınak kanunlarını çiğnemeye değmezdi. Carling ve Rune her şeyi bir kenara atmak için çok fazla yol kat etmişlerdi.

Arkasını dönerken Julian'a, "O artık senin sorunun," dedi.

Sırtında keskin bir acı hissederken bile Julian'ın yüzünün ciddi bir değişime uğramasını izledi. Vücuduna doğru kaymakta olan bıçağın kalbine kritik, ölümcül bir darbe indirmesini engellemek için eğildi ve arkasını dönmeye çalıştı.

Ama sonra Rhoswen'in kolu boynuna dolandı. Diğer Vampir ondan çok daha gençti, çok daha yavaş ve zayıftı ama Rhoswen'in onu uzun süre yerinde tutmasına gerek yoktu. Sadece onu yeterince uzun süre yerinde tutması gerekiyordu.

"Seni sevdim," diye tısladı Rhoswen onun kulağına. "Sana her şeyimi verdim." Darbeyi eve vurdu.

Rune, dedi Carling ve yirmi adım ötede iki Meclis Üyesiyle konuşuyor olmasına rağmen onu hâlâ duyabiliyordu.

Döndü. Yüzünü ve duygularını dolduran şok ve dehşet onu çok üzdü.

Hâlâ ona söyleyecek çok şeyi vardı. Ona doğru uzandı ve kendi elinin çözülüşünü izledi.

Hâlâ söyleyecek çok şeyi vardı.

Rune, dedi Carling.

Ve döndüğünde kısa bir kılıcın ucunun göğsüne saplandığını gördü, tıpkı bir zamanlar babasının bedenine saplanışını izlediği mızrak gibi. Arkasında, Rhoswen kılıcı saplarken bile ağlıyordu. Julian ileri atılmıştı ama Nightkind

Kralı'nın ya da başka birinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Carling'in tek söyleyebildiği onun adıydı. Çok üzgün, çok sevgi dolu görünüyordu ve bu şekilde bakan *Carling*'di. Bu onun bakışıydı; bu bakış onun için.

O kadar uzun süre parlamıştı ki. Sonra ufalanarak toza dönüştü. Ve *Rune*'un vahşi, olağanüstü ruhundaki her şey çılgılık atmaya başladı.

Her küçük şey yoluna girecek.

Ama bazen öyle olmazdı Bob. Bazen işler o kadar boka sarar ki, onları ceset torbasında bile eve gönderemezsin.

Çılgılık atarak.

Bekle, kafam karıştı.

Hala ölmedi mi? Neden onu kurtarmak için geri dönmedin?

Schrödinger'in Kedisi'ni gördün mü? Schrödinger'in Kedisi gibi, ben de hem ölü hem de diriyim.

Çığlık atıyorum.

Bu evrende yaşayamam. Bu şekilde yaşayamam. Eğer ölürsen, seni bulurum.

Seni asla bırakmayacağım. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Düşmene ya da başarısız olmana izin vermeyeceğim. Eğer gidersen her zaman senin için geleceğim, eğer kaybolursan her zaman seni bulacağım.

Her zaman.

Zamanın her anı en küçük şeydi, en değerli şeydi. Her an değişim potansiyelini, farklı bir sayfaya açılan bir dönüşü barındırıyordu. O kadar hassas tek bir noktaya dayanıyordu ki, zamanın diğer tüm anlarının sonsuz çağlayanı içinde o minicik yerin, o tek anın izini kaybetmek çok kolay olurdu. Şimdiki zamandaki her an geçmişe doğru kayarken, her dönüş eriyip gitti.

Her an, çok uzağa değil, yeterince uzağa, kızın *orada olmadığı* değil, *orada* olduğu son kesin yere ulaşana ve çığlık atan ruhunun tamamını ona fırlatana kadar kayıp gitti.

Ve işte oradaydı.

Kırılamaz bir kodun tuş vuruşlu şifresi.

Carling Rhoswen'den uzaklaşırken Julian'a, "O artık senin sorunun," dedi.

Ve birdenbire altın canavar onun önündeydi. Rune da yirmi adım ötede durmuş iki Konsey üyesiyle konuşuyor olmasına rağmen *tam oradaydı*.

Altın canavar, duyguların çok ötesinde bir kâbus içeriyordu ve Carling'in duyularını köreltmmişti. Onu kendine doğru çekerken aynı zamanda tüm öldürücü pençelerini uzatarak saldırdı.

Rhoswen düştü, vücudu şeritler halindeydi. Açıklıktaki herkes dönüp ona bakarken, geriye sadece kısa kılıcı kalmıştı

elinden düşmüştü.

Rune dizlerinin üzerine çöktü ve Carling'i de kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi. Onu öyle sıkıca kavradı ki, eğer insan olsaydı başı belaya girerdi. Vücudu sarsıcı titremelerle sarsıldı. Yeni kurtarılmış boğulmakta olan bir kurban gibi hıçkıra hıçkıra nefes alıyordu. Bunun dışında hiç ses çıkarmadı.

"Rune," dedi Carling. Adamın ıslak yüzünü iki elinin arasına aldı. Adam ona bakmıyordu. Başka bir şeye bakıyordu. Yüzünde lanetlenmeye bakan birinin ifadesi vardı. Etrafına hızlıca yan gözle bakmaya cesaret etti. Herkes ya onlara ya da Rhoswen'in durduğu yere bakıyordu. Julian kılıcı almak için adımlarını hızlandırdı. Öfkeli görünüyordu.

Diğer Rün ortadan kaybolmuştu. Gördüklerini hayal mi etmişti? "Her şey yolunda," diye fısıldadı Rune. "Artık her şey yolunda."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Dragos açıklığın öbür ucundan. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle bir şeyler oldu."

YİRMİ BİR

İki hafta sonra, Rune hala olanlardan bahsedemiyordu.

Elbette ne olması gerektiğini anlamıştı. Carling'in Rune'u iki yerde gördüğü kısa an, Rhoswen'in pelerinin altına sakladığı kılıç, onu öldürdükten sonra içinde bulunduğu korkunç durum. Bunun ne anlama geldiğini anlamak için hayal gücünü zorlamak gerekmiyordu. Carling birkaç kez onu konuşturmaya çalıştı ama o kadar perişan ve hasta görünüyordu ki, onu zorlamaya cesaret edemedi. Bunun yerine ter içinde uyandığında ona sıkıca sarıldı ve ne zaman boşluğa çok uzun süre baksa onunla nazıkçe dalga geçti.

Rune'a gelince, ruhunun bir parçası her zaman olanların dehşetine, bir yılanın kuyruğunun kendi üzerine kıvrılması gibi dönüp duran döngüye kapılacakmış gibi hissediyordu. Ancak yavaş yavaş bunu bir kenara bırakıp yaşamaya devam edebileceği bir noktaya nasıl ulaşabileceğini görmeye başladı.

Uzun tartışmalardan sonra Rune'un Kahin'i ve ona yalvarmaya gelen herkesi korumak için konulmuş olan sığınak yasalarını çiğnemediğine karar verildi. Dragos dışında birkaç kişi gerçekten de "bir şeyler" olduğunun farkındaydı ve bu herkesi aynı derecede mutsuz etse de, başka hiç kimse Rune'u o kısa an için iki yerde gördüğünü itiraf etmedi, bu yüzden kimse gerçekte ne olduğunu anlamadı.

Herkes Rune'un bir yerden başka bir yere nasıl bu kadar hızlı gittiğinin bir sır olduğu konusunda hemfikirdi ama Jaggar'ın da dediği gibi Rune'un hızıyla ünlü olmasının bir sebebi vardı. Rune'a gelince, o bu konuda konuşmazdı. Bu noktada Carling onun konuşamayacağından şüphelendi. Sonunda arkadaşını savunmak için hareket ettiğini kabul ettiler. Şiddeti o başlatmadığı için, savunma amaçlı hareket etmesi kabul edilebilir bulundu. Bu arada Julian, Rhoswen'in böyle bir şey yapacağına dair hiçbir fikri olmadığına yemin etti. Carling pek çok insanın ona gerçekten inandığını düşünmüyordu ama öyle ya da böyle hiçbir şey kanıtlanamazdı.

Carling üç ay boyunca karantina ve gözlem altında kalırken Key Largo'da sahil kenarında bir villaya taşındılar. Hapishanelere kıyasla yeterince lükstü. Villanın bir tarafı boyunca uzanan iki katlı pencereler okyanus kenarındaki sonsuzluk havuzuna bakıyordu. Villada bir dönüm uzunluğunda özel bir plaj, dört yatak odası ve dört banyo, büyük bir oda, bir aile odası ve siyah granit tezgahlar ve Sub-Zero buzdolabı ve bir şarap depolama ünitesi de dahil olmak üzere Wolf aletleriyle dolu bir mutfak vardı. Rune bu mutfakta kendine çok güzel hamburgerler ve biftekler pişiriyordu.

Tesiste Carling'in gözlemcileri olan Demonkind Meclis Üyesi Soren ve Elf Meclis Üyesi Sidhiel'in birkaç görevlisiyle birlikte kaldığı iki misafirhane vardı. Görevleri basitti: Carling'in hemen çevresindeki Güç faaliyetlerini izlemek. Misafirhanelerin birinde ya da diğerinde ışıklar genellikle açık kalıyor ve sabahın erken saatlerine kadar açık pencerelerden sessiz sohbet sesleri süzülüyordu. Ara sıra Soren ve Sidhiel Rune ile yemek yerken Carling de onlara bir kadeh şarapla eşlik ediyordu ama çoğu zaman Konsey Üyeleri kendi başlarına kalıyordu.

Carling Rune'a "Bu benim adama sürülmekten çok daha iyi," dedi. Villanın ana yatak odasının oturma bölümündeydiler. Birkaç kitapla birlikte kanepenin bir ucuna kıvrılmıştı ve Seremela ile bir saat süren konuşmasının ardından telefonu yeni kapatmıştı.

"Aynen öyle," diye tembelce onayladı Rune. Uzun kaslı bacakları ve çıplak ayakları kanepenin diğer ucuna yaslanmıştı. Güneş ışığı onu çok sevmişti. Daha şimdiden her yeri altın sarısı bir bronzlukla yanmıştı. Kanepenin geri kalanına yayıldı, elli altı inçlik düz ekran televizyonda kablolu filmler için kanal sörfü yaparken başı onun kalçasına yaslandı. "Burada ESPN ve SPIKE TV var, bebeğim. Hem *New York'tan Kaçış*'ı hem de *Los Angeles'tan Kaçış*'ı daha sonra DVR'a kaydedeceğim. Snake Plissken benim adamım. Booyah."

Carling yeni iPad'ine *booyah*'ın tanımını Google'da aratması gerektiğini hatırlatan bir not yazdı. "Aklımda kablolu TV'den çok daha farklı bir neden vardı" dedi.

"Aklında ne olduğunu biliyorum," dedi Rune. Ellerinden birini yakalamak için başının arkasına uzandı ve parmaklarını ağzına bastırdı.

Seremela ile günlük görüşmeler yapıyorlardı. Carling araştırmasını Seremela'ya göndermişti, ne işe yarayacaksa artık, Seremela da

her şeyi ince eleyip sık dokuyordu. Medusa kendisine verilen tıbbi bulmacayı takıntı haline getirmişti ve telefon konuşmaları onun heyecanlı sorularıyla doluydu. Uzun süreli bir ziyaret için villaya gelebilmek üzere bir tatil ayarlamıştı.

Carling, "Sanırım Seremela'yı Cook County Morgundaki ME görevinden uzaklaştırmamız gerekiyor," dedi. Pencereden dışarı, okyanus suyunda parıltıya ay ışığına baktı. "Orada yeterince kullanılmıyor. Bence tüm dikkatini araştırmaya verse çok daha mutlu olur."

"Bence bu berbat bir fikir," diye yanıtladı Rune. "Onu kendi laboratuvarına yerleştirebiliriz. Yine de ona daha yakın olmak isterim. Acaba Florida'ya taşınmak ister mi?"

"Geldiğinde ona sormamız gerekecek," dedi Rune gülümseyerek.

Key Largo'daki villa karantina amacıyla geçici olarak tutulmuştu ama sıcak iklim ikisine de o kadar cazip gelmişti ki, Florida'da bir yere yerleşme olasılığı hakkında konuşmaya başlamışlardı bile. Sadece henüz nereye yerleşeceklerine karar vermemişlerdi. Belki de Miami Beach. Okyanus kıyısındaydı, büyük bir metropol bölgesine bağlıydı ve ayrıca 720.000 dönümlük Everglades koruma alanından sadece elli mil uzaktaydı, ki bu da aktif bir Wyr için oldukça çekici bir şeydi. Göz önünde bulundurulması gereken tek şey, güneşten korunmayı sağlayacak geniş bir alana sahip, yaşanacak bir yer bulmak ya da bir yer inşa etmektir.

Çünkü iki hafta geçmişti ve Carling başka bir nöbet geçirmemişti.

Seremela'nın tavsiyesi üzerine çok dikkatli başlamışlardı. Küçük miktarlarda sulandırılmış, sık sık yudumlanmıştı. İlk seferinde Rune parmağını kesmiş ve küçük bir kadeh şaraba birkaç damla kan damlatmıştı. Şaraptan başka bir şey içmeden o kadar uzun süre geçirdikten sonra Carling'in tekrar kan içmeye geçiş yapmasına yardımcı olacaktı.

Kanla aşılınmış şaraptan bir yudum almakta beklenmedik derecede zorlandı ama kısa bir mücadeleden sonra başardı. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Onun kanının tadının muhteşem, en nadide likör kadar yakıcı ve yoğun olacağını düşünmüştü. Hayal ettiğinden çok daha güçlüydü.

Bir lokma onu sarhoş hissettirdi, başı döndü. Nefes nefese mutfak tezgahına yaslandı. Rune şarap kadehini yan yatmış halde elinden kaptı. Endişeyle onu inceledi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Bir kolunu onun beline doladı. "Hasta mısın?"

Kadın başını salladı ve dünya onun etrafında döndü. Vay canına. Tezgâha yapıştı.

"Kusacak mısın?" diye sordu adam.

"Hayır!" Ona odaklanmaya çalıştı. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

Sonra öfori vurdu. Bir sıcaklık dalgası alevden bir tabaka gibi tenini sardı. Rune'la yüzleşmek için arkasını döndüğünde gözleri lal kırmızısına dönmüştü.

Rune'un yüz ifadesi alevlendi. "Merhaba, güzel dikenli kız." diye fısıldadı.

Kız homurdanarak Rune'un üzerine atıldı ve onu yere indirerek çılgın bir beyaz ateş içinde sevişmeye başladılar.

Artık bir seferde adamın kanından çeyrek fincan kadarını bir kadeh şaraba karıştırarak içebiliyordu. Her zamankinden daha enerjik hissetmesine rağmen, kanındaki Güç onu her seferinde neredeyse bayıltıyordu. Rune'un çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi "çılgın maymun seksi" dışında yan etkileri de vardı. Diğer yaratıkların duygularını hissetme yeteneğini kaybetmeye başlamıştı. Ayrıca unuttuğu bir şekilde daha topraklanmış hale geldi. Kendi Gücü artık sürekli yüksek bir hızda devinmiyordu ve daha sık yoruluyordu. Güneşe karşı koruma büyüsünü bir seferde bir saatten fazla tutamıyordu. Bu yeteneğini kaybeder kaybetmez, Rune internetten pelerin, SPF+ 100 güneş kremi ve diğer koruyucu ekipmanlar için alışverişe çıkmıştı.

Ve tam da o öğleden sonra yarım saat kestirmişti. Bu öyle merhametli bir ferahlamaydı ki, gözlerinde yaşlarla uyandı. Rune onun yanındaki yatağa uzanmış, başını bir elinin arasına almış, uyurken onu izliyordu. Ona döndü ve yüzündeki şefkat dolu ifadeye şaşırdı, gözleri her zamankinden daha fazla yaşardı. Aynı anda hareket ettiler ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Adam onu biraz salladı, yüzü saçlarına gömüldü.

Belki de uzun sürmeyecekti. Belki de bu sadece bir ertelemeydi ve semptomları geri dönecekti. İkisi de çılgın Python'un hayaletinin sözüne inanmak istemiyordu. Yapabilecekleri en akıllıca, en ihtiyatlı şey, tüm araştırma yollarını takip etmeye devam etmektir, bu yüzden Seremela'yı projede tam zamanlı çalışması için işe almak istediler. Ama şimdilik zamana ve diğer herkese karşı direniyorlardı. Kendilerini korudular.

Başka insanlar da temasa geçti. Carling, Duncan'ın Julian'a kütüphanesinin güvenli bir şekilde kaldırılıp taşınmasına nezaret etmesine izin vermesi için dilekçe vermesini sağladı. Duncan'ı Miami'de bir hukuk bürosu açmaya ikna etmeyi başardığından neredeyse emindi. Onu taşınmaya bile ikna edebilir. Julian'la konuşuyordu.

diğer insanları da. Julian'ın çok kısa bir süre içinde çok yetenekli birkaç kişiyi elinden kaçıracağından şüpheleniyordu.

Aryal her gün Rune'u arayıp ona ne kadar berbat olduğunu ve ondan ne kadar nefret ettiğini söylüyordu. Bir keresinde Carling'i de arayıp onun da ne kadar berbat olduğunu söylemişti. Carling güldü ve Harpy'yi ziyarete davet etti. Diğer nöbetçiler bazen işle ilgili sorular sormak, bazen de sadece geyik yapmak için arıyorlardı. Dragos hiç aramadı ve Rune da onu hiç aramadı.

Carling, Rune'un arkadaşı olan nöbetçilerle konuşup gülüşmesini dikkatle izledi. Bunu onun için daha iyi hale getiremediği için acı çekiyordu. Ama ne kadar ararsa arasın, Rune'un ona söylediklerinden başka bir şeye dair bir ipucu göremedi. Arkadaşlarını özliyordu ama gerçekten de pişmanlık duymuyordu.

Yine de bundan sonra ne yapabileceklerine dair daha iyi bir fikir edinmek iyi olurdu. Rune'un bir gün Constantine'e sırtarak söylediği gibi, "Sanırım buraya gelmişken bir Don Johnson takımı almam gerekebilir. Kendini suav-ay mi sanıyorsun, kardeşim? Johnson suav-ay'dı. Sen onun eline su dökemezsin."

Carling televizyonu pek sevmezdi, o yüzden bu referansı da Google'da aramak zorunda kaldı. Kendini 1980'lerin *Miami Vice* dizisinin fotoğraflarına bakıp gülerken buldu. Sonra düşüncelere daldı.

Şimdilik iPad'ini ve kitaplarını bir kenara bıraktı ve elini Rune'un kolunda gezdirerek sessizce kumandayı istedi. Rune kumandayı ona uzattı ve başını geriye doğru eğerek uykulu ve seksi bir gülümseme takındı. Kadın düz ekran televizyonu kapattı ve ona "İyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"İkimizin de yaşam tarzı aniden değişti," dedi dikkatle. "Alışmak için çok fazla şey var."

"Biliyorum. Bu biraz zaman alacak. Cevaplar zaman içinde ortaya çıkacak." "Sadece senin için yeterince hızlı geliştiklerinden emin olmak istiyorum," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu şimdiye kadarki en iyi tatil. Villada sadece iki buçuk ay daha kalacak olmamız çok kötü. Bundan altı ay daha faydalanabilirdim. Ayrıca, şimdiden birçok şeyi çözdük. Miami bölgesinde ev bakmaya başlamalıyız ve bir araştırma tesisi açıp Seremela'yı karanlık tarafa geçmesi için ikna edeceğiz. Küçük oğlunuz Duncan'ı buraya taşınması gerektiğine yarı yarıya ikna ettiniz bile ve Rasputin ile Rufio yarın akşam geliyorlar. Bana gelince.

..." Omuz silkti ve parmaklarını onun kolunda gezdirdi. "Geçici bir iş olarak yerel polis teşkilatıyla danışmanlık fırsatlarına bakabilirim.

diğer her şeyi hallededeceğiz. Bu sonsuza kadar ilgimi çekmeyecek ama şimdilik yeterli olacak, o yüzden endişelenmeyi bırak."

Bakışları daraldı. "Ben endişelenmem. Tüm açıları değerlendiririm."

Gülmeye başladı. Kadının giydiği tişörtü çekiştirdi. "Bazen çok saçmalıyorsun. Endişeleniyorsun, sevgili Carling. Çok tatlısın. Ayrıca üzerinde kıllı, gözlüklü bir adamın olduğu bir tişörtü asla giymeyeceğine yemin etmiştin."

Kendine baktı. Üzerinde onun eski Jerry Garcia tişörtü, bir çift külot ve başka hiçbir şey yoktu. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en çirkin kıyafet" dedi. Bu aynı zamanda onun en sevdiği giysisi haline gelmişti. "Bunu giydiğimde kendime çok sık bakmak zorunda kalmamam iyi bir şey."

"Senin üzerinde benim üzerimde olduğundan çok daha iyi duruyor," dedi ona, sesi boğuklaşarak.

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız." Kumandayı koltuğun arkasına bıraktı ve avucunu adamın sert kaslı göğsünde gezdirdi. Adamın teni her zaman muhteşem bir şekilde sıcaktı.

Hem tensel hem de başka türlü bir açlık duydu. Diş etleri karıncalandı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup yüzünü kaldırdı ve kadın onu öpmek için eğildi. Ağzına doğru fısıldadı, "Seni ısırmayı çok istiyorum."

Ham cinsellik onun aurasında alevlendi. "Öyleyse ısır beni," diye mırıldandı.

Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. Dudaklarını adamın boynunun kenarına götürürken göz kapakları kapandı. Adamın tenini hafifçe ısırdı ve karşılığında sinirli bir hırıltı aldı.

"Sen buna ısırık mı diyorsun? Bu ısırık değil." Adam koltuktan yuvarlandı ve onu ayağa kaldırdı. "Sana bir ısırık göstereceğim" diye mırıldandı.

Kadın gülmeye başladı. Kendini yeniden sarhoş ve onun varlığıyla doymuş hissetti. Kollarını adamın beline doladı, çıplak göğsüne sarıldı ve meme ucunu ısırdı. "Söz mü?"

Elini kızın çenesinin altına koyarak, yakıcı bir öpücük için yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Sonra onu yatağa götürdü. Tişörtünü başından geçirecek kadar uzun bir süre uzaklaştı ve sonra onun üzerindeydi.

Adam onun üstüne çıkınca kadın yatağa düştü. Adam sabırsız bir çekişle külotunu yırttı. Sonra onu ısırmaya başladı.

Güzel göğüslerini emiyor, şişmiş meme uçlarının dolgun ve muhteşem etini dişleriyle çekiştiriyor, bir yandan da dudaklarının sulu yumuşaklığını parmaklıyordu. Elleri titriyordu. Daha aşağıya indi ve dişlerini

Göğüs kafesinin hemen altında, yan tarafındaki yumuşak ete batacak kadar keskin ama morartmayacak kadar hafif bir ısırık.

Açlık ve uyarılma hissi içinde zonkluyordu. Onların arkadaşlığına alışmaya başlamıştı. Bedenin iştahının aynı zamanda ruha ait bir şey olduğunu unutmuştu. Rune bacaklarının arasına yerleşip ağzını ona dayadığında, bedeninde dolanmaya başladılar.

Sanki hiç doyamayacakmış gibi, sabırla birleşen bir vahşilikle onu yiyor, zevk derinlere saplandıkça dizlerini yukarı çekmesine neden oluyordu. Doruk noktası hafifçe başladı ve adam onu sürekli artan bir ritimle yaladıkça yoğunluğu arttı. Onunla birlikte titrerken saçlarını okşadı. Sonra "Buraya gel" diye yalvardı.

"Hayır," dedi adam. Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirirken, uyluğunun iç kısmındaki hassas deriyi sertçe ısırdı.

Bu bir çürük bırakacaktı. İkinci doruk noktası onu delip geçti ve bu konuda nazik ya da akli başında hiçbir şey yoktu. Haykırdı ve gövdesi yataktan aşağıya doğru kalktı. Adam onu tatmin ediyordu ama yine de kendini çok boş hissediyordu ve yine açlıktan ölüyordu. "Gel buraya," diye hırladı.

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi adam. Etini ayırdı ve onu sertçe emdi.

Bu his öylesine deliciydi ve yine de öylesine boştu ve *açlıktan* ölüyordu ki bir tıslamayla dirseklerinin üzerine kalktı ve iki yüz yıldır ilk kez dişleri aşağı indi.

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı ve yatağın üzerinden ona doğru ilerledi. "*Buraya gel dedim.*"

Rune'un yüzü arzuyla sertleşmişti, aslan gözleri cilalı taşlar gibi parlıyordu. Donmuş bir halde kızın ağzına baktı. Sonra mırıldandı, "Şimdi gelip beni gerçekten alacak mısın bebeğim? Söz mü?"

Küstah alfa. Ona doğru fırladı ve dişlerini boynuna geçirerek saldırdı. Adamın vahşi likör tadı kadının dilinde patlarken ikisi de inledi. Kadın boğazının arkasından sızlandı ve titremeye başladı.

Bir eliyle onu başının arkasından tuttu ve ağzını ona doğru daha sert itti, onu kucağına çekerken kendini dişlerine dayadı. Kadın kendi isteğiyle bacaklarını açarak adamın kucağına oturdu. Adam ereksiyonunu onun kaygan açıklığına yerleştirdi ve onu aşağı çekti. Sonra sıcak kanı ağzına dolarken, onun ağrıyan boşluğunu sikinin sert sıcaklığıyla dolduruyordu. Onu kendine doğru çekti ve ona çekilip beslenmesini alırken içinde sallandı.

Kadın zevkten tekrar sarhoş oldu. Bu zevkin ne kadar cömert olduğuna her zaman çok şaşırdı. Adam onu ağzına kadar kahkaha ve istikrarla doldurdu ve böylesine ender rastlanan cömert bir tutkuyla ruhu açılıp serpildi.

Adamın kulağına fısıldadığını fark etti. "Her zaman senin için geleceğim, her zaman sana tutunacağım. Yemin ederim."

Aldığı bir ağız dolusu kan fazlasıyla yeterliydi. Kanın canlılığı damarlarında şarkı söylemeye başlamıştı bile. Dişlerini çıkardı ve fısıldayarak karşılık verdi: "Seni asla bırakmayacağım, asla yüzüstü bırakmayacağım. Ne olursa olsun seni bırakmayacağım."

Kendi doruk noktasıyla titremeye başladı ve kendini tekrar tamamen eşine teslim etti.

Kadın tüm kalbiyle ona sıkıca tutundu. Bunu yapmak için söz vermişti.

Ertesi akşam erkenden Rufio ve Rasputin geldi. "Bunu kimse homurdanmadan atlatmaya çalışalım, tamam mı?" Kiralık arabanın garaj yoluna girişini izlerken Carling Rune'a mırıldandı.

"Bana bakma. Bütün bu süre boyunca mırıldanıyor olacağım," dedi Rune. Rune ona en masum bakışıyla göz kırptı.

Kadın kaşlarını çatmaya çalıştı. Ama bunu yapacak gücü yoktu. Öğleden sonrayı uyuklayarak geçirmişlerdi. Başını onun omzuna yaslayarak rüyalara dalıp çıkmıştı. Bundan daha değerli ya da mükemmel olamazdı.

Rufio arabadan inerken Rune ön kapıyı açtı, onu tasmalı küçük kahverengi ve samur köpek takip etti. Rasputin kapının gölgesinde duran Carling'i gördü. Heyecandan tiz bir sesle havladı ve Rufio gülüp onu bırakana kadar tasmayı çekiştirdi.

Köpek manik bir sırtıyla patikadan yukarı fırladı. Dans etti, döndü, zıpladı ve Carling onu kucağına almak için eğildiğinde kollarına atladı ve cılgınca yüzünü yalamaya çalıştı. Rune, Rufio'yu karşıladı, uçuşlarının nasıl geçtiğini sordu ve yerleşebilmesi için ona odasını gösterdi.

Rune döndüğünde Carling ve Rasputin'i mutfakta buldu. Rasputin tüylü kuyruğunu sallayarak mutfak zeminindeki köşeleri keşfediyordu. Carling bir paket çiğ tavuk göğsü bonfile çıkarmış, tavaya biraz pam püskürtürken kendi kendine mırıldanıyordu. Şöyle bir baktı

Rune. "Akşam yemeği için Rasputin'e biraz tavuk pişireceğim. Senin için de pişirmemi ister misin?"

Rune burun kemiğini sıktı. "Ah, bir şeyi itiraf etmem gerekiyor." dedi.

"Neymiş o?" Carling sordu. Bir ocağı yaktı, gözlerini kısarak alevlere baktı ve sıcaklığı düşürdü.

"Duygularını incitmek istemem," dedi Rune. "Bana göre sen pek çok yönden mükemmelliğin vücut bulmuş halisin. Ama sevgilim, sen berbat bir aşçısın."

Carling gözlerini ona dikti. Rune ona özür dileyen bir omuz silkme ve gülümseme verdi. Carling'in bakışlarının düştüğünü ve yüz ifadesinin değiştüğünü gördü. Bir eliyle ağızını kapattı.

O da yere baktı. Köpek ona doğru gelmiş ve bacağını kaldırmıştı. Küçük bir idrar akıntısı Rune'un ayakkabısına sıçradı.

Rune çenesini eğdi. Hem o hem de Carling çömelerek Pomeranian'a düşünceli bir şekilde baktılar. Rasputin oturdu ve bir kulağının arkasını enerjik bir şekilde kaşıdı.

"Sence şu anda ne hissediyordur?" diye sordu Rune.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Carling. Yüzü kahkahalarla buruştu, badem şeklindeki uzun gözleri dans ediyordu. Tamamen canlı, tamamen mutlu görünüyordu. "Ama şu andan itibaren, onu dışarı çıkaracaksın."

A NOVEL OF THE ELDER RACES

'Smouldering sensuality, fascinating characters and an intriguing world'

Nalini Singh, *New York Times* bestselling author

*Serpent's
Kiss*

THEA HARRISON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

